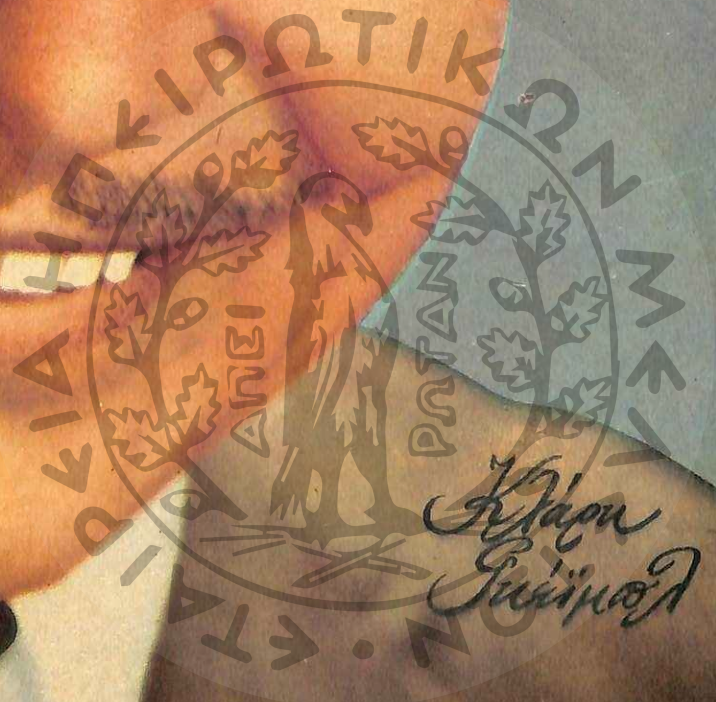

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ...

— 'Υδώνη, έσύ!

— Άνν-Μαρί! Πώς βρέθηκες εδώ;

Οι δύο γυναίκες έπεσαν ή μία στην αγκαλιά της άλλης με δάκρυα χαράς. Ήταν συμμαθήτριες και φίλες εδώ και είκοσι χρόνια, με ή ζωή τις είχε αναγκάσει να χωριστούν. Είχαν παντρευτεί, κι' ή καθέμία τους είχε ακολουθήσει τον άντρα της σε διαφορετική πόλη.

Στην αρχή αλληλογραφούσαν, αλλά αργά-αργά τα γράμματά τους είχαν αραιώσει και τελικά είχαν σταματήσει τελείως. Και να που ξαναβρίσκονταν τώρα σ' ένα ξενοδοχείο...

— Δέν άλλαζες σχεδόν κάθλου, 'Υδώνη, είπε μ' άγανάπη ή Άνν-Μαρί. Είσαι πάντα ή λεπτή μελαχροινή κοπέλλίτσα που γνώριζα.

— Όχι δά και κοπελλίτσα, γέλασε ή 'Υδώνη. Κοντεύω πιά τα σαράντα! Μα κι' έσύ είσαι ή ίδια, ξανθή και γαλανή σαν την άνοιξη.

— Μιά άνοιξη που πλησιάζει πιά στο φθινόπωρό της, παρατήρησε με πικρία ή Άνν-Μαρί.

Οι δύο φίλες κουβέντιασαν πολλή ώρα ακόμα γιά τη ζωή τους, γιά τις οικογένειες που είχαν σχηματίσει, και γιά τα περασμένα...

— Άλλήθεια, τί κάνει ή άδελφή σου, ή Άνικ; ρώτησε σε μία στιγμή ή Άνν-Μαρί. Δέν θά ξεχάσω ποτέ τα μεγάλα όνειρόν της γιά μάτια. Έδειχναν καθαρά πόσο ρωμαντική ήταν...

— Βρίσκεται πάντα στή Βρετάννη, στο πατρικό μας σπίτι, άπάντως ή 'Υδώνη. Ζή σαν σωστή καλόγρια, πιστή στο μοναχικό και άτυχο έρωτά της ζωής της.

— Ναι, κάτι θυμάμαι άπ' την ιστορία της... είπε ή Άνν-Μαρί. Άν δέν κάνω λάθος, στα είκοσιτρία χρό-

νια της είχε γνωρίσει ένα νεαρό Γιουγκοσλαύο και τον είχε έρωτευθεί κεραυνόβολο. Έκείνος της είχε ανταποδώσει το αίσθημά της, κι' άρραβωνιάστηκαν άμέσως. Ύστερα εκείνος πέθανε... Έτσι δέν είναι;

— Όχι άκριθώς έτσι, είπε ή 'Υδώνη. Την άλλη μέρα των άρραβώνων, ό νέος ξανάφυγε γιά την πατρίδα του, άφου υποσχέθηκε στήν άδελφή μου πώς θά γύριζε γρήγορα γιά να παντρευτούν. Μα ό καιρός περνούσε και δέν είχαμε καμμία είδηση του. Τέλος, μετά από δύο μήνες γεμάτους άγωνία γιά τη φτώχη μου την Άνικ, πήραμε ένα γράμμα άπό κάποιον που μάς βεβαίωνε ό- τι ήταν ό καλύτερος φίλος του Σλαβομίρ και μάς άνέγγειλε ότι ό νέος αυτός είχε σκοτωθεί σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα.

Ή Άνικ άντιμετώπισε την είδηση με τόσο ψυχραιμία, ώστε όλοι πιστέψαμε πώς γρήγορα θά παρηγοριότανε. Μα ή άλήθεια ήταν ότι έκρυψε τον πόνο της στο βάθος της καρδιάς της. Άπό τότε πενθεί το Σλαβομίρ κι' άρνιθκε όλες τις προτάσεις γάμου που της γίνανε. Μετά το θάνατο των γονέων μας, ζή όλομόναχη, άπό κά- τι μικρά εισοδήματά της.

— Τί ρομάντισο! άναστενά- ξε ή Άνν-Μαρί. Άπίστευτο να υπάρχουν ακόμα σήμερα τόσο πιστές γυναίκες.

— Την τελευταία φορά που την είδα, συνέχισε ή 'Υδώνη, μου είπε: «Φαίνεται πώς δέν ήμουν άξια να γνωρίσω μία τόσο μεγάλη εύτυχία! Ό Σλαβομίρ ήταν πολύ κα- λός, πολύ τίμιος, πολύ ό- μορφος. Μόλις τον πρωτοεί- δα κατάλαβα πώς θά νινό- ταν τό πέν για μένα. Έζησα μαζί του όκτώ μέρες άπό- λυτης εύτυχίας. Γιατί λοι-

πόν να παραπονεθώ γιά τη μοίρα μου;»

— Πώς δέν αποφάσισε να πάει στή Γιουγκοσλαβία και να ζήσει με τους γονείς του άρραβωνιαστικού της;

— Αυτό είχε σκοπό να κά- νη άλλά εύτυχώς ξέσπασε ό πόλεμος κι' αναγκάστηκε ν' αλλάξει γνώμη.

— Γιατί εύτυχώς; άπόρησε ή Άνν-Μαρί. Δέν θά ήταν κα- λύτερο αυτό, παρά να μένις όλομόναχη στή Βρετάννη;

— Ή 'Υδώνη διατάσε μία σι- γμή, κι' ύστερα είπε:

— Πρέπει να σου όμολο- γήσω πώς πήγα στή Γιου- γοσλαβία.

— Έσύ;

— Ναι, έδώ και δύο χρό- νια. Έντελώς τυχαία. Ήταν ένα άπλό ταξίδι άναψυχής. Μία μέρα, λοιπόν, καθώς έ- πινα τον καφέ μου, άποθα- μύζοντας την Άδριατική, εί- δα νάρχεται πρός το μέρος μου ένας όμορφος άντρας, που ή σιλουέτα του μου φα- νηκε γνωστή. Όταν έφτασε δίπλα μου, τον άναγνώρισα κι' ή καρδιά μου σταμάτησε.

— Σλαβομίρ! φώναξε.

— Σταμάτησε άμέσως και με κύτταξε. Τό ύψος του έ- δειχνε πώς δέ με θυμόταν.

— Έφτασε όμως να πώ τί όνο- μα της Άνικ, γιά να γίνει κα- τάχλωμος.

— Ό, ναι! ψιθύρισε. Ή Άνικ... μία εύχαριστη άνά- μνησι!

— Έγινε έξαλλη άπ' τό θυ- μό μου. Ή άδελφή μου δέν ήταν γι' αυτόν παρά μία εύ- χαριστη άνάμνησι, ενώ εκεί- νη του είχε άφοσίωσε τη ζωή της!

— Ή 'Υδώνη σταμάτησε, συ- κινημένη. Ή Άνν-Μαρί πε- ρίμενε κρεμασμένη άπ' τα χείλια της...

— Τόν άρπάξα άπ' τό χέρι και του διηγήθηκα όλο τό κακό που είχε κάνει, συνέ- χισε ή 'Υδώνη. Τα λόγια μου τόν τάρραξαν πολύ. Μου έξη- γησε πώς, όταν είχε άρρα- βωνιάσει την Άνικ, νόμιζε ότι την άγαπούσε πραγμα- τικά, μά είχε καταλάβει τό λάθος του μόλις γύρισε στήν πατρίδα του.

— Άνακάλυψε τότε ότι τό αίσθημα που είχε πιστέψει γιά μεγάλο, δέν ήταν τίπο- τα περισσότερο άπό ένα κα- πρίτσιο. Ή ντροπή τον έπώ- δισε να γράψι στην Άνικ και να της έξηγήσει τί συνέ-βαινε. Τότε ένας φίλος του τον συμβούλεψε να της ά- νανγγείλ... τό θανάτο του! Αυτό κι' έκανε, πιστεύοντας ότι ύστερ' άπό λίγο καιρό ή άρραβωνιαστική του θά τον ξεχνούσε.

— Τώρα πιά ήταν παντομέ- νος με δύο παιδιά. Κατα- λάβαινε πώς δέ μπορούσα να τό ζητήσω ή ξαναγυ- ρισή στήν άδελφή μου...

— Ακολούθησε ή 'Υδώνη κωπια- κικά τις χιονισμένες κορ- φές, ενώ ή Άνν-Μαρί κούρε- λιασε άσυναίσθητα τό νταν- τελένιο μαντίλιό της.

— Ή Άνικ δέν έμαθε την άλήθεια; ρώτησε ξαφνικά ή Άνν-Μαρί.

— Όχι. Γύρισε στή Βρε- τάννη άποφασισμένη να της τό διηγήθω όλα, μα τη βρή- κα τόσο γαλήνια, τόσο ήρε- μη μέσα στον πόνο της. Ώ- στε δέν τόλμησα να την τα- ράξω. Τί θά κέρδιζε, άν μά- θαινε ποιος ήταν στήν πραγ- ματικότητα ό άνθρωπος που είχε λατρέψει και που λά- τρευε; Ήταν πιά πολύ άρ- γά γιά να ξαναφίλεση τη ζωή της, κι' άν της άποκά- λυπτα πόσο άσκηνη ήταν ή θυσία της, δέν θά κατάφερα παρά να πικρώσω τά τελευ- ταιά της χρόνια.

— Έχεις δίκιο, μουρμού- ρισε ή Άνν-Μαρί. Κι' έγώ έτσι θάκανα στή θείη σου.

— Σώπασαν στή θείη σου, θυθήθηκαν κι' οι δύο και τους ένώ ό ήλιος χανότα- νε σιγά-σιγά πίσω άπ' τις κά- ταρες Άλπεϊς...

ΣΟΥΖΑΝ ΦΟΥΡΝΙΕ

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ή γνωστή καλλιτέχνης του ελαφρού τραγουδιού κ. Καίτη Έπισκόπου, ή ό- ποια άνεχώρησε γιά την Κωνσταντινού- πολι, όπου θά τραγουδήσει σέ γνωστό κοσμικό κέντρο

ΠΑΙΔΙΚΟ ΑΜΑΞΑΚΙ

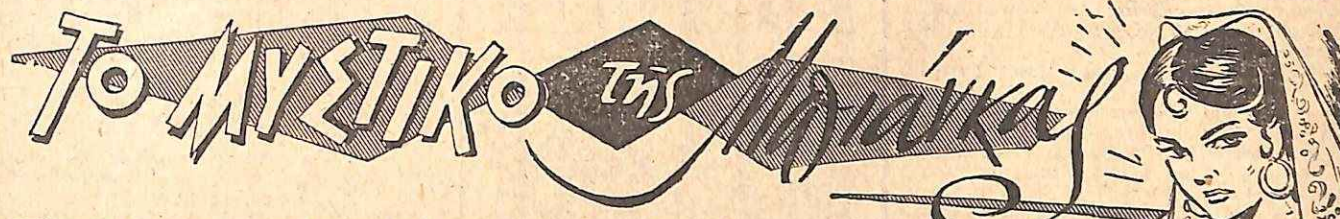
Στήν Άμερική έκανε την εμφάνισή του τό νέο αυτό παιδικό άμαξάκι δύο θέ- σεων τό όποιο άρεσε πολύ. Τα πεντά- λια βρίσκονται στο κέντρο και κινού- νται άπό τό μεγαλύτερο παιδί, που κά- θισμα 'Ό νεαρός, που κάθεται έμπρός πώ προνομιούχος και ταξιδεύει πολύ πιο άσέβηκα προσφέρει στή σχετικά χαμηλή τιμή των 40 δολαρίων.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Χάρης στή νέα αυτή πρακτική εφεύρε- ση, θά μπορούσε να κόμειτε μία πέτα τυ- άγγιζετε καθόλου με τά χέρια σας. Πρό- κείται γιά μία σκευή, ή όποια στήν Ιταλία όπου έκανε την εμφάνισή της στοιχίζει 30 μόνο δραχμές.

Έξωτικό, αισθηματικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό 'Ι. Άναγνώστου-Μπουκουβάλα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ό άνακριτής προσαθεί να διαφωτίσει τό μυθιστόριο του τραυματισμού του Κάρλο, άλ- λά δέ μπορεί να μάθει τίποτα, ούτε άπό τη Μαρία, ούτε άπό τη Μπιάνκα, που βρίσκον- ται σε μεγάλη άγωνία και κρύβουν όσο μπο- ρούν τό μυθιστόριο τους γιά να μήν προδο- θούν. Σαφνικά, όμως, παρουσιάζεται ή γει- τονισιά τους, ή κ. Γκονζάλγκο, που φέρνει σε δύσκολη θέση τη Μπιάνκα, μπροστά στον άνακριτή. Άναγκάζεται έτσι ή Μπιάνκα να πη ότι πηγαίνοντας να έπισκεφθί την κ. Γκονζάλγκο, είχε την έντυπωση πώς κά- ποιος άγνωστος έκάλπαζε πίσω της. Έτσι έφτασε στο σπίτι της γειτονισιάς της λα- χανισμένη και τρέμοντας άπό κάποιο φό- βο...

10^{ον}

— Μ' όλα αυτά, αυτό δέ σάς έμπόδιζε να εισάστε κερί άπό τό φόβο σας, είπε σιγά ή κυρία Γκονζάλγκο.

— Άκούστε να σάς πώ, τί συνέβη, την έκοψε νευρικά ή Μπιάνκα. Ό πεθερός μου τό ξέρει, κι' ό Κάρλο με κοροΐδευε πολλές φορές γι' αυτό. Τά έρείπια μου φέρνουν κάποιο φόβο μέσα στήν ψυχή. Δέν θέλω να τά βλέπω ποτέ. Τά είδα χθές, έφυγα τα- ραγμένη. Δέν θέλω να πώ τίποτε στον άντρα μου, γιά να μή με κοροΐδεψι. Ό φόβος αυτός μ' έκανε φαίνεται ν' άκούω πίσω μου φαντασματά.

— Μάλιστα! παραδέχτηκε ό Άλόνσο.

— Έτσι έξηγείται τό πράγμα. Είναι άλήθεια ότι ή νύφη μου έχει ένα παιδιατικό και πα- θολογικό φόβο γιά τά έρείπια.

— Προαίσθημα κι' αυτό! φώναξε ένθου- σιασμένη ή κυρία Γκονζάλγκο. Βλέπετε, λοιπόν, που πρέπει κανείς να τό πιστεύη- όλοι; Όρίστε. Ή κυρία νι' Άλκάρτα φο- βόταν τά έρείπια. Γιατί; Παράλογο βέ-βαια φαίνεται τό πράγμα στήν αρχή. Τώ- ρα όμως πούγινε τό δυστύχημα όλα έξη- γούνται. Ή ψυχή της περιέμενε κάτι κακό άπό τά έρείπια. Και τό κακό δέν άργησε να γίνη.

— Ναι, ψιθύρισε ή Μπιάνκα με χείλη τρεμμένα. Περίμενα πάντα κάτι κακό ά- πό τά έρείπια.

— Κι' άκόμη, τό προαίσθημά σας έ- φτασε πιά μακριά, φώναξε μ' ένθουσιασμό ή κυρία Γκονζάλγκο. Ή ταραχή σας αυτή, οι άβάσιμοι φόβοι σας, δέν ήταν τίποτ' άλλο παρά προαίσθημα.

— Ίσως! άναστενάξε ό Άλόνσο. Ό- ταν άποχαρήστε χτές τόν άντρα της, εί- ναι άλήθεια πώς ήταν ταραγμένη. Φαί- νεται πώς ή ψυχή τά περιμένει όλα.

— Κακόμοιρη μικρή! είπε σκουπίζον- τας τά μάτια της ή κυρία Γκονζάλγκο. Τέ- τοιον πόνο, πώς να μή τόν μάντευε ή ψυχή της; Όσπου να συνέλθι χτές, πέρασε κάμποση ώρα. Την άρχισα εγώ με τά ά- στεία, και με τις γεροντικές μου κουταΐ- ρες, κι' έτσι κατάθωσα να σβύσω την ά- γωνία άπό τό πρόσωπό της.

— Ή Μπιάνκα σκαπώθηκε.

— Με συγχωρείτε! ψιθύρισε άχνά. Πρέ- πει να πάω κοντά στον άντρα μου.

Κι' έφυγε με βήμα κλονιζόμενο.

Μεταξύ ζωής και θανάτου

Πέρασε κι' αυτή ή μέρα άπελπιστική γιά τόν άρρωστο και γιά εκείνους που ά- γνούσαν δίπλα στο πρόσκέφαλό του. Τώ- ρα, έκτός άπό τη Μπιάνκα, τόν Άλόνσο και τό γιατρό, έμενε άδιάκοπα δίπλα στον Κάρλο κι' ό άνακριτής.

Σέ μία στιγμή, του είπε ό Άλόνσο:

— Άχ, τί όφελει να κουράζοσαστε και σεις; Άν είναι να σωθί, θά σωθί.

Κι' αυτός άποκρίθηκε, σιγά:

— Είναι άνάγκη να μένω έδώ. Μου φαί- νεται πώς ή ύπθεσι προχωρεί.

— Πώς; ρώτησε έκπληκτός ό δυστυχι-

σμένος πατέρας. Άνακαλύψατε κανένα ί- νχος;

— Σούτ! άποκρίθηκε σιγά ό κύριος Βαλντέζ. Δέν είναι άνάγκη να ταραζουμε την κυρία Μπιάνκα.

Και δέν ξαναμίλησαν πιά γι' αυτό.

Πρός τό βράδυ, ό Κάρλο που ήταν θυ- σισμένος όλη την ήμέρα, άρχισε πάλι να παραληρή. Ό πυρετός είχε φθάσει στα σαραντάένα, κι' ό γιατρός τούκανε όλη την ώρα ένεσεις, και φαίνόταν σχεδόν άπελπι- σμένος.

— Μπιάνκα! φώναξε σε μία στιγμή ό Κάρλο. Μπιάνκα!

— Έτρεξε κοντά του ή γυναίκα.

Αυτός όμως ούτε την άναγνώρισε. Ένώ του κρατούσε αυτή τά χέρια, αυτός κύτα- ξε γύρω του, λες και την έδεσπε άλλοι.

— Μπιάνκα! φώναξε. Πήδησε άπάνω στο άλογο. Πήδησε γρήγορα...

— Δέν ξέρει τί λέει! είπε άνατριχιάζον- τας ή γυναίκα.

— Μπιάνκα! ξεφώνισε ό Κάρλο. Πρό- σεξε! Θά σου πετάξω τό μαχαίρι. Πρόσεξε!

— Κάρλο! ψιθύρισε ίκετευτικά ή Μπιάνκα. Λες κι' άκούσε αυτός την ίκεσία, άπο- κρίθηκε με φωνή τρεμμένη:

— Δέ μπορώ τίποτα! Πώς να σε σώ- σω; Τό μαχαίρι θά στο πετάξω. Τό μα- χαίρι!...

Ζούσε-ξανά τη φοβερή στιγμή που δέ- χθηκε τό μαχαίρι κατάστηθα.

Ό Άλόνσο σηκώθηκε, έτρεξε κοντά στο παιδί του.

— Παιδί μου! Γυιέ μου! Δέ μάς γνω- ρίζεις;

— Μπιάνκα! ξεφώνισε ό άρρωστος, χω- ρίς να κυττάξη καθόλου τόν πατέρα του,

Ούτε στή φάτσα

Ό νεαρός Τεμπελχανίδης, άφου τε- λείωσε τό Γυμνάσιο της επαρχίας του, καταφώνει τους γονείς του να τόν στείλουν στο Πανεπιστήμιο να σπουδά- σει Νομικά. Έκείνοι τόν κατευθύνουν όλο καμάρι, όταν φεύγει άπό τό χωριό του γιά την Άθήνα, μά εκείνος έχει πάρει ήδη την άπόφασή του.

— Στην πρωτεύουσα θά κάνω ό,τι μου καπνίσι, έκτός άπό τό να σπουδάσω... έξομολογείται σ' ένα φίλο του.

— Καί πώς θά ζήσης;

— Άς είναι καλά οι γέροί... Μα τά χρόνια περνούν, τά χωράφια του πατέρα σου πάνε και λιγοστεύουν και ό «δικηγόρος» δέν έννοει να γυρίσι στο χωριό. Οι γέροί τότε άποφασίζουν να έρθουν οι ίδιοι στην Άθήνα, γιά να δουν τί κάνει ό κανακάρης τους.

— Λοιπόν; Τό Πανεπιστήμιο πώς πά- ει; ρωτάει ό πατέρας, μόλις συναντά τό υιό του.

— Καλά... πολύ καλά!... Άλλά χρειά- ζεται μελέτη πολλή, πατέρα, γιά να γί- νη κανείς δικηγόρος. Κάποτε όμως θά «τελειώσω». Και τώρα πάμε να σάς δεί- ξω την Άθήνα.

Και άναχωράει να ξαναγνήσι τους γονείς του. Έπισκεπτόνται την Άκρόπο- λή, την πλατεία Συντάγματος, τόν Βα- σιλικό Κήπο και κάποτε βρίσκονται μπρο- στά σ' ένα όρατο και μεγάλο χτίριο.

— Άμ' αυτό τί είναι μαθές; ρωτάει ό πατέρας του.

— Χι... Δέ θυμάμαι! Στάσου να ρωτή- σω... προθυμοποιείται ό υιός.

Και σταματά έναν άστυφύλακα. — Αυτό τό χτίριο; άπορεί ό πόλισην. — Μά αυτό, κύριε είναι τό Πανεπιστήμιο!

Κόκκαλο ό Τεμπελχανίδης!

Ο ΔΑΚΟΣ

Ο ΔΑΚΟΣ

Ο ΔΑΚΟΣ

Ο ΔΑΚΟΣ

Ο ΔΑΚΟΣ

Ο ΔΑΚΟΣ

Ο ΔΑΚΟΣ

Ο ΔΑΚΟΣ

Ο ΔΑΚΟΣ

Μπιάνκα! Ρίξε έσύ τό μαχαίρι. Πάρε τό άπό τό χέρι του. Έσύ τό ρίχνεις καλύτε- ρα άπό όλους. Στο ίπποδρόμιο, δέν ύπό- χει άλλος, που να τό ρίχνι καλύτερα άπό σένα!...

— Στο ίπποδρόμιο! είπε ό Άλόνσο έκ- πληκτός.

— Δέν ξέρει τί λέει! Παραληρεί! είπε σιγά ό γιατρός.

— Μπιάνκα! εξακολούθησε ό Κάρλο, λες και τόν τυραννούσε κάποια έφιαλτική εικόνα. Έλα, λοιπόν, μην άργή. Δέν βλέ- πεις πού σε σημαδεύει; Πάρε τό άπό τό χέρι του. Ρίξε τό, λοιπόν! Ρίξε το! Μά δέ μπορείς; Όλος ό κόσμος λείει πώς έσύ εί- σαι άθναστη σ' αυτή την τέχνη. Ό κό- σμος πλήρωσε τόσα γιά να σε δή! Έλα, μη ντροπιάστη. Ρίξε τό λοιπόν! Ρίξε το!

— Τί φαντασία! έκανε ό Άλόνσο τρέ- μοντας. Έχει την έντύπωση πώς ή Μπιάν- κα παίζει φαίνεται σε κανένα ίπποδρόμιο.

Ό γιατρός έσκυβε στον άρρωστο γεμά- τους άνησυχία.

— Φύγετε άπό κοντά του! είπε. Δέν εί- ναι καλά. Πρέπει να τόν αφήσετε ν' άνα- πνή έλεύθερα. Ά, άλλες δύο νύχτες άνό- μη. Άς ήταν να περάσουν αυτές οι δύο νύχτες!

Ή Μπιάνκα άπομακρύνθηκε. Ποιν φθά- ση όμως στή θέση της, έπεσε. Ήταν σχε- δόν άναίσθητη. Με κόπο την έπέισε ό γιά- τρός να ξεπλύνει λιγάκι σ' ένα ντινάνι στή γωνία του δωματίου.

Ό κύριος Βαλντέζ πάλι

Ό κύριος Βαλντέζ έφυγε άπό τό δωμά- τιο, χωρίς να πη λέξι.

Όταν βγήκε στο διάδρομο, φώναξε σι- γά την Περόλια που στεκόταν εκεί:

— Έλα δώ μικρή! Πήγαίνε με στο δω- μάτιό της γιάς Μαρία. Άλλά μη πής λέ- ξι σε κανένα, τ' άκούε;

— Καλά! άποκρίθηκε ή κοπέλλα σαστι- σμένη.

Όταν είδε τόν άνακριτή ή Μαρία πετά- χτηκε.

— Τί θέλετε; φώναξε με φόβο.

— Άπό χθές φαίνονταν σά να είχαν περά- σει δέκα χρόνια στο πρόσωπό της. Τά μά- γουλά της είχαν θαυμάσει, τά χείλη της έτρεμαν.

— Κυρία-Μαρία, είπε ό Βαλντέζ γελα- στός. Γιατί ταραζέσαι, όταν με βλέπεις; Δέ μπορώ να καταλάβω. Μην είσαι άνόνη. Μιά φορά, όλος ό κόσμος πιστοποιεί πώς έσύ είσαι κρεβατομένη τώρα μέρες. Πώς είναι δυνατόν να σε ένοχοποιήσω έσένα;

— Όύτε κι' έχεις κανένα γυιό ή κανένα συγ- γενή εδώ, ώστε να φοβάσαι γιά τόν συγγе- νή σου.

— Μά εγώ είμαι άρρωστη, πολύ άρρω- στη, θέλω ήσυχία.

— Δέν πρόκειται να σε ταραξώ. Μιά μι- κρή έρώτησι μονάχα. Μιά άπλή έρώτησι. Πόσα χρόνια γνωρίζεις την κυρία Μπιάνκα;

— Πού θέλετε να θυμάμαι τά χρόνια, άποκρίθηκε νευριασμένη αυτή. Παλλά χρό-νια.

— Άπό παιδί;

— Ναι άπό παιδί. Και τί μ' αυτό;

— Μπορείς να μου πής σε ποιά ίππο- δρόμιο έπαιζε; Και πότε!

Τά μάτια της γεροντισσας κόντεψαν να περάσουν άπό την κογχή της, σ' αυτή την άναπάντεχη έρώτησι.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Έρωτικόν πρό-πό

Σκεφθείς και δλ έντατικώς αυτές τας έβδομάδας και ζύσας και τήν κάραν μου έν όλω τρεις φοράς ιδέαν έχον γόνιμον και λαύρον άπρηπό γιά έφαρμόσω τοιγαρούν έρωτικόν πρό-πό. Τούτέστιν άπεφύσιν εντός της έβδομάδος ως γόνος ακατάσχετος μενίστης όμορφάδος με δέκα τρία ήλθεα, ή Ζεύ, να συνδεθώ και του πρό-πό ό νικητής σάφως ν' άναδειχθώ.

Έφ' ή ιδών νανιάδα καταγωγής εκ Σάμου άνέκραςον खुδαισίτι πρόσ ταυτην: «Ή πασα μου! Ό εύρημα θεοπέσιον έρωτικής πηγής...»

Πλήν αυτή μου άπνήτησεν: «Βρέ άντε να πνιγής!»

Και ήμω ών ό φουκαρέας της πρώτης κασκαρικής μοιραίας άνεκτήσιν τας δώδεκα τάς νίκας κι' έν τω υπηρέδω χθές ιδών Άτθίδα όντως θείαν εις τό ψήφον του θέματος εισήλθεν κατ' (εύθειαν).

Τουτέστιν την επλεύρισον κι' άνέκρα- (ζον): «Πώ! Πώ! είσθε, ή Μίς, τό έπαθλον έρωτικόν πρό- (πό)!

Κι' έπιζητώ δι' άσπασμού Καζανόδεως, (δικην) εύθύς να μοι προσφέρητε την δωδεκά- (την νικην).

Τουτέστιν άσπασθήτε μοι με περισσών (χαράν)!

Πλήν άτυχώς άντι πρό-πό να λάθω κό- (πυράτι) κλωσίαν φεύ! εισέπραξα εκ ταυτης ή- (συχράν) κι' εύρέθην εις τό γνήπεδον, ή Απολ- (λον)!... όφασίτι!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

— Ποιός σας είπε πως έπαιζε σε ιπποδρόμιο; Ψέμματα!...
— Έλα, έλα! Έκανε ο άνακριτής, γελώντας, και χτυπώντας την φιλικά στο μπράτσο. Γιατί ταραξέσαι; Δεν είπαμε να μη ταραξέσαι;

— Μα αφού μου κάνετε τέτοιες ερωτήσεις;...
— Καλή μου γυναίκα, δε σε ρωτάω κανένα κακό. Ούτε κι' έχει καμιά σχέση με την άνακριση. Έτσι σε ρωτάω. Πότε έπαιζε στο ιπποδρόμιο η κυρία σου;

— Ποτέ!

— Μα η ίδια μας είπε τώρα δα πως έπαιζε. Μονάχα που δε θυμάται ποιο χρόνο. Προσπάθησε να θυμηθεί εσύ.

— 'Η ίδια σας το είπε; Επανάλαβε πιο ήσυχα η Μαρία. Μπορεί.

— Έσύ δε θυμάσαι;

— Έκανε πως σκέπτεται αυτή.

— Ναι, θυμάμαι είπε στο τέλος. Τώρα θυμήθηκα. Βλέπετε, τα χρόνια, μου βολώσανε το νου.

— Βέβαια, γέλασε ο Βαλντέζ. Τα χρόνια είναι πολύ ζορικό πράγμα, ε; Όλα σ' τα θολώνουν. Μα, είμαι σίγουρος πως αν προσπαθήσεις λιγάκι, θα θυμηθείς. 'Η κυρά Μπιάνκα είναι πολύ ταραχμένη, αλλά ιδίως σίγουρα θα θυμόταν κι' αυτή.

Μετά κάμποση ώρα, αποκρίθηκε η γερόντισσα:

— Πάνε τρία χρόνια από τότε. 'Ακριδώς τρία χρόνια.

— Α, είδες πως τα θυμάται κανείς όλα, όταν θέλει; γέλασε ο Βαλντέζ. Έλα, έλα κυρά-Μαρία, και δεν ξεκοιτιανες ακόμη, εύτυχώς!

— Έπειτα, τη χτύπησε στον ώμο.

— Κάνε γρήγορα να σηκωθείς από δω, γιατί τώρα απάνω σ' αυτή την ταράχη, φαντάζομαι πως θα της λείψει πολύ της κυρίας σου.

— Ναι, έκανε αυτή με παράπονο. 'Από χτες της μηνιά να έρθη να με δει, κι' ούτε θέλει να πατήσει.

— Δεν ήρθε καθόλου; ρώτησε ο Βαλντέζ.

— Ούτε πάτησε. 'Από την στιγμή που έγινε το δυστύχημα, ούτε πάτησε στην κάμαρά μου.

— 'Ε, είναι φυσικό. Κάτσε φρόνιμα. Σε δυο-τρεις μέρες θα σηκωθείς. Μονάχα να μη ταραξέσαι κι' άρρωστήσης στ' αλήθεια.

Μ' αυτά τα λόγια έφυγε ο Βαλντέζ από το δωμάτιο της γερόντισσας.

Όταν γύρισε στο δωμάτιο του Κάρλο, κάθισε κοντά στη Μπιάνκα.

— Πώς είναι; ρώτησε αδιάφορα.

— Τα ίδια, αποκρίθηκε αυτή άχνα.

— Παραληρεί πάντα;

— Τώρα πιά όχι. Τώρα βυθίστηκε πάλι σε λήθαργο.

— Εύτυχώς! Έκανε ο κύριος Βαλντέζ αδιάφορα. Γιατί, όταν παραληρεί λέει κάτι πράγματα... 'Αλήθεια, μήπως πραγματικά έγρασθήκατε ποτέ με κανένα ιπποδρόμιο; Μήπως είχε καμιά τέτοια ύπνοια ο Κάρλο, και τώρα στην άρρώστια του;...

— Έγώ; φώναξε η Μπιάνκα με χείλη τρεμμένα. Πώς σας περνάει τέτοια ιδέα;

— Δε μου περνάει, είπε ο Βαλντέζ κυττάζοντας άλλο. Πώς είναι δυνατόν να μου περάση αλήθεια μια τέτοια ιδέα; Σας ρωτώ, έπειδή το είπε.

— Είπε τόσα παρόξενα πράγματα από χτες! αναστέναξε η Μπιάνκα.

Κι' έκλεισε τα μάτια της λες κι' ήθελε να δείξη στον Βαλντέζ πως έπρεπε να σταματήσει αυτή τη συζήτηση.

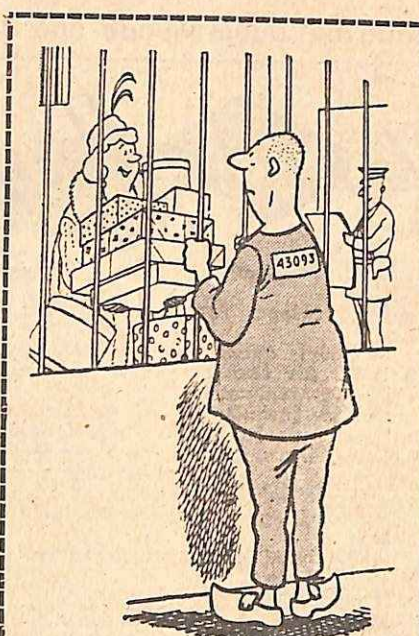
Πέρασε έτσι κι' αυτή η νύχτα. 'Ο Βαλντέζ, ούτε και το κούνησε από το σπίτι. Πήγε στο σαλόνι κι' έγειρε λιγάκι σε μια πολυθρόνα, λαγοκοιμήθηκε μόλις, και ξανακάθισε δίπλα στον Κάρλο.

Προς το πρωί, ο γιατρός φαινόταν απελπισμένος. 'Η άνακτηση του Κάρλο γινόταν όλο και πιο γρήγορη, ο σφυγμός λες κι' ήθελε να τινάξη τις φλέβες στον αέρα.

— Όλα έδειχναν πως η αγωνία άρχισε.

Η Μπιάνκα έκανε τα νύχια της στα δάκτυλά της, στις παλάμες της, τόσο που τα μύλωνε, αλλά δεν το καταλάβαινε.

Λυγμοί άκούγονταν από το στήθος της, βουβοί λυγμοί, πομπόιασαν με βογγητά. 'Αλλά δεν έρχονταν τα δάκρυα λυρωτικά να την άνακοιφίσουν. Και τα μάτια της πελώρια, δεν ξεκολλούσαν από το χλωμό πρόσωπο του άρρώστου.

— Έχτες, Βαγγέλη, ανακάλυψα πού ειχε κανείς τα λεφτά από την τελευταία σου διάρροξη!

«ΕΓΩ!»

Κόντευε μεσημέρι, όταν άνασκηώθηκε ο Κάρλο στο κρεβάτι του. Όλοι τρώμαζαν.

— Μή! φώναξε ο γιατρός. Τί κάνεις, Κάρλο!

Αυτός όμως φαινόταν να μη βλέπει τίποτα γύρω του. Με τα χέρια άπλωμένα, φώναζε, σπαρακτικά:

— Μπιάνκα! Μπιάνκα!

— Έπειτα έγειρε στα μαξιλάρια του, και κάτι σά ρόγχος άρχισε να άκούγεται ρυθμικά, άπαίσια.

Η Μπιάνκα στήλωσε τα μάτια της έρωτηματικά στο γιατρό.

— Έκανε αυτός μια κίνησι απελπισίας.

— Τό τέλος! τραύλισε.

— Πεθαίνει, ξεφάνισε η Μπιάνκα.

— Θα του κάνω μια ένεσι ακόμη... Την τελευταία... 'Αλλά, μου φαίνεται πως είναι πιά άσκοπα όλα...

— Μη τον τυραννίζετε πιά! παρακάλεσε ο 'Αλόνσο, ενώ τα δάκρυα έτρεχαν στα βουλωμένα του μάγουλα. Δεν το βλέπετε πού ψυχوماχάει;

— Ψυχوماχάει! επανάλαβε σά να μη καταλάβαινε τη σημασία της λέξεως η Μπιάνκα.

Κι' άσφαινα, σωριάστηκε άπάνω στο άναίσθητο κορμί του άντρός της.

— Κάρλο! φώναξε. Συχώρα με! Συχώρα με!... Το ξέρεις πως σ' αγαπάω! Το ξέρεις πως σ' αγαπάω από την πρώτη στιγμή που σε είδα! Το ξέρεις πως δεν το ήθελα... Τώρα που θα πεθάνης, θα τα καταλάβεις όλα. Μα θέλω να με συγχωρήσης, Κάρλο!

Φίλουσε το χέρι του Κάρλο, και το κορμί της τραντάζονταν από τ' άναφυλλητά.

— Κυρία! φώναξε ο Βαλντέζ, γέρνοντας άπάνω της. Τί είναι αυτά τα λόγια; Αυτή όμως σά να μην υπήρχε κανείς άλλος στο δωμάτιο, εξακολούθησε:

— Αγαπημένε μου... Έσύ θα πεθάνης. Έμένα θα με βασανίσουν. Θα πονέει κι' έσύ για το μαρτύριό μου. 'Ισως να με σκοτώσουν. Μα να ξέρης, πως σ' αγαπάω, πως σ' αγαπάω...

— Άρχισε να φιλά το όλόκληρο πρόσωπο του άντρός της, να το σκεπάζει με δάκρυα. Τόσες ημέρες δεν είχε κλάψει. Και τώρα σάν ποτάμι ξεχύνονταν τα δάκρυα από τη βασανισμένη της καρδιά.

— Είναι τρελή! ψιθύρισε ο 'Αλόνσο.

— 'Ο πόνος την τρέλλανε. Τώρα παραληρεί κι' αυτή. Δεν ξέρει τί λέει.

— Έκλαψε κάμποση ώρα η Μπιάνκα άπάνω στο άναίσθητο κορμί του Κάρλο.

Σε μια στιγμή ο γιατρός της είπε μαλακά:

— Τραβηχίθε σας παρακαλώ. Θέλω να

του κάνω την ένεσι. Είναι η τελευταία μας έλπίδα.

Σάν αυτόματο σηκώθηκε η Μπιάνκα. Κι' ενώ ο γιατρός έκανε την ένεσι στον έτοιμοθάνατο, αυτή προχώρησε προς τον Βαλντέζ που την κύτταξε με μάτια γεμάτα έκπληξι.

— Τώρα, τ' άκούσατε όλα, είπε με ύφος παγωμένο. Τώρα, μπορείτε να κάνετε το καθήκον σας.

— Κυρία... τραύλισε αυτός, δε μπορώ να καταλάβω... δεν ξέρω αν έχω το δικαίωμα να πάρω κατά γράμμα λόγια είπωμένα άπάνω σε μια τέτοια φοβερή άπελπισία.

— Έσκυψε η Μπιάνκα το κεφάλι. 'Η φωνή της άκούστηκε άχνη:

— Μπορείτε να με συλλάβετε. 'Εγώ τον σκότωσα...

— Για όνομα του Θεού! φώναξε ο Βαλντέζ, με φρίκη. 'Εσείς; Γιατί;

— Πρέπει να άρκεσθήτε στην όμολογία μου. 'Εγώ τον σκότωσα.

— Τί λέει; φώναξε ο 'Αλόνσο. Είναι τρελή, κύριε άνακριτά...

— Μια στιγμή, είπε αυτός. Το καθήκον μου είναι να άκούσω κάθε τί...

— Μα πως είναι δυνατόν να παραδέχεστε ένα τέτοιο τερατώδες πράγμα;... 'Η Μπιάνκα λάτρευε τον άντρα της. Κανένας δεν την άνάγκασε να τον παντρευτεί. 'Εξη μήνες πούχτησαν παντρεμένοι, ούτε μια μέρα δε λογομάχησαν, δεν ήρθαν σε ψυχρότητα...

— 'Εγώ τον σκότωσα! 'Εγώ τον σκότωσα! φώναξε η γυναίκα, με ξαφνικό σπαραγμό. Δε θέλω να πω τίποτ' άλλο. Μα εγώ τον σκότωσα!

Κι' έπεσε στο ντινάνι, κι' οί λυγμοί την τραντάξαν πάλι.

— 'Ο 'Αλόνσο ζύγωσε τον άνακριτή.

— Δεν πιστεύω να στέκει αυτή η τερατώδης όμολογία... ψιθύρισε.

Κι' αυτός άποκρίθηκε ψιθυριστά:

— 'Η κυρία Μπιάνκα έργαστήκατε σε ιπποδρόμιο, κι' όπως έχω λόγους να πιστεύω, ήταν είδικη στο να πετάη τα μαχαίρια από μακριά...

Τα μάτια του 'Αλόνσο έγιναν πελώρια από τη φρίκη.

— Πώς το μάθατε; Που το ξέρετε;

— Άλλα ώρα θα σας εξηγήσω, άποκρίθηκε αυτός.

Όταν πέρασε η κρίσι της Μπιάνκας, σηκώθηκε πάλι και πήγε κοντά στον Βαλντέζ.

— Κύριε άνακριτά, είπε όσο πιο ψύχραιμα μπορούσε. Σας διευκόλυνα, βλέπετε στη δουλειά σας. 'Αλλά θα σας χρωστάω μεγάλη χάρη, αν θελήσετε να εισακούσετε πού παράκλησι μου.

— Κυρία... άποκρίθηκε αυτός ταραχμένος.

— Να μη με συλλάβετε, αν δεν... αν δεν τελειώσουν όλα εδώ, συνεχίσε η Μπιάνκα με σβυσμένη φωνή.

— Έστω! άποκρίθηκε ο άνακριτής. Κι' η Μπιάνκα γύρισε κοντά στον άντρα της.

— Έκτός κινδύνου!

— 'Η ένεσι φαίνεται νάχη θαυματουργά άποτελέσματα, ψιθύρισε ο γιατρός στον 'Αλόνσο. Για ιδέστε τί ήσυχα που κοιμάται. Πραγματικά, λίγη ώρα μετά την ένεσι, σταμάτησε ο ρόγχος του άρρώστου. Και ήσυχος.

— Αν περάση έτσι αυτή η νύχτα, είπε ο γιατρός, τότε πιά...

— Ένα δάκρυ κύλησε στα μάγουλα του 'Αλόνσο. Φαινόταν νάχη γεράσει κι' αυτός μαλλιά του είχαν κιόλας άστρίψει. Τα 'Η Μπιάνκα έδινε την εντύπωσι πως ήσαν της, με το κεφάλι άκουμπισμένο πίσω, λένια, έδινε την εντύπωσι πως ήσαν γυναικεία, πού κάποια υπερφυσική δύναμι την συγκρατούσε όρθια.

Πέρασε έτσι όλη η νύχτα.

Σημείωσε η αυγή. Μια αυγή υπέρλαμνες στο δωμάτιο και ήλιου μπήκαν χαρούεστησαν τον τρελλό του ζουζιά του άέρα αυτές τις άχτίδες.

— Λες και περίμενε αυτό το μήνυμα της ζωής για να ενυπνίση, ο Κάρλο άνοιξε τα

μάτια του. Τα στήλωσε στη Μπιάνκα και σε μια στιγμή της χαμογέλασε.

— Προσοχή! ψιθύρισε ο γιατρός στη γυναίκα. 'Αν θέλετε να ζήση, πρέπει να φερόθτε ψυχραιμία και φυσικά.

Σηκώθηκε αυτή σάν αυτόματο. Πήγε κοντά του.

— Μπιάνκα! ψιθύρισε ο Κάρλο με άδυνατη φωνή. Μου φαίνεται πως ήμουν πολύ άσχημα. Θα σε τρέμαξα.

— Άκούμπησε αυτή το μάγουλό της στο μάγουλό του και κλείνοντας τα μάτια για να έμποδισή τα δάκρυα να κυλήσουν, ψιθύρισε μονάχα:

— Κάρλο!...

— Ναι, ήμουν πολύ άσχημα, συνέχισε αυτός. Σ' άκουγα να κλάις, μέσα στο λήθαργο μου. Μα τώρα νοιώθω πολύ καλά.

— Έσκυψε ο γιατρός άπάνω του.

— Κάρλο! είπε με φωνή πνιγμένη από τη συγκίνηση. Είσαι εκτός κινδύνου τώρα. 'Αλλά δεν πρέπει να μιλάς, και δεν πρέπει να ταραξέσαι.

— Εκλεισε ο άρρωστος τα μάτια, μ' ένα ευτυχισμένο χαμόγελο. Και πήρε το χέρι της γυναίκας του και το χάιδεψε άπαλά.

— Είσαι παγωμένη! της ψιθύρισε χαμογελώντας.

— 'Ο Βαλντέζ παρακολουθούσε από μακριά τη σκηνή και φάνηκε να μελετάη τη φυσιογνωμία της γυναίκας.

Τα δάκρυα έτρεχαν τώρα βουβά στα μάγουλα της Μπιάνκας. Ένα χαμόγελο ευτυχισμένο και πονεμένο μαζί φωτίζε το πρόσωπό της.

— Όταν κινήθηκε πάλι ο Κάρλο, ο Βαλντέζ την πήρε στο πλάγιο δωμάτιο και της είπε:

— Κυρία, ντ' 'Αλκάτρα, κατόπιν της όμολογίας σας, το καθήκον μου μου έπίβαλναι να σας συλλάβω...

— Θα με συλλάβετε τώρα; ρώτησε βραχιά η γυναίκα.

— Όχι! άποκρίθηκε αυτός σοβαρά. Όχι, έπειδή φοβάμαι πως η σύλληψι σας βάχη καταστρεπτικά άποτελέσματα για την υγεία του Κάρλο. Μόνο θα σας έχω υπό έπιτήρησι. Δηλαδή, θα μου έπιτρέπτε να σας έπιτρέψω εγώ.

— Φοβάστε να μη δραπετεύσω; ρώτησε αυτή, πικρά.

— Την κύτταξε στα μάτια.

— Όχι!...

— Τότε, λοιπόν, Σε τί θα χρησιμεύση η έπιτήρησι;

— Όσο δε μου δίνετε εξηγήσεις για τους λόγους που σας ώθησαν να κάνετε μια τέτοια τελλή πράξι, έχω κάθε δικαίωμα να δοιοφονήσω.

— Σταμάτησε.

— Τί; ρώτησε η Μπιάνκα, που δεν καταλάβαινε...

— Μήπως την επαναλάβετε! άποκρίθηκε ο Βαλντέζ σιγα.

Τό αίμα έφυγε από τα μάγουλα της κοπέλλας.

— Φοβάστε πραγματικά, μήπως έτσι, με όλη τη ψυχραιμία, θελήσω να σκοτώσω τον άντρα μου;

— Έκανε ο Βαλντέζ μια άόριστη κίνησι.

— Όλα είναι πιθανά, κι' όλα άπίθανά.

— Έσκυψε η Μπιάνκα το κεφάλι.

— Είμαι στη διάθεσί σας, είπε ταπεινά.

— 'Ο Βαλντέζ την κύτταξε με συμπόνοια.

— Κυρία ντ' 'Αλκάτρα, είπε, σας διαβεβαίω πως αυτή η υπόθεσι μου στοιχίζει πολύ. Οθδίνω κι' εγώ δεν ξέρω τί για να μην είχαν συμβη όλα έτσι.

Κάθισε η Μπιάνκα, σταύρωσε τα χέρια της. 'Η κίνησι της έδειχνε μια άπέραντη απελπισία.

— Τώρα έγιναν, είπε. Τίποτε δε μπορεί να ξεγίνη.

— Μα γιατί το κάνετε αυτό; Γιατί; Για όνομα του Θεού; Όσο και να σπάω το κεφάλι μου, ποτέ δε θα μπορέσω να βρω μια άπάντησι σ' αυτό το μυστήριο.

— Δε θα μπορέσετε! ψιθύρισε σκοτεινή η γυναίκα.

— Να πω ότι δεν τον αγαπούσατε; Ότι αγαπούσατε άλλον, και θελήσατε να μείντε έλεύθεροι; Είναι εναντίον όλης της ιδέας που είχα σχηματίσει για σας. Τί να υποθέσω κι' εγώ δεν ξέρω. 'Αν θέλατε λιγάκι να με βοηθήσετε, ίσως να μπορούσα κι' εγώ με τη σειρά μου να σας βοηθήσω.

— 'Η Μπιάνκα φαινόταν να μην άκούη. 'Α- ξαφνα, γύρισε στο Βαλντέζ.

— Πότε θα το μάθ; ρώτησε σιγα.

— Ποιός; Ποιό πράγμα;

— 'Ο Κάρλο. Πότε θα το μάθ, πως εγώ;...

— Αυτό είναι στη δικαιοδοσία του γιατρού. Όταν μάς εξασφαλίση πως μπορεί χωρίς κανένα κίνδυνο να ύποστή μια τόσο μεγάλη συγκίνηση.

— Κύριε Βαλντέζ... Μου δίνετε το λόγο σας πως δε θα το μάθ, πριν με συλλάβετε;

— Γιατί;

— Κάνετε μου τη χάρη. Νομίζω πως δε θα το βαστάω να...

— Σταμάτησε, άνατριχίζοντας από τη φρίκη.

— Καλά, έκανε με συμπόνοια ο Βαλντέζ. Αυτό θα γίνη. Όταν θα το μάθ ο Κάρλο, σεις δε θα βρίσκατε στο σπίτι.

Λίγες γλυκές στιγμές

Πέρασαν λίγες ημέρες. 'Ο άρρωστος άνακτούσε τις δυνάμεις του γρήγορα. Μετά το θάνασιμό άγώνα, λες κι' είχε δυναμώσει ο όργανισμός του και νικούσε κάθε αντίστασι. Πριν περάση καλά-καλά μία έβδομάδα, ήταν τόσο καλά, που ο γιατρός του άνήγγειλε πως θα σηκώνονταν την άλλη μέρα το πρωί.

Όταν τ' άκουσε αυτό, ο άνακριτής πήρε το γιατρό και μίλησε: κάμποση ώρα μυστικά. Στο μεταξύ, η Μπιάνκα, κρατούσε το χέρι του Κάρλο και το γέμιζε φιλά.

— Αγαπημένη μου, της είπε αυτός γελαστός. Τί έφιάλτης, ήταν κι' αυτός! Τί έφιάλτης!

— Πάει, πέρασε τώρα, είπε σιγα η γυναίκα.

— Ναι, πέρασε. 'Εκείνο που με φοβίζει όμως είναι πως δε βρέθηκε ο ένοχος.

— Μια φορά έσύ γλύτωσε...

— Ποιός μου έγγυάται ότι ο 'Ισιος άνθρωπος δε θα βέλση να δοκιμάση ξανά να με δοιοφονήση;

— 'Η Μπιάνκα άνατριχίασε και ψιθύρισε.

— Ποτέ!...

— Έσύ το λές, αγάπη μου. 'Εγώ όμως σου όμολογώ πως φοβάμαι. Δε θα ήσυχάσω, αν δε βρεθί.

— Θα βρεθί, είπε σιγα η Μπιάνκα, και κύτταξε μακριά.

— Πότε θα βρεθί; 'Εγώ σε λίγες ημέρες θα είμαι σε θέσι να βγω πάλι έξω. 'Αλλά, δε θα τολμή να ξεμυτίσω. Οάχω πάντα την εντύπωσι πως ο θάνατος τριγυρίζει κοντά.

— Όσπου να βγής έξω εσύ, θα τον άνακαλύψω.

— Ναι, με φώναζε.

— Βλέπεις; 'Από σένα περίμενα τη σωτηρία.

— Μίλα μου για τίποτ' άλλο! παρακάλεσε λαχανιασμένη η γυναίκα, λες και δε βαστούσε πιά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
Πρό ήμερών έγιναν στην πρωτεύουσα τα εγκαίνια της «Κινηματογραφικής 'Ακαδημίας 'Αθηνών». Η νέα Σχολή θα εφαρμόση συγχρονισμένες μεθόδους διδασκαλίας στις όποιες μεταφά άλλων περιλαμβάνονται και η μετακλήσι ξένων ελκικών, προβολή ταινιών, άσκησης των σπουδαστών διά της συμμετοχής σε πραγματικό γύρισμα κλπ. Ση τη φωτογραφία μας ένα ένοστα ανέ από τα εγκαίνια, στο όποιο διακρίνονται μερικά από τα στελέχη της «Κινηματογραφικής 'Ακαδημίας». Έξ άριστερών προς τα δεξιά: ο Βρασο, Τσιούχλος, πρόεδρος του Καλλιτεχνικού 'Επιμελητηρίου, ο Νίκος 'Αλεξίου, αίσθητικός τεχνολογικός, ο Π. Μπουσάλης και ο Π. Μυλλώ, σύμβουλοι της ΕΦΕ και ο Γεώργιος Τσουκαντάς, ιατρός - λογοτέχνης. Σκοπός του νέου οργανισμού είναι το ανέδασμα του επιπέδου του ελληνικού κινηματογράφου, ώστε το ελληνικό φίλμ να μπορεί να κυκλοφορή διεθνώς.

ΜΗΝΑΣ (συνεχίζει κουβέντα):
...Ακουσε, λοιπόν, να δής το πλάνο
σχέδιο. Όπως σου είπα η
Μαριάνθη δε μ' αφήνει πλέον
βήμα. Και τώρα που είμαι εδώ,
της έχω δώσει το τηλεφώνό σου
να με πάρει. Είμαι διαρκώς υπό
ελεγχον.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μά πώς τα κατά-
φερες έτσι;

ΜΗΝΑΣ: Δε γινόταν άλλοιώς.
"Υστερ" απ' το τελευταίο ρεζιμί-
κι που μ' έπιασε «έπ' αυτοφώρως»
με την πλύστρα και μ' έδωσε
στο δρόμο με τις πιτζέριες, δέχτη-
κα τους δρους της. Τι να κάνω,
Γιάννη μου; Νά χωρίσω; Ντρέπο-
μαι τις κόρες μου και τους γαί-
μούς μου. Και τα εγγόνια μου!

«Έχω εγγόνι δεκαοκτώ χρονών με
τρεις δράμια μουστάκι όπως ξέ-
ρεις! Άναγκάστηκα, λοιπόν, να
υποταχτώ. Άλλά έλα που δε μπο-
ρώ! Κι' έλα που η Μπέττυ είναι
τέσσερες φορές ώριωτέρα από τη
Μοιρό!... Τώρα άλλοιώς φέρουμε
κρυφά διά μέσου του σωφρέ μου.

«Άλλ' αυτό δε φτάνει όπως αντι-
λαμβάνομαι! Πρέπει κάπου-κάπου
να το σκάω και ν' απολαμβάνω
ένα μήνα ή έστω μερικές ημέρες
μείλιος.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ναί, αλλά πώς;

ΜΗΝΑΣ: Έσθ' ότι με βοηθή-
σης.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Νά βρω εγώ τον
τρόπο.

ΜΗΝΑΣ: Όχι. Τον τρόπο τον
έχω βρει. Έσθ' ότι βοηθήσης στην
εφαρμογή και στην επιτυχία του
σχεδίου.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Άν περνά από
το χέρι μου, πολύ ευχαρίστητος.

ΜΗΝΑΣ: Μόνο από το χέρι
σου περνάει. Άκουσε και θ' αν-
τιληφθής άμείως περί τίνος πρό-
κειται. Έσθ' κάνεις χειρουργικές
επεμβάσεις καρδιάς, δεν είν' έτσι;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μάλιστα.

ΜΗΝΑΣ: Όρα, λοιπόν θα
με χειρουργήσης! Δηλαδή θα
πομπέ ότι με χειρουργήσης! Έγώ
θα είμαι έπι είκοσι ημέρες παρά
πολύ βαρετά, θα βρίσκωμαι μετα-
ξύ ζώης και θανάτου και θ' α-
παγορεύωμαι ασυτρώπος ή επισέ-
ψεις και ιδιαίτερα προσφιλών μου
προσώπων για να μη συγκινήθω
καί πάω τιποτε. Στο μεταξύ θα
είμαι με τη Μπέττυ στη Χαλκίδα
και θα περνά το-εικοσάχρονο του
μείλιος! Και τι μείλιος; Το βα-
σιλικό πολετό δε έπρεπε να πώ!
Το κόλπο δεν είναι δικό μου. Κά-
που τ' άκουσα ή το διάβασα, άλ-
λα να νομίζω πως εφαρμόζεται μ' έ-
κατο τοίς εκατό βεβαιότητα έπι-
τυχίας.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Αυτά που θα
θ' απογοητεύω άλλ... εύρισκε-
σαι ες πλάνη!

ΜΗΝΑΣ: Είς πλάνη; Γιατί;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Γιατί, άγαπητέ
μου, κάποτε θα γίνης καλά, δεν
είν' έτσι;

ΜΗΝΑΣ: Φυσικά! Σε είκοσι
μέρες.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Και που θα είναι
τά έτη του τραύματος για να τα
δείξης στη γυναίκα σου;

ΜΗΝΑΣ: Δε θα τα δείξω. Θα
είμαι τυλιγμένος μ' επίδεσμο
και θα λέω πως άκόμη το τραύ-
μα δεν έκλεισε.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ναί, αλλά κάπο-
τε το τραύμα θα κλείσει!

ΜΗΝΑΣ: Σ' όμφοι, Πάλι θ'
άνομιμαι να το δη κανείς. Είμαι
υποχρεωμένος άδερφέ, να επιδεί-
ξω το τραύμα μου; Στο κάτω-
κάτω της γραφής μπορεί να μη
θέλω και από λόγους κοκκετα-
ρίας!... Κι' ύστερα... υπάρχει
κι' άλλη λύσι.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ποιά;

ΜΗΝΑΣ: Νά με σκίσης λιγά-
κι έξω-έξω στο δέμα και να με
ράψης και να φαίνωμαι έτη
πρώτατος!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μαρε και πραγματι-
κή βαλβειδοτομή της καρδιάς δέ-
χωμαι να μω κόψης, φτάνει να
πάρω με τη Μπέττυ στη Χαλκίδα!
Είμαι περιπό να σου πω βέβαια
έτι θα σου πληρώσω πολύ γεν-
ναϊόδωρα τα διαμέρισμα που θά
πρατήσης κλειστό για μένα, όπως
και όλα τα έξοδα της έγχειρής.

ΓΙΑΝΝΗΣ: "Ως εκεί φτάνεις
βρε άδερφέ; Νά μαχαίρωθής
στά καλά κοπούμενα;

ΜΗΝΑΣ: Μαρε και πραγματι-
κή βαλβειδοτομή της καρδιάς δέ-
χωμαι να μω κόψης, φτάνει να
πάρω με τη Μπέττυ στη Χαλκίδα!
Είμαι περιπό να σου πω βέβαια
έτι θα σου πληρώσω πολύ γεν-
ναϊόδωρα τα διαμέρισμα που θά
πρατήσης κλειστό για μένα, όπως
και όλα τα έξοδα της έγχειρής.

ΓΙΑΝΝΗΣ: "Ως εκεί φτάνεις
βρε άδερφέ; Νά μαχαίρωθής
στά καλά κοπούμενα;

ΜΗΝΑΣ: Μαρε και πραγματι-
κή βαλβειδοτομή της καρδιάς δέ-
χωμαι να μω κόψης, φτάνει να
πάρω με τη Μπέττυ στη Χαλκίδα!
Είμαι περιπό να σου πω βέβαια
έτι θα σου πληρώσω πολύ γεν-
ναϊόδωρα τα διαμέρισμα που θά
πρατήσης κλειστό για μένα, όπως
και όλα τα έξοδα της έγχειρής.

ΓΙΑΝΝΗΣ: "Ως εκεί φτάνεις
βρε άδερφέ; Νά μαχαίρωθής
στά καλά κοπούμενα;

ΜΗΝΑΣ: Μαρε και πραγματι-
κή βαλβειδοτομή της καρδιάς δέ-
χωμαι να μω κόψης, φτάνει να
πάρω με τη Μπέττυ στη Χαλκίδα!
Είμαι περιπό να σου πω βέβαια
έτι θα σου πληρώσω πολύ γεν-
ναϊόδωρα τα διαμέρισμα που θά
πρατήσης κλειστό για μένα, όπως
και όλα τα έξοδα της έγχειρής.

ΓΙΑΝΝΗΣ: "Ως εκεί φτάνεις
βρε άδερφέ; Νά μαχαίρωθής
στά καλά κοπούμενα;

ΜΗΝΑΣ: Μαρε και πραγματι-
κή βαλβειδοτομή της καρδιάς δέ-
χωμαι να μω κόψης, φτάνει να
πάρω με τη Μπέττυ στη Χαλκίδα!
Είμαι περιπό να σου πω βέβαια
έτι θα σου πληρώσω πολύ γεν-
ναϊόδωρα τα διαμέρισμα που θά
πρατήσης κλειστό για μένα, όπως
και όλα τα έξοδα της έγχειρής.

ΓΙΑΝΝΗΣ: "Ως εκεί φτάνεις
βρε άδερφέ; Νά μαχαίρωθής
στά καλά κοπούμενα;

ΜΗΝΑΣ: Μαρε και πραγματι-
κή βαλβειδοτομή της καρδιάς δέ-
χωμαι να μω κόψης, φτάνει να
πάρω με τη Μπέττυ στη Χαλκίδα!
Είμαι περιπό να σου πω βέβαια
έτι θα σου πληρώσω πολύ γεν-
ναϊόδωρα τα διαμέρισμα που θά
πρατήσης κλειστό για μένα, όπως
και όλα τα έξοδα της έγχειρής.

ΓΙΑΝΝΗΣ: "Ως εκεί φτάνεις
βρε άδερφέ; Νά μαχαίρωθής
στά καλά κοπούμενα;

ΜΗΝΑΣ: Μαρε και πραγματι-
κή βαλβειδοτομή της καρδιάς δέ-
χωμαι να μω κόψης, φτάνει να
πάρω με τη Μπέττυ στη Χαλκίδα!
Είμαι περιπό να σου πω βέβαια
έτι θα σου πληρώσω πολύ γεν-
ναϊόδωρα τα διαμέρισμα που θά
πρατήσης κλειστό για μένα, όπως
και όλα τα έξοδα της έγχειρής.

ΓΙΑΝΝΗΣ: "Ως εκεί φτάνεις
βρε άδερφέ; Νά μαχαίρωθής
στά καλά κοπούμενα;

ΜΗΝΑΣ: Μαρε και πραγματι-
κή βαλβειδοτομή της καρδιάς δέ-
χωμαι να μω κόψης, φτάνει να
πάρω με τη Μπέττυ στη Χαλκίδα!
Είμαι περιπό να σου πω βέβαια
έτι θα σου πληρώσω πολύ γεν-
ναϊόδωρα τα διαμέρισμα που θά
πρατήσης κλειστό για μένα, όπως
και όλα τα έξοδα της έγχειρής.

ΓΙΑΝΝΗΣ: "Ως εκεί φτάνεις
βρε άδερφέ; Νά μαχαίρωθής
στά καλά κοπούμενα;

ΜΗΝΑΣ: Μαρε και πραγματι-
κή βαλβειδοτομή της καρδιάς δέ-
χωμαι να μω κόψης, φτάνει να
πάρω με τη Μπέττυ στη Χαλκίδα!
Είμαι περιπό να σου πω βέβαια
έτι θα σου πληρώσω πολύ γεν-
ναϊόδωρα τα διαμέρισμα που θά
πρατήσης κλειστό για μένα, όπως
και όλα τα έξοδα της έγχειρής.

ΓΙΑΝΝΗΣ: "Ως εκεί φτάνεις
βρε άδερφέ; Νά μαχαίρωθής
στά καλά κοπούμενα;

ΜΗΝΑΣ: Μαρε και πραγματι-
κή βαλβειδοτομή της καρδιάς δέ-
χωμαι να μω κόψης, φτάνει να
πάρω με τη Μπέττυ στη Χαλκίδα!
Είμαι περιπό να σου πω βέβαια
έτι θα σου πληρώσω πολύ γεν-
ναϊόδωρα τα διαμέρισμα που θά
πρατήσης κλειστό για μένα, όπως
και όλα τα έξοδα της έγχειρής.

ΓΙΑΝΝΗΣ: "Ως εκεί φτάνεις
βρε άδερφέ; Νά μαχαίρωθής
στά καλά κοπούμενα;

ΜΗΝΑΣ: Μαρε και πραγματι-
κή βαλβειδοτομή της καρδιάς δέ-
χωμαι να μω κόψης, φτάνει να
πάρω με τη Μπέττυ στη Χαλκίδα!
Είμαι περιπό να σου πω βέβαια
έτι θα σου πληρώσω πολύ γεν-
ναϊόδωρα τα διαμέρισμα που θά
πρατήσης κλειστό για μένα, όπως
και όλα τα έξοδα της έγχειρής.

ΓΙΑΝΝΗΣ: "Ως εκεί φτάνεις
βρε άδερφέ; Νά μαχαίρωθής
στά καλά κοπούμενα;

ΜΗΝΑΣ: Μαρε και πραγματι-
κή βαλβειδοτομή της καρδιάς δέ-
χωμαι να μω κόψης, φτάνει να
πάρω με τη Μπέττυ στη Χαλκίδα!
Είμαι περιπό να σου πω βέβαια
έτι θα σου πληρώσω πολύ γεν-
ναϊόδωρα τα διαμέρισμα που θά
πρατήσης κλειστό για μένα, όπως
και όλα τα έξοδα της έγχειρής.

ΜΙΑ ΣΟΒΑΡΗ ΕΠΕΜΒΑΣΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΗΝΑΣ ΠΑΝΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: Ο τύπος του κομψομένου σύγχρο-
νου γεροπαρалуμένου. Μεγαλοβιομήχανος, κοιλάρης, φαλακρός, αί-
ματώδης με λιπαρή κρεμασμένα προγούλια, «γερό προδόν», «γερό
ποτήρι» και μανιώδης καπνιστής εκλεκτών πούρων «Αδύνας». ΜΑ-
ΡΙΑΝΘΗ: Γυναίκα του. Κούβς τύπος πρώην άγαθής νοικοκυράς
που κατήγησης μέγαιρα από τη νευρασθένεια, στην οποία την κατε-
δικασαν οι άπιστες του συζύγου, 58 χρονών. ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΠΟΥ-
ΖΑΝΟΣ: Χειρουργός, διευθυντής της κλινικής «Άγιος Πατάσιος»,
47 χρονών. ΜΠΕΤΤΥ: Μία χαριτωμένη «πεταλούδα του έρωτος»,
26 χρονών.

σεως. Γιατί αυτό που κάνεις εί-
ναι πολύ πιο σπουδαίο από μια
έγχειρση της καρδιάς. Είναι έπι
έγχειρση της ψυχής! Θα την άνοι-
ξης στά δύο και θα βγάλεις από
μέσα τον κακοήθη όγκο της άπελ-
πίσας, το σαράκι της μελαγχολ-
ίας και της απογνώσεως! Ένας
ψυχιατρός ή ένας ψυχίατρος
θα με καταλάβει άμείως, άλ-
λα έσύ, βλέπεις, είσαι χειρουργός!
...Άλήθεια, μην το ξεχάσω,
επειδή κάτι μου έπες στο τηλε-
φωνο, πως σε τραβάνε από την
«Εφορία σούφρας κι' εκατό χιλιά-
δες προκατάβολη και τα νοσή-
λεια. (Βγάζει τα λεπτά).

ΓΙΑΝΝΗΣ (τά βουτάει και τα
κλείνει στο συρτάρι): Εύχαριστώ
πολύ. Όχι, δεν είναι ανάγκη να
είμαι ψυχίατρος για να σε κατα-
λάβω. Είμ' επιστήμον και καλ-
λοσηγμένος άνθρωπος.

ΜΗΝΑΣ: Δόξα σοι ο Θεός!
Άρχίζουμε να συννενοούμεθα. Και
πότε με το καλό μπαίνω στην κλι-
νική;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Είναι σήμερα Δευ-
τέρα; Την Τετάρτη.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Όχτώ μέρες μετά, στο γρα-
φείο του γιατρού, στην κλινική).

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: ...Νά μου πη-
την άλήθεια, γιατρέ!

ΓΙΑΝΝΗΣ (από μέσα του).
Το μόνο που δε γίνεται! (Δυνα-
τά): Μά σάς βεβαιώ ειλικρινώς
πως δεν σάς κρύβω τίποτε, κυρία
μου. Είμαι έντελως ήσυχος ότι
σε είκοσι μέρες το πολύ θα τον
έχετε στο σπίτι, άκμιο, θαλερό
και υγιέστατο!... "Ε... ίσως νά-
χη χάσει μερικά κιλά λόγω της...
καταναλώσεως δυναμένων εις την
έγχειρση! Αλλά με καλή τροφή
και άνάπαυσθ' άναλάβει συντο-
μωτάτα!...

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Έκείνο που με
άνησυχε, γιατρέ μου, είναι που
δε μου επιτρέπεται να τον δω!
Πώς νά το ξηγήσω;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μά είναι πολύ ά-

πύνο.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στην κλινική, το ίδιο βράδυ.
Οι νοσοκόμες βοηθούν το Μηνά
και τη Μπέττυ που κουτσάινουν
και βογγάνε καταματωμένοι, να
μπούν στο γραφείο του Γιάννη).

ΓΙΑΝΝΗΣ (σηκώνεται άπάνω
εμφανισμένος): Χριστός και Πα-
ναγία! Τι πάθατε;

ΜΗΝΑΣ (με γκριμάτσες πό-
νου και μισή φωνή): Αυτόκινητι-
στικό δυστύχημα. Έχω δυνατούς
πόνους στά πλευρά.

ΜΠΕΤΤΥ: Κι' εγώ στο πόδι.
Και χαλίζωμαι.

ΓΙΑΝΝΗΣ (στη νοσοκόμα):
Πού είναι η προϊσταμένη άδελφή;
Ξαπλώστε τους άμείως και πολύ
προσεκτικά. Νά μη κάνουν κινή-
σεις άπτόμενες, θάρω άμείως ά-
πάνω.

ΣΚΗΝΗ 4η

(Την έπομένη, το μεσημέρι στο
γραφείο).

ΓΙΑΝΝΗΣ (συνεχίζει κουβέν-
τα): Λοιπόν, κυρία μου, τα πράγ-
ματα είχαν άπρόοπτο και ραγδαία
εξέλιξη. Από άπόφως καρδιάς εί-
μαστε τώρα έντελως ήσυχοι. Κά-
θε κίνδυνος εξέλειπε. Μόνο που
σηκώθηκε χθές το βράδυ μόνος
του και καθώς είναι άδύνατος από
την... έγχειρση, έπαθε μία
σκοτοδίνη κι' έπεσε και χτύπησε.

ΜΑΡΙΑΝΘΗ (άνήσυχος): Χτύ-
πησε πολύ, γιατρέ μου;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Όχι, μην άνησυ-
χίτε. Ένα έλαφρό κατάγμα και
μερικοί μώλωπες στο πρόσωπο
γιατί έπεσε άπάνω στην... στην
αυτή... πώς τη λένε... ά, ναι, στη
τρίαιμα!

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Δεν είναι σοβα-
ρό, δηλαδή;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Καθόλου. Το εύ-
τυχημα για σάς, είναι ότι τώρα
που πέρασε τόσο γρήγορα ο κίν-
δυνος, θά μπορούτε να τον έπισκε-
πείστε. Μά μην τον κουράζετε
όμως πολύ. Πέντε, δέκα λεπτά το
πολύ.

ΣΚΗΝΗ 5η

(Την ίδια μέρα, τ' άπόγευμα,
στην κλινική).

ΜΑΡΙΑΝΘΗ (μπαίνει στο γρα-
φείο): Πώς πάει, γιατρέ μου;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Καλά! Πολύ κα-
λά! Είμαι πολύ ευχαρίστημένος.

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Πολύ ευχαριστη-
μένος, έ;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Για να μη σάς πώ
ένθουσιασμένος! Εύτυχώς!

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Εύτυχώς.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Έρετε, βέβαια,
τώρα σάς το λέω, που πέρασε ο
κίνδυνος... ή έγχειρση της καρ-
διάς δεν είναι και τόσο απλή ύ-
ποθεση. Ίδιως αυτή που έκανε ο
άντρας σας.

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Το πιστεύω. Τι
άκριβώς είχε;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Στένωσι της μι-
τροειδούς;

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Της μιτροειδούς;
ΓΙΑΝΝΗΣ: Βεβαιώς! Σοβα-
ρά την ήλκισα, μπορεί να παρουσι-
αση δυσάρεστους ή και καταστρε-
πτικούς αφινιδισμούς! Άν πα-
ροδευγματος χάριν πάθω μία έμ-
βολή, μπορεί να σου μείνη σέκος
άπάνω στο χειρουργικό τραπέζι.
Άλλά εύτυχώς, όλα πήγανε κατ'
εξήν.

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Είσαστε βέβαιος;
ΓΙΑΝΝΗΣ: Τώρα πιά; Άπο-
μάλιστα, κι' ιπτάμενοι ταξιδιώτες και ι-
δίως οι παντρεμένοι φαίνονται πάντοτε
όρεξάτοι για έρωτικές περιπέτειες.
Μόλις καθήσουν στις αναπαικτικές πολυ-
θρόνες του αεροπλάνου άρχίζουν την άνι-
χνευτική έπιχειρησι του φλέτ. Νομίζουν
δε, ότι ο «έχθρος είναι άποσπώποτε διατε-
θειμένος να παραδοθή».

— Τι ιδέα έχετε για το φλέτ;
— Το φλέτ είναι ένα πολιτικό μέσο πα-
ζάρωμα ή καλλιέργεια ένα καλό όρεκτικό.
Άλλά σές οι άντρες λησμονείτε ότι αύ-
τες που σάς το προσφέρουν δεν είναι κατ'
κανόνα και διατεθειμένες να σάς παραθε-
σουν και το γούμα!...

— Τι σίρλεϋ έχει τη γνώμη ότι το ώ-
ραϊότερο «ζώακι» στο κόσμο είναι οι άν-
δρες!

— Δεν παντρεύτηκα όμως προσέθεσε, πα-
ρά τίς αναρίθμητες προτάσεις γάμου που
έλασα στά συννεφα. Ή περσι μου με έ-
χει διδάξει ότι οι άνδρες υπόσχονται πολ-
λά... όταν βρίσκονται στον ούρανο και έλ-
λίσσονται απ' αυτά πραγματοποιούν, όταν
βρεθούν στην ταιλαίωρη γή μας.

— Η χαριτωμένη συνομιλήτριά μας έχει
χωρίσει το ίσχυρο φύλο κατ'... ήπειρους.

Οι Άμερικανοί, έπει, σερβοντάι έρω-
τικής στρατηγικής. Επιδίδονται κατά μέ-
τωπον. Αντίθετα, οι Ευρωπαίοι προτιμούν
το «επαιροκόπημα». Άρχίζουν με λουλού-
δια, σοκολάκια και γούστα για να κα-
ταλήσουν στο σκόπο τους. Οι Άσιατες γύ-
ναικες άφθονα δάκρυα, άλλα έλακολουθούν
να θεωρούν τη γυναίκα ένα «σπικτό γλύ-
κισμα». Οι Άφρικανοί βέλουν να επιβλη-
θούν με το χρώμα τους και οι Αυστραλοί
με τις πλάτες τους! Πάντως όλοι είναι ά-
εχολάτρευτοι, όταν είναι ευγενικοί.

— Τι έπιθυμείτε πιο πολύ;

— Νά ζώ κάθε ημέρα πληρέστερα! Ή
φιλοδοξία μου-φιλοδοξία των αιδρών
είναι να πάρω από την ζωή τα περισσό-
τερα, χωρίς όμως να πληγώνω κανένα. Βέ-
βαια όλα αυτά έλακλινώνονται μ' έναν κα-
λό σύζυγο, με παιδιά, με δυο λόγια με
μία εύτυχισμένη οικογένεια.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΕΥΓΛΩΝ

(Αυλαία)

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Χωρίς λόγια!

Η κυκλοφορία στο δρόμο της ζωής

Η ζωή είναι μία μεγάλη λεωφόρος. Μερικοί την περνάνε μόνοι τους. Άλλοι οι περισσότεροι αισθάνονται την ανάγκη να έχουν φίλους, για να διατρέξουν το δρόμο της ζωής. Έτσι έχουμε τους μοναχικούς διαβάτες και τα ζευγάρια. Και για τους πρώτους και για τα δεύτερα, υπάρχουν προβλήματα κυκλοφορίας. Απ' αυτά, όμως, θα περιορισθούμε μόνο σ' εκείνα, που αφορούν τα δεύτερα. Στους δρόμους των μεγάλων πόλεων, όπως έχουμε δει, η τροχαία τοποθετεί σημάδια, που ρυθμίζουν την κυκλοφορία των πεζών και των τροχοφόρων. Παρόμοια σημάδια υπάρχουν και στη λεωφόρο της ζωής. Μόνο, που τα δεύτερα δε μπορούμε να τα δούμε. Τα σημάδια αυτά είναι η πείρα των μεγαλύτερων. Μη την κατασκοπεύετε ποτέ.

Ας δούμε, λοιπόν, τις σημαντικότερες από τις συμβουλές, που μάς παρέχει η πείρα.

- α) Φρόνησι:
 - 1) Το γεγονός, ότι «αυτός» σας άρσει, δε σημαίνει κι' ότι τον αγαπάτε.
 - 2) Το ότι «αυτός» σας έκανε ένα κομπλιμέντο ή σας έδωσε ένα φιλάκι, δε σημαίνει και ότι είναι ερωτευμένος μαζί σας.
 - 3) Το ότι η καρδιά σας χτύπησε γρηγορότερα μόλις τον είδατε, δε σημαίνει απαραίτητα, ότι «αυτός» είναι ο άνθρωπος της ζωής σας.
 - 4) Η όμορφη του δεν πρέπει να σας θαυμάζει. Περισσότερο απ' αυτήν πρέπει να ξετάσετε το χαρακτήρα του.
 - 5) Το ότι «αυτός» δεν έφυγε καθόλου από κοντά σας σε μία κοσμική συγκέντρωση, δε σημαίνει, ότι είναι τρελά ερωτευμένος μαζί σας.
 - 6) Το ότι αγαπάτε έναν άνθρωπο, δε σημαίνει, ότι δεν πρέπει να του άρνησθε τίποτα.
 - 7) Αν ένας άντρας σας άρσει, μη βιαζόσαστε να του το φανερώσετε.
 - 8) Οι παραληρήσεις και τα δάκρυα δεν είναι το καλύτερο μέσο για να συγκινήσετε έναν άντρα.
 - 9) Μη βιαζόσαστε να κάμετε έκμυστρησεις. Δεν είναι φρόνιμο να του τα πείτε όλα από την πρώτη στιγμή.
 - 10) Αποφύγετε το ύψος της μοίρας.
 - 11) Μη έχετε περιέργειες, που πολλές φορές δε βγαίνουν σε καλό.
 - 12) Αν είσατε βέβαιη, ότι τον αγαπάτε κι' ότι σας αγαπάει, προτιμήστε τον να τον παρουσιάσετε στους γονείς σας. Αν άρνησθε, αυτό σημαίνει, ότι οι προθέσεις του δεν είναι καλές και πρέπει τότε να διακόψετε κάθε δεσμό μαζί του.
 - 13) Απαγορευμένη κατεύθυνσις:
 - 1) Από τη στιγμή, που συνειδητά μ' έναν άντρα, πρέπει να λέτε κάθε μέρα στον εαυτό

σας, ότι ήταν πιο εύκολο να τον κατακτήσετε, παρά να τον κρατήσετε.

14) Μην παίρνετε λυπημένο ύφος. Είναι εκείνο, που αρέσει λιγότερο στους άντρες.

15) Αποφύγετε τους θυμούς, τις σκηνές ζηλειάς και τα καπρίτσια.

16) Αφήστε τα πειράματα. Πρέπει να μάθετε να υποχωρήτε, όταν καταλαβαίνετε, ότι το παρακάματε. (Η τέχνη αυτή είναι από τις πιο δύσκολες).

17) Μην του κάνετε ποτέ παρατηρήσεις. Οι άντρες δεν τις ανέχονται εύκολα. Άλλ' αναγνωρίζουν πρόβλημα τα λάθη τους. Άρκει να τους τα υποδείξετε με τάντ.

18) Μη δείχνετε δυσπιστία και καχύποπτη. 19) Μη δείχνετε αδιαφορία για τα πράγματα που αφορούν τον αγαπημένο σας.

20) Μην του παίρνετε το μυαλό με τις μικροπεριπέτειες της οικογενειακής σας ζωής.

21) Μη γινόσαστε ποτέ ενοχλητική.

22) Μην παριστάνετε τη μητέρα. Άλλ' ούτε την πολυέρινη και την πολυέρινη. Πολλές από τις σημερινές νέες, από φόβο μήπως φανούν καθυστερημένες, προσπαθούν να δείξουν πως δε λείπει τίποτα από την ερωτική τους μυσία. Αυτό είναι λάθος. Γιατί οι άντρες θα τους φερθούν ανάλογα.

γ) Διασταυρώσεις:

- 23) Μην κάνετε σύγχυση ανάμεσα στην εδαισθησία και την ευθύνη. Η εδαισθησία δείχνει ευγένεια και λεπτότητα ψυχής. Η ευθύνη, αντίθετα, δείχνει ότι υπερβολή έγωισμού.
- 24) Ο αγαπημένος σας έχει, ασφαλώς, έλαττωματά. Είσατε βέβαιη πως οεις δεν έχετε κανένα;
- 25) Το να έχη ο άντρας χαρακτήρα δύστροπο ή παράδεισο είναι, βέβαια, διαφορετικό, άλλ' όχι και τρομερό. 'Εκείνο που πρέπει να σας τρομάζει πραγματικά είναι το να μην έχη καθόλου χαρακτήρα.
- 26) Μη ζητάτε να έχετε σε όλα την τελευταία λέξη. Γινόσαστε έτσι αντιπαθητική.
- 27) Καλόν είναι να έχετε από την αρχή ως το τέλος να φτάσουν οι αμοιβαίες υποχωρήσεις σας. Καμιά φορά, είναι πολύ άγρια για να κάμετε υποχωρήσεις. Και τότε όλα ναυαγούν.
- 28) Η αβυσσός, που δημιουργείται πολλές φορές ανάμεσα σε δύο ερωτευμένους, ή σε δύο συζύγους, γίνεται με μικρά ρήγματα, που μεγαλώνουν δόξα. Αν προσέχετε, μπορείτε να προλάβετε αυτά τα ρήγματα ή να τα σκεπάσετε εγκαίρως. Κατόπιν θα είναι άγρια.
- δ) Επικίνδυνες στροφές:
 - 29) Μην κακολογείτε τις φίλες σας. Άλλα και μην τις έγκωμιάζετε υπερμέτρα. Στην πρώτη περίπτωση, είναι δυνατό να δώσετε στον άντρα ή τον αγαπημένο σας την εντύπωση, ότι τις ζηλεύετε. Στη δεύτερη, μπορεί να του δημιουργήσετε την περιέργεια να γνωρίσει περισσότερο αυ-

τό το εξαιρετικό πλάσμα, που έγκωμιάζετε διαρκώς. Και το να και το άλλο είναι επικίνδυνα.

30) Αν έχετε κάποια «διασκεδαστική» φίλη, αποφύγετε να τη γνωρίσετε με τον άνθρωπο που σας ενδιαφέρει. Οι «διασκεδαστικές» γυναίκες κάνουν πολλά πράγματα μόνο και μόνο γ'α να διασκεδάσουν. Και γ' αυτό είναι επικίνδυνες.

31) Αν το αίσθημα του αγαπημένου σας κρύβει θά το κάμετε να σβύσει θλότα, γιατί έτσι ναντίον, πως δεν προσέχετε τη μεταβολή και προσπαθήστε να το ξαναεξαστάτε.

32) Πρέπει να είσατε πάντοτε ευγενική με τον αγαπημένο σας. Η αμοιβαία ευγένεια δημιουργεί δεσμούς, κάποτε ακατάλυτους. Ένω ή ελλείψει ευγενείας δημιουργεί αόριστους.

33) Αποφύγετε τις χυδαίες εκφράσεις. Τα αντικαταστήστε με λεπτές και ευγενικές. Τα άντρα, που ξερνάνε ποτέ, ότι το μεγαλύτερο στόλισμα της γυναίκας είναι η αιδώς. Η εστιαστική αιδώς, κάποτε, αλλά και ούτως ή άλλως, είναι ο αιδώς εξιδανικεύει τον έρωτα. Η εστιαστική τον κάνει χυδαίο και αποκρουστικό.

34) Οι σημερινές τεχνικές επιτρέπουν στη γυναίκα να αλλάξει την έκφραση του προσώπου της, να κρατήσει τον αγαπημένο σας, πρέπει να είσατε πάντοτε η ίδια. Όταν του παρουσιάσετε με πολλή πρόταση, είναι το ίδιο οα να υπάρχουν και πολλές άλλες γυναίκες, που καθεμιά τους έχει το ιδιαίτερο θέλγητρό της.

35) Αποφύγετε τη ρουτίνα στις σχέσεις σας με τον αγαπημένο σας. Η ρουτίνα σκοτώνει και τα πιο μεγάλα αισθήματα.

36) Αν πρόκειται να ζητήσετε κάτι από τον αγαπημένο σας, διαλέξτε με προσοχή την κατάλληλη στιγμή.

37) Αποφύγετε τις συγκρίσεις, που μπορεί να πικράνουν τον άνθρωπο που αγαπάτε.

38) Όταν έρωτα ταίριαζει η καλοκαιρία. Αποφύγετε, λοιπόν, τις θύελλες και τις τρικυμίες.

39) Άλλο η οικειότητα κι' άλλο η εξοικειωσις. Η πρώτη συντηρεί τον έρωτα. Η δεύτερη τον σκοτώνει. Μάθετε να ξεχωρίζετε αυτά τα δύο.

40) Η αξιοπρέπεια πρέπει να σας συνοδεύει σε όλες τις εκδηλώσεις. Αυτός είναι ο χρυσός κανόν της γυναίκας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Το πρόβλημα της γυναικείας αγνότητας.

ΑΥΤΗ είναι μία ιστορία αληθινή. Έγινε εδώ και μερικά χρόνια, κυκλοφόρησε προφορικά ανάμεσα σε πολύ στενό κύκλο, και σήμερα ήρθε η ώρα της να γραφτεί, για να κυκλοφορήσει και σε κύκλο μεγαλύτερο. Με κάτι τέτοια δράματα δεν είναι σωστό να διασκεδάσουν μονάχα λίγοι. Έχουν κι' άλλοι δικαίωμα. Λοιπόν...

Χωμένος σε μία παλιά πολυθρόνα, λίγο ξεγοφισμένη από την πάροδο των γενιών, ο Θεοφάνης Βασιβατζέκης, συνωμιλούσε σιωπηλά με τους προγόνους του. Και οι προγόνι του ήταν κρεμασμένοι αντίκρυ του, στον τοίχο αυτής της σάλλας με τα παλιά έπιπλα, τις παλιές κουρτίνες, τις παλιές λάμπες και όλα τα παλιά, που τη διακοσμούσαν. Και να μην ξεχνάμε κι' αυτές τις πιστόλες και τα γιγαγιάνια, κειμήλια μιας παλιάς ηρωικής εποχής, που τα είχαν χειρισθή και είχαν φονεύσει με δαύτα πολλούς εχθρούς οι γενναίοι πρόγονοι του, οι Βασιβατζέκοι με τ' όνομα.

Να σε κείνο το πορτραίτο ο Μανώλης Βασιβατζέκης, ο επιλεγόμενος Μανώλαρος, ένεκα το μπόι του και το επίδαλλον του, που είχε δράσι ένδοξη στο 21. Είναι αυτός με τις μαυρές μουστάκες, το αγριωπό βλέμμα, τα δασα φρυδιά, το φέσι με τη φούντα και το μείντανογέλεκο, δλο καμάρι και λεβεντιά. Έπειτα, ο γιός του Μανώλαρου, ο Θεοφάνης, ο παππούς του τωρινού Θεοφάνη, αυτός εκεί με τη στολή ταγματάρχου του 'Θωανός. Είχε διακριθί στην καταδίωξη της ληστείας. Συνέχεια, στη διπλανή φωτογραφία, ο επίσης Μανώλης Βασιβατζέκης, ο επιλεγόμενος Μανώλακης, έπειδι ήταν κοντός κι' αδυνατούλης — ο πατέρας του. Άλλά τ'ι μουστάκι στριμμένο προς τα πάνω και τί μουσι, που έμοιαζε με σφήνα, και γυαλιά χρυσά. Από τον πατέρα του κι' ύστερα, αρχίζαν τα ευρωπαϊκά ρούχα, η φουστανέλλα από τον παππού και πριν. Αυτοί ήταν οι άμεσοι πρόγονοι του, υπήρχαν όμως και οι πλάγιοι, κάτι θείοι σε μικρότερες φωτογραφίες. Φυσικά, υπήρχαν και γυναίκες, μα δεν έχουμε υποχρέωση να τις αναφέρουμε, γιατί οι Βασιβατζέκοι δεν έδιναν σημασία στη γυναίκα. Τη θεωρούσαν δευτερότοπο πλάσμα του Θεού, προορισμένο να υπηρετεί τον άντρα και να του φτιάχνει παιδιά. Και, μάστιχα, άρσενικά. Γι' αυτό κι' όλα τα θηλυκά του Βασιβατζέκου, όπως καθαρά έδειχνε η φωτογραφία, είχαν αυτό το υποτακτικό ύψος, αα νάξεραν την παρακατανή θεοι τους.

Τι σπουδαία οικογένεια, αλήθεια! 'Ο πρόπάππος, ο Μανώλαρος, είχε αρραδιάσει έφτα παιδιά — τα πέντε γιοι! 'Ο ές αυτών Θεοφάνης — ο παππούς — είχε μικρότερη παραγωγή, δυο αγόρια, δυο κορίτσια, το ένα αγόρι, το πρώτο ο πατέρας του, ο Μανώλακης. Το άλλο ο θεός του ο Στέλιος, που πέθανε άκνηρος. Από τα παλιότερα, δύσκολο να βρης άκρη, τα ίχνη είχαν χαθεί. Κι' έτσι, απ' όλη εκείνη την ιστορική οικογένεια, δεν είχε απομείνει παρά έτούτος εδώ ο Θεοφάνης Βασιβατζέκος, μοναχονίος του πατέρα του, που δεν προφτάσε να φτιάξη άλλον. Έτούτος ο Θεοφάνης ήταν ο τελευταίος των Βασιβατζέκων. Και τώρα κυττάζε τους προγόνους του έναν-έναν και σ'α να τους άκουε να του φωνάζουν με τη μυστική μά βροντερή φωνή τους:

— Θεοφάνη, δε μπορεί να σβύσει το δυομά μας έτσι άδοξα. Είσαι ο μόνος, που τ'άχεις κληρονομήσει κι' αν φύγης κι' εσύ χωρίς ν' άφισης απογόνους, το Βασιβατζέκειο χάνεται από προσώπου της γης. Έχεις χρέος να τιμήσης τ' όνομα της ένδοξης οικογενείας σου και να το παραδώσης στους μεταγενεστέρους. Μην κάθεις, λοιπόν! Φανού άξιος ήμάν!

Ενωικός βαβαίά αυτά τα λόγια μέσα στη συνείδησή του ο Θεοφάνης. Υπερήφανος γιά τ' όνομα, που έφερε, καταλάβαινε πως ώφειλε να το συνεχίση. Κυττάζε τους προγόνους τους με θάρρος και τους φώναζε:

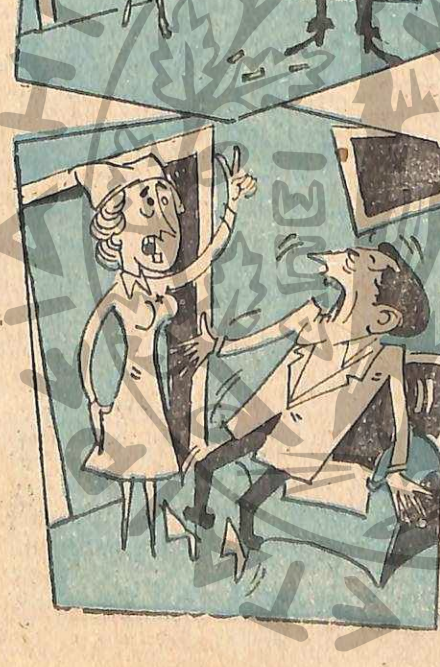
— Όχι! Το Βασιβατζέκειο δε θα σβύσει από το χάρτι. Θα πράξω το καθήκον μου!

Κι' έκλεισε τα μάτια του και είδε σε μία φανταστική πασέλασι μία στρατιά από Βασιβατζέκους να προχωρούν στη λεωφόρο των μελλοντικών αιώνων. Τί μεγαλείο!

Πριν κλείσει εξάμηνο από την ιστορική έκλειψη συνειδήσε με τους προγόνους του, ο Θεοφάνης παντρεύτηκε. Σκοπός του γάμου του κανένας άλλος, παρά μονάχα ο διάδο-

Τελευταίος Απογονός

χος. Ένας Βασιβατζέκης δε μπορεί να παντρεύεται γιά άλλο προορισμό, είμη μόνο γιά να μεταδώση το θηλυκό αυτό όνομα στο γιό του. Όπως γίνεται στη σκυταλοδρομία. Ναι, πολύ πετυχημένη παρονομασία. Το όνομα αυτό τί άλλο είναι παρά μία σκυτάλη, που ένας Βασιβατζέκης την παραδίδει τρέχοντας στον έπόμενο, εκείνος στον κατοπινό, ο κατοπινός στον άλλο και ούτω καθεξής. Γιά τη γυναίκα του δε χρειάζεται να ειπωθή τίποτα το ξεχωριστό. Μία συνωμισμένη, καθώς πρέπει κυρία, από καλό σπιτί βέβαια, μα τίποτα περισσότερο. Ές άλλου, ο ρόλος της ήταν καθωρισμένος: Νά δώση διάδοχο στο Θεοφάνη Βασιβατζέκη. Και δεν άργησε νάρθη στην κατάστασι εκείνη, που προημύουσε το μεγάλο αυτό γεγονός. 'Ο Θεοφάνης ήταν ευδαίμων, βλέποντας τη στοργαλύδα της κυρίας Μαρίας ν' αυγαταινή κάθε βδομάδα, και πολύ συχνά καλούσε τη σύζυγό του επίσημα στη σάλλα, γιά να δουν και οι πρόγονοι του, ότι κράτησε το λόγο του και φανόταν αντάξιος τους.

— Ίδου ο μέλλων Μανώλαρος! φώναζε στον έκτο μήνα, προς τον προπάππο του με τις μουστάκες.

Γιά κορίτσι ούτε το συζητούσε καν. Πώς ήταν δυνατό να είναι κορίτσι; Υπάρχουν οι αλάθειτοι νόμοι της ιστορίας, που καθορίζουν αυτά τα ζητήματα. Οι νόμοι της ιστορίας, που ξέρουν, ότι δεν είναι σωστό να χαθί το όνομα των Βασιβατζέκων και πρέπει να συνεχισθί σαν παράδοσις. Και οι νόμοι της ιστορίας συνεργάζονται με τους νόμους της φύσεως, γιά να εξυπηρετήσουν κάτι τέτοιους ανώτερους σκοπούς.

Καθώς πλησίαζε ο καιρός, γεμάτος χαρά ο Θεοφάνης, έλεγε:

— Κοντεύει ο Μανώλαρος!

Κι' έκλεινε πάλι τα μάτια του κι' έβλεπε το διάδοχο στην αρχή ένα παχουλούτσικο μωρό, ύστερα να μεγαλώνει, να καλυδαίη με τους συμπαγείς του και να τους νικάει όλους. Κι' έπειτα τον έβλεπε αξιωματικό. Γιατί όπωσδήποτε τον προώριζε γιά το στρατιωτικό στάδιο.

Καπνίζοντας το ένα τσιγάρο άπάνω στο άλλο, αλλά πολύ ψυχρά, ο Θεοφάνης περίμενε στην αιδουσα άναμονής, στην κλινική. Ήταν η μέρα, που είχε διαλέξει γιά νάρθη ο Μανώλαρος. Που και που άκουγόταν ένα τσιρίχτο της κυρίας Μαρίας, που άφηνε έντελως ασυγκίνητο το Θεοφάνη. Αυτός περίμενε το Μανώλαρο. Τέλος, ένα πιο δυνατό τσιρίγμα και η άδελφή έρχεται τρέχοντας στο μπαμπά γιά τα συχαίρια:

— Να σας ζήση η κόρη!

Ο Θεοφάνης περφέει σ' έναν καναπέ, που έτυχε πίσω του.

— Κόρη, ρωτάει, σ'α να μην πιστεύη τ'αυτά του.

— Μάλιστα. Νά, ένας κορίτσάρος!

— Ευχαριστώ πολύ, απαντάει ψυχρά ο Θεοφάνης κι' ανάδει άλλο τσιγάρο.

— Σας κοίτασι, λοιπόν. Με τί μούτρα θα παρουσιάζωταν τώρα μπροστά στους προγόνους του; Τί να τους πη; Τί να τους δείξη; Χωρίς ένδοξιασμο και κάπως ψυχράς μήπε λίγο πιο ύστερα στο δαμάτιο της μηιάς και της κόρης.

— Θεοφάνη, κορίτσι σου έκανα! είπε με κάποια στενωχρία, σ'α νάδελε να δικαιολογήθη η κυρία Μαρία.

— Δεν πειράζει, είπ' εκείνος, με σοβαρότητα. Θά μού κάνει αγόρι το δεύτερο!

— Έρριξε μία ματιά και στην κόρη, μάλλον από περιέργεια. Την είδε σαν παρτίσιν, που παίζει να πέρη τη θέσι του Μανώλαρου.

— Αγόρι το δεύτερο! Όχι! Δεν είχε καμμία άμφιβολία πως θά ήταν αγόρι. Δε μπορούσε να μην είναι. Και όμως δεν ήταν.

— Νά σας ζήση η κόρη!

Από τα νεύρα του έλυωσε το τσιγάρο στα δάχτυλά του.

Γυρίζοντας στο σπιτί, στάθηκε μπροστά στους προγόνους του:

— Σας δίνω το λόγο μου, ότι το Μανώλαρο θά τον φτιάξω όπωσδήποτε.

Δεν άφηνε τον καιρό να περνά άδικα ο Θεοφάνης. 'Ο διάδοχος έπρεπε νάρθη. Πάλι σ' ένδιαφέρουσα η κυρία Μαρία γιά το τρίτο και πάλι:

— Να σας ζήση η κόρη!

Ήτανε να σκάση από την άγανάκτησή του ο Θεοφάνης. Με, δυο αράδες κόρες, τόσο δυναμικές και το πείσμα του να φτιάξη όπωσδήποτε τον κληρονόμο του όνόματος. Κι'

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

γιά τις γυναίκες

Ωραία δόντια

Είναι σπάνια τα πραγματικά όρατα δόντια. Άκούστε όμως τι συνιστάει γι' αυτά ο διάσημος φιλόσοφος Ζάν Λυμπώ, του 17ου αιώνα:

«Αν θέλετε να διατηρήσετε τα δόντια σας γερά, κι' επομένως όρατα, αποφύγετε τα πολύ ζεστά όπωα και τα πολύ κρύα. Μη τρώτε κρέας σκληρό. Μη κάνετε κατάχρησι γλυκών. Αποφύγετε τους έμετους».

Νά τώρα και μερικές ακόμη συμβουλές: Μη σπάζτε με τα δόντια σας σκληρά φαγητά (καρύδια, μύδαλα, καράμελες). Αν μπη λίγο απ' το φαγητό ανάμεσα τους, μη μεταχειρίζεσθε ποτέ κροφίτσα γιά να το βγάλετε, αλλά όδοντογλυφίδα. Μετά το φαγητό, πλένετε πάντα τα δόντια σας. Αποφύγετε τα όπωα και τους χουρμάδες, γιάτι κάνουν κακό στα δόντια.

Μπορείτε να μεταχειρίζεσθε την όδοντοπαστά σας μόνο μία φορά την ήμέρα. Τις άλλες, άρκει κι' ένα άλλο σαπούνισμα, πάντα όμως με σκληρά βουρτσάκι.

Γιά το ρετινιόλαδο

Σ' όρισμένες περιπτώσεις είναι άσφαλητη το ρετινιόλαδο. Νά λοιπόν πώς μπορείτε να το δώσετε στον άρρωστο σας, ώστε να το πιη εύκολα:

Στίθετε μισό πορτοκάκι σ' ένα ποτήρι, ρίχνετε μέσα το λάδι και στίθετε ύστερα σ'αυτό μισό πορτοκάκι.

αλλο μισό πορτοκάκι. Οι δυο χυμοί δεν άφινουν το λάδι ν' άκουμήση στον όδοντοπαστό.

2) Ρίχνετε το λάδι μέσα σ' ένα φλυτζάνι με γάλα ζεστό και γάλακτος, άρωματίζετε μ' άνθηδονο κι' άνακατεύετε καλά.

3) Άνακατεύετε το λάδι με τριπλάσιο λεμόνι.

Καλοί τρόποι

Οι άρραβωνισμένοι που βγαίνουν μόνοι τους και πηγαίνουν στον κόσμο, πρέπει να φέρνουν πάντα σάβαρα και ν' αξιοπρέπεια. Δεν κάνουν κοινό θέαμα τις διαχύσεις τους, δεν άπομονώνονται σε παράμερες γωνίες των σαλονιών οικοκυβεντιάζοντας, δεν ανταλλάσσουν λιγώμενες ματιές.

Ότε και χορεύουν διαρκώς μαζί. Φυσικά όμως, η κοπέλλα φροντίζει πάντα να χορεύη πλο πολύ με τον άρραβωνιστικό της και να φέρνεται στους άλλους καλώς ή κακά οεμνά και μετρημένα, όπως ταίριαζει σε μία άρραβωνισμένη.

Επίσης, οι άρραβωνισμένοι άποφεύγουν να μιλάνε μπροστά τους άλλους γιά τα οικογενειακά τους, γιά τα σχέδιά τους, γιά τις έλλειψεις που πρέπει να συμπληρώσουν, γιά τα έμποδια που πρόκειται να συναντήσουν, γιά τις χρηματικές στενωχρίες τους...

Τέλος, η κοπέλλα θά δέχεται προσκλησεις μόνο σε σπιτία όπου είναι καλεσμένος κι' ο άρραβωνιστικός της.

Μεζες γιά ούζο

Θέλετε να φτιάξετε ένα πρωτότυπο και νοστιμώτατο μεζέ γιά ούζο;

Θά χρειαστήτε τυρί φέτα, βούτυρο, αυγά, άλεύρι, άλατοπίπερο. Παίρνετε ένα κομμάτι τυρί και το κόδετε σε λεπτές και στενωμακές φέτες. Σπάζετε ύστερα ένα αυγό μέσα σ' ένα βαθύ πιάτο. Προσθέτετε μισή κουταλιά της σούπας άλεύρι και το άνάλογο άλατοπίπερο. Δουλεύετε καλά το μίγμα.

Υστερα βουτάτε μέσα μία-μία τις φέτες του τυριού και τις ρίχνετε στο βούτυρο-που πρέπει να έχει κάψει καλά στη φωτιά.

Φροντίζετε να ψηθούν κι' απ' τις δυο μεριές συγχρόνως, όπως οι λουκουμάδες (γιά να γίνε βούτυρο). Υστερα τις σερβίρετε άμέσως, γιάτι όταν κρύνουν γίνονται σκληρές.

Γιά τις πανάδες

Αν έχετε πανάδες, θά τις έκαλείψετε σιγά-σιγά, χρησιμοποιώντας 150 γραμμάρια ροδόκιμ' ή άλλα κούταλιά της σούπας γλυκερινη ριών, είναι άποτελεσματικό το έξης μίγμα:

Οινόπνευμα 100 γραμ.

Βάμμα βενζόης 10 »

Βόρακας 5 »

..... 5 »

δσο πεισμάτων, τόσο εξοικονομώ. Έτσι, ήθελε και το τέταρτο και το πέμπτο. Πέντε κόρες, που κακάρζαν μέσα σε κείνο το αυστηρό σπίτι, κάτω από τη μύτη και τα μουστάκια των προγόνων. Τι ντροπή!

Τον καμμό του δεν τον κρατούσε κρυφό ο Θεοφάνης. Τον είχε εξομολογηθεί και στους φίλους του, ζητώντας λίγη παρηγοριά και ανακούφιση. Κι' εκείνοι, έπειτα από το πέμπτο κορίτσι, άρχισαν να του δίνουν συμβουλές — τί έπρεπε να κάνει για ν' αποκτήσει το γιο. Ο καθένας είχε και τη δική του:

— Όταν θα ρίξεις τα θεμέλια του παιδιού, να κυτάρεις να είναι το φεγγάρι στη γέφυρά του.

— Το φεγγάρι να είναι στη χασί του, τούλεγε άλλος.

— Ενώ άλλοι του έλεγαν τα πιο άπιθανα πράγματα — μερικοί και για να σπάσουν πλάκα: «Νά τρώς σκόρδα». «Νά τρώς σέλινα». «Νά πίνεις ούζο». Κι' ένας του είπε τούτο το σημαδιακό:

— Νά βάλης τη γυναίκα σου να τρώει αντράκλα.

— Γιατί;

— Γιατί η αντράκλα έχει το αντρικό στοιχείο μέσα της. Γι' αυτό τη λένε και αντράκλα. Και τάραιζε την κυρία Μαρία στην αντράκλα. Δεν έλειπε να ζητήσει και τη βοήθεια της επιστήμης. Οι γιατροί του είπαν πως δεν υπάρχει φάρμακο, που να εξασφαλίζει αρσενικό. Μια γιάτρισσα όμως του έδωσε ένα πρακτικό, φαρμάκι η γέυσή του, μα τότε κι' εκείνος και φαρμάκων με δούτο και τη γυναίκα του. Πάλι κορίτσι... Τό έκτο στη σειρά, μισή ντουζίνα.

Υστερα κι' απ' αυτό το κακό, απόφευγε να σπύσει τα ματιά του κατά τους προγόνους. Φοδόνταν πως θα του έλεγαν: «Φτού σου!» και θα τον μούτζωναν. Μονάχα όταν αποκοιτούσε το γιο, δέ τους έδινε κατάματα.

Αυτή τη φορά τάραιζε στις παρακλήσεις. Πήγαινε σ' ερημολήσια κι' άναβε κεριά κι' έταζε κόκκους άσημένιες. Έκανε και άγαθεργίες. Και περίμενε με λαχτάρα τα ύπ' αριθμόν 7 γεννητούρια.

Δυό ώρες πηγαίνοντο στην αίθουσα άναμονής, γεμάτος άγνια. Κάπνιζε συνέχεια τσιγάρα και βηματίζε. Αυτή τη φορά, ο τοκετός άργούσε. Αυτό ήταν καλό σημάδι, γιατί, τις άλλες φορές, που έφτανε κορίτσι, η κυρία Μαρία τελείωνε στο άψευδο. Για ν' άρνη τώρα, το δίχως άλλο έρχόταν άγορί... Στις δυό ώρες άπάνω, μπαίνει η άδελφή, φωνάζοντας:

— Δυό! Δυό!

Μα ο μπαμπάς, στην κατάσταση, που βρίσκονταν, με τη λαχτάρα ν' αποκτήσει αρσενικό, άκούει το «δυό», άλλα χωρίς το δέλτα. «Άκούει το «...γυιό!». Και ξεφωνίζει, τρελλός από τον ένθουσιασμό του:

— Γυιό! Γυιό!... Έκανα γυιό!...

Άρπάζει τη νουσοκόμα και τη φιλάει.

— Όχι γυιό, του λέει εκείνη. Δεν είπα γυιό!

— Άλλά; Τι είπες;

— Είπα δυό!

— Δυό; Τι δυό;

— Κορίτσια!

— Κο... κο... κο...

Ο καθένας ο Θεοφάνης δέ μπόρεσε να πη τη συνέχεια. Έπεσε βαρύς στην πολυθρόνα και δεν ξανασηκώθηκε πιά.

Λυπάμαι πολύ, που βάζω αυτό το δραματικό τέλος σε τούτη την ιστορία. Μα έτσι έγινε. Πώς να τ' αλλάξουμε; Έτσι έγινε κι' έτσι χάθηκε ο τελευταίος των Βασιδατζικών και σβήνει μαζί του και το ένδοξο αυτό όνομα από το χάρτη της Ιστορίας.

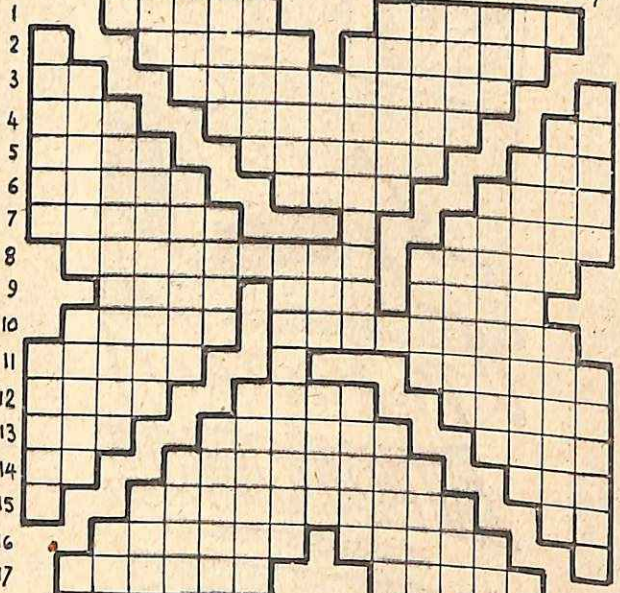
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 773

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Στα δάση αυτά δεν εισδύουν οι άκτινες του ήλιου. — Όρεικάκινο γουδί. Άλλα και καπνοκοπτική μηχανή.
- 2 Είδος ύψωματος. — Μέρος του χεριού.
- 3 Όμοια σύμφωνα. — Λάθη που όφειλονται σε άβλεψη.
- 4 Άνεστραμμένη κλόη. — Στέλνομε μ' αυτή γλυκά στο φούρνο. — Επώνυμο δυό γοψών της θήνης.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

- 5 Άρχικά που εξυπηρετούν τις συγκοινωνίες μας. — Μικρό τριγωνί με δυό λαβές. — Οικογένεια, που άσπαρξοί συχνά τον τύπο με τα πλαύτη και τα έρωτικά της σκάνδαλα.
- 6 Ιταλική ναυτική βάση. — Μέρος του αυτοκινήτου. — Βαθύς παθολογικός ύπνος.
- 7 Έλλην χαλκοπλάστης της αρχαιότητας. — Θέλητρον.
- 8 Θάλασσα που βρέχει τα Ιταλικά παράλια. — Τρέλλα.
- 9 Γνωστό άρχαιο ρήμα. — Μπαρμπας από το Νέο Κόσμο. — Ποτάμι της Β. Ασίας που διασχίζει την Τουρκία, την Υπερκαιμία και την Περσία για να κυλή ύστερα από ρουών 700 χιλιομέτρων, στον ποταμό Κύρο.
- 10 Συνηθές άνδρικό όνομα. — Άπότομο κούνημα.
- 11 Βοηθεί στην έπιτυχία κάποιου σκοπού. — Η πρώτη ύλη του γαλλικού νομού Σάμ.
- 12 Έκφραση. — Μεγάλο όροπέδιο της Ασίας, που έδωσε το όνομά του σε μία χώρα. — Διπροσώπος θεός των αρχαίων Ρωμαίων.
- 13 Άγγλος θαλασσοπόρος. — Τίτλος του προέδρου της Ένωσης στην Κωνσταντινούπολη, κατά τους Βυζαντινούς χρόνους. — Διευκολύνει τη κίνηση.
- 14 Τροπικό έπίσημο. — Κάνει την εμφάνισή του τις Άποκρίες. — Ράτσα.
- 15 Ευθύς, χαρούμενος. — Κτητική αντίσφιμα.
- 16 Ένας από τους 12 Άποστόλους. — Συνόδευσεν τον Άποστόλο Παύλο κατά την περιόδεΐα του στην Ελλάδα.
- 17 Κολυμπά στο χρήμα, χωρίς να είναι πλούσιος. — Ίουδαίος άρχιερέας, που έκρισε τον Σολομώντα, κατά την άνοδο του στο θρόνο.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Τό κινέζο χωριστά. — Ένα από τα έργα του είναι και ο «Διοκόδοτος».
- 2 Πηλοφόροι του χτίστη, άλλα

και σκάφη για πλύσιμο. — Χάλασε τον καιρό.

3 Προορίζεται για τους καλούς ανθρώπους. — Άρχη δρκου.

4 Άκταρτο ζω. — Σχετίζεται με προσφιλές πρόσωπο, ή προέρχεται απ' αυτό. — Ένας από τους τρεις γιους του Νωε.

5 Άκουτήριο (στα γαλλικά). — Σέρ Τζών... Άγγλος νομιαστής και πολιτικός που

Ν. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
Η λύσι του 772
στη σελ. 64

ΕΞΗΝΤΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ δέ μιλούσε!

Όταν μαλώνουν
οι σύζυγοι...

Ο ΤΑΝ ο Άμερικανός Χίραμ Κίλγκορ γύρισε ένα βράδυ στο σπίτι του απ' τη δουλειά του και δέ βρήκε έτοιμο το φαγητό, άρχισε τις διαμαρτυρίες. — Βούλωσ' το! του είπε νευρικά η γυναίκα του.

Κι' εκείνος στο βούλωσε με το παραπάνω: Δεν της ξαναμίλησε δηλαδή καθόλου, επί 25 χρόνια!

Κάποια Έβα Γουίλμαρ, στο Λός Άντζελες, δέ μιλήσε επί 11 χρόνια στον άντρα της, έπειδή είχε κάνει το «έγκλημα» να ξεχάσει την πρώτη επέτειο των γάμων τους!

Ένας Ισπανός έμεινε 18 χρόνια άμυλητος, γιατί η γυναίκα του του είχε κόψει λίγο, το παντελόνι, που του σιδερώσε. Σ' έλλ' αυτό το διάστημα, έγραψε πάνω σε μία πλάκα δτι ήθελε να της πη.

Στο Λανκασάιρ της Άγγλιας, πέθανε κάποιος κι' άφησε κληρονομία στη γυναίκα του 1 λίρα μόνα. Η Χίρα άποκάλυψε τότε πως δεν είχαν μιλήσει καθόλου ο ένας στον άλλον επί 21 χρόνια! Έπικονοούσαν μονάχα με σημειώματα.

Έμεναν σε χωριστές κάμαρες. Το μόνο πράγμα, που τους κρατούσε ένωμένους συμβατικά, ήταν το ίδιο κτήριο σπιτί τους, που άηκε και στους δυό. Ο άντρας ήθελε να το πουλήσουν, για να πάρη το μερίδιό του απ' τα λεφτά και να φύγη. Άλλά η γυναίκα ήθελε να το κρατήσει.

Έτσι, ο σύζυγος εξακολουθούσε άναγκαστικά να μένη εκεί, σαν ένοικιος, ή μάλλον σαν οικότροπος.

Κάποτε η γυναίκα του προστάθηκε να του μιλήσει και να του κάκου όμως...

Κάποτε, οι... χρόνιες αυτές συνζυγικές σιωπές άρχίζουν απ' την πρώτη μέρα του γάμου. Έτσι, κάποιος Νεοορκέζος δέν έμεινε εύλειπ' η νύφη δ' τον τρόπο, που το γάμου τους! Και, για να την τιμωρήσει, έκανε 5 χρόνια να της μιλήσει.

Μια άλλη σύζυγος ζήτησε διαζύγιο, γιατί ο άντρας της δέν τη δικάστηρί, δτι η σιωπή αυτή ήταν στή, συμφωνώντας μαζί της, χαρά «πνευματική σκληρότητα» κι' έπομένως την παραδέχτηκε σά λογαζιού.

Μια Γαλλίδα άνακάλυψε, την πρώτη νύχτα του γάμου της, δτι ο άντρας της φορούσε περσούκα! ρους του, και δέν του ξαναμίλησε πιά καθόλου επί 5 δόκληρα χρόνια.

Ο άντρας μιας Παριζιάνας είχε άντρίτσιν για τις ποτιές, που τον την πρώτη νύχτα η γυναίκα του, έπαινε να βάλη κάτι άλπειά ήταν 13 ετών συζυγική σιωπή.

Κάποια κοπέλλα, στο Μάντσεστερ, πειράχτηκε φοβερά όταν της ρα πολύ. Άπό τότε, λοιπόν, δέ μιλούσε άλλοι, επί 35 χρόνια.

Άφού η νύφη τον άφισε να την περιμένει άδικα στην έκκλησία, κάποιος Ουίλιαμ Όντμπον, στην Αϊνμάρσα άποτρεψε πως δέ θα άμνησθή του και να την παντρευτή.

Άλλά εκείνη δέν άλλαξε μυαλά. Κι' έτσι ο Όντμπον έμεινε έκοκός της ζωής του.

Τέλος, η Άντρεά Ουγκώ, η κόρη του περίφημου συγγραφέως, είχε προδοθή από τον άνάστο γιο ένος Άγγλου κληρικού και όρκιστηκε να μη ξαναμίληση ποτέ πιά.

Ο πατέρας της προσπάθησε επί 39 χρόνια να τη λογικήσει. Άλλά έτης, και μετά το θάνατό του, Ο άντρας κι' αυτή, δέν είχε μιλήσει σε κανένα επί 65 χρόνια!

ΟΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΕΣ

άλλοιθες

Λύτρα της προόδου και του πολιτισμού

ΣΤΙΣ ήμέρες μας γίνεται πολύς λόγος για τις άρρώστιες που άπειλούν τον άνθρωπο από την άτομική ενέργεια. Άλλά φαίνεται πως αυτή είναι η μόρα της ανθρωπότητας. Κάθε καινούργια μέθοδος εργασίας και κάθε καινούργια έπιστημονική άνακάλυψη δημιουργούν πάντοτε νέους τύπους άσθενειών.

Οι έπιστήμονες υποθέτουν ότι η πρώτη χρονολογική επαγγελματική άσθένεια άνάγεται στην έποχή του ορεικάκου κι' ότι ήταν ο καταρράκτης, που προσέβαλε τα μάτια εκείνων που κατεργάζονταν τα διάφορα μέταλλα, λόγω της άναπτυσσόμενης μεγάλης θερμότητας. Και σήμερα, ακόμη, παρά τις προόδους της έπιστήμης, οι εργάζόμενοι στα ύαλουργεία και τα μεταλλουργεία δέν γλυτώνουν πάντοτε απ' αυτή την άσθένεια.

Κατά την ίδια περίπου έποχή πρέπει να έμφανίστηκε ή βαρκοκία και ή κωφότης, που ώφειλονται και πάλι στο δυνατό θόρυβο από τα κτηνήματα της σφύρας πάνω στα πυρακτωμένα μέταλλα.

Οι δυό αυτές άσθένειες συνεχίστηκαν και στα κατοπινά χρόνια με διαρκώς επτεινόμενο ρυθμό. Ο ρυθμός αυτός άποκορυφώθηκε κατά την περίοδο της καλουμένης διουπχανικής επαναστάσεως, που χρονολογείται από τα τέλη του περασμένου αιώνα. Η ζωή μας κυλάει σήμερα άνάμεσα σε έκκωφαντικούς θόρυβους. Έκείνοι που πληρώνουν οι πιλότοι και οι μηχανικοί των άεροπλάνων.

Και φαίνεται πως το κακό θα συνεχιστεί. Έπειτα από τα άεροπλάνα παλαιού τύπου, έχομε σήμερα τα άεριωθούμενα και τους πυραύλους, που άφηνουν πολύ πίσω όλους τους θόρυβους που έφραμε ως σήμερα. Οι θόρυβοι αυτοί, συγκρινόμενοι με τους θόρυβους που κάνουν τα νεώτερα, είναι ή βαρκοκία κι' ή κωφότης δά ένταθούν. Οι θόρυβοι, άλλωστε, δέν προσβάλλουν μόνο το αυτί, άλλα και το νευρικό μας σύστημα. Στην έποχή μας, άναριθμητοί άνθρωποι πάσχουν από μια «άσθένεια θόρυβου», που δέν είναι δυνατό να περιγραφεί με ακρίβεια, γιατί τα συμπτώματά της διαφέρουν από τον έναν άνθρωπο στον άλλον.

Ας έρθωμε τώρα σε μία άλλη επαγγελματική άσθένεια. Έχετε προσέξει έκείνους που χειρίζονται τα ηλεκτρικά γεωτρήματα; Τα γεωτρήματα αυτά τρανάζουν δάκρυλα το σώμα τους και άπειλούν σοβαράτα τις άρθρώσεις τους, ιδίως των βραχιόνων και της ώμοπλάτης, χωρίς να λογαριάζουμε τις βλάβες από το θόρυβο που κάνουν. Άλλά δέν τρανάζονται μόνο οι άρθρώσεις. Το ίδιο γίνεται και με όλα τα έσωτερικά όργανα, που μετατοπίζονται με τον καιρό και παρυσιάζουν επικίνδυνες πτώσεις.

Τον ίδιο κίνδυνο διατρέχουν και εκείνοι που δουλεύουν σε μεγάλα φορτηγά αυτοκίνητα. Οι δυνατόι κραδασμοί τους διαταράσσουν τον οργανισμό τους στο σύνολό του.

Οι επαγγελματικές άσθένειες δέν όφειλονται πάντοτε στο μέσον: μηχανή, εργαλείο κτλ. Μπορούν να προσέλθουν έπίσης και από ώριμμένα παρσίτα που βρίσκονται στο μέρος όπου γίνεται ή εργασία. Παρόμοιοι κίνδυνοι άπειλούν τους εργάτες των μεταλλείων ή ορυχείων άργιλλου, τους γεωργούς κτλ.

Οι μεταλλωρύχοι προσβάλλονται έπίσης και από άσθένειες που όφειλονται στο ότι οι πνευμονές τους άπορροφούν σκόνης, που πολλές απ' αυτές είναι βλαβερώτατες. Μερικές από αυτές τις σκόνης μπορούν να προκαλέσουν καρκίνο των πνευμόνων.

Άλλά και οι ύπάλληλοι των γραφείων υπόκεινται σε ώριμμένες άρρώστιες που θα μπορούσαμε να τις χαρακτηρίσουμε ως επαγγελματικές. Στην κατηγορία αυτών των άσθενειών άνήκουν οι κράμπες, οι παραμορφώσεις των σπονδύλων του τραχήλου και της ράχης κτλ. Πολύ σδαρώτερες απ' αυτές είναι οι διαβήτες, οι ρευματισμοί, ή αρθριτική υπέρταση, οι

1) Οι πιλότοι και οι μηχανικοί άεροπλάνων, καθώς και όλοι οι εργάζόμενοι σε θορυβάδες εργασίες άπειλούνται από κωφότης. 2) Οι χειρίζοντες τα γεωτρήματα παθαίνουν συχνά παραμορφώσεις των άρθρώσεων του άγκωνος και της ώμοπλάτης. 3) Ο μεγάλος κίνδυνος που άπειλεί τους εργάζόμενους σε σιδηρουργεία, μεταλλουργεία, ύαλουργεία κτλ. είναι ο καταρράκτης. 4) Οι ραδιολόγοι προσβάλλονται συχνά από ραδιοδερμιτίδες. 5) Οι λινοτύπες, οι τυπογράφοι, οι κατασκευαστές συσσωρευτών, οι καταργάζοντες τα χρώματα κτλ. άπειλούνται από τον καλούμενο σατουρνισμό ή μολυβδισμό, που όφειλεται στο ότι ο οργανισμός τους άπορροφά διαρκώς άναθυμιάσεις που περιέχουν ψήγματα μολύβδου. 6) Το πνευμονικό έμφραγμα άπειλεί τους μουσικούς που παίζουν πνευστά όργανα και τους εργάτες των ύαλουργείων. 7) Οι χειρουργοί και γενικά οι γιατροί προσβάλλονται σε μεγάλη άναλογία από άσθένειες της καρδιάς και των κυκλοφοριακών οργάνων, λόγω των δυνατών συγκινήσεων και της νευρικής υπερεντάσεως, στην ποία βρίσκονται συνεχώς. 8) Οι έχινοκόκκοι προσβάλλουν σε μεγάλη άναλογία τους κτηνούς και γενικά έκείνους που έρχονται σε συχνή έπαφή με τα σκυλιά. 9) Άλλά και οι ύπάλληλοι έχουν τις επαγγελματικές τους άσθένειες. Οι συχνότερες απ' αυτές είναι οι κράμπες των χεριών και οι στρεβλώσεις των τραχηλικών και ραχιαίων σπονδύλων.

χρόνιες δυσκολιότητες, οι άιμορροΐδες κτλ., που είναι άποτέλεσμα της έπί πολύ ώρες άκινσίας του ύπαλλήλου πάνω στο κάθισμά του.

Και οι μουσικοί έπίσης έχουν τις επαγγελματικές άσθένειες τους. Οι περισσότεροι άπειλούνται είναι έκείνοι, που παίζουν πνευστά όργανα και βιολιά. Οι πρώτοι προσβάλλονται συχνά από πνευμονικό έμφραγμα, που όφειλεται στη διαρκή άσπασία των πνευμόνων. Οι δεύτεροι, έξ άλλου, παθαίνουν παραμορφώσεις των τραχηλικών σπονδύλων ή παρυσιάζουν στο μέρος όπου το βιολί έφάπτεται στο λαιμό τους όγκους, που, ευτυχώς, είναι τις περισσότερες φορές καλοήθεις. Άλλά και οι πιανίστες έπίσης παθαίνουν παραμορφώσεις των δακτύλων ή κράμπες των χεριών.

Οι κράμπες αυτές παρατηρούνται και στις δακτυλογράφους. Και στους πρώτους και στις δεύτερες όφειλονται στην διαρκή καταπόνηση των μυών και των τενόντων του πήχους και του βραχιόνου.

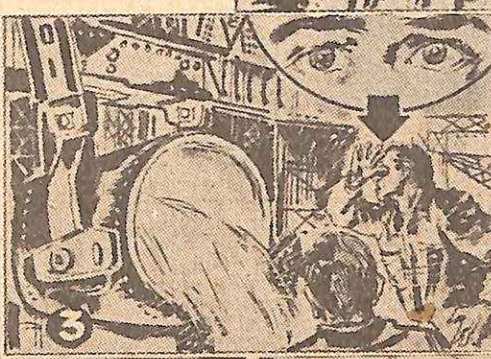
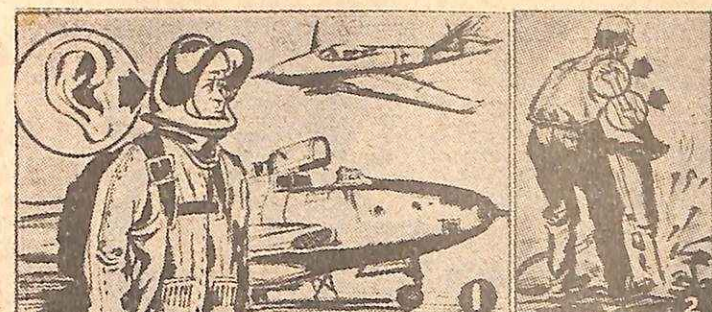
Δέν υπάρχει σκεδόν επάγγελμα που να μην έχει τις ειδικές του άσθένειες. Και το άξιοσημείωτο είναι ότι δέν γλυτώνουν απ' αυτές ούτε οι γιατροί. Περισσότερο από όλους άπειλούνται οι ραδιολόγοι που προσβάλλονται από τις καλούμενες ραδιοδερμιτίδες, που όφειλονται στις άκτινες Χ.

Αυτές οι ραδιοδερμιτίδες είναι τις περισσότερες φορές άθεράπτεες και κάποτε έξελίσσονται σε καρκίνους.

Οι χειρουργοί κι' οι άλλες κατηγορίες των γιατρών έξ άλλου, έχουν το θλιβερό προνόμιο ότι, στις θεινές στατιστικές, βρίσκονται στην ένωτάτη βαθμίδα των άσθενειών της καρδιάς και των κυκλοφοριακών οργάνων. Οι άσθένειες αυτές όφειλονται στις δυνατές συγκινήσεις και τις άνωγίες που δημιουργεί στους γιατρούς ή άσκησι του επάγγελματός τους.

Μια καινούργια άπειλή άποτελεί στις ήμέρες μας ή χρησιμοποίηση της άτομικής και θερμωπυρικής ενεργείας. Κι' απ' αυτήν δέν άπειλούνται μόνο οι εργάζόμενοι στα άτομικά εργοστάσια, άλλα το σύνολο του πληθυσμού της γης.

Η πρόοδος πληρώνεται, δυστυχώς, με πανάκριβα λύτρα.

Τρεις από τις μεγάλες «ντίκες» που η Σκάλα έπισημοποίησε τη δόξα τους. Αριστερά, η περίφημη Μαλιμπράν, στη μέση η Μαρία Κάλλας και δεξιά η Ρενάτα Τεμπλάντι.

Η ΣΚΑΛΑ ΤΟΥ ΜΙΛΑΝΟΥ

Το μεγαλύτερο λυρικό θέατρο του κόσμου

Ποιος δεν έχει ακούσει να γίνεται λόγος για την περίφημη Σκάλα του Μιλάνου; 'Αλλά τι είναι η Σκάλα κι' από τι προήλθε αυτή η ονομασία;

Το Μιλάνο είχε άλλοτε το καλούμενο δουκικό θέατρο, που κήκε, όμως, το 1708. Από τότε ιδρύθηκαν διάφορα θέατρα ή καλύτερα διάφορες αίθουσες διασκέυσης, σ' αυτές οι πρόχειρες και εφήμερες λύσεις δεν ικανοποιούσαν κανένα. Το 1776, τέλος, η αυτοκρατορία της Αυστρίας Μαρία-Θηρεσία, που ήταν και δούκισσα του Μιλάνου (ολόκληρη η βόρειος Ιταλία βρισκόταν τότε κάτω από την αυστριακή ζυγή) έδωσε την άδεια να κατασκευαστεί η παλιά εκκλησία της Σάντα Μαρία της Σκάλας (λεγόταν έτσι γιατί έφτανε κανείς εκεί από μια μεγάλη πέτρινη σκάλα) και να χτιστεί στη θέση της το καινούριο θέατρο. Στην αρχή, το όνομα-σαν «Θέατρο της Σκάλας». Με τον καιρό, όμως, επικράτησε να λέγεται η Σκάλα.

Τα έξοδα της εξαγοράς του χώρου τα πλήρωσε το αυστριακό δημόσιο. Όλα τα άλλα, όμως, τα ανέλαβαν 90 μόνιμοι συνδρομητές, που ήταν και οι πραγματικοί κύριοι του θεάτρου. Σ' αυτούς πήγαιναν όλα τα έξοδα, άλλ' επιβαρύνονταν φυσικά και οι άλλες τρεις διαπάνες. 'Η κατάσταση αυτή διατηρήθηκε ως το 1920, όποτε το θέατρο της Σκάλας εξαγοράστηκε από το δήμο του Μιλάνου, που ενισχύθηκε κι' από το κράτος. Σήμερα αποτελεί αυτόνομο οργανισμό.

Η κατασκευή της Σκάλας κράτησε μόνο δυο χρόνια, ενώ για το βαρύ οικοδόμημα της παρισινής Όπερας χρειάστηκαν δώδεκα.

Η Σκάλα πασμενέει και σήμερα το μεγαλύτερο θέατρο του κόσμου. Περιλαμβάνει 3800 θέσεις, ενώ το Μετροπόλιταν της Νέας Υόρκης περιλαμβάνει μόνον 3000, η παρισινή Όπερα 2130 και το Κόβεν Γκάρντεν του Λονδίνου 2000.

Στην αρχή, η Σκάλα πε-

ριλάμβανε μια μεγάλη αίθουσα χωρίς καθίσματα, που προοριζόταν για το άνωιμο κοινό. Οι θεατές στεκόταν όρθιοι ή, όπως ήταν ή συνήθεια, έκαναν μικρές βόλτες παρακολουθώντας το θέαμα. 'Εκτός από την αίθουσα, όμως, υπήρχαν 204 θαυμάσια, που το καθένα ήταν ένα αληθινό σαλόνι, με αναπαυτικώτατες πολυθρόνες και θαυμάσια επίπλωσι. Τα θαυμάσια αυτά νοίκιαζονταν για πολλά χρόνια ή συνήθιστα αγοράζονταν και αποτελούσαν χαρακτηριστική ιδιοκτησία, που μεταβιβόταν κληρονομικά. Οι ιδιοκτήτες τους προσκαλούσαν εκεί τους φίλους τους (που έμπαιναν χωρίς εισιτήριο), πρόσφεραν αναψυκτικά, ακόμη και γεύματα. 'Αργότερα, όμως, τα θαυμάσια αυτά μοιράστηκαν σε άλλα μικρότερα και ταυτόχρονα τοποθετήθηκαν καθίσματα στην πλατεία.

Η Σκάλα δε χρωστάει τη φήμη της στο μέγεθος της, αλλά σε δυο άλλα πράγματα. Το ένα είναι η απασάμιλλη ακουστική της, που είναι η ίδια, ακόμη και στις πιο απόμερες γωνίες. 'Ετσι δεν υπάρχει διαφορά ήχου για το θεατή, που βρίσκεται στα θαυμάσια της εκκλησίας και για κείνον που κάθεται στο κέντρο της πλατείας, κάτω από τον μνημειώδη πολυέλαιο με τα 365 φώτα. Το δεύτερο είναι ότι κείνοι που την διηύθυναν προσπαθούσαν πάντοτε να την κάνουν ένα «ναό της μουσικής» και να την κρατήσουν σε ανώτερο επίπεδο. Γι' αυτό, το πέρασμα ενός καλλιτέχνη από τη Σκάλα ήταν ανέκαθεν η επίσημη επίκριση της αείας του.

Για να φτάσει κανείς στη Σκάλα, έπρεπε να δώσει προηγουμένως «εξέτασεις» σε άλλα θέατρα. 'Η Μαρία Κάλλας π.χ. πέρασε πρώτα από την Βενετία, όπου τραγούδησε την «Τυραντό» και την «Ιζόλδη», από το Τομρίνο, όπου έμνηνευσε την «Αΐδα», από τη Φλωρεντία και την Τεργέστη και τότε μόνο προσκλήθηκε στη Σκάλα από τον Τοσκάνι για

μια μόνο βραδιά. 'Αλλ' αυτή η ευκαιρία της ήταν ένας θρίαμβος! Και την κράτησαν.

Η Κάλλας όμως δε μπορούσε να υποταχθεί στην αυστηρή πειθαρχία του Τοσκάνι και γι' αυτό έφυγε έπειτα από πολλούς ηρωικούς καυγάδες μαζί του.

«Η Σκάλα είναι άναμφισβήτη η πιο υπέροχη αίθουσα, που έχω ιδεί, είπε. 'Αλλά για μένα που είμαι μύωψ, όλες οι αίθουσες των θεάτρων είναι οι ίδιες! Γι' αυτό φεύγω χωρίς λύπη. Το ξέρω, βέβαια, ότι η Σκάλα είναι η Σκάλα, αλλά πρέπει να μάθουν όλοι ότι και η Κάλλας είναι η Κάλλας».

Η Σκάλα γνώρισε ωστόσο και τις μαύρες ημέρες της. Οι σκηνογραφίες στοιχίζαν πανάκριβα κι' οι καλλιτέχνες που προσκαλούντο σ' αυτήν πληρώνονταν μισθώδη ποσά. 'Ετσι, οι μέτοχοι αναγκάστηκαν να την κλείσουν το 1897. Κάποιος έγραψε τότε στην πόρτα με κιωλιά: «Κλειστή λόγω θανάτου του καλλιτεχνικού αισθήματος».

Αλλ' έπειτα, από μερικούς μήνες, άνοιξε και πάλι τις πύλες της.

Ο νεώτερος συνθέτης, που έγινε δεκτός στη Σκάλα ήταν ο Ροσσίνι. Όταν ανέβαστηκε το πρώτο του έργο, «Η λυδία λίθος», δεν είχε κλείσει ακόμη τα είκοσι χρόνια. Κι' ήταν τόσο μεγάλη η επιτυχία του, που, για πολλούς μήνες, έτρεχαν από όλες τις πόλεις της Ιταλίας για ν' ακούσουν τη μουσική του.

Η Σκάλα ήταν πάντα γενναίοδωρη. (Και σ' αυτό οφείλεται το ότι, παρά τα τεράστια έξοδά της, δε βρισκόταν ποτέ σε ανηρόη οικονομική κατάσταση). Ο Βέρντι, όταν ανέβασε την πρώτη όπερά του, το «Ναμπούκο», ήταν ένα άγνωστο χωριότοπουλο. Το έργο αυτό σημείωσε θριαμβευτική επιτυχία. Το βράδυ της τρίτης παραστάσεως, ο διευθυντής της Σκάλας τον κάλεσε στο γραφείο του και του είπε:

—'Επειτα από παρόμοια επιτυχία, δε μπορώ να σου επιβάλω τους δρους μου για τα επόμενα έργα σου. Το μόνο που έχω να σου πω, είναι ότι θέλω να τα προσγοράσω, όπως κι' αν είναι... 'Εδώ, πάνω στο τραπέζι μου, βρίσκεται ένα συμβόλαιο, που το έχω υπογράψει προκαταβολικά. Γράψε, δ, τι θελήσεις. Το έχω αποδεχθεί, για λογαριασμό της Σκάλας από πού.

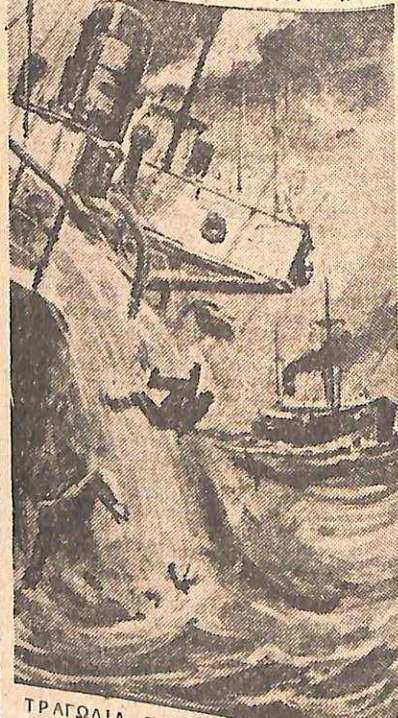
Ο Βέρντι ζήτησε 8000 αυστριακά φιορίνια για την κάθε όπερά του και τα πήρε άουλήτη. Το ίδιο ποσό τον είχε πληρώσει κι' ο Μπελλίνι.

Από τις αιδούς, κείνη που πληρώθηκε ακριβότερα ήταν η Κάλλας. Της έδιναν 40.000 περίπου δραχμές για κάθε βραδιά. Η Μετροπλίταν της Νέας Υόρκης, όμως, της έδωσε 2000 δολάρια (60.000 δραχμές) τη βραδιά και της πλήρωσε τα ενοίκιά της 10.000 δολάρια (300.000 δραχμές).

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΦΙΛΜ

Τα κουτιά αυτά δεν περιέχουν 32 κόπιες του ίδιου φιλμ αλλά μια και μόνο ταινία. Πρόκειται για το θρυλικό «Μπέν Χορ» που οι Αμερικανοί γύρισαν στην Τσιναϊτά και που έγινε το μεγαλύτερο αλλά και το πιο ακριβό φιλμ απ' όλο το μήκος του έργου είναι 6 χιλιάδες 400 μέτρα και 42 λεπτά. Η παγκόσμια πρεμιέρα, που θα δοθεί σε λίγες μέρες στο Χόλλυγουντ, ο' αποτελέσει ιστορικό για τον κινηματογράφο γεγονός.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΥΔΑΤΑ

Στ' ανοιχτά του Γαλιεού βυθίστηκε πρό ημερών το φρεγάτο «Μα-ισκον» 1430 τόννων, το οποίο έφερε μεν παναμαϊκή σημαία, είχε όμως πλήρωμα αποτελούμενο αποκλειστικά από Ιταλούς. Ο 16 μέλλων πληρώματος διασώθηκαν άνωφ» το οποίο αποβίβασε τους διασωθέντες στον πρώτο σταθμό, που έκανε, στην Κωνσταντινούπολη.

ΘΕΛΕΤΕ ν' αδυνατίσετε;

Ο καλύτερος τρόπος για ν' το επιτύχετε

ΑΝ έχετε τάσι προς την παχυσαρκία κι' επιθυμείτε να χάσετε μερικά κιλά, θα σας ενδιαφέρουν ασφαλώς πολύ οι παρακάτω συμβουλές και πληροφορίες του δόκτορος Χάρου Τζόνσον, ενός από τους διασημότερους Αμερικανούς διαιτολόγους. Είναι διατυπωμένες σε έρωταποκρίσεις, για να διαβάωνται ευκολότερα και πιδ εύχρηστα.

1) Μπορεί κανείς να χάσει 4 κιλά σε δυο βδομάδες, όπως υπόσχομαι οι ωσιμμένες διαίτες;

Ναι, μπορεί. 'Αλλά, λίγο μετά τη διαίτα, θα ξαναπάρει βάρος, και τότε θα χρειαστεί να επαναλάβει τη διαίτα. Αυτές δε οι αλλεπάλληλες διαίτες, με τα διαλείμματα της πολυφαγίας που μεσολαβούν, κουράζουν τον οργανισμό περισσότερο απ' όσο η παχυσαρκία. Ο μόνος λογικός και μόνιμος έλεγχος του βάρους είναι αυτός που βασίζεται σε καινούργιες και μόνιμες συνήθειες φαγητού.

2) Πόσα κιλά πρέπει να χάνει κανείς μειδιά;

Οχι, περισσότερα από ένα τη βδομάδα. 'Ακόμα προτιμότερο είναι να χάνει μόνο μισό, συντηζοντας έτσι σιγά-σιγά στην καινούργια και μόνιμη διαίτα του.

3) Η πολυφαγία είναι μια εκδήλωση δυστυχίας ή συναισθηματικής άσταθειας;

Οχι. 'Αντιθέτως, η δυστυχία κώδει την όρεξη. Είναι έντελως αυθαίρετη η θεωρία ότι οι δυστυχισμένοι ζητούν παρηγορία στο φαγητό.

4) Όσοι καταγράφουν γρήγορα το φαγητό τους, παχαίνουν λιγότερο από κείνους που τρώνε σιγά-σιγά και αμάνε καλά;

Δεν υπάρχει καμιά διαφορά μεταξύ των μεν και των δε. 'Εκείνοι που έχει σημασία, είναι η ποιότητά κι' η ποσότητά του φαγητού που μπαίνει στο στομάχι. 'Οσοοο όποιος τρώει βιαστικά, είναι συνήθως νευρικός τύπος, καταναλώνει γενικά περισσότερη ενέργεια, κι' επομένως δεν παχαίνει πολύ.

5) Έχει σημασία στο βάρος, αν τρώμε μόνο τρεις φορές την ημέρα, ή αν «τσιμπάμε» διαρκώς κάτι;

Αυτό που παίζει ρόλο, είναι η συνολική ποσότητά του φαγητού όλης της ημέρας, κι' όχι το πώς τρώμε. 'Οστόσο, όσοι τρώνε μόνο τρεις φο-

ρές την ημέρα, αναπτύσσουν αυτοπεποίθηση κι' έτσι μπορούν καλύτερα ν' αποφύγουν την πολυφαγία.

6) Τα οίονπνευματώδη ποτά άπαγορεύονται απόλυτως σ' όποιον θέλει να χάσει βάρος;

Δεν υπάρχει κανείς τέτοιος λόγος. Φτάνει μόνο να λογαριάζουμε τις θερμίδες που εισάγουμε στον οργανισμό μας με το ποτό, και να τις ξεχέφουμε απ' το φαγητό μας. Προτιμότερο είναι το κρασί, που έχει λίγο οινόπνευμα, κι' επομένως δέ δίνει πολλές θερμίδες.

7) Χρειάζεται βιταμίνες όποιος κάνει διαίτα για ν' αδυνατίσει;

Ναι, αν η διαίτα αυτή είναι πολύ αυστηρή.

8) Απαγορεύεται η ζάχαρη, όταν επιδιώκουμε να χάσουμε βάρος;

Δεν υπάρχει λόγος να την καταργήσουμε τελείως. Μια κουταλιά ζάχαρη μας δίνει μόνο 18 θερμίδες, επομένως δεν είναι υπολογισίμην.

9) Η γυμναστική αδυνατίζει;

Οχι, γιατί καταναλώνει σχετικά ελάχιστες θερμίδες. Πρέπει να κάνουμε π. χ. άσκητη πεζοπορεία για να καταναλώσουμε τις θερμίδες που μας έδωσε μια καραμέλα. 'Επειτα από ένα κοπιαστικό σπορ παρουσιάζουμε μια ελάττωσι βάρους, άλλ' έντελως προσωρινή, όφειλουμένη στον ιδρώτα που γύσαμε. Μόλις πιούμε νερό, ξαναπαίνομε το αρχικό βάρος μας.

10) Παχαίνει το νερό;

Καθόλου. Όσο κι' αν πιούμε, δεν αυξάνει μόνιμα το βάρος του σώματος. Μονάχα οι πάσχιοντες απ' την καρδιά ή τα νεφρά τους μπορεί να παρουσιάσουν μια αύξησι βάρους από κατακράτηση υγρών στους ιστούς.

11) Το μασάζ ρίχνει το βάρος;

Οχι. Διατηρεί μόνο το μυϊκό τόνο.

12) Τα άμύλουτρα συντελούν στην απώλεια βάρους;

Το αποτέλεσμα τους είναι απάτηλό. Με την εφίδρωση που προκαλούν, ρίχνουν απότομα το βάρος, από απώλεια νερού. 'Υστερα όμως διψάει κανείς, πίνει νερό, κι' έτσι το βάρος του ξαναγυρίζει στο προηγούμενο επίπεδο.

13) Όποιος θέλει να χάσει βάρος, δεν πρέπει να τρώει φαγητά με υπαλαϊνά;

Τα υπαλαϊνά δε δίνουν θερμίδες. Κάνουν όμως νοστιμότερο το φαγητό, κι' έτσι τρώμε περισσότερο. Όταν κάνουμε λοιπόν διαίτα για ν' αδυνατίσουμε, πρέπει να προτιμάμε απλά και άνοστα φαγητά, που δε γαρφαλίζουν την όρεξη.

14) Το κώνισμα βοηθεί στην απώλεια βάρους;

Δεν επηρεάζει απ' ευθείας το βάρος, κώδει όμως κάπως την όρεξη, κι' έτσι τρώμε πιδ λίγο.

15) Τα καθαρότητα συντελούν στο να χάσουμε βάρος;

Τα έλαφρα καθαρότητα ρίχνουν το βάρος, από απώλεια υγρών, άλλ' έντελως προσωρινά, ενώ συγχρόνως εξασθενίζουν τον οργανισμό.

16) Ποιοι γάνουν ευκολότερα βάρος, οι νέοι ή οι ηλικιωμένοι;

Όσο πιδ μεγάλος είναι κανείς στα χρόνια, τόσο δυσκολότερα χάνει βάρος, γιατί δεν είν εύκολο ν' αλλάξει τις συνήθειες του φαγητού που δημιούργησε σε μια ολόκληρη ζωή.

Ευγενική άστυνεία

Για να μη νευριάζουν οι αυτοκινητιστάι, όταν περιμένουν στην ούρα, στα σταυροδρόμια, το πράσινο σήμα της τροχαίας, ή δστινομία της Οζάκα ('Ιαπωνία) είχε μια πρωτότυπη έμπνευσι: 'Εγκατέστησε σε κάθε κεντρικό σταυροδρόμιο ένα μαγνητόφωνο, ρυθμιζόμενο έτσι, ώστε να παίζει το «Βάλς του Δουνάδσας» και να διασκεδάζει τους αυτοκινητιστάς, όσην ώρα τους κρατάει ακίνητους το κόκκινο σήμα!

— Να με συγχωρή ο κύριος αλλά δε μπορώ να έργαστώ χωρίς μουσική!

Επίκαιροι στίχοι

ΣΚΟΠΟΙ ΑΣΚΟΠΟΙ

Εκτός από τα σχέδια τα φίνα και θαυμάσια, που θα μας δώσουν κάποια ποικίλα εργοστάσια κι' εγκαταστάσεις πρόκειται να γίνουν ειδικές για να γεμίσουν ο τόπος μας με υλές πλαστικές...

Πλάν όμως τέτοια φάμπρικα μας είναι περιττή, εις εποχήν που η φτώχεια μας όφροητη κατέστη και τείνουν απ' το... φέξιμο οι πλείστοι μισθωτοί να γίνουν υλές πλαστικές, ή ναύλον τουτέστι!

ΕΤΕΡΟΝ, ΕΚΑΤΕΡΟΝ

Η Κάλλας με την έξοχη κι' υπέροχη λαλιά της, που έχει την 'Υψηλόν πολλούς συγκινησιαί, αυτές τις μέρες έόπευσε να θάψη τα μαλλιά της και τάχει, όπως λέγεται, έντώνως κοκκινίσει...

Με κόμη κοκκινίζουσιν παντού, πιά, καμαρώνει και φυσικά τα σχολία του κόσμου συγκεντρώνει, γιατί δεν'είπε ανέκαθεν κι' ουδέποτε θα πη να... κοκκινίση ελάχιστα κι' έκείνη από ντροπή!

ΚΥΡΙΟΛΕΞΕΙΣ

Κωφάλαος διέπραξε τον φόνο Χαϊδαρίου, που μέρες έκαλύπτετο με πέπλον μυστηρίου κι' ο κόσμος ο φιλήσυχος, που ζή με τη δουλειά του, άκούοντας κωφάλαος του κόβεται η... μυλιά του!

Μουγγός ήταν ο ένοχος, έν πσση συντομία, κι' άζίζει, έντως, έπαινος εις την άστυνεία, γιατί ανακρίσεις έμμενες με τέχνην διεξήγε και του μουγγού το έγκλημα (εις τα... μουγγα) δεν (πήγε!

ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΔΙΑΔΟΧΙΚΕΣ

Η ούζυγος η μέλλουσα του Σάχη της Περείας με κομπασίον έδωλας και μετά παρηγοίας πως του αγαπημένου της τόν πόνο θα γλυκύνει και τρεις, κατά συνέχαιαν... διαδόχους θα του κάνει!

Διαδόχους κατά βούλησιν πιστεύει πως θα φτιάξη και κατά βάθος βέβαια δεν άσέπεται η μαυρή, ότι μπορεί στο λόγο της να μη βρεθ έν τάζει κι' ο Σάχης συντομώτατα τη... διαδόχο της ναυρη!

ΠΗΓΗ ΠΛΟΥΤΟΥ

Μετά σπουδής και ζήλου των οι Γερμανοί κι' οι Γάλλοι έλληνικό φασκόμυλο γυρεύουσιν συνέχαια κι' εαν έφτες έχουμε συγκομιδή μεγάλη μπορεί να μετριάσουμε την τσση μας άνεχαια...

Το ταπεινό φασκόμυλο μπορεί, με λίξεις άλλες να θεραπεύση κρίσεις μας και γκίνεις μας μεγάλες, γιατί με τέτοιο... ρόφημα μπορεί κι' ο Έλληνας πλέον να κάνει... (άπορρόφησι) των ζώνων κεφαλαίων!

ΠΛΑΝΗ... ΠΛΑΝΟΔΙΩΝ

Ζωνήν ύψώνων άπειροι πλανόδιοι ψαράδες και λέγε οι περισσότεροι σε γενικές άάδες πως όσο πάει έντεινεται του κλάδου των το χάλι, γιατί το ψάρι, βλέπετε, μυρίζει απ' το... κεφάλι!

Παράπονα δριμύτατα και όκαια εκφράζουν κατά των άρομίων μας των εκλεκτών και θείων που έzerουν μόνο φούμαρα στον κόσμο να μοιράζουν και στις στιγμές τις κρίσιμες (τηρούν σιγνήν... ίκθυνών).

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

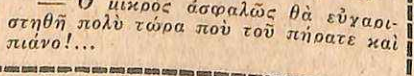
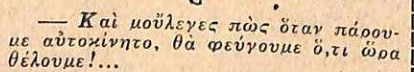
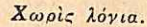
Πῶς ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ ἀναγκάστηκε... νὰ συνθηκολογήσῃ μὲ τοὺς ὑπηρέτες της!

Είναι, αλήθεια, μιὰ τραγική Ιστορία, όσο και χαρακτηριστική άγγλική, αυτή η άσυνήθιστη «συνδικαλιστική μάχη», που έγινε στα άνακτορα του Μπάκιγχαμ ανάμεσα σε μιὰ δούλεια και στο ύπηρετικό της προσωπικό. Μιὰ μάχη, στην όποια ουσιαστικά λάβανε μέρος, σε άδιαιρέτη άλληλεγγύη μεταξύ όλου όλου οι ύπηρετές και οι ύπηρετίες του Ήνωμένου Βασιλείου!

Η πρώτη από τις αξιώσεις αυτές ήταν, όπως είπαμε, η αύξηση των αποδοχών. Οι υπήρτες των ανακτόρων διαισθάνονται με τους ίδιους μισθούς, που προάβλονται για κάθε υπήρτη στο Ήνωμένο Βασίλειο. Με την διαφορά, όμως, ότι στα ανάκτορα δεν υπάρχουν φιλοδοξίες, ότι ο μισθός αυτός μειώνεται κατά 20% όταν αποουσιάζει από το Λονδίνο η βασιλική οικογένεια και ότι η δουλειά είναι πολύ περισσότερη και κοροσαστικότερη από όση σ' ένα συντησμένο αγλικό σπίτι. Υπάρχουν λ.χ. 12 υπήρτες απασχολούμενοι αποκλειστικά με το καθαρίσμα των τεσσάρων, Όμως, αν λογαριάσουμε πώς έχουν να καθαρίζουν 9.300 πατάθρα, γυαλίνες πόρτες και καρέφρες, θα δούμε πως δεν πέφτει, καθόλου λιγη δουλειά στον καθένα.

Σάγ να μήν ἔσταναν ὅλα αὐτά, στοὺς λόγους
 δὺσαεσκείας, ποὺ εἶχαν οἱ ὑπέρβτες τῶν ἀν-
 ἡλικίων ἀνακτόρων προστεθῆκαν καὶ δυὸ ἀπο-
 φάσεις, ποὺ πῆρε πριν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἡ βασι-
 λίσσα "Εὐκλιδέα, ἀνέμενε σ' ἄλλα δροκνέτικα
 κυέτρα οἰκογενεας". Οἱ ἀποφάσεις τῆς αὐτῆς ἦ-
 ταν: Ἰονὴν ἀποτεθῆναι στὰ ἀνακτόρα τηλε-
 φωνικὰς συσκευῆς, ποὺ λειτουργοῦν μὲ κέρματα,
 ὥστε νὰ μὴν πέφτουν ποὺ λογαριασμὸ τῶν ἀνα-
 κτόρων οἱ ἰδιωτικὲς τηλεφωνικὰς συνδράλλξεις
 τοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν νυν) νὰ γορηγῆται καινο-
 νόμια λῆθρα στοὺς ὑπέρβτες κἀθε τέσσερα γρόνια,
 ἀντὶ κἀθε τρία ποὺ ἴσχυε ὡς τώρα, καὶ και-
 νονόμια ροῦθια τῆς δουλειᾶς στοὺς κηπουροὺς
 κἀθε δυὸ γρόνια, ἀντὶ κἀθε γρόνιο, ποὺ τοὺς γο-
 ρηγοῦσαν ὡς τώρα.

Βλέποντας ωστόσο, πως κινούνε, να μείνουν χωρίς υπηρετές, η Έλσιθαβετ αναγκάστηκε να υποχωρήσει. Έκπρσσωσε της Αλβίη πληροφορίες τα μεσιτικά γραφεία, που προμηθεύουν το υπηρετικό προσωπικό στα ανάκτορα, πως η βασιλική απόφασις να ελίσση κατά 10% τις αποδοχές των υπηρετών της να καταργήση την περικοπή κατά 20% των μισθών, που γίνονταν όταν απουσίαζε η βασιλική οικογένεια, και να αλλάξω φωτισμένα αναγκαστικιά άρρατα του κανονισμού του 1795! Έτσι, οι Άγγλοι υπηρετές κεράβια την ελθική μάχη, που τους είχε φέρει αντιμετώπισε με την Άννασα!

Οὐ γραμματιζούμενους

— Εἶναι ἡ ὥρα μία. Θὰ πάρης μαζί σ', αὐτοὺς τοὺς ἀνδρες τοῦ λόχου καὶ θὰ τοὺς πᾶς στοὺν μιγάδον θαλάμου γιὰ θιουρία. Τὸ πρῶτο γράμμα γράφει «Πιρὶ Πατρίδος». Ἰέχης ξανά·
— Μάλιστα, κ. ἐπιλογία.
— Καλῶς. Ὁ

...προϋπολογίζουν μας... Αυτό το ιερὸν ἰδέσθους τῶν
κίπς, ὁ Λεωνίδης, ὁ Κολοκοτρώνης καὶ ὁ Καραϊσκάκης
στοκλής... Γι' αὐτό, λοιπόν, τὸν ἰδέσθους καὶ ὁ Θεμι-
θάντι ὅλους σας, πηπτήκατε; Θὰ χύσει τὸ ἰεμά
σας μέχρι καὶ τῆς πηπτήκατε; Θὰ χύσει τὸ ἰεμά
σας, πηπτήκατε; Δὲν ἔχεται ρανίδα τοῦ ἰεμάτος
θάντι ὅσπου να πῆτε κλίνο. Καὶ θὰ πᾶν
πυλαυχαυρτήθηναι, ἵσταται... Καὶ θὰ πᾶν
εἶναι ἡφίσταται, ἵσταται... Καὶ θὰ πᾶν

— Δὲν μ' λίες, οὐτε σὺ δὲν κατάλαβες τίπου-
— Εἰς φαίνεται γραμματισσοῦμενος.
— Μάλιστα κύριε δεκανέα, ἀπομνηστέον
κατάλαβα. Καὶ ἐν θέλει.

— Είδατι, ρε ζαγάρια, τί σημαίνει νά πρου-
γώ και τὰ ἀντηλήφθη χμέσως οὐ κινῶμαι. Σ-
Στραφεὶς τότε πρὸς τὸν ἄνδρα, ὁ ὅστις ἔ-
τα πατριώτικας.

...πυροστέρου με καμιά έντοψησι ὁ τίτλος τοῦ..
 ληγῆς τοῦ Πανεπιστημίου; Ἀφοῦ δὲν εἶχε κα-
 τὰφερί νὰ γίνη ὡςτε δεκανέας τῶν εὐζώνων.
 Δ. Γ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΙ εύχαριστη έκπληξη, ότι την εποχή αυτή, που όλοι ένδιαφέρονται για πολύ πεζά πρόγραμμα

Χειλάκια άνθου·ν στὴ γειτονιά
γαρούφαλλα στὴ γλάστρα...

Αὐτὰ προέκυπταν νὰ ἐπιδιώξουν «Οἱ φίλοι τῶν Ἀθηναίων». Ἡ στήλη αὐτή, πού πάντοτε ἐνδιαφερόθηκε γιά τή διατήρησι καὶ ὁμορφίαι τῆς Παλίας Ἀθήνας, θά τοὺς ἐνέχρησθαι ἐπιτυχία στήν προσπάθειά τους γιά τὸ πρᾶσιον καὶ τὸ ἀντίστροφον, στὰ ὅποια ὑστερεῖ ἀπλῶτα ἡ ἐλληνική πρωτεύουσα. Ἡ Ἀθήνα εἶναι, ἴσως, ἡ τελευταία στὸν τομέα τοῦ πρᾶσιου ἀπὸ τίς ἐυρωπαϊκὰς πόλεις. Καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ, ἔχει ἀρχίσει τὰ τελευταία χρόνια ἓνας ἐξοντωτικὸς πόλεμος ἐναντίον τῶν λιγιστῶν βέντρων, πού τὴ στολίζουν ἀκόμα καὶ τῆς δίνουσι δευγύνο καὶ γυῖα. Παλιὲς βεντροστοιχίαι κατακεραυνώθηκαν, τόποι, πού προορίζονταν γιά πλατεῖες καὶ πάρκα, ἐξαφανίστηκαν, γιά νὰ γίνουν οὐδὲν ἄλλο.

Μήπως τα παλιά Παραμύθια (ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας) δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνουν παρκο; Κι' ἔγιναν νοσοκομεία καὶ οικοδομικά τετράγωνα. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὴ δασωμένη ἔκτασι, ποὺ προεβλέπετο ἀπὸ τὸ σχέδιο, στὸν πρόποδες τῶν Τουρκοβουνίων, στὴν Κυψέλη. Τὶς παραμονές, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες βουλευτικές ἐκλογές, ἡ τότε κυβερνησιὶ παραχώρησε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἔκτασεως, γιὰ λόγους ψηφοθηρίας, σὲ κάποιο οικοδομικὸ συνεταιρισμό!

... Άλλα και στους δύο μεγάλους πράσινους πνευμένους της προτεινόμενης, το Βασιλικό Κήπο και το Πάρκο του Πεδίου του Άρεως, άρχισαν από έπάνω να βάζουν... χέρι, ή μάλλον τσεκούρι. Το Βασιλικό Κήπο — ίσως ως γνωστότερο — τον σεβάστηκαν περισσότερο και περιέχθηκαν, προς το παρόν, να εγκαταστήσουν μέσα σ' αυτόν μία θεατρική επιχείρηση. Το Πεδίον του Άρεως όμως πετσοκόβεται άνευ οίκτηρμού. Άρχικα, είχαν άφαιρεί το μέσο του Πάρκου μία έκταση για να γίνει ένα κέντρο ψυχαγωγίας. Άλλά, σ' λίγο, προσετέθη και δεύτερο κέντρο ή, μάλλον περισσότερα, το ενός κέντρα ψυχαγωγίας, προς το μέρος της οδού Μανουμανταίου. Και, σ' α να μην έβλεπαν τα κέντρα αυτά (ψηφιστές, ταβέρνες, χορευτικά κέντρα και άλλα) για να ψυχαγωγούν τους επισκέπτες του Πάρκου, στράφηκε και δύο καλοκαιρινά θεάτρα μέσα στο Πάρκο, εις βάρος φυσικά των δέντρων και της ησυχίας της περιοχής.

Και ο πόλεμος των αντάντων του πράσινου συνεχίζεται ανέλιπτος. Για να γίνουν τα εξοραστικά έργα της 'Ακροπόλεως, κόπηκαν εκατοντάδες μεγάλα δένδρα. Το ίδιο έγινε τελευταία με την Πλατεία Καλυσβίου, όπου ξεριζώθηκαν πολλά δέντρα εν όνομα της...τροχίας. 'Ως τώρα, οι τροχίοι έκδοαν τους ανθρώπους. Τώρα αρχίζουν να κόβουν και τα δέντρα!

Φαίνεται πως ετοιμάζονται τώρα να φαρδύνουν και τη φαρδύτατη Άλυσση Λεωφόρο 'Ηρώδη του 'Αττικού, προς το μέρος του Βασιλικού Κήπου, κόβοντας όλα εκείνα τα υπερανάδεια κυπαρίσσια, που είχαν φυτευθεί από τον καιρό της 'Αμαλίας. Χωρίς μάλιστα στην περίπτωση αυτή να υπάρχει η δικαιολογία της κυκλοφορίας. Γιατί έλασχατα αγκυνητα περνούν από την ωραία αυτή λεωφόρο της Άδριας, όπου

“Ένα σωματείο για τὴ διάσωσι τοῦ πρᾶ-
σίνου καὶ τῶν λουλουδιῶν στὴν Ἀθήνα

ἀπαγορεύεται — καὶ δικαιολογημένα
— ἡ διέλευσι τῶν φορτηγῶν αὐτοκι-
νήτων.

ὕστερ' εἰς δέντρα καὶ λουλούδια, ἔχ' ἡ Ἀθήνα δμως, πού σήμερα τόσο ἀρχαϊκάτα χρόνια τὴν παράδοξο, τὸν πρόσβιτο. Σ' ὅλη τὴν ἐκτασίᾳ γύρω ἀπὸ τὴν πόλιν — ὡς τὰ τελευταῖα ἀκόμα θωπικὰ χρόνια — ἀπλῶς νόταν ἀπὸ τὸ Φάλλο καὶ τὸν Πειραιᾶ ὡς τὸν πρόποδες τῆς Πάρνηθος, τὸν Πεντελικὸν καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ, ἐπερίφημος ἑλαιώνας τῆς Ἀττικῆς. Φημισμένα ἦταν καὶ τὰ λουλούδια τῆς ἀρχαίας Ἀθήνας, με τὸς ἀνδοκύπους στὸν Ἰλισθὸ καὶ στὸν Κηφισό. Ὅμορφες κοπέλες τὰ πωλοῦσαν στὴν Ἀγορὰ. Καὶ μάλιστα τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἀνθοπωλίδος τῆς αἰς τυροπωλίδος ἦταν τὰ δύο, πού ἄσκεισαν, κατ' ἐξέαιρσι, γυναῖκες.

Ὁ Πίσιστρατος, γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν ἐλιά, ἀφέρεται δυνάμει τὸν ἐλαιῶνός της, Ἀττικίης, τὴν θεὰ Ἀθηνᾶ. Κι' ἀλλοίμονον ἂν κατέστρεψε κανεὶς ἡ ξερολιθὶν ἕνα ἀπὸ τὰ δέντρα τῆς Ἀθηνᾶς, χωρὶς ἄδεια. Καταδικάζονται γιὰ «ἐλαιοκόπος» καὶ «ἐλαιοθρόνος» ἀπὸ τὸν Ἄρειο Πάγο σέ... θάνατο!

Ἐκτός ἀπὸ τὴν ἐλιά οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι ἀγαποῦσαν καὶ ἄλλα τ' ἄλλα δέντρα. Ἰδίως τὴς λευκῆς καὶ τὰς πλατάνων, ποὺ ἀφθονοῦσαν στὴν Ἀθῆνα καὶ σὲ νεώτερα χρόνια. Ὅλοι οἱ περηνιγῆτες, ποὺ τὴν ἐπικύριεψαν τὸν καιρὸ τῆς τουρκικῆς, γράφουν γιὰ τὰ δέντρα καὶ τοὺς θυμῶνους ἀθηναίκοις κήπους, κοντὰ στὸν Ἰλισὸ καὶ στὰ δροσερώτατα Σπυλῖα καὶ Πατήσια.

«Ένας Ἰησοῦτης, ὁ Μαμπύ, ποὺ περιγράφει τὴν Ἀθήνα τοῦ 1665, ἀναφέρει, ὅτι στὴν περιοχή τοῦ Ἰλίου, κητὸς στὶς σπῆλές του Ὁ λυμπὺν Διός, βόσκει πολλοὺς καὶ ὠραίους κήπους, ὅπως ἀκριβὰς τοὺς περιέγραφε καὶ ὁ Πασανάσις. Καὶ ἡ παράδοξο τοῦ πρᾶσινου καὶ τῶν λουλουδιῶν συνεχίστηκε ὁλόκληρο τὸν παρασπόμενον αἰῶνα. Κάθε στίπτις τῆς Παλιάς Ἀθήνας εἶχε τὸ περιβολάκι του καὶ κάθε μπαλκόνι ἦταν ἀνθοστρωσμένο».

Στην αγάπη και το ενδιαφέρον για το πρόσωπο έχει συντελέσει και η πρώτη βασίλισσα της 'Ελλάδος, η 'Αμαλία. Σ' αυτήν οφείλεται η Βασιλικός Κήπος. 'Η ίδια ενδιαφέρθηκε και τον πρώτο δημόσιο κήπο στην 'Αθήνα, στην πλατεία του Κλαυθμό-
 νος. 'Εκεί βρισκόταν και σώζεται α-
 κόμα το «προσωρινό ανακτόριον», δ-
 που ο 'Όθων με την 'Αμαλία έμειναν
 μερικά χρόνια (1837-1841) προτού
 νά χτισθούν τα βασιλικά ανάκτορα
 της λεωφόρου 'Αγίας.

Ἡ βαρὴν Νόρνεφλυχτ, κυρία τῶν τιμῶν τῆς Ἀμαλίας, γράφει στὶς ἀναμνήσεις της, ὅτι στὴν προσωρινὴ αὐτὴ κατοικία τὸν βασιλεῖων, τὸ πλεονάζοντο ἦταν ὁ ἐσωτερικὸς κήπος, μὲ πᾶνια τριαντάφυλλα, ποὺ εἶχε κινήσει τὸ θαυμασμό καὶ τῆς Ἰδίας, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ξένων, ποὺ ἐπίσκεψθηκαν τότε τὸν Ὄθωνα καὶ τὴν Ἀμαλία.

Από τη σύγχρονη Αθήνα, τα περιβόλια των σπιτιών και τα λαλούδια — ιδίως στο κέντρο της πόλεως — έχουν εξαφανιστεί. Τα εξετόπισαν οι πολυκατοικίες ανάγκες και το σύστημα των πολιτικοκίων. Και σ' αυτές ακόμα τις παλιές συνοικίες της Πλάκας, των Αεράων και του Ριζοκαστρου, τείνουν να εξαφανιστεί το λαλούδι από το περιβόλακι, η γλάστρα ανάμεσα στα πόδια.

...ἀς ᾿Αθήνας πῖταν στολιμέ-
...εἰκόνα φαίνεται ἡ βρύση
...Βοτανικό.
...᾿εξανθήουσιν... καὶ πάλι
...πολυκαρπικῶν...

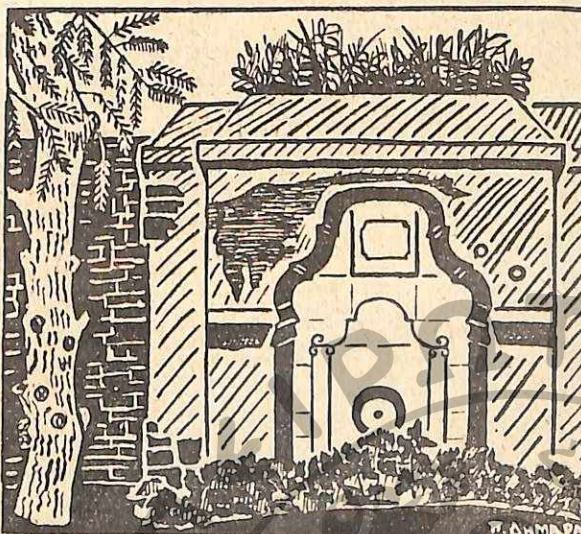
ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΤΑΜΙΑ

Ἡ εὐτομησία καὶ ἡ ἐπινοητικότητα τοῦ ταμῆα μιᾶς Τράπεζας τοῦ Στόκτον, στὴν Καλιφόρνια, στάθηκαν ἡ αἰτία γιὰ νὰ ἀνακαλυφθῇ καὶ νὰ συλληφθῇ ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὶν ἐπικινδυνότερους γκαγκάτορες τῶν ἐυκαίρων πολιτῶν τῆς Ἀμερικής, οὗ Μείκλανος Λοπέζ Χερρέρα. Ὅταν, μὲ τὸν περιστροφὴν τὸν προτεταμένον οὗ Χερρέρα ἀξίως ἀπὸ τὸν ταμῆα τῆς τοῦ παραδωχόσα χρήματα εἶχε, ἐκεῖνος, παίρνοντας τὸ π.ο. εὐεργίκο τὸν χαμόγελο... καὶ τὸ πῶς ἔχον ὅπως τὸ κόσμον, τοῦ ἀποκρίθηκε πῶς ἦταν πρῶτον καὶ συμμορφωθῇ, ἀρκεῖ τῆς τοῦ υπέρτατος οὗ γκαγκάτορ μὴ ἀποδεῖν παραλαβὴν τῶν χρημάτων, γιὰ νὰ εἶναι αὐτὸς «τυπικὸς ἐν τάξει»!

«Ο Χερρέρα ξεκαθάρστηκε στα γέλια με τον σχολαστικισμό και την τυπικότητα, όπως φαντάστηκε, του υπαλλήλου, και προθυμοποιήθηκε να υπογράψει την απόδειξη, που του έτοιμασε. Τόσο πολύ, μάλιστα, τον διασκέδασε αυτή η διαδικασία, ώστε δε σκέφτηκε καν να υπογράψει με άλλο όνομα! Έτσι, με υπογεγραμμένη από τον ίδιο την απόδειξη της ένοχής του, οι αστυνομικοί δε δυσκολεύτηκαν να τον βρουν και να τον συλλάβουν».

— Συμφαίνει απλώς να έχω ασχοληθώ ερασιτεχνικά με την ψυχολογία, ειπε με μετριοφροσύνη ο ταπίας, όταν τον συγχάρηκαν για το πόλο του. Στους ξέντους, άρασι πάντα να κάνουν το χατήρι εκείνων που νομίζουν για βλάκες! "Έτσι, ήμουν σίγουρος πως δε θ' άρ-
χισαν να υπογράψω και, μάλιστα, φαρδιά-πλατεία με το όνομά του!

Κι' αὐτὲς οἱ βρύσσαι τῆς Παλῆας Ἀθήνας ἦταν στολισμέ-
νες μὲ δέντρα καὶ ἄνθη. Στὴν εἰκόνα φαίνεται ἡ βρύση
τοῦ Χασεκῆ στο Βοτανικό.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

ΕΝΑ ακόμα δημοφιλές αστέρι του αμερικανικού κινηματογράφου έζησε για πάντα. Ο Βίκτωρ Μάκ Λάγκλεν, ο οποίος γέννησε-καυχήθηκε της όθνης, δέν υπάρχει πιά, πέθανε στο Χόλλυγουντ, σε ηλικία 72 χρόνων, από συγκοπή της καρδιάς, ύστερα από μια πρώτη προσβολή, που τον κράτησε έξω δώδεκα στο κορβέτι.

Γεννημένος στο Λονδίνο το 1885, ο Βίκτωρ Μάκ Λάγκλεν ήταν γιος ενός αγγλικανού παστορός, ο οποίος έγκαταστάθηκε στη Ν. Αφρική, όταν ο Βίκτωρ ήταν ακόμα μικρό παιδί. "Ετσι πήρε μέρος σε ηλικία 15 χρόνων, παρά την απαγόρευση των γονέων του, στον πόλεμο των Μπόσος. Λίγα χρόνια αργότερα όμως τον έβρισκε στον Καναδά, ο-

Η Βέρα Έλλεν

που γίνεται κάου-μπύ, παλαιστής και πυγμάχος. Δε διάτασε να παλέψει ακόμα και με τον περίφημο Τζακ Γκόνσον, στον οποίο χροστούσε τη στραπατσαρισμένη μύτη του. Χάρης σ' αυτή όμως έγινε ο κλασικός τύπος του «κλήρο» του αμερικανικού κινηματογράφου.

Πριν στήσει στο Χόλλυγουντ, συνεχίζει τα ταξίδια του κι έτσι τον βρίσκουμε να τρώει τις οικονομίες του στη Χαβάη, να γυρίζει νέα τύχη στην Αυστραλία και να σάχνει για χρυσάφι στην περιοχή Κάλγκουρλι.

Το 1914 βρίσκεται στη Μέση Ανατολή και πολεμά κατά των Άσραβων. Μετά το τέλος του πολέμου είναι... διευθυντής της αστυνομίας στη Βαγδάτη. Βρίσκει όμως τη δουλειά αυτή μονότονη και ξαναγυρίζει στο ρινγκ για να παλέψει. Χάρης το επιβλητικό παρουσιαστικό του —1 μ. 96 και 105 κιλά— ντεμπούταρε στον κινηματογράφο στο Λονδίνο και δεν άργη να θρεθί στο Χόλλυγουντ. "Επεισε στον κινηματογράφο από την εποχή του θωβού, αλλά ο Τζακ Φόρντ τον έκανε διάσημο το 1934 με το φιλμ «Ο καταδότης» στο οποίο ο Βίκτωρ Μάκ Λάγκλεν έπαιζε το ρόλο ενός κτηνώδους Ισπανό επαναστάτη, που δε διστάζει να παραδώσει τους συντρόφους του στους Άγγλους, για να φύγει με τη γυναίκα που αγαπά. Ο ρόλος αυτός του εξασφάλισε μόν το Όσκαρ ηθοποιού το 1935, αλλά τον καθήλωσε έκτοτε για πάντα στους ρόλους αυτού του τύπου. Πριν από τον πόλεμο τον είδαμε σε πολλά φιλμ, μεταξύ των οποίων το περίφημο «Γκάγκα Ντιν» με τον Ντόνγκλκας Φαίσιπα, και Κάρυ Γκραντ, «Μπό Ζέο», «Η προκήψισσα και ο πειρατής», «Ρίο Γκράντε», «Ηρωική επέλαση» κ.ά. Τελευταία πάλι ο Τζων Φόρντ τον εναέφερε στην επίσταση με το φιλμ του «Ο ήρωας ανθρώπων» δίνοντάς του παρά το πλευρό του Τζων Γουάιτντ ένα ρόλο που παρ' όλο που τον κάνει να κερδίσει ένα δεύτερο «Όσκαρ».

Ο Τζων Φόρντ που έμεινε και μετά το θάνατό του ο καλύτερος φίλος του, έβρισκε πόσο αγαπώσε ο μακαρίτης τις στρατιωτικές τιμές, έφερε πάνω από τον τάφο του μερικά φινγκυρά με στρατιωτικές στολές, οι οποίοι, όπως στα ηρωικά φιλμ γουεστέρν, τον αποχαιρέτησαν

με το περίφημο «σάλπισμα στους νεκρούς».

Στα 54 χρόνια του, ο Ραίη Μίλλαντ άποφάσισε να εγκαταλείψει τον κινηματογράφο και να συνεχίσει τις ιατρικές σπουδές του, που διέκοψε άλλοτε, με το σκοπό να γίνει ένας καλός γιατρός.

Ο συγγραφέας Τέννεση Ουίλιαμς, που βρίσκεται στην Ιταλία, ύστερα από συνεννοήσεις με την Άννα Μανιάνι, απέσυρε στην Τασομίνια με το σκοπό να μεγαλώσει τη μονοπράκτη κωμωδία του «Μία νύχτα στην Ίγκουάνα» και να την κάνει ένα πλήρες τρίπρακτο έργο. Μερικοί φίλοι του τον ρώτησαν, αν αληθεύουν τα όσα έγραψε ο τύπος σχετικά με ένα κρυφό αισθηματικό δεσμό του με την κόρη του Τζων Μάρρυμορ Νταϊάνα Μπάρρυμορ.

Ο Τέννεση όμως διέψευσε τις ειδήσεις αυτές και δήλωσε πως τίποτα δεν τον συνδέει με την νεαρά στάρ, που έχει προκαλέσει μέχρι σήμερα τόσα σκάδαλα στην κινηματογραφόπολη. Ο Ίγκορ Κασσίνι όμως, ένας στενός φίλος του, που βρίσκεται κι αυτός στη Ρώμη ισχυρίζεται πως υπάρχει πράγματι ένας αισθηματικός δεσμός, που δε θ' αργήσει μάλιστα να επισημοποιηθεί μ' ένα γάμο.

Ο Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι αντικατέστησε οριστικά τον Ζάκ Σαρριέ στο βασικό ρόλο του φιλμ «Ο άριστος Άντωνος». Στο φιλμ αυτό επρόκειτο να πρωταγωνιστήσει επίσης η Ζακελίν Σασσάρ, η οποία αντικαταστάθηκε από την Κλαούντια Κερντινάλι. Μόνο ο Πιέρ Μπρασσέρ παραμένει στη θέση του στο φιλμ αυτό, που θα γυρίσει ο Ιταλός σκηνοθέτης Βιταλιάνο Μπραγκάτι.

Η Τζίντιντζερ Ρότζερς, η οποία εγκατέλειψε το θέατρο πριν από 25 χρόνια, ξαναγυρίζει τώρα στο Μπρόντγουεϊ, για να πρωταγωνιστήσει στη μουσική κωμωδία «Η ρόδινη ζούγκλα».

Η Σεσίλ Όμπου, η οποία κατά τη διάρκεια του γάμου της με τον Μορσκόιν πολέμησε, δι-
μοσίευσε κατ' επανάληψι διάφορα διηγήματα για παιδιά, άρχισε να γράφει τώρα ένα αυτοβιογραφικό ρομάντσο, που θα έχει για τίτλο «Το ασημένιο νερό».

Ο Αμερικανός τραγουδιστής

Πάολ Άνγκα, που βρίσκεται και πάλι στο Παρίσι, είναι θαυμαστής (τίποτα περισσότερο) της Μυλάν Ντεμονζό. Την είδε στο φιλμ «Αδύνατες γυναίκες» κι έγραψε άμέσως γι' αυτή ένα νέο τραγούδι, που το τιτλοφόρησε «Αδύνατη γυναίκα».

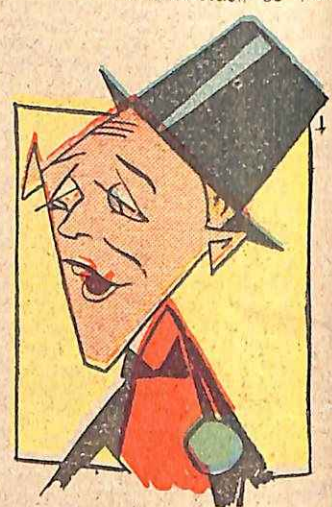
Η Μόιρα Σήρερ ξαναγυρίζει στον κινηματογράφο ύστερα από μακρά άπουσία. Μη περιμένετε όμως να ξαναδείτε την αξέχαστη πρωταγωνίστρια του φιλμ «Τα κόκκινα παπούτσια» να χορεύει. Το νέο φιλμ, που θα γυρίσει στο Λονδίνο, είναι αστυνομικό και δεν έχει ούτε ίχνος χορού.

Ο Γιούλ Μπρόννερ δε θα προτάσει να ξεκουραστεί. Μόλις τελειώσει το φιλμ «Δεκα εκπλήξεις», το οποίο μερικά εξωτερικά γυρίστηκαν στη Ρόδο, θ' αρχίσει το γύρισμα του φιλμ «Ο τρελός βασιλιάς» υπό τη διεύθυνση του Ανατόλ Λιτβάκ. Ο ίδιος σκηνοθέτης διηγήθηκε πρόσφατα τον Μπρόννερ στο φιλμ «Το ταξίδι», στο οποίο ο βαλκόνος γάμος υπέθετο ένα Ρώσο ταγματάρχη. Στο νέο έργο ο Γιούλ Μπρόννερ θα υποδυθεί το γιο της Μεγάλης Αικατερίνης, τον οποίο ο Πέτρος ο Γ' χαρακτήριζε «νόθος» και που έγινε τελικά ο τσάρος Παύλος ο Α'. Το γύρισμα θ' αρχίσει πριν από τα Χριστούγεννα.

Ο νέος Γάλλος ηθοποιός Ζάν Κλωντ Μπριαλύ, δήλωσε πρόσφατα: «Η ηθοποιός που θαυμάζω περισσότερο από κάθε άλλη είναι η Ντανιέλ Νταριέ. Ένώ γυρίζαμε μαζί μια σκηνή του φιλμ «Τα μάτια του έρωτος», γύρισε κι έσπασε από άποροξεία ένα νύχι της. Θά έφερτε θέβαια, τον πόνο, που συνεπάγεται το γεγονός αυτό κι όμως η Ντανιέλ για να μη γαλάσει και διακόψει το γύρισμα δεν έβγαλε άνα. Έγώ λίγο έλειψε να λιποθυμήσω! Πώς να μη θαυμάζω μια τέτοια ηθοποιό».

Στο «Ιμν Τανούτ, ένα χορό στα νότια του Μαρακές (Γαλλικό Μαραρόκ), γυρίστηκαν οι πρώτες σκηνές του νέου γερμανικού φιλμ «Πήτερ Φος, ο άνθρωπος της ημέρας», που είναι μια συνέχεια της περυσινής επιτυχίας «Πήτερ Φος, ο κλέφτης των εκατομμυρίων». Παρεναιό του Ο. Φίσερ στο φιλμ αυτό θα είναι η Λίντα Κρίστιαν, η οποία ξαναγυρίζει έτσι στον κινηματογράφο, ύστερα από μακρά άπου-

σία. Τα εξωτερικά θα συνεχιστούν στη Μαδρίτη, στο Λας Πάλμας, στη Σιγκαπούρη και στο Μπανγκόκ.

Ο Μπινγκ Κρόμπυ

πρώτη φορά στην όθνη τη σύλληψη και το θάνατο του Μουσσολίνι.

Γηρασμένος και απασχολήτος, ο Άντονι Στήλ, που βρίσκεται τις ημέρες αυτές στο Καπρί, δε δίστασε να ομολογήσει στους δημοσιογράφους πως έλπιζε πάντα σε μια υπεργκ, χωρίς την οποία δε μπορεί να ζήσει. «Η Άννιτα, είπε, έρπάζεται κι έχει όλα τα αγαθά. Ξω σαν την άδικη αδέλφη και γυρί-
τω μ' εγκατέλειψε. Έγώ σήμερα 40 χρόνια στην πλάτη μου, και τι μου μέλει; Τό έρω πώς δεν είμαι ο μεγαλύτερος ηθοποιός του κόσμου, αλλά ή άτυχία, που με καταδίδει με μέθελε απεριγραντή. Το Λον-
δω, για ν' έμεινε γιατί το εγκατέλει-
περνε στο Χόλλυγουντ. Στην Ί-
ταλία δε μπορώ να παραμείνω, για-
τί όλα μου θυμίζουν την Άννιτα και την ετυχιμένη περίοδο που πε-
νουν. Σαίνεται πως έπαψα να το ενδιαφέρω».

Γιατί δεν προσπαθείς να την ξεχάσεις; του είπε κάποιος φίλος του.

Το έπεδωξα. Νομίζεις όμως, σαν την Άννιτα; Αν κατορθώσω ν' αποκτήσω ένα παιδί, άσφα-
ως θα ήμαστε μαζί σήμερα!

Ο μικρότερος από τους 4 γιους του Μπινγκ Κρόμπυ, συμπλήρωσε κι αυτός τα 21 χρόνια του και πήρε (250.000 δολάρια) από το ένα έ-
λει κατά μέρος για τα παιδιά του.

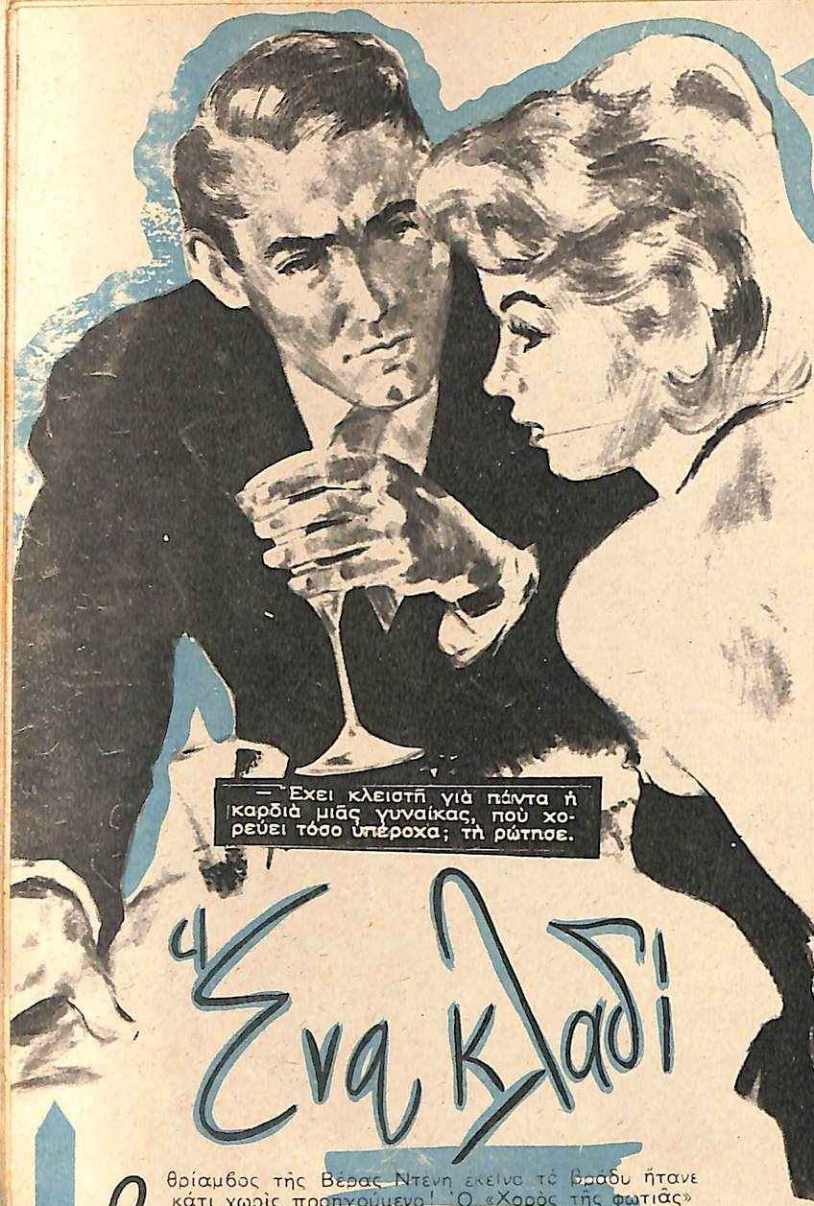
Η Βέρα Έλλεν, είναι η μόνη στάρ του Χόλλυγουντ, που καυστικό το χρόνο της γεννιόσας φεβρουαρίου, κανείς όμως δεν έχει ακριβώς πού έτος.

— Σας παρακαλώ, θέλουμε να δημοσιεύσουμε μια άγγε-
λια γάμου!...

(Του Β. Χοιροδούλου)

ΠΑΙ ΚΕΝΕΝΤΥ

— Έχει κλειστή για πάντα η καρδιά μιας γυναίκας, που χορεύει τόσο υπέροχα, τη ρώτησε.

Ένα κλαδί

ΥΑΚΙΝΘΟΥ

Ο θρίαμβος της Βέρας Ντένη εκείνο το βράδυ ήταν κάτι χωρίς προηγούμενο! Ο «Χορός της φωτιάς» ιδίως, που έκλεινε το πρόγραμμά της, χειροκροτήθηκε από το πυκνό πλήθος που γέμιζε το «Αθήναιον» με φρενιτιδα ένθουςιασμού... Η μεγάλη χορεύτρια βγήκε δέκα φορές για να χαιρετήσει. Κι' ύστερα, κουρασμένη από το χορό κι' από το θρίαμβο, έτρεξε στο καμαρίνι της. Τό βρήκε πλημμυρισμένο λουλούδια! Καλάδια, μπουκέτα... Κάτι όμως της τράβηξε ιδιαίτερα την προσοχή επειδή ξεχώριζε ταπεινό: Ήταν ένα μοναδικό κλαδί υακίνθου που άπλωνό του ήτανε καρφισμένο ένα χαρτί. Τό πήρε και διάβασε:

«Ο πιο θερμός θαυμαστής σας τολμάει να σας στείλει αυτό το ταπεινό λουλούδι, που θα πνιγί μέσα στις πλούσιες ανθοδέσμες που θα τοιγυρίσουν το θρίαμβό σας. Μη τό πετάξετε. Έρχεται να σας φέρη όλο τό άπέραντο αίσθημα ενός φτωχού ανθρώπου που ο μόνος πλούτος του κλείνεται στην καρδιά του. Είναι τό αίσθημά του για σας...»

Δέν είχε υπογραφή. Η χορεύτρια φώναξε τό γκαρσόνι των παρασκήνιων, τούς έργατες της σκηνής—κανείς δέν ήξερε να της πη τίποτε. Μιά φορά, όταν ντυθηκε και βγήκε η Βέρα Ντένη είχε καρφωμένο στο στήθος της τόν υακίνθο τού άγνωστου θαυμαστή...

Εξω από την πόρτα των παρασκήνιων είδε μία σκιά να ξεκολλάει από τόν τοίχο και να την πλησιάζει.

Μιά συγκινημένη φωνή ψιθύρισε:

— Σας εύχαριστώ που καρφώσατε τό φτωχό μου υακίνθο στο στήθος σας...

Η χορεύτρια στάθηκε:

— Α... Έσείς είσαστε;

Προσπάθησε να τόν περιεργαστή μέσα στο σκοτάδι. Της φάνηκε αδύνατος, φτωχοντυμένος... Περιπατήσανε για λίγο μαζί.

— Ύστερα η φωνή του άκούστηκε πάλι γεμάτη παράπονο:

— Πόσο έα ήθελα να σας μιλήσω! Άλλά... δέν έχω ούτε τό μέσο να σας προσφέρω έναν καφέ σε ένα συνοικιακό καφενείο... Τόν κύτταξε με περιέργεια:

— Είσαστε φτωχός;

— Δέν άρξίζει να κρυφτώ. Πρόπει ναμια ώμια είλικρινής: Τά τελευταία λεφτά μου τά έδωσα γι' αυτόν τό μοναδικό υακίνθο...

Κολακευμένη από τά λόγια αυτού τού φτωχού θαυμαστή, πιά πολύ από την έκφραση τού θαυμασμού τού πιο πλούσιου, η Βέρα τού είπε ευγενικά:

— Δέν είναι προσβολή να σας προτείνω να δεχτήτε κάτι από μένα... Άνάμεσα σε καλλιτέχνες επιτρέπεται αυτό—και νομίζω ότι είσαστε καλλιτέχνης κι' έσείς...

— Δέν είμαι ούτε καλλιτέχνης πιά... της άποκρίθηκε με πίκρα... Δέν είμαι τίποτα...

— Ένα γετονικό ζαχαρωτάστέιο ήταν άνοιχτό. Μπήκανε και κάσανε σε μία γωνιά. Τότε η Βέρα περιεργάστηκε τόν παράξενο συνοδό της πιο άνετα. Δέν ήταν άσκημος. Μόνο φοδερά χλωμός. Μέσα στο άδύνατο πρόσωπό του τά δυό μάτια του λάμπανε γεμάτα πυρετό.

— Να ξέρετε πόσον καιρό είσαστε τό δνειρό μου! της μούρμουρισε. Και τό χειρότερο, τίς πιο πολλές φορές δέν έχω τά μέσα να παρακολουθήσω τόν υπέροχό σας χορό... Νά, όπως άπόψε. Νά ξέρετε με τί τρόπο μπήκα στο θέατρο!

— Με τί τρόπο;

— Ξεγέλασα τόν πορτιέρη... Τού είπα ότι είμαι βοηθός τού περρουκιέρη, και γλύστρησα μέσα...

Η Βέρα ένοιωσε μία διαβατική συμπόνοια γι' αυτόν τόν παράξενο θαυμαστή που δέ δίσταζε να της έκθέτη τη φτώχεια του...

— Και τί περιμένω τώρα από σας; της ξανάπε. Ένας τόσο στερημένος άνθρωπος δέ μπορεί να ζητά από τη ζωή τόσο πολλά... Σας είδα όμως, σας μίλησα... Είναι ό,τι μπορούσα πιο πολύ να ζητήσω από τη ζωή...

— Τί δουλειά κάνετε;

— Έγγραφα στίχους... Αυτό όμως δέν είναι δουλειά! είναι αισθηματική πολυτέλεια... Τέλος πάντων, δέν έχει σημασία... Σημασία έχει μόνο ότι σας βλέπω, ότι σας άκούω, ότι μιλάμε!...

— Άκούστε... τού είπε. Η γνωριμία μου μαζί σας έχει πολύ ένδιαφέρον... Κι' ίσως να κατέληγε κάπου—αν η καρδιά μου δέν είχε κλειστή για πάντα!...

— Έχει κλειστή για πάντα η καρδιά μιας γυναίκας που χορεύει τόσο υπέροχα;...

Με τό βλέμμα της προσηλωμένο σε ένα άντικρυνό σημείο, η Βέρα Ντένη τού άποκρίθηκε:

— Νά σας εξηγήσω... αυτό που δέ θα εξηγήσω στον πιο πλούσιο, στον πιο σπουδαίο: Την καριέρα μου την άρχισα από τό τσίρκο. Μαζί με τόν παρτεναίρ μου κάναμε τό ακροβατικό νού-καλούσε ίλιγγο στους θεατές τού τσίρκου. Έγώ λάτρευα τόν άν-τρο που χόρευα μαζί του. Η λατρεία μου ήτανε κάτι σαν ίλιγ-ρια μου για να τόν πιάσω στον άέρα, ένοιωθα μία άπλωνα τά χέ-χτάρα: Άν δέν τόν έπιανα... Κι' ένα βράδυ δέν τόν έπιασα!...

Επεσε από κεί πάνω, έκανε ένα φοβερό «γκέλ» μέσα στο φιλέ και πετάχτηκε έξω!... Τόν μαζέψανε με σπασμένο κεφάλι...

Η φωνή της χορεύτριας είχε γίνει σπασμένο κεφάλι... Ο άντρας την άκουγε με συγκινημένο ένδιαφέρον...

Νόμισα ότι όλα σπάρσανε μαζί του! ξανάπε αυτή. Δέν ξα-ρεύω. Ο χορός μου είχε έπιτυχία. Άνέδηκα— άρχισα να χο-βλέπετε... Όμως ποτέ δέν ξαναγάπησα! Είμαι ένα αυτόματο που χορεύει, ένα νευρόσπαστο. Δέν είμαι πιά γυναίκα...

Πάλι σταμάτησε η χορεύτρια, για να συνεχίση ύστερα με ένα πικρό χαμόγελο:

— Ορίστε που μάθατε τη μι-κρή, αλλά και τόσο δραματική ιστορία μου...

Ο άντρας έμεινε σιωπηλός για λίγο.

Ύστερα της είπε θερμά:

— Από τη στιγμή αυτή σας λατρεύω διπλά!

— Γιατί;

— Μα δέν τό καταλαβαίνετε; περάνωψη γυναίκα με τη μεγάλη, την ύ-λατρεύη κανείς, αλλά να σας θαυμάζω με φανατισμό!

— Μην είσαστε υπερβολικός...

— Δέν είναι υπερβολή! είναι η πιο άπλη άλήθεια... έξ ήτανε να μπορέσω να ξαναγαπήσω... Τό εύχαριστο εύτυχία η αγάπη—η πιο μεγάλη στη ζωή... Η μοίρα όμως μου την έχει στερήσει.

Τρυφερά της έπιασε τό χέρι:

— Άκούστε: δέν έχω να σας προσφέρω τίποτα άλλο από αυτό τόν υακίνθο... Νομίζω όμως ότι δέ μπορούσα να σας χαρίσω και τήν πιο τρυφερή αγάπη...

Τί παράξενο! Η χορεύτρια, η γυναίκα που δέν είχε νοιώσει από τη φοβερή νύχτα τού τσίρκου παρά άδιαφορία για τούς άν-τρες, ένοιωσε κάτι περίεργο να τρυπώνη στην καρδιά της.

— Πώς σε λένε; τόν έρώτησε.

— Ζεσταμένος εύγεντικά από τόν ένικό της, άποκρίθηκε:

— Παύλο Βαλίν...

— Και φτιάχνεις στίχους;

— Ναι...

— Δέν ξέρετε να φτιάξετε κάτι που να τό χορέψω εγώ;... Τήν λέει: Εα τό δάσσουμε σε έναν συνέστη να γράψη τη μουσική κι' ε-γώ θα τό χορέψω...

Γεμάτος εύγνωμοσύνη και έλπίδα έπιασε και τά δυό της χέρια και της τά γέμισε δάκρυα και φιλία...

Τό χορόδραμα γράφτηκε. Είχε για τίτλο: «Ένα κλαδί υακίν-θου». Τη μουσική τήν έγραψε ένας γνωστός και πραιοκισμένος συν-θέτης και η Βέρα Ντένη τό χόρεψε.

Τί θρίαμβος! Δέν ήταν όμως μόνο καλλιτεχνικός: ήτανε κι' αί-κουντισμένη κούκλα. Χόρεψε με τήν ψυχή. Με τήν ψυχή που της είχε ξανακωντανέψει ένα κλαδί υακίνθου στα χέρια ενός φτωχού θαυμαστή...

ΕΙΜ' ό Λευτέρης ό Μαρᾶς,
Ο άσίκης και δουλευταράς
άπ' τ' Άναφιώτικα.
Μεγάλη και χρυσή καρδιά,
άπό τά σπάνια παιδιά
κι' άπό τ' άλλοιώτικα.

Εχω σπουδάσει πώς να ζω
στης βιοπάλης τό πεζό
Πανεπιστήμιο.
Είν' τό κεμέρι μου άνοιχτό
κι' ό,τι μ' άρέσει τ' άποχτώ
μ' ιδρώτα τίμιο.

Είμ' ό Λευτέρης ό γνωστός,
άντρας άνέκαθεν σωστός
και με τά ούλα μου.
Και ντρίτα, δίχως να ντραπώ,
θα σου τό πω πώς σ' αγαπώ,
Πλακιωτοπούλα μου.

Λίγο κι' έσύ αν μ' αγαπάς,
κι' αν μας ένωση ό παπᾶς,
κι' αν γίνης ταίρι μου,
για σέ θα κάνω ό,τι μπορώ
κι' ό,τι περνά—να σε χαρώ—
άπό τό χέρι μου.

Η αγάπη σου θα μ' οδηγή
και δέν' για μένα προσταγή
κάθε μεράκι σου,
θα έχης ό,τι κι' αν ζητάς
ποτέ στη γή δέ θα πατάς
τό ποδαράκι σου.

Θά σε ζηλεύη όποια σε δῇ,
κοντά μου θα έρθης, δηλαδή,
τήν ήσυχία σου.
Κι' όσο θα ζω θα σ' αγαπώ
και θαχω μόνο μου σκοπό
τήν εύτυχία σου.

Πάνσε μου κι' ήλιε μου χρυσέ,
σαν τό κερί λυώνω για σέ,
γι' αυτό λυτήσου με.
Στό λέω, λυώνω σαν κερί
κι' άλλοιως να γίνη δέ μπορεί!
Μαζί θα ζήσουμε!

Κι' αν με νικήσης, μη θαρρῆς
πώς πρόκειται να τη χαρῆς
αυτή τη «νίκη» σου.
Μπορείς να πῆς «όχι», αλλά
να υπογράψης πιο καλά
τήν καταδίκη σου.

Τάχατες τί θα φοβηθώ;
Βρέ, θα χαθώ που θα χαθώ,
κι' έτσι κι' άλλοιώτικα.
Είμ' ό Λευτέρης ό Μαρᾶς,
άσίκης και δουλευταράς
άπ' τ' Άναφιώτικα...

Ποιητής: Δημήτρης Στεργιάδης

Μπιγκόρν, θα φροντίσεις για τη διατροφή μας... Θα παρακαλέσω όλους τους άλλους να μ' αφήσουν μία στιγμή μόνο μου με τον πρίγκηπα Κάρολο του Βαλουά, με τον οποίο έχουμε να μιλήσουμε για ένα ζήτημα, που αφορά έμμεσους τους δύο. Περιμένετε με, λοιπόν, στο Ισόγειο.

Οι δύο 'Ωλναι, ο 'Οντρώ κι' ο Μπουρράσκ συμμορφώθηκαν με την επιθυμία του. 'Ο Μπουρράσκ πήγε τότε να κλείσει την πόρτα. 'Αλλ' ο Μπιγκόρν την είχε κλείσει κιόλας κι' είχε στυλώσει την πλάτη του πάνω σ' αυτήν.

— Τι κάνεις εδώ; τον ρώτησε αγριεμένος ο Μπουρράσκ.

— Περιμένω να μιλήσετε με τον πρίγκηπα, απάντησε ήρεμα ο Μπιγκόρν. 'Η συνομιλία σας δε θα έχη ενδιαφέρον, αν δε βρίσκω μια κι' εγώ εδώ. Γιατί έχω να πω μία λέξη... μία μόνο. 'Αν όμως, δε θελήσετε να την πω, θα τη θάψω μέσα στην ψυχή μου. Τό ύφος του ήταν πολύ παράξενο. 'Ο Μπουρράσκ είχε την εντύπωση, πως ο άνθρωπος αυτός κρατούσε την τύχη του στα χέρια του.

— Καλά, είπε. Μείνε.

'Ο Κάρολος του Βαλουά, ήρεμος κι' αγέρωχος, είχε καθίσει σε μία μεγάλη πολυθρόνα.

'Ο Μπουρράσκ κάθισε σε μία άλλη, απέναντί του.

— Όταν είχα την τιμή να σας αιχμαλωτίσω στους πρόποδες του Μονφωκόν κι' όταν κατόπιν σας ανέβαζα στο κριώμα, άρχισα, θα ήμολογούσατε, ότι βρισκόσαστε στην απύθμυ διάθεσή μου κι' ότι, χαρίζοντάς σας τη ζωή, έδειξα μεγάλη επιεικεία απέναντί σας. Είναι αλήθεια;

'Ο Βαλουά χαμογέλασε περιφρονητικά.

— Με παρασάρτα δόλια σε παγίδα, απάντησε. Μ' αιχμαλωτίσατε, ενώ θάπρεπε να ήμουν δυο φορές ιερός για σας, σαν ευπατρίδης και σ' μέλος της βασιλικής οικογενείας. Βάλσατε δυο ληστές, σαν και σας, να χτυπήσουν δυο ευπατρίδες, που με συνώδευσαν. Οι άνθρωποι αυτοί βρίσκονται ακόμη στο κρεβάτι από τα τραύματά τους... Σ' τη συνάντησή μας αυτή, λοιπόν, κάματε πολλά εγκλήματα και τό ότι δε με δολοφονήσατε, δε σας εξίλειονε γι' αυτά.

— Έχετε το δικό σας τρόπο για να βλέπετε τα πράγματα, είπε ο Μπουρράσκ. Προχωρά, λοιπόν... Όταν συναντήθαμε κατόπιν στο Πρέ-ω Κλέρκ, θα μπορούσα και πάλι να σας σκοτώσω, όταν σας απομόνωσα από τους ανθρώπους σας. 'Αλλ' ούτε κι' αυτή τη φορά τό έκανα. Γιατί; Δεν τό ξέρω... Και τώρα θέλω να σας πω κάτι άλλο. Έχετε λαμπρή θέσι στη ζωή. 'Η δική μου είναι ταπεινή. Γιατί δε θέλετε να μου την αφίσετε; Είσατε πλούσιος, ενώ εγώ είμαι φτωχός. Είσατε ένδοξος ενώ εγώ είμαι άφανής. Είσατε δυνατός, ενώ η δική μου δύναμη βρίσκεται μόνο στα μπράτσα μου. Δε μπορείτε, λοιπόν, να μου αφίσετε τα λίγα ψίχουλα, που είναι τό μεωτικό μου στη ζωή;

'Η φωνή του παλλόταν από τη συγκίνηση.

'Ο Βαλουά τον κούτταξε με τό ίδιο περιφρονητικό ύφος. 'Η σκληρή καρδιά του δεν ένοιωσε καμμία συμπόνια για τον άνθρωπο αυτό, που ταπεινούνταν μπροστά του.

— Τι θέλετε; ρώτησε με τραχειά φωνή.

— Θέλω να σας προτείνω ειρήνη, μία έντιμη ειρήνη, που σας υπόσχεται, ότι θα τη σεβάσθω πιστά, απάντησε ο Μπουρράσκ.

'Ο Βαλουά γέλασε.

— Ειρήνη μεταξύ μας; είπε. 'Αλλά ξεχνάς, ότι ο δήμιος σε περιμένει... 'Αν τουλάχιστον ζητούσες την επιεικεία μου...

'Ο Μπουρράσκ άκουσε άταραχος αυτά τα λόγια. 'Ο Μπιγκόρν, ώστόσο, που δεν τον έχανε καθόλου από τα μάτια του, προαισθάν-

θηκε πως τα πράγματα δε θα είχαν ευχάριστη εξέλιξη.

— Είσατος θεός του βασιλιά κι' ίσως αύριο να γίνετε και σεις βασιλιάς, ξαναείπε ο Μπουρράσκ. 'Αλλά κάποτε κι' ένα σπυράκι άμμου μπορεί να γκρεμίσει μία αυτοκρατορία. Φυλαχθήτε, λοιπόν, γιατί αυτό τό σπυράκι μπορεί να είμαι εγώ. Σας πρόσφερα την ειρήνη. Και να οι όροι μου: Θα φύγετε σώς από δω. Σας υπόσχομαι ακόμη να μη σας επιτεθώ ποτέ και για οποιοδήποτε λόγο και να σας σέβωμαι. 'Αν θέλετε, μπορώ να σας υποσχεθώ και κάτι άλλο: 'Αν κάποτε χρειασθώ έναν άνθρωπο άφοβισμένο, πιστό και πρόθυμο ν' αντιμετώπιση όλους τους κινδύνους για τό κατήρι σας, φωνάζετε με. 'Ο Μπουρράσκ θα διακινδυνεύση πρόθυμα τη ζωή του για σας.

— Και τί πρέπει να κάμω γι' αντάλλαγμα όλων αυτών των άραιων υποσχέσεων, ντε μου; ρώτησε ο πρίγκηπας ειρωνικά.

— Ένα μόνο πράγμα, που θα σας πω, απάντησε ο Μπουρράσκ. Δε σας ζητάω ούτε την εύνοια, ούτε την προστασία σας...

— Τι θέλετε, λοιπόν;

— Στό Μονφωκόν σας έκαμα μία έξομολόγηση. Σας είπα ότι αγαπάω μία νέα...

'Ο Βαλουά ανατρίχισε κι' ο Μπιγκόρν πρόσθεξε την ταραχή του.

— Κρατούσατε φυλακισμένη τότε αυτή τη νέα, συνέχισε ο Μπουρράσκ. 'Αλλά σας την πήρε η βασιλίσσα... Αυτή η νέα, ώστόσο, έπεσε και πάλι στα χέρια σας και βρίσκεται τώρα στο μέγαρό σας.

— Ποιος σας είπε, ότι η Μυρτίλλη βρίσκεται στο μέγαρό μου; ρώτησε ο Βαλουά.

'Ο Μπιγκόρν έκαμε ένα βήμα προς τα εμπρός κι' απάντησε αντί για τον Μπουρράσκ:

— 'Ο Σιμόν Μαλέγκρ.

— Δώστε μου τη Μυρτίλλη, παρακάλεσε ο Μπουρράσκ, με φωνή, που έτρεμε ελαφρά, όρκισθήτε μου, ότι δε θα ξαναεπιχειρήσετε τίποτα έναντίον της και είμαι άνθρως σας.

'Ο Βαλουά έμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές. Τό πρόσωπό του είχε γίνει κατακίτρινο και τό βλέμμα του ήταν βαλό. 'Αλλά, ξαφνικά, τίνανε τό κεφάλι του προς τα πίσω κι' είπε, με σταθερή φωνή:

— Δε θα σας δώσω ποτέ πίσω αυτή τη νέα. Και δε θα σας τό δώσω για δύο λόγους. 'Ο πρώτος είναι, ότι τολμάω να την αγαπάτε...

— Κι' ο δεύτερος; ρώτησε ο Μπουρράσκ, προσπαθώντας να κρύψη τη συγκίνησή του.

— 'Ο δεύτερος είναι, ότι την αγαπάω εγώ, απάντησε ο Βαλουά.

'Ο Μπουρράσκ έφερε τό χέρι στο μέτωπό του, σ' αν είχε δεχτεί κάποιο τρομερό χτύπημα.

— Κάρολε του Βαλουά, είπε ύστερα από μία στιγμή, έχω την τιμή να σας κάμω γνωστό, ότι ο ένας από τους δύο μας δε θα βγίχωνταν από εδώ.

— Έβγαλε ταυτόχρονα τό ξίφος του, ακούμπησε την αιχμή του στο πάτωμα και πρόσθεσε:

— Θα μπορούσα να σας σκοτώσω. 'Αντί γι' αυτό, όμως, σας προτείνω έναν έντιμο άγώνα, όπως έκαμα άλλοτε και στον 'Ανγκερράν ντε Μαρινύ... 'Υπερασπισθήτε τον εαυτό σας ή, μά τό Θεό, θα σας σφάξω!

'Ο Βαλουά ήταν άνδρείος και ρωμαλέος. Σηκώθηκε, λοιπόν, από τη θέσι του και πήρε τό ξίφος του, που ο Ρικέ 'Οντρώ, προτού κατέβη στο Ισόγειο, τό είχε αποθέσει σ' ένα τραπέζι.

'Ο Μπιγκόρν, μοναδικός μάρτυρας αυτής της μονομαχίας, είχε απόλυσθ στη θέσι του. Μόνο η κιτρινώδα που ήταν άπλωμένη στο πρόσωπό του, έδειχνε την ταραχή και την αγωνία του.

'Ο Βαλουά άρχισε πρώτος την επίθεση. Το βαρύ ξίφος του έσχιζε τον άέρα κι' η προσπαθεία του ήταν να χτυπήση τον αντίπαλό του στο κεφάλι, για να τελειώνη τό συντομότερο. 'Αλλ' ο Μπουρράσκ άποφάσισε με μεγάλη τέχνη τα χτυπήματά του και σε λίγο πήρε αυτόν την πρωτοβουλία στα χέρια του.

'Ο άγώνας συνεχίστηκε κάμποσα λεπτά με την ίδια όρη. 'Ο Βαλουά υποχώρουσε τώρα ολοένα και, σε κάποια στιγμή, ο Μπουρράσκ τον στρίμωξε σε μία γωνία, ο Μπιγκόρν άιχμή του ξίφους του πάνω στο στήθος του αντίπαλου του.

— Θα μου δώσης τη Μυρτίλλη; φώναξε λαχανιασμένος.

— 'Οχι, απάντησε ο Βαλουά.

— 'Η άνοιξη σου σημαίνει τό θάνατό σου. 'Ο πρίγκηπας δεν είπε τίποτα.

— Πέθανε λοιπόν! ούρλιαξε ο Μπουρράσκ. Μία στιγμή ακόμη και τό ξίφος του θα χωνόταν μέσα στο στήθος του αντίπαλου του.

— 'Αλλά, ξαφνικά, ένα χέρι έπιασε τό δικό του. Τό χέρι αυτό ήταν του Μπιγκόρν.

— Κατάρα! βρυχήθηκε ο Μπουρράσκ. Θέλει, λοιπόν, να σε σκοτώσω και σένα;

'Ο Μπιγκόρν δεν έδειξε καμμία ταραχή.

— Ζάν Μπουρράσκ, δε θα σκοτώσης αυτό τον άνθρωπο, είπε.

— Και γιατί; ρώτησε έκπληκτος ο Μπουρράσκ.

— Γιατί δε μπορείς να σκοτώσης τον πατέρα σου, απάντησε ο Μπιγκόρν μ' επίσημο τόνο.

'Ο Μπουρράσκ κατέβασε άμέσως τό ξίφος του. 'Η καταπληκτική αυτή αποκάλυψη είχε συγκλονίσει... Κούτταξε σαν τρελός τον Μπιγκόρν και τούγκανε να τον ακολουθήση. Πέρασαν σε μία γειτονική αίθουσα κι' έκλεισαν την πόρτα πίσω τους.

'Ο Μπουρράσκ έπιασε τότε τό Μπιγκόρν από τους ώμους και τον τράνταξε μ' όλη του τη δύναμη.

— Μίλησε, τού φώναξε. 'Εξηγήσέ μου τί ήθελες να πής...

— 'Η μά' όλους τους Σατανάδες, θα σε σκοτώσω αντί γι' αυτό τον άνθρωπο, που λές ότι είναι πατέρας μου.

— 'Αφέντε, απάντησε ο Μπιγκόρν, τό ξέρω πως αυτή η αποκάλυψη δε σας είναι εύχρηστη, άλλ' έπεται από τό, τί έγινε σήμερα σ' αυτή την αίθουσα, δε μπορούσα να σας κούψω περισσότερο την αλήθεια...

— Σας άφηθήκα άλλοτε την Ιστορία του παιδιού, ποτάμι, την εποχή, που τό πνίγω στο ζόν... Τό παιδί αυτό, που ο πατέρας του ήταν ο πρίγκηπας Κάρολος του Βαλουά κι' η μητέρα του, η Άννα ντε Ντραμάν, δεν τό έπνιξε, αλλά τό άφησε σε μία καλύβα, για να τό πάρω αργότερα και να τό κρύψω σε σίγουρο μέρος. Με πρόλαβαν άλλοι, όμως, γάλασαν...

— Τό παιδί αυτό τό παιδί και τό μ' έφέντε... Δεν είναι η στιγμή κατάλληλη για θλιβερή Ιστορία. Θα τό κάμω άλλοτε, όταν θα είσατε σε θέσι να με προσέξετε και να γιά τη μητέρα σας, την Άννα ντε Ντραμάν...

— Γιά τη μητέρα μου; είπε ο Μπουρράσκ, που τό μάτια του γέμισαν άμέσως δάκρυα. 'Οχι, θέλω να μου μιλήσης άμέσως τώρα... 'Αν μέσα στο στήθος σου χτυπήη ανθρώπινη στιγμή, πρέπει να μου μιλήσης αυτή τη στιγμή.

— Τό θέλετε; ρώτησε ο Μπιγκόρν με βραχή φωνή.

— Σε διατάσσω! απάντησε ο Μπουρράσκ. Τό πρόσωπο του Μπιγκόρν πήρε τραγική έκφραση.

— 'Ο Θεός άς με τιμωρήση! είπε. Κάνω εγκλημα μιλώντας σας γι' αυτά τα πράγματα... 'Αλλά δεν πρέπει να σας κρύψω τί Ντραμάν. Δεν ξέρω τί άπόγινε η Άννα ντε τισαν τη ζωή της... 'Ισως τα πη ή ίδια που μπορώ να σας πω είναι, ότι είδα τη μητέρα σας.

— Την είδες; φώναξε ο Μπουρράσκ. 'Η ναι... που μπορώ να τό βρώ;

— Την είδα, συνέχισε ο Μπιγκόρν με βραχή φωνή. Και σεις έπίσης την είδατε, άφέντε.

— Τήν είδα;

— Ναι. 'Η Άννα ντε Ντραμάν, η μητέρα βράδυ κοντά στις όχθες του Σηκουάνα... Εί- άλλο βράδυ στην όδο Φρομαντέλ... Είναι η γυναίκα, που σας μίλησε κάτω από τό μεγάλο πύργο του Λούβρου...

— Πάψε! φώναξε ο Μπουρράσκ, τρελλός από λύπη κι' όργη.

— 'Αλλ' ο Μπιγκόρν δεν τον άκουσε.

— 'Η μητέρα σας είναι η γυναίκα που σας πήε μία νύχτα από τό χέρι, για να σας πη στον καταραμένο πύργο του Νελ, όπου σας περίμενε η βασιλίσσα Μαργαρίτα, για να σας δολοφονήση, είπε τελειώνοντας.

'Ο Μπουρράσκ έφερε τό χέρι στο μέτωπό του και, ξαφνικά, σωριάστηκε στο πάτωμα. Είχε χάσει τις αισθήσεις του. 'Ο Μπιγκόρν έσκυψε πάνω του.

— Δυστυχισμένος άφέντε! είπε. Έκαμα καλά να τού φανερώσω την αλήθεια; 'Η μήπως είχα άδικο... 'Ο Θεός θα τό κρίνει... 'Αν, βέβαια, ο Θεός δίνη προσοχή στα λόγια και τις πράξεις του Λανσελό Μπιγκόρν.

Σηκώσε κατόπιν τό Μπουρράσκ στα χέρια του και τον κατέβασε στο Ισόγειο, όπου βρίσκονταν οι άλλοι συντρόφοι του.

— Μία ξαφνική λιποθυμία, τούς είπε. Φαίνεται, ότι η συζήτηση με τον Κάρολο του Βαλουά τού έφερε μεγάλη συγκίνηση...

'Αλλά δεν τας έδωσε άλλη εξήγηση κι' ούτε αυτοί, άλλωστε, τού ζήτησαν.

'Ο Μπουρράσκ συνέληξε ύστερα από λίγο. 'Αλλ' ήταν πολύ άδύνατος κι' έμεινε αρκετή ώρα ξεπλωμένος σ' ένα ντιβάνι, για να ξεναρρή τις δυνάμεις του. Σηκώθηκε, τέλος, ανέθηκε τις σκάλες και τράβηξε τούς συρτές της πόρτας, όπου ήταν κλεισμένος ο Κάρολος του Βαλουά.

'Ο πρίγκηπας καθόταν πάντα στην ίδια θέσι. Τα χαρακτηριστικά του ήταν τραγικήμια κι' η έκφρασή του έδειχνε πως είχε περάσει τραγικές στιγμές.

'Ο Μπουρράσκ τον κούτταξε μερικά λεπτά σιωπηλά. Κι' ο Βαλουά σήκωσε έπίσης τό κεφάλι του και τό βλέμμα του στύλωθηκε πάνω στο νέο. Πατέρας και γιός περιεργάζονταν ο ένας τον άλλο. Αυτή η βουδή εξέταση είχε κάτι τό τραγικό.

— Νέε μου, είπε τέλος ο πρίγκηπας, ύπαθε άποψη ένα τρομερό μυστικό. Ένας υπηρέτης σας φανερώσε μερικά πράγματα, που θα ήταν καλύτερο ν' άγνοούσατε για πάντα. Μάθετε, λοιπόν, ότι είμαι και μένω για σας ο πρίγκηπας Κάρολος του Βαλουά. Είσατε και θα μέινετε για μένα ο Ζάν Μπουρράσκ, που τό βίβλια της Σορβόνης τον αναφέρουν σαν παιδί από άγνώστους γονείς. 'Αν ξαναδρώ την έλευθέρια μου, μβετε πως θα είσατε για μένα ο προδότης κι' άποστάτης Ζάν Μπουρράσκ, ένας άρχηγος προδοτών κι' άποστατών. Δεν έχετε, λοιπόν, παύρα ένα μοναδικό τρόπο για να γλυτώσετε από την καταδίκη μου, που σας προειδοποιώ, ότι θα είναι άμείλικτη. Γι' αυτό, σας συμβουλεύω να πάρετε γρήγορα την άπόφασή σας. 'Ο τρόπος αυτός είναι να σκοτώσετε τον άνθρωπο, που σας είπαν, ότι είναι πατέρας σας.

Σηκώθηκε ταυτόχρονα, παραμέρισε τό μανδύα του και προχώρησε προς τό μέρος του, προτείνοντας τό στήθος του.

— 'Αν ζήσω, Μπουρράσκ, θα σε σκοτώσω, συνέχισε, 'Αν θέλεις να ζήσης, χτύπησέ με!

'Ο Μπουρράσκ πήγε ως την πόρτα, την άνοιξε και σήκωσε τό χέρι του για να δείξη στον πρίγκηπα, ότι ο δρόμος ήταν έλευθερος. 'Εμοιαζε εκείνη τη στιγμή με άγαλμα.

'Ο Κάρολος του Βαλουά προχώρησε άργά. Περνώντας πλάι στο γυνίό του, σταμάτησε και με τό βλέμμα του τον προκάλεσε και πάλι.

'Αλλ' ο Μπουρράσκ έμεινε ακίνητος.

'Ο πρίγκηπας ξανατύλιχκε τότε με τό μανδύα του κι' άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα. Πίσω του η πόρτα έκλεισε. 'Ο Μπουρράσκ είχε σωριασθή τώρα σε μία πολυθρόνα κι' έκλαιγε με λυγμούς.

Φυλακισμένος

'Ο Βαλουά έφτασε ως τό μεγάλο διάδρομο του Ισογείου. 'Η πόρτα στο βάθος ήταν κλειστή. Και, μπροστά άπ' αυτήν στεκόταν ένας άνθρωπος, που κρατούσε ένα έγχειρίδιο στα χέρια του. 'Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Μπιγκόρν.

'Ο πρίγκηπας μούγκρισε από τη λύσσα του κι' έφερε τό χέρι στη λαβή του ξίφους του, σ' αν θέλετε να όρμηξη πάνω στον παλιό υπηρέτη του για να τον κομματιάση.

'Αλλά, ξαφνικά, άκουσε μία φωνή πίσω του:

— Τέσσερα κι' έξη!

— Έντε κι' έξη! είπε δεύτερη φωνή. Δυό άνθρωποι, καθισμένοι κατάχαμα, πίσω από μία προεξοχή του τοίχου, έπαιζαν ζάρια, χωρίς να δείχνουν, ότι είχαν προσέξει την παρουσία του.

'Ο πρίγκηπας αναγνώρισε τό Ρικέ 'Οντρώ και τό Γκυγιώμ Μπουρράσκ.

— Πάει καλά, είπε σε λίγο ο Μπουρράσκ. Κέρδω σε τό κεφάλι, αλλά τό υπόλοιπο σώμα είναι δέ κ' μου.

— 'Αν θέλεις, παίζουμε τό τομάρι του, είπε ο Ρικέ.

— 'Αν θέλεις, παίζουμε τό τομάρι του, είπε ο Γκυγιώμ.

— 'Αν θέλεις, παίζουμε τό τομάρι του, είπε ο Ρικέ.

— 'Αν θέλεις, παίζουμε τό τομάρι του, είπε ο Γκυγιώμ.

— 'Αν θέλεις, παίζουμε τό τομάρι του, είπε ο Ρικέ.

— 'Αν θέλεις, παίζουμε τό τομάρι του, είπε ο Γκυγιώμ.

— 'Αν θέλεις, παίζουμε τό τομάρι του, είπε ο Ρικέ.

— 'Αν θέλεις, παίζουμε τό τομάρι του, είπε ο Γκυγιώμ.

— 'Αν θέλεις, παίζουμε τό τομάρι του, είπε ο Ρικέ.

— 'Αν θέλεις, παίζουμε τό τομάρι του, είπε ο Γκυγιώμ.

— 'Αν θέλεις, παίζουμε τό τομάρι του, είπε ο Ρικέ.

— 'Αν θέλεις, παίζουμε τό τομάρι του, είπε ο Γκυγιώμ.

— 'Αν θέλεις, παίζουμε τό τομάρι του, είπε ο Ρικέ.

— 'Αν θέλεις, παίζουμε τό τομάρι του, είπε ο Γκυγιώμ.

πρότεινε ο 'Οντρώ.

— Σύμφωνοι, απάντησε ο Μπουρράσκ. Τό τομάρι ενός πρίγκηπα δεν αξίζει, ώστόσο, μεγάλα πράγματα.

— 'Οχι βέβαια, είπε ο 'Οντρώ. 'Αλλά σκέφτομαι να φτιάξω ένα ζευγάρι γάντια...

— 'Εγώ λέω πως είναι καλύτερο να τον πετάξωμε στα σκυλιά, πρότεινε ο Μπουρράσκ.

'Ο Βαλουά κατάλαβε πως μιλούσαν γι' αυτόν. Και κατάλαβε ακόμη πως, αν είχε γλυτώσει από τό κατήρι, έλασε τό βάρος του κι' άρχισε να τρέμη από τό κεφάλι ως τα πόδια. Αυτό τό υπόγειο κελλί ίσως να γινόταν ο τάφος του!

— Καληνύχτα, άφέντε, είπε, κάνοντας μία βραδεία υπόκλιση. 'Εδώ μέσα κανένας δε θα σας ένοχλήση... 'Εμπρός, σύντροφοι! — πρόσθεσε, μιλώντας στον 'Οντρώ και τό Μπουρράσκ. Θα ξαναγυρίσετε όταν έρθη η στιγμή, για να πάρετε ο ένας τό κεφάλι κι' ο άλλος τό τομάρι τού άφέντε μου.

Βγήκαν έπειτα κι' οι τρεις κι' έκλεισαν πίσω τους την πόρτα.

Είπαμε, ότι ο Βαλουά ήταν άνδρείος. 'Αλλ' αυτή τη φορά, έχασε τό βάρος του κι' άρχισε να τρέμη από τό κεφάλι ως τα πόδια. Αυτό τό υπόγειο κελλί ίσως να γινόταν ο τάφος του!

Η νιοστή των τρελλών

Στό παλιό Παρίσι των Βαλουά, γινόταν δυό φορές τό χρόνο, τό Νοέμβριο και τό 'Ιανουάριο, η 'γιορτή των τρελλών. 'Αλλ' έκτός από τις καθιερωμένες ημέρες, η γιορτή αυτή επαναλαμβάνονταν κι' άλλες φορές με την ευκαιρία κάποιου εξαιρετικού γεγονότος. Τό εξαιρετικό γεγονός ήταν τώρα τό ότι η βασιλίσσα είχε γίνει καλά σαν από θαύμα. 'Ο βασιλιάς Λουδοβίκος 10ος άποφάσισε, λοιπόν, ότι οι Παρισίνοι έπρεπε να πανηγυρίσουν για τη σωτηρία της βασιλίσσας τους κι' έδωσε έντολή να επαναληφθή η γιορτή των τρελλών.

'Ο πανηγυρισμός είχε όρισθή για την έπομένη της ημέρας, που ο Μπουρράσκ κι' οι σύντροφοί του αχαιλώτισαν τον Κάρολο του Βαλουά και τον δώδησαν στον πύργο του Νελ.

Από τό πρωί, πλήθη κόσμου άρχισαν να συρρέουν στην εκκλησία της Παναγίας, που ήταν τό κέντρο αυτής της αλλόκοτης γιορτής. Πυκνές μάζες είχαν ξεχυθή έπίσης στους γειτονικούς δρόμους. 'Όλοι αυτοί οι άνθρωποι ξεφώνιζαν σ' άδαιμονισμένο. 'Αλλά πάνω από όλες τις φωνές, ξεχώριζε τό γκάρισμα τού γαϊδάρου: «Χι-Χάν!».

Αυτό ήταν τό σύνηθες της γιορτής.

Μέσα στην εκκλησία συσπειρώνονταν λογιόλογης άνθρωποι: άντρες, γυναίκες, παιδιά, γέροι, μοναχοί, αδέσδες, ζητιάνοι, έταίρες... 'Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, άντι να στέκονταν σε σείμα και να προσευχόνταν με κατανύξη, γέλοσαν ξαφνικά σ' άδαιμονισμένο κι' έκαναν αδιάκριτες χειρονομίες, που δε θα μπορούσε κανείς να τις άκούση ούτε στα χειρότερα στίπια της άκολασίας και της διαφθοράς. Οι έταίρες πείραζαν με χοντρά άστία τις άστές και τις γυναίκες τού λαού, κι' αυτές, άφροντας κατά μέρος κάθε έπιφύλαξη, τούς έδιναν απαντήσεις τόσο ώμες, που τις έκαναν να τ' άχάνουν. 'Εδώ κι' εκεί, στίς σκοτεινές γωνίες της εκκλησίας, έβλεπε κανείς άπίθανα κι' ανατριχιαστικά συμπεριμα... Κάθε ήθικός φραγμός είχε έσθραφιστή κι' οι άνθρωποι αυτοί άφηναν τα πόδια κτηνώδη ένστικτά τους να τούς έξουσιάζουν.

— 'Από κεί, άφέντε, τού είπε. 'Ο Βαλουά κατάλαβε πως ήταν χαμένος. Καί, ξαφνικά, τό μυαλό του έτρεξε στο Μπουρράσκ. 'Ο γιός του μόνο θα μπορούσε να τον σώση.

— Μπουρράσκ! φώναξε. Μπουρράσκ! 'Αλλά, την ίδια στιγμή, ο 'Οντρώ κι' ο Μπουρράσκ τον έσπρωξαν με τόση όρη, που πέρασε χωρίς να τό καταλάβη την πόρτα.

Οι τρεις σύντροφοι όρμησαν πίσω του κι' ο Μπιγκόρν, που έρχόταν τελευταίος, έκλεισε την πόρτα.

— Μπορείς τώρα να φωνάξης όσο θέλεις, πρίγκηπά μου, τού είπε.

— Έμπρός, τού φώναξαν ταυτόχρονα ο 'Οντρώ κι' ο Μπουρράσκ.

'Ο Βαλουά άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα, ακολουθούμενος από τούς τρεις δημίους του. Έφτασαν έτσι στο υπόγειο κελλί, όπου η Μαργαρίτα είχε φυλακισθή άλλοτε τό Μπουρράσκ και τούς δύο 'Ωλναι.

'Ο Μπιγκόρν άναψε ένα φανάρι, που βρι-

σκοταν πάνω σ' ένα τραπέζι.

— Καληνύχτα, άφέντε, είπε, κάνοντας μία βραδεία υπόκλιση. 'Εδώ μέσα κανένας δε θα σας ένοχλήση... 'Εμπρός, σύντροφοι! — πρόσθεσε, μιλώντας στον 'Οντρώ και τό Μπουρράσκ. Θα ξαναγυρίσετε όταν έρθη η στιγμή, για να πάρετε ο ένας τό κεφάλι κι' ο άλλος τό τομάρι τού άφέντε μου.

Βγήκαν έπειτα κι' οι τρεις κι' έκλεισαν πίσω τους την πόρτα.

Είπαμε, ότι ο Βαλουά ήταν άνδρείος. 'Αλλ' αυτή τη φορά, έχασε τό βάρος του κι' άρχισε να τρέμη από τό κεφάλι ως τα πόδια. Αυτό τό υπόγειο κελλί ίσως να γινόταν ο τάφος του!

Είπαμε, ότι ο Βαλουά ήταν άνδρείος. 'Αλλ' αυτή τη φορά, έχασε τό βάρος του κι' άρχισε να τρέμη από τό κεφάλι ως τα πόδια. Αυτό τό υπόγειο κελλί ίσως να γινόταν ο τάφος του!

Είπαμε, ότι ο Βαλουά ήταν άνδρείος. 'Αλλ' αυτή τη φορά, έχασε τό βάρος του κι' άρχισε να τρέμη από τό κεφάλι ως τα πόδια. Αυτό τό υπόγειο κελλί ίσως να γινόταν ο τάφος του!

Είπαμε, ότι ο Βαλουά ήταν άνδρείος. 'Αλλ' αυτή τη φορά, έχασε τό βάρος του κι' άρχισε να τρέμη από τό κεφάλι ως τα πόδια. Αυτό τό υπόγειο κελλί ίσως να γινόταν ο τάφος του!

Είπαμε, ότι ο Βαλουά ήταν άνδρείος. 'Αλλ' αυτή τη φορά, έχασε τό βάρος του κι' άρχισε να τρέμη από τό κεφάλι ως τα πόδια. Αυτό τό υπόγειο κελλί ίσως να γινόταν ο τάφος του!

Είπαμε, ότι ο Βαλουά ήταν άνδρείος. 'Αλλ' αυτή τη φορά, έχασε τό βάρος του κι' άρχισε να τρέμη από τό κεφάλι ως τα πόδια. Αυτό τό υπόγειο κελλί ίσως να γινόταν ο τάφος του!

Είπαμε, ότι ο Βαλουά ήταν άνδρείος. 'Αλλ' αυτή τη φορά, έχασε τό βάρος του κι' άρχισε να τρέμη από τό κεφάλι ως τα πόδια. Αυτό τό υπόγειο κελλί ίσως να γινόταν ο τάφος του!

Είπαμε, ότι ο Βαλουά ήταν άνδρείος. 'Αλλ' αυτή τη φορά, έχασε τό βάρος του κι' άρχισε να τρέμη από τό κεφάλι ως τα πόδια. Αυτό τό υπόγειο κελλί ίσως να γινόταν ο τάφος του!

Είπαμε, ότι ο Βαλουά ήταν άνδρείος. 'Αλλ' αυτή τη φορά, έχασε τό βάρος του κι' άρχισε να τρέμη από τό κεφάλι ως τα πόδια. Αυτό τό υπόγειο κελλί ίσως να γινόταν ο τάφος του!

Είπαμε, ότι ο Β

Δεν πρόσεξαν κι' οι δυο το φίδι που κουνιότανε κοντά στην όχθη...

Το γιγνόμενον ταλαντευότανε ναυαγικά, άραγμένο κοντά στην όχθη του 'Αμαζονίου. Ο Ιδιοκτήτης του, ο γέρος εκατομμυριάρχης Πάλλ Σπώιλ, μισοκοιμότανε σε μια σαλ - λόνγκ, στο κατάστρωμα. Κι' η κόρη του, η Ντιάνα, ξεφύλλιζε ένα περιοδικό.

Ο Ρίτσαρντ Σίνκλαιρ δε μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια του από πάνω της. Ίσως να μην ήταν στην πραγματικότητα εξαιρετικά όμορφη, εδώ όμως, στη ζούγκλα, του φαινόταν η Πομπιδούρ, η Κλεοπάτρα, η Ώρα...

Την ίδια νύχτα είχε κι' ο Τζέιμς Μπένινγκκνι, το τέταστο μέλος της συντροφιάς. Γι' αυτό το λόγο ο Σίνκλαιρ κι' ο Μπένινγκκνι δε χώνευαν ο ένας τον άλλο. Η Ντιάνα έπαιζε και με τους δυο. Κι' ο πατέρας της διασκεδάζε μ' αυτή την αντίληψη τους.

Τους είχε πάρει μαζί του σ' αυτό το ταξίδι του στον 'Αμαζόνιο, γιατί ήταν κι' οι δυο κυνηγοί: ο Μπένινγκκνι έρασιτέχνης, ο άλλος επαγγελματίας. Θα τον βοηθούσαν στο σκοπό του, που ήταν το να εφοδιάσει με θηρία ένα ευρωπαϊκό ζωολογικό κήπο, με εξοδά του.

Ο Μπένινγκκνι είχε μερικά λεφτά και μια καλή κοινωνική θέση. Αυτά τα προσόντα του τον έκαναν να βλέπει σαν κατώτερο, σαν υπηρέτη, το Σίνκλαιρ, που είχε πληρωθεί για να πάρει μέρος στο κυνήγι. Μά κι' εκείνος δεν άφινε ευκαιρία χωρίς να τον κοροϊδεύει για τις γκάφες που έκανε, καθώς ήταν αμάθητος στη ζωή της ζούγκλας.

Ο Πάλλ Σπώιλ γελούσε και με τους δυο. Προτιμούσε όμως τη συντροφιά του Σίνκλαιρ, γιατί έπαιζε σκάκι μαζί του.

Μου φαίνεται πως ο Τζέιμς ονειρεύεται να παντρευτεί την κόρη μου, του είπε μια μέρα χαμογελώντας πονηρά. Νά δούμε όμως τί λέω κι' εγώ... Η Ντιάνα δε θα πάει πεντάρα για πρόκα, αν κάνει ένα γάμο χωρίς την έγκρισή μου.

Ο Σίνκλαιρ έσκυψε το κεφάλι του πάνω στο σκάκι, χωρίς 'απάντηση.

Το πρωί αυτό, ο Σίνκλαιρ σηκώθηκε, μια ώρα πριν ξημερώσει. Πήρε το ντουφέκι του και βγήκε στην όχθη. Προσπαθούσε να μη σκεπτείται τη Ντιάνα, στέφοντας την προσοχή του στους ήχους της ζούγκλας.

Άκουσε ξαφνικά το μουγκρητό ενός ζαγκουά. 'Ετοιμάσε άμέσως το ντουφέκι του και περίμενε. Τό θηρίο ήθελε να πih νερό στο ποτάμι. 'Αλλ' η παρουσία του Σίνκλαιρ το έκανε ν' αλλάξει σχέδιο και ν' απομακρυνθί. Οι ζαγκουάοι έχουνε συνήθως τη λογική ν' αποφεύγουν τους ανθρώπους, προτιμώντας όταν κρατάνε ντουφέκι...

Ο Σίνκλαιρ κρέμασε πάλι το όπλο στον ώμο του και προχώρησε. Σε λίγο, είδε ναυαγείται προς το μέρος του ο Μπένινγκκνι. Φαινόταν κακόκεφος, με μια έκφραση επιθετική.

Καλά που σ'άς βοήκα! του είπε. Τώρα που μπορώ να σ'άς μιλήσω ιδιαιτέρως, έχω να σ'άς δώσω μια συμβουλή. Μου φαίνεται πως σ'άς χρειάζεται!

— Άκουω... πρόσφερε ψυχρά ο Σίνκλαιρ, άναμετρώντας τον με τη ματιά του.

— Πάψετε να στρογγυρίζετε νύωω στη Ντιάνα! Την ενοχλείτε... κι' εύνα το ίδιο!

— Σοβαρώς; είπε ειρωνικά ο Σίνκλαιρ.

— Αυτό που σ'άς λέω! Πληρώνόσαστε για να κυνηγάτε. Νά κυττάτε μόνο τη δουλειά σας, και τίποτ' άλλο.

— Δέ μ' αόσει ο τόνος σας. Καλημέρα!

Κι' ο Σίνκλαιρ γύρισε να φύγει. 'Αλλ' ο Μπένινγκκνι, ξερεθεσιμμένος, του κατάφερε μια γροθιά πίσω απ' τ' ατί, που τον έριξε γάμω μισολιπόθυμο.

Όταν συνήλθε σε λίγες στιγμές, ήταν ξαπλωμένος στην άμμο της όχθης. Ο άλλος στεκόταν από πάνω του και τον κύτταζε ειρωνικά.

— Πώς σ'ας φάνηκε αυτό... το επίχειρημα; του είπε. Ο Σίνκλαιρ σηκώθηκε και ρίχτηκε πάνω του. Ο Μπένινγκκνι ήταν εξασκημένος στο μπόξ. Μά κι' ο Σίνκλαιρ ήξερε καλό «ζίου - ζίτσου». Ποιός απ' τους δυο θα επικρατούσε τελικά...

Είχαν τόσο απορροφηθί απ' την πάλη τους, ώστε δεν πρόσεξαν ένα μαύρο όγκο, που κουνιότανε κοντά στην όχθη του νερού. Ήταν το κεφάλι μιας άνακόντας!

Το τεράστιο φίδι ήταν πεινασμένο. Είχε καταπιή ένα ζαρκάδι, πριν από τρεις βδομάδες, αλλά τώρα το είχε χωνέψει κι' αναζητούσε μια καινούργια λεία.

Ήταν μακριά πάνω από 6 μέτρα.

Βλέποντας τους δυο άντρες που παλεύανε, σύρθηκε προς το μέρος τους.

Ο Σίνκλαιρ είχε πετάξει γάμω τον αντίπαλό του για τρίτη φορά, όταν άκουσε ένα θόρυβο πίσω του. Γύρισε το κεφάλι του κι' είδε το φίδι πολύ κοντά του, έτοιμο να του επιτεθεί. Μόλις που πρόλαβε να το αποφυγή, κάνοντας ένα πήδημα προς τα πλάγια. Σκόνταψε σε μια ρίζα, έχασε την ισορροπία του κι' έπεσε γάμω.

Το φίδι, ετοιμασμένο για μια δεύτερη επίθεση. Ο Σίνκλαιρ κύτταζε το τρομερό κεφάλι του κι' ένοιωσε όλο το κορμί του βαρύ, σαν μολυβένιο...

Με την άκρη του ματιού του, είδε ότι το ντουφέκι του βρισκότανε κάτω απ' τη χοντρή κοιλιά της άνακόντας.

Στο μεταξύ, είχε συνέλθει κι' ο Μπένινγκκνι. Πεταχτηκε όρθιος. Μά, μια ματιά, κατάλαβε τί συνέβαινε. Είδε κι' αυτός το ντουφέκι κι' άρπασε για να το πάρει, τη στιγμή που ο Σίνκλαιρ κυλούσε στην άμμο για ν' αποφυγή τη δεύτερη επίθεσή του φιδιού.

Ο Μπένινγκκνι άρπασε το όπλο απ' την κόψη και το τράβηξε προς το μέρος του. Μά η άνακόντα τον είχε αντιληφθεί κι' η ουρά της τυλίχτηκε άσπροντάς τον σφιχτά τα δυο του χέρια.

Ύστερα γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος του, με το στόμα όρθανοίχτο. Ο Μπένινγκκνι προσπάθησε του κάκου να φωνάξει...

Μά τώρα δε ντουφέκι ήταν ελεύθερο. Ο Σίνκλαιρ ώρμησε, το άρπασε και χτυπήσει το Μπένινγκκνι με το φίδι.

Για μια στιγμή, δεν ήξερε αν είχε χτυπήσει το Μπένινγκκνι με το φίδι. Πριν φοβήση, το φίδι έσφιξε με τρομερή δύναμη το Μπένινγκκνι, κορμί της παράλυσε, σαν ξεροκλαδί. Τό πελώριο τρεκλίζοντας. Τα γόνατά του τρέμανε.

Εδώσε το χέρι του στο Σίνκλαιρ, κι' ένοιωσε να μιλήσει... σφίξε. Πριν από λίγα λεπτά, κι' εκείνος τ' άρπασε και τ' άσωσε ο ένας τη ζωή του άλλου!

— Πρέπει να με προγυμνάσετε στο μπόξ, Τζέιμς, είπε ο Σίνκλαιρ.

— Κι' έσει, Ρίτσαρντ, να με μάθετε «ζίου - ζίτσου».

Ύστερα άλλαξαν μια ματιά, που έκλεινε μια αμοιβαία υπόσχεση: πως κανείς απ' τους δυο τους δε θα ενδιαφερότανε πια στο εξής για την ώρα και μοιραία Ντιάνα!

Εκείνος όμως σήκωσε το κεφάλι του και την κύτταζε χαμογελώντας. Ήταν ήρεμος και ψύχραιμος, γιατί δεν ήταν η πρώτη φορά που έκανε τέτοιο τολήμα. Μά δεν ήξερε, δε μπορούσε να φανταστεί πως ολόενα το σχοινί τραγόταν στα βράχια. Η κοπέλλα του ξαναφώνασε:

— Το σχοινί είναι έτοιμο να κοπεί! Στάσου...

Δεν πρόλαβε όμως ν' αποτελειώσει τη φράση της και το κακό έγινε. Η Κρουσταλένια όπισθοχώρησε με φρίκη, για να μη δει το νέο να κομματιάζεται στα βράχια. 'Ετσι, νομίζοντας τον για πεθαμένο, γύρισε στο χωριό και διηγήθηκε σ' όλους τι συνέβη, χωρίς να χύσει ούτε ένα δάκρυ. Μά το παλληκάρι δεν είχε σκοτωθεί. Είχε σπάσει μόνο το ένα του πόδι. Τον βρήκανε σε λίγο βουτηγμένο στο αίμα του και τον μετέφεραν άνοσητο στην πασαλία. Όταν ώστόσο άνοιξε τα μάτια του και δεν είδε πλάι του την Κρουσταλένια, τα ξανάλειψε στεναχώντας κι' ένα δάκρυ κύλησε στα φλογισμένα του μάγουλα. Δεν τον άγαπούσε, λοιπόν;

Αυθ' ολόκληρους μήνες έμεινε κρεβατωμένος, χωρίς στο διάστημα αυτό η Κρουσταλένια να πάει να τον δει. Ήνα πρσί, ο έρωτευμένος ψάρες σφίχκε ως το παράθυρο της καλύδας του για να ρίξει μια ματιά κάτω στο ακρογιάλι. Αυτό που είδε όμως, τον έκανε να άγριασει: 'Η άσχημη του περιστασία στην άμμο, δίπλα σ' ένα παλληκάρι που είχε έρθει με το τρικάρτο στο στο 'Αλιβερί. Όταν τον αντίκρισε η Κρουσταλένια, ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά παράξενα και δυνατά. Κρυφές νοσταλγίες που κοιμόντουσαν ως τότε στην ψυχή της ξύπνησαν με μια κι' έντυπώσε απόμακρες κι' αγένες την έκαναν να βλέπει τον άνθρωπο αυτό, σαν ένα παλιό γνώριμό της. Τυχάρια μια μέρα πιάσανε την κοιλιά της:

— Από πού είσαι; τον ρώτησε η κοπέλλα. Από πού έρχεσαι; Τό έένου του έκανε εντύπωση το βάθος της.

— Έρχομαι από την Κρήτη, αποκρίθηκε. Άλλ' είμαι χιώτης.

— Πώς σε λένε;

— Τάκη Καβακισσοβ. Κατ' σένα;

— Κρουσταλένια. Όλοι όμως με φωνάζουν 'Αουλούδι της θάλασσας.

— Και σ'ός δέζει. Γιατί είσαι πολύ όμορφη.

— 'Η κοπέλλα χαμογέλασε εύθυμη.

— Θες να με πάρης στο νησί σου;

— Θες να ροί μέρω τ' αυγά των πουλιών, που φωλιάζουν στις ακιομάδες;

— Όχι, δε θέλω, μπορεί να σκοτωθώ! 'Η καρδιά μου δε σταματήσει τότε για πάντα, γιατί σ' αγαπώ και σε θέλω δικό μου...

Ο Νάσος λύτρες την αγάλασε εύθυμοσμένος. Και τα χείλη τους ένώθηκαν σ' ένα γλυκό παρατεταμένο φίλι. Τό πρώτο φίλι τους. Πάνω από τα κεφάλια τους πετούσαν χαρούμενοι οι γλάροι. Και πέρα μακριά, το Αιγαίο τόνιζε στην άρπα των κυμάτων του, το αιώσιο γαλάζιο τραγούδι του.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΝΤΜΟΥΝΤ ΚΟΥΠΕΡ

ΜΙΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΗ

Οι κάτοικοι του Χολστάιν, στην Δυτική Γερμανία, παρακολούθησαν, εδώ και μερικές ημέρες, ένα θεαματικό ανθρωποκυνηγι. Αφορμή. Τέσσερις αστυνομικοί με πολιτική περιβολή θέλησαν να λη ταχύτητα. Τού έκαναν σημείο να σταματήσει, αυτός, όμως, τας τότε εκείνοι πως κάτι το ύποπτο συνέβαινε, τον άκολουθήσαν έτοι ανάμεσα στα δυο αυτοκίνητα. Λίγο αργότερα, ο άγνωστος, ποφάσισε να τ'α παίξει όλα για όλα. Κατέβηκε από το αυτοκίνητό του και, ενώ οι αστυνομικοί κατέβαιναν και αυτοί από το δικό τους, ώρμησε έναντιόν τους και κατάφερε, με τις τρομερές γροληφθί τελικά από τον τέταρτο, που έξουδετέρωσε με ισπανική λαβή τον ρωμαιοέ «κακοποιό».

Στή δική του, ώστόσο, που άπακολούθησε, αποδείχτηκε πως κάθε άλλο παρά κακοποιός ήταν ο άγνωστος. Επρόκειτο για έζωα του και που έφευγε μ' ένα αρκετά μεγάλο ποσό στο πορτοφόλι του με τις γροθιές του!

Ο κατηγορούμενος άθώωθηκε.

ΠΑΝΕ πολλά χρόνια από τότε. Ήνα άνοιξιάντικο πρωινό, που ο αόλος της νυχτερινής φοιτούνας έσπινε πάνω στα βραχάδια ακρογιάλια της Εύβοιας, ο γέρος Σταμάτης 'Αγγελής, ηγαίνοντας να ρίξη τα παραγάδια του, βρήκε ένα κοριτσάκι μισοπεθαμένο μέσα σε μια βάρκα, που την είχε παρασύρει ως εκεί η θάλασσα. Τό πήρε, τό κουβάλησε στην καλύδα του και τό ξαναώωσε τη ζωή. Ήταν ένα πλαστικό άσ' άκα δέκα χρόνων. Τα μάτια του έμοιαζαν με δυο σταγόνες του Αιγαίου και τα μαλλιά του σαν καθόριο χρυσάφι. Ποιά ήταν; Από πού έρχόταν; Τό μόνο που γνώριζε η άσχημη παιδούλα ήταν τ' όνομά της.

— Μά λένε Κρουσταλένια, ψιθύριζε κάθε τόσο. Κρουσταλένια...

Τίποτ' άλλο. 'Ετσι ο γέρος Σταμάτης την κράτησε σιμά του και την άγάπησε σαν αληθινή του θυγατέρα. Κι' η Κρουσταλένια, τό 'Αουλούδι της θάλασσας όπως τη φώναζαν οι άλλοι, μεγάλωσε κι' άνιξε σαν ένα σπάνιο άνθος. Είχε μια όμορφή αγάλασμένη. Μά και ψυχρή σαν να ήταν μαρμαρό. Θα νόμιζε κανείς πως έπιπε δε μπορούσε να την κάνει να νιώσει τη θερμιά που έχει κάθε κοπέλλα στην ηλικία της. Κι' όσες φορές ο Νάσος λύτρες, ο άνεμής του γέρο Σταμάτη τη συναντούσε, μόλις και σήκωνε τα μάτια της για να τον κυττάει.

Ήταν λεβέντης ο Νάσος, ένα παλληκάρι ως εκεί πάνω. Λυγρός, μ' άωους πλατιούς και μπρόστα άσπάλεινα από τό κομψί. Έκανε τις κοπέλλες του χωριού να τον άκολουκνιόταν και να τον λαχταρούνε. Όμως αυτός άδιφρορούσε. Καμιά άλλη γυναίκα δεν τον ένοιανε, όσο η Κρουσταλένια. Άς φορούσε για γαλήνη της καθημερινής τά σχολιανή του ρούχα. Άς έβαζε στ' ατί του ένα κλωνοράκι βασιλικό. Όλα πηγαίναν τό κάπου κι' έτι κι' αν έκανε δεν τη συγκινούσε.

Ήνα βρόδυ που ο θέλος του τον είδε συμμαζεμένο κι' άμυλιτο, άπλωσε τό χέρι του και τ' άπώθεσε στον ώμο του.

— Τι έπαθες; τον ρώτησε 'Εού άλλους κελαιδούδες. Τώρα μήτε τραγούδας, μήτε λες κουβέντα.

Ο Νάσος βρήκε την ευκαιρία να τό άνοιξη την καρδιά του.

— Μπάρμπα, του είπε, θες να μου δώσης γυναίκα την Κρουσταλένια;

Ο γέρος ρώτησε τότε την κοπέλλα:

— Θες να πάρης άντρα σου τό Νάσο, που σ' αγαπά;

— Ναι, άπάντησε άσυναίσθητα εκείνη. Τόν παίρνω...

Τό παλληκάρι μόνο που δεν ξεφώνισε απ' τη χαρά του. Τό άλλο κόλας άπόγνια, πήρε την καλή του να πάνε να κάνουν έναν περίπατο στο ακρογιάλι. 'Η Κρουσταλένια τον άκολουθούσε άδιάφορη και ψυχρή, σά να μην ένοιωσε τίποτε στην ψυχή της. Ο Νάσος άρχισε να σκέφτεται τι έπρεπε να κάνει για να τη συγκινήσει. Είχαν φτάσει στο πιο ψηλό σημείο της ακρογιάλιας, εκεί που τα μυτερά βράχια κόβονταν άπότομα σαν με μαχαίρι. Κάτω στους σκόπελους, η θάλασσα άγριεμένη, χτυπούσε άφριζώντας πάνω στο γρανιτένιο εκείνο τέχος. Άζαφνα, ο όμορφος ψάρας γύρισε και την κύτταζε. Την κύτταζε ώρα πολλή, σά να προσπαθούσε να μαντέψει τις σκέψεις της. Τρυφερά τη ρώτησε:

— Θες να σοί φέρω τ' αυγά των πουλιών, που φωλιάζουν στις σχισμάδες;

Τό 'Αουλούδι της θάλασσας άναστήκανε τότε ώμως του.

— Πώς μπορείς να φτάσης ως εκεί κάτω; του είπε. Δέ φοβάσαι;

Χωρίς ν' αποκρίθ, τό παλληκάρι έβγαλε απ' τό ζωνάρι του ένα σχοινί κι' άφού έβασε τη μία του άκρη στερεά στην προεξοχή ενός βράχου, έφριξε τό ύπόλοιπο στο κενό.

— Εθ' έθς πως θα κατέβω ψιθύρισε. Για την αγάπη σου, θα μπορούσα να φτάσω στα βάθη της γής.

Ο Νάσος πιάστηκε απ' τό σχοινί κι' άρχισε να κατεβαίνει. Ήνα κοπάδι θαλασσοπούλια σπεύδονταν γύρω του, καθώς τα πόδια του άγγιζαν στους μυτερούς βράχους. Ο δυνατός άέρας που έρχόταν απ' τό Αιγαίο, έκανε τό σχοινί να ταλαντεύεται δεξιά κι' άριστερά, προ' όλο το βάρος του κορμιού του. 'Η Κρουσταλένια παρακολουθούσε τό κατέβασμά του με άγωνία. Σ' ένα του γλύστημα, έβγαλε μια κραυγή:

— Νάσο, άνέβα! Θά τ'ακιστής...

Ήταν ήρεμος και ψύχραιμος, γιατί δεν ήταν η πρώτη φορά που έκανε τέτοιο τολήμα. Μά δεν ήξερε, δε μπορούσε να φανταστεί πως ολόενα το σχοινί τραγόταν στα βράχια. Η κοπέλλα του ξαναφώνασε:

— Το σχοινί είναι έτοιμο να κοπεί! Στάσου...

Δεν πρόλαβε όμως ν' αποτελειώσει τη φράση της και το κακό έγινε. Η Κρουσταλένια όπισθοχώρησε με φρίκη, για να μη δει το νέο να κομματιάζεται στα βράχια. 'Ετσι, νομίζοντας τον για πεθαμένο, γύρισε στο χωριό και διηγήθηκε σ' όλους τι συνέβη, χωρίς να χύσει ούτε ένα δάκρυ. Μά το παλληκάρι δεν είχε σκοτωθεί. Είχε σπάσει μόνο το ένα του πόδι. Τον βρήκανε σε λίγο βουτηγμένο στο αίμα του και τον μετέφεραν άνοσητο στην πασαλία. Όταν ώστόσο άνοιξε τα μάτια του και δεν είδε πλάι του την Κρουσταλένια, τα ξανάλειψε στεναχώντας κι' ένα δάκρυ κύλησε στα φλογισμένα του μάγουλα. Δεν τον άγαπούσε, λοιπόν;

Αυθ' ολόκληρους μήνες έμεινε κρεβατωμένος, χωρίς στο διάστημα αυτό η Κρουσταλένια να πάει να τον δει. Ήνα πρσί, ο έρωτευμένος ψάρες σφίχκε ως το παράθυρο της καλύδας του για να ρίξει μια ματιά κάτω στο ακρογιάλι. Αυτό που είδε όμως, τον έκανε να άγριασει: 'Η άσχημη του περιστασία στην άμμο, δίπλα σ' ένα παλληκάρι που είχε έρθει με το τρικάρτο στο στο 'Αλιβερί. Όταν τον αντίκρισε η Κρουσταλένια, ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά παράξενα και δυνατά. Κρυφές νοσταλγίες που κοιμόντουσαν ως τότε στην ψυχή της ξύπνησαν με μια κι' έντυπώσε απόμακρες κι' αγένες την έκαναν να βλέπει τον άνθρωπο αυτό, σαν ένα παλιό γνώριμό της. Τυχάρια μια μέρα πιάσανε την κοιλιά της:

— Από πού είσαι; τον ρώτησε η κοπέλλα. Από πού έρχεσαι; Τό έένου του έκανε εντύπωση το βάθος της.

— Έρχομαι από την Κρήτη, αποκρίθηκε. Άλλ' είμαι χιώτης.

— Πώς σε λένε;

— Τάκη Καβακισσοβ. Κατ' σένα;

— Κρουσταλένια. Όλοι όμως με φωνάζουν 'Αουλούδι της θάλασσας.

— Και σ'ός δέζει. Γιατί είσαι πολύ όμορφη.

— 'Η κοπέλλα χαμογέλασε εύθυμη.

— Θες να με πάρης στο νησί σου;

— Θες να ροί μέρω τ' αυγά των πουλιών, που φωλιάζουν στις ακιομάδες;

— Όχι, δε θέλω, μπορεί να σκοτωθώ! 'Η καρδιά μου δε σταματήσει τότε για πάντα, γιατί σ' αγαπώ και σε θέλω δικό μου...

Ο Νάσος λύτρες την αγάλασε εύθυμοσμένος. Και τα χείλη τους ένώθηκαν σ' ένα γλυκό παρατεταμένο φίλι. Τό πρώτο φίλι τους. Πάνω από τα κεφάλια τους πετούσαν χαρούμενοι οι γλάροι. Και πέρα μακριά, το Αιγαίο τόνιζε στην άρπα των κυμάτων του, το αιώσιο γαλάζιο τραγούδι του.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΝΤΜΟΥΝΤ ΚΟΥΠΕΡ

ΜΙΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΗ

Οι κάτοικοι του Χολστάιν, στην Δυτική Γερμανία, παρακολούθησαν, εδώ και μερικές ημέρες, ένα θεαματικό ανθρωποκυνηγι. Αφορμή. Τέσσερις αστυνομικοί με πολιτική περιβολή θέλησαν να λη ταχύτητα. Τού έκαναν σημείο να σταματήσει, αυτός, όμως, τας τότε εκείνοι πως κάτι το ύποπτο συνέβαινε, τον άκολουθήσαν έτοι ανάμεσα στα δυο αυτοκίνητα. Λίγο αργότερα, ο άγνωστος, ποφάσισε να τ'α παίξει όλα για όλα. Κατέβηκε από το αυτοκίνητό του και, ενώ οι αστυνομικοί κατέβαιναν και αυτοί από το δικό τους, ώρμησε έναντιόν τους και κατάφερε, με τις τρομερές γροληφθί τελικά από τον τέταρτο, που έξουδετέρωσε με ισπανική λαβή τον ρωμαιοέ «κακοποιό».

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο Τάκης την κύτταζε έκπληκτος. Πώς μπορεί να γίνει αυτό; ρώτησε. Πι δά πουν οι δικοί σου;

— Μή σε νοιάζει. Αυτό είναι δική μου δουλειά.

— Καλά, αποκρίθηκε εκείνος. Έλα αύριο τό πρωί να φύγουμε με τό καράβι τό πατέρα μου.

Χαράματα, η Κρουσταλένια ξεπόρτισε από την καλύδα του γέρο Σταμάτη και τράβηξε για τό λιμάνι του 'Αλιβερίου. Μά σαν έφτασε εκεί, είδε τό τρικάρτο να χάνεται πέρα στον όρίζοντα, παίρνοντας μαζί του και την εύτυχία της. 'Η κοπέλλα άρχισε τότε να κλαίει, να κλαίει με μικρούς κομμένους λυγμούς. Από την ημέρα εκείνη εξαφανίστηκε απ' τό χωριό. Κανείς δεν ήξερε πού βρισκόταν. Άλλος έλεγε πως τρελάθηκε και πήρε τα βουνά, άλλος πως πνίχτηκε στη θάλασσα. Ο Νάσος, με την καρδιά πληγωμένη, κοιταζόνοντας σάμνη από τό τραύμα του, άρχισε να ψάχνει να τη βρει. Γύριζε στις πλαγιές και στις χαράδρες, πήγαινε από λόγγο σε λόγγο κι' από σπηλιά σε σπηλιά. Και τό βουνά άνηχούσαν απ' τις άπελπισμένες κραυγές του:

— Κρουσταλένια, Αουλούδι της θάλασσας! Πού είσαι;

Έκείνη όμως δε φαινόταν πουθενά. 'Ετσι πέρασαν τέσσερις ολόκληρες μέρες. Τέλος, ένα δειλινό την είδε να στέκεται άσάλευτη πάνω σ' ένα πανύψηλο βράχο. Τα ρούχα της ήταν κουρελιασμένα, τα μάτια της άκίνητα. Ο Νάσος τη ζύγωσε μ' άπλωμένα τα χέρια.

— Άγαπήμένη μου, ψιθύρισε. Γιατί χάθηκες; Πού ήσουν τόσες μέρες;

Ή κοπέλλα έτοιμασθηκε να φύγει άμυλιτη. Σάφνου όμως λύγισαν τα πόδια της κι' έπεσε λιποθυμισμένη στην άγκαλιά του. Τό παλληκάρι τη σήκωσε στα γέρα του μπρόστα και την έφερε στην καλύδα του. Έκει χαροπάλεψε πάνω από βδομάδα. Όσπου άνοιξε τα μάτια της και κύτταξε γάμω της ξαφνιασμένη. Σιγά σιγά άρχισε να συνέχεται κι' ύστερα από μερικές μέρες, ξαναέβηκε τον έαυτό της. Ήνα πρσί την πήρε ο Νάσος απ' τό χέρι και κατέβηκε μαζί της στο άγριο ακρογιάλι, εκεί άφριζός που είχε κατακυλιήσει απ' τους βράχους και τ'άσινε τό πόδι του. Τό παλληκάρι θέλησε τότε να της θυμίσει τά περασμένα. 'Η Κρουσταλένια κοκκίνισε και χαμήλωσε τό βλέμμα της.

— Άλήθεια, της είπε μια στιγμή ο Νάσος, τώρα πιά είμαι καλά, θες να πάω να σοί φέρω αυγά απ' τις φωλιές των πουλιών;

Και ξεκρέμασε απ' τό ζωνάρι του ένα σχοινί, όπως και την άλλη φορά. 'Η Κρουσταλένια τον κύτταζε άμυλιτη και τρομαγμένη. Ύστερα τό φώνιζε με φωνή που έστρεψε βαθεία:

— Όχι, δε θέλω, μπορεί να σκοτωθώ! 'Η καρδιά μου δε σταματήσει τότε για πάντα, γιατί σ' αγαπώ και σε θέλω δικό μου...

Ο Νάσος λύτρες την αγάλασε εύθυμοσμένος. Και τα χείλη τους ένώθηκαν σ' ένα γλυκό παρατεταμένο φίλι. Τό πρώτο φίλι τους. Πάνω από τα κεφάλια τους πετούσαν χαρούμενοι οι γλάροι. Και πέρα μακριά, το Αιγαίο τόνιζε στην άρπα των κυμάτων του, το αιώσιο γαλάζιο τραγούδι του.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΝΤΜΟΥΝΤ ΚΟΥΠΕΡ

ΜΙΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΗ

Οι κάτοικοι του Χολστάιν, στην Δυτική Γερμανία, παρακολούθησαν, εδώ και μερικές ημέρες, ένα θεαματικό ανθρωποκυνηγι. Αφορμή. Τέσσερις αστυνομικοί με πολιτική περιβολή θέλησαν να λη ταχύτητα. Τού έκαναν σημείο να σταματήσει, αυτός, όμως, τας τότε εκείνοι πως κάτι το ύποπτο συνέβαινε, τον άκολουθήσαν έτοι ανάμεσα στα δυο αυτοκίνητα. Λίγο αργότερα, ο άγνωστος, ποφάσισε να τ'α παίξει όλα για όλα. Κατέβηκε από το αυτοκίνητό του και, ενώ οι αστυνομικοί κατέβαιναν και αυτοί από το δικό τους, ώρμησε έναντιόν τους και κατάφερε, με τις τρομερές γροληφθί τελικά από τον τέταρτο, που έξουδετέρωσε με ισπανική λαβή τον ρωμαιοέ «κακοποιό».

Στή δική του, ώστόσο, που άπακολούθησε, αποδείχτηκε πως κάθε άλλο παρά κακοποιός ήταν ο άγνωστος. Επρόκειτο για έζωα του και που έφευγε μ' ένα αρκετά μεγάλο ποσό στο πορτοφόλι του με τις γροθιές του!

Ο κατηγορούμενος άθώωθηκε.

ΕΝΤΜΟΥΝΤ ΚΟΥΠΕΡ

ΜΙΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΗ

Οι κάτοικοι του Χολστάιν, στην Δυτική Γερμανία, παρακολούθησαν, εδώ και μερικές ημέρες, ένα θεαματικό ανθρωποκυνηγι. Αφορμή. Τέσσερις αστυνομικοί με πολιτική περιβολή θέλησαν να λη ταχύτητα. Τού έκαναν σημείο να σταματήσει, αυτός, όμως, τας τότε εκείνοι πως κάτι το ύπο

Αμερικανοί πιλότοι σε μία από τις ειδικές καμπάνιες, που χρησιμοποιούνται για τα πειράματα και στις όποιες δημιουργούνται τεχνικά οι ίδιες συνθήκες που θα συναντήσουν οι πιλότοι ταξιδεύοντας στο διάστημα.

Υπάρχουν νεκροί ΠΙΛΟΤΟΙ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ;

Έντυπωσιακές αμερικανικές πληροφορίες για εξαπολύσεις επανδρωμένων ρουκετών από τους Ρώσους

«Πότε θα εξαπολυθεί ο πρώτος άνθρωπος στο διάστημα;», είναι το ερώτημα, που έχει συζητηθεί περισσότερο από κάθε άλλο τον τελευταίο καιρό, ιδιαίτερα από τότε που, με τον έντυπωσιακό άθλο του «Λούνικ 11», διαπιστώθηκε πως δεν είναι μακριά η μέρα για την οριστική κατάκτηση της Σελήνης.

Όμως, αν πιστέψουμε τις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες, το ερώτημα αυτό είναι κιόλας ανειδίκετο, τουλάχιστον κατά τον τρόπο που διατυπώνεται. Δηλαδή, δεν πρέπει να ρωτούμε πια πότε θα εξαπολυθεί ο πρώτος άνθρωπος στο διάστημα, αλλά πότε, αφού εξαπολυθεί, θα μπόρεση και να γυρίσει στη Γη. Κι αυτό γιατί, σύμφωνα με τις πληροφορίες, που έχουν συγκεντρώσει από πράκτορές τους οι αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες και που επιμένουν να τις θεωρούν ως άπολυτα ακριβείς, οι πρώτες απόπειρες για την αποστολή ανθρώπων στο διάστημα έχουν ήδη γίνει, από τους Ρώσους, χωρίς όμως να καταλήξουν στην αναμενόμενη επιτυχία!

Σήμερα, κατά τους Αμερικανούς, πάντα, υπάρχουν στο διάστημα νεκροί άνθρωποι από τη Γη, που ξεκίνησαν με τις ρουκέτες τους για να εξερευνησουν τον κόσμο, που μας περιβάλλει, μα δεν μπόρεσαν να ξαναγυρίσουν. Και το μόνο, που δεν ξέρει κανείς για αυτούς, είναι αν χάθηκαν στο «Απειρό μαζί με το βλήμα τους, ή αν γυρίζουν αδιάκοπα γύρω από τον πλανήτη μας, με τη ρουκέτα τους, δέσμοι της γήινης έλξης!

Σύμφωνα με τα στοιχεία, που παραθέτονται από τους Αμερικανούς, οι πιλότοι αυτοί, που βρέθηκαν τον ίδιο τραγικό θάνατο με τη θρυλική Λίλια, τη «σκυλίτσα του διαστήματος», είναι τέσσερις για την ώρα. Και τα πειράματα για την εκσφενδόνισή τους στο διάστημα έγιναν σε δύο ρωσικές βάσεις εξαπολύσεως ρουκετών, η πρώτη από τις οποίες βρίσκεται στο Καπούστιν Γκάρ, κοντά στις ακτές της Μαύρης Θαλάσσης, και η δεύτερη στην περιοχή της λίμνης Αράλης.

Ο πρώτος άνθρωπος, που επιχειρήσει να κατακτήσει το διάστημα και που χάθηκε σ' αυτή την προσπάθειά του, ήταν ο πιλότος Αλεξέι Λεοντόφσκου. Τέσσερις μήνες μετά την εξαπολύσι του πρώτου Σπούτνικ — υπενθυμίζουν οι Αμερικανοί — ωρισμένες εφημερίδες της Ιόσχας είχαν προσαναγογγίσει την εξαπολύσι επανδρωμέ-

νης ρουκέτας στο διάστημα. Η προαναγγελία αυτή έμεινε χωρίς συνέχεια, αλλά, λίγο αργότερα, κυκλοφόρησαν στη ρωσική πρωτεύουσα παράξενες φήμες για την αινιγματική, όπως χαρακτηρίζεται, εξαφάνισή του γνωστότατου πιλότου Αλεξέι Λεοντόφσκου. Συνδυάζοντας τις αισιόδοξες προαναγγελίες για την εξαπολύσι της επανδρωμένης ρουκέτας με την εξαφάνισή του Λεοντόφσκου, που επακολούθησε, οι Αμερικανοί πράκτορες εξακρίβωσαν, όπως διατείνονται, πως ο Αλεξέι Λεοντόφσκου είχε χρησιμοποιηθεί ως πιλότος στο πείραμα της επανδρωμένης ρουκέτας και πως είχε φτάσει ως το ύψος των 300 χιλιομέτρων, για να μην ξαναγυρίσει πια. Οι Ρώσοι — προσθέτουν — που ήταν έτοιμοι να ανακωλύσουν στον κόσμο το ιστορικό αυτό γεγονός, αποφάσισαν να το άσπασιν — πησουν, όταν ο Λεοντόφσκου έπαυε να δίνει σημεία ζωής και διαπιστώθηκε η άποτυχία της απόπειρας.

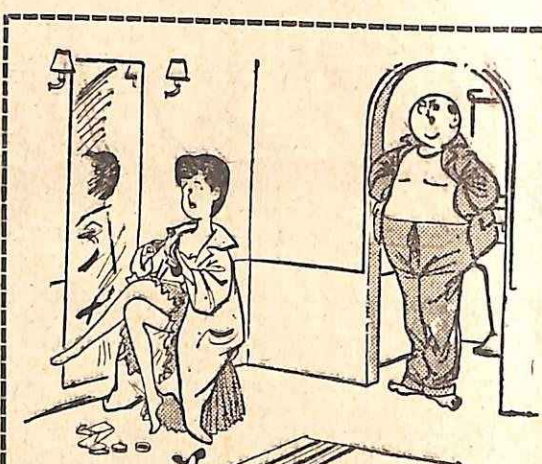
Το δεύτερο βήμα έγινε πολύ αργότερα και συγκεκριμένα μεταξύ της εξαπολύσεως του Σπούτνικ 11, το Νοέμβριο του 1957, και του «Λούνικ 12», τον Ιανουάριο του 1959. Τη φορά αυτή, η δοκιμή έγινε με τον πιλότο Σερέντυ Σιμπόριν, που κατόρθωσε επίσης να φτάσει ως τον κοσμικό χώρο, χωρίς, όμως, και να μπόρεση να κατευθυνθεί το βλήμα του πίσω στη Γη. Κατά τους Αμερικανούς ειδικούς, αν οι πληροφορίες των μυστικών πρακτόρων ανταποκρίνονται με ακρίβεια στην πραγματικότητα, το πιθανότερο για τον Αλεξέι Λεοντόφσκου είναι πως μεταβλήθηκε με το βλήμα του σε τεχνητό δορυφόρο της Γης, ενώ για το Σερέντυ Σιμπόριν, που φαίνεται πως έφτασε ακόμη μακρύτερα από τον πρώτο, δε μπορεί να διατυπωθεί καμιά βεβαιότητα, όπως σιδηρή, είκασι.

Ο πιλότος Αντρέι Μίτκωφ στάθηκε το τρίτο κατά σειρά θύμα στις προσπάθειες της σοβιετικής επιστήμης για την κατάκτηση του Απείρου. Ο Μίτκωφ, λένε οι πληροφορίες των Αμερικανών μυστικών πρακτόρων, εξαπολύθηκε στο διάστημα το δεύτερο δεκαπενθήμερο του Φεβρουαρίου του 1959, με ένα βλήμα, που παρουσίαζε σημαντικές ομοιότητες με το «Λούνικ 11». Πρέπει, κατά συνέπεια, να θεωρηθεί, σαν ο «πρώτος άνθρωπος στη Σελήνη» — αφού είναι σχεδόν βέβαιο πως έφτασε πλησιέστερα στο δορυφόρο — Γης — και με το όνομα αυτό θα είχε περάσει στην Ιστορία, αν είχε καταρθείσει και να ξαναγυρίσει. Δυστυχώς, και η απόπειρα αυτή, έμελλε να καταλήξει στο ίδιο τραγικό τέλος. Οι Ρώσοι έπαιρναν τα σήματα του ως 28 λεπτά μετά την απογειώσή του, αλλά, από τη στιγμή αυτή κι έπειτα, ο Αντρέι Μίτκωφ δεν ξανάδωσε κανένα σημείο ζωής.

Ο τέταρτος άνθρωπος, που χρησιμοποιήσαν οι Ρώσοι για την κατάκτηση του διαστήματος, ήταν μία γυναίκα, η Μίρια Γκραμμόβα. Η Γκραμμόβα δεν απογειώθηκε με ρουκέτα, αλλά με αεροσκάφος πανομοιότυπο προς το αμερικανικό Χ-15, με το οποίο και κατόρθωσε να φτάσει ως το ύψος των 200 χιλιομέτρων. Κανείς, όμως, δεν έμαθε, από εκεί κι έπειτα, τί απάνων η Ρωσίδα πιλότος και το αεροσκάφος της.

Οι έντυπωσιακές αυτές πληροφορίες των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών για την εξαπολύσι Ρώσων πιλότων στο διάστημα, προκάλεσαν ποικίλα σχόλια, που τα περισσότερα χαρακτηρίζονται από μία δικαιολογημένη δυσπιστία. Εκείνο, όμως, που ξεχωρίζει από όλα τα άλλα είναι αυτό, που διατυπώθηκε από το διακεκριμένο Βρετανό αστρονομικό Όλιν Έγκεν.

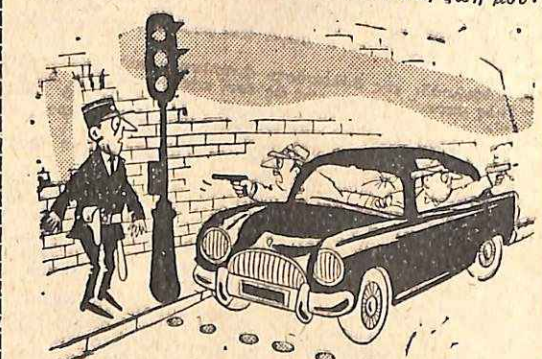
Ακόμη και αν δεχτούμε πως οι πληροφορίες αυτές αληθεύουν και πως οι τέσσερις Ρώσοι πιλότοι «χάθηκαν» στο διάστημα, δεν πρέπει — υποστηρίζει ο Άγγλος αστρονομικός — να τους θεωρούμε και σ' αυτούς. Γιατί οι συνθήκες στον κοσμικό χώρο είναι εντελώς διαφορετικές, πράγμα που σημαίνει πως ενδέχεται να μην έχουν «πάρει» κατά τη γήινη έννοια, αλλά να έχουν περιπέσει σε έναν «ύπνο διαρκείας», σε μία κατάσταση, δηλαδή, συγγενική φαινομενικά με το θάνατο, αλλά που δε συνοδεύεται από το φαινόμενο της απουσιότητας!

— Πάλι με τη βούρτσα των δοντιών μου, Άλκη;

— Θα σ' αναθέσω ένα μεγάλο ρόλο σε φιλμ αν δεχτείτε να παίξετε ένα μικρό ρόλο στη ζωή μου!

— Άναψε γρήγορα το πράσινο φως!...

ΣΤΟ ΤΕΛΩΝΕΙΟ
— Όχι λαθρεμπορος, παρακαλώ. Άλλα επειδή προκειται να περάσω από δέκα γέφυρες, φροντίζω να έχω την ώρα της κάθε γέφυρας χωριστά!...

ΕΝΑΙ Ικανοποιημένοι από την τύχη τους οι αδελφοί και οι αδελφές των διάσημων στάρ; Καί, γενικότερα πρέπει να θεωρη κανείς σ' α μια ευνοία της τύχης ή σ' αν αναποδιά το να έχει αδελφή μία διάσημη στάρ;

Ένα γερμανικό περιοδικό, που ανέλαβε να βοηθή την απάντησή στα δυο αυτά ερωτήματα, διαπίστωσε ότι, όπως προκύπτει από τις περισσότερες περιπτώσεις, η αλήθεια βρίσκεται στη μέση. Δηλαδή, αν ο αδελφός ή η αδελφή μιας μεγάλης στάρ δεν έχουν υπερμέτρες φιλοδοξίες — φιλοδοξίες να τη φτάσουν, ή και... να την περάσουν σε καλλιτεχνική διασημότητα — τότε τα καταφέρνουν πολύ καλά στη ζωή και η φήμη της ένδοξης αδελφής τους στέκεται πολύτιμος βοηθός και συμπαράστατης. Διαφορετικά, βλέπουν τα όνειρά τους να συντρίβονται, γιατί οι φίλοι της όδους δε δέχονται ποτέ να έχουν δυο είδωλα με το ίδιο όνομα, ή που να προδίνουν, έστω, τη στενή συγγενεία τους. Η μόνη εξαίρεση, που έγινε ως τώρα στον κανόνα — της Τζέιν Φονταίν και της Όλβια ντε Χάιλλαντ — οφείλεται στο ότι οι δυο αυτές αδελφές όχι μόνο εμφανίστηκαν με άλλο όνομα, μα έτυχε να μη μοιάζουν καθόλου μεταξύ τους!

ΘΑ ΘΕΛΑΤΕ ΝΑ ΕΙΧΑΤΕ ΑΔΕΛΦΟΝ

μια διάσημη ΣΤΑΡ

Η τύχη χαμογελάει συνήθως στις αδελφές και τους αδελφούς των στάρ, μόνον, όμως, όταν δεν επιχειρούν να τις ανταγωνιστούν στην όδον!

Αριστερά: Η Σουλθάν Μαγκανο και οι αδελφές της Νατάσα και Πατρίτσια, που άδικα προσάθεσε να τις αναδείξει σε στάρ. Δεξιά: Η Τζέιν Λολομπρίτζιτα και η αδελφή της Φερνάντα.

Ξεκινώντας τον αδιώρητο αυτό κανόνα, η Φερνάντα Λολομπρίτζιτα, η αδελφή της Τζέιν, ξεκίνησε με τη φιλοδοξία να διαπρέψει κι' αυτή στην Έβδομη Τέχνη. Χτύπησε τις πόρτες όλων των σπουδίων, πλησίασε όλους τους μεγάλους παραγωγούς, αλλά δεν αξιολογήθηκε ποτέ έστω και ένα μικρό ρόλο σε φιλμ. Είχε το «ατύχημα» να λέγεται Λολομπρίτζιτα και να είναι πολύ λιγότερο όμορφη από την άλλη Λολομπρίτζιτα, που κρατάει όλους ο κόσμος. Σήμερα, απογοητευμένη από τις αποτυχίες της, ζει μια κλειστή και αποτραβηγμένη ζωή. Ενώ οι δυο μικρότερες της οικογένειας — η Φερνάντα είναι η πρώτη και η Τζέιν η δεύτερη ανάμεσα σε τέσσερις αδελφές — συνετισμένες από το παραδείγμα της, έχουν αποφασίσει να γίνουν δασκάλες, για να παρηγορηθούν και τον αυστηρό πατέρα τους, που έχει πολύ απογοητευτική από το δρόμο, που πήραν οι δυο άλλες!

Αντίθετα, από τη Φερνάντα Λολομπρίτζιτα, η αδελφή της Μαρία Σέλ, ή Ίμυ, και τα δυο αδελφά της, ο Κάρλ και ο Μαξιμίλιαν, δε διανοήθηκαν ποτέ πως θα μπορούσαν να συναγωνιστούν ή να επισείσουν τη διάσημη αδελφή τους, και έβαλαν νερό στο κρασί των καλλιτεχνικών φιλοδοξιών τους, χωρίς, όμως, και να σιδηρώσουν. Η Ίμυ, με το ψευδώνυμο Έντθ Νόουμπεργκ, άφαισθηκε στο θέατρο, έχοντας αναδειχτεί σε πολύ καλή ηθοποιό, και τον ίδιο δρόμο ακολούθησαν επίσης με επιτυχία, που την οφείλουν κατά μεγάλο μέρος, στην υποστήριξη της διάσημης αδελφής, ο Κάρλ και ο Μαξιμίλιαν. Η μητέρα, έξ άλλου, της στάρ, η Μοργαρίτα Σέλ, διευθύνει μία δραματική σχολή, ενώ ο πατέρας της, ο Χέρμαν Φέρνιναντ Σέλ, είναι αξιόλογος θεατρικός συγγραφέας. Πρότυπο — παρατηρεί το γερμανικό περιοδικό — καλλιτεχνικής οικογένειας, που ο καθένας αποφεύγει... να ηλθεί τον άλλο!

Το ίδιο ισχύει και για την περίπτωση της Κατερίνα Βολέντε, που ο αδελφός της, ο Σύνβιο Φραντσέσκο, κατάφερε, μ' έλο που διαθέτει εξαιρετικό ταλέντο, και θεωρείται σ' αν ένας από τους μόντερνους τραγουδιστές της Γερμανίας, διαπρέποντας επίσης στο κλαρίνο και στην

πιά συμβίωσή με τη σκέψη παρά η αδελφή της Λόρεν!

Το ίδιο συμβαίνει σήμερα και με τις δυο αδελφές της Σουλθάν Μαγκανο, την Πατρίτσια και τη Νατάσα, που δεν είχαν, ωστόσο, καμμία φιλοδοξία να αναδειχτούν κι' αυτές στην όδον, μα τους πήρε τα μυαλά η ένδοξη αδελφή τους! Έπεισε έναν παραγωγό να τις χρησιμοποιήσει σε μία ταινία, που θα πρωταγωνιστούσε εκείνη, αλλά η συνπαράει και των τριών αδελφών στο ίδιο φιλμ, κατάληξε σε παταγώδες φιάσκο! Ο Ιταλικός Τύπος έτιναξε έτσι τις «αδελφές της Μαγκανο», ώστε ούτε εκείνες τόλμησαν να ξαναεμφανιστούν σε σπουδίο, ούτε η Σουλθάν να τους προτείνει κάτι τέτοιο. Τώρα, τόσο η Πατρίτσια, όσο και η Νατάσα, έχουν ακολουθήσει «άστικα» επαγγέλματα και παρακολουθούν χωρίς μνησικακία ή φθόν τις επιτυχίες της αδελφής τους στον κινηματογράφο.

Δυο ακόμη χαρακτηριστικές περιπτώσεις είναι της Μιζανού Μπαρντό και της Τζάκη Λέν, που θέλησαν να ακολουθήσουν το δρόμο, που χαράζανε οι αδελφές τους, μα είχαν τη σωτηρία εξυπαλά να μη θελήσουν

Η Τζάκη (δεξιά) που θα αντικαταστήσει την αδελφή της Μάρα Λέν (αριστερά) στο «γυναικείο» ρόλο, που αναρριεί εκείνη.

κιθάρα, να μη φθονήσει ποτέ τα τράπια της Κατερίνας και να μην κυνηγήσει την κινηματογραφική διασημότητα. Παρ' όλο το μεγάλο ταλέντο του, εξακολουθούν όλοι, ακόμη και οι θερμότεροι θαυμαστές του, να τον αποκαλούν: «ο αδελφός της Βολέντε»! «Προσοβλή», που ο Σύνβιο Φραντσέσκο τη δέχεται με καλοκαρδη διάθεσι και με γέλιο — ίσως επειδή, έξηγει ο ίδιος, αγαπάει τόσο πολύ την Κατερίνα, ώστε να μη μπορεί να θυμώσει όταν τον λένε... αδελφό της!

Εκτός από τη Φερνάντα Λολομπρίτζιτα, που αναφέραμε παραπάνω, τον δυσκολοκατάραθτο άλλο να συναγωνιστή μια ένδοξη αδελφή, τον επιχειρήσε και η σινιόρινα Μαρία Σικολόν, που δεν είναι άλλη από τη μικρότερη αδελφή της Σοφίας Λόρεν. Εύτυχώς, η Μαρία δεν πήρε τόσο τραγικά τη φυσιολογική άποτυχία της, και έζησε πώς δε μπορεί να είναι τίποτ' άλλο

καί να τις ανταγωνιστούν στον «τύπο», που δημιούργησαν. Έτσι, η Μιζανού όηλωσε έσ' αρχής πως αρνείται να παίξει «σεξ» ρόλους, στους οποίους είναι ασυναγώνιστη, καθώς ξέρουμε, η αδελφή της Μπαρντίτζι, ενώ η Τζάκη έκανε ακριβώς το αντίθετο. Μόλις έμαθε πως η αδελφή της, η προκλητική Μάρα Λέν, αποφάσισε να απαρνηθεί τις γυναικείες εμφανίσεις, που την έκαναν διάσημη και να αξιοποιήσει τη «σοβαρή» πλευρά του ταλέντου της σε δραματικούς ρόλους, προσφέρθηκε να την αντικαταστήσει αυτή στον τομέα, που εγκατέλειπε.

Μερικές φορές, οι αδελφές των στάρ δεν καταφέρνουν να τις συναγωνιστούν στο καλλιτεχνικό πεδίο, μα η τύχη τις βοηθάει να τα καταφέρνουν άλλοι. Αυτό έγινε και με την αδελφή της Πιεσάντζελι, τη Μαρίτσα Παβάν, που άδικα προσάθεσε να ακολουθήσει το ίχνος της αδελφής της, χωρίς, όμως, να μπορεί να πη κανείς πως και άδικα πήγε στο Χόλυγουντ, αφού κατάκτησε την καρδιά του Ζεν - Πιέρ Ουίν, που την παντρεύτηκε το 1956 και ζει από τότε ευτυχισμένος μαζί της.

Δυο άλλες αδελφές διάσημης αδελφής, η Εύα και η Μάγδα Γκαμπό, μάταια επιχειρήσαν να συναγωνιστούν τη Ζα-Ζα σε καλλιτεχνικές επιτυχίες. Είχαν το ίδιο όμορφο τεμπρασιέντο, όχι, όμως, και το ίδιο ταλέντο. Παρηγορήθηκαν, ωστόσο, βάζοντας την κάτω... στα σκάνδαλα!

(Ένα άπιαστο ήλιολουμένο Κυριακό πρωινό του χειμώνα. Έκείνη έχει ανοίξει το παράθυρό της στην έλαιο λιακάδα κι' ακούει γοητευμένη ένα καναρίνι που από το μπαλκόνι κάποιου γειτονικού διαμερίσματος σκορπίζει τις πιο δροσερές του τριλλίες στην κρυστάλλινη ατμόσφαιρα. Γεμάτη ένδυση αισιοδότη. Έκείνη φωνάζει κι' 'Εκείνον ν' ακούσει).

ΕΚΕΙΝΗ: Τι μαγεία!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ά, δεν είναι η πρώτη φορά που το άκουω.

ΕΚΕΙΝΗ: Τό έχεις ξανακούσει;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολλές φορές. Με συντρόφευε στο ξεκίνημά μου για τη δουλειά. Τό ρεσιτάλ άρχιζε πορώ-πορώ με τα πρώτα χρυσάφια της ανατολής. Την ώρα που ο ήλιος άρχιζε να ανηφορίζει για το έπουράνιο καθημερινό σεργιάνι του μέσα στο θαύμα των Άλκυονίδων, ξεχυνόντουσαν οι πρώτες τριλλίες για τον ύμνο στο φώς, στη χαρά, στη ζωή. Τι χειμάρρος από φωνητικά κρύσταλλα! 'Η οποιαδήποτε Κάλλας του γένους των ανθρώπων χωριά και έξευτελίζεται, μπροστά στον αυθόρμητο αυτό και αυτοδίδακτο

Τό ρεσιτάλ

ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ

κίτρινο φτερωτό τραγουδιστή, που ξεκίνησε από τις Καναρίους για να τραγουδήσει σε μια παράδο της οδού Άχαρών!

ΕΚΕΙΝΗ: Μά άκου τί τέχνη έχει στο τραγούδι του!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι η τέχνη του αυθόρμητισμού που δίδασκεται στο 'Ωδειο του ενστίκτου! 'Η πιο άμορφη, η πιο γλυκεία κι' επιτήδεια φωνή, που βγαίνει από ανθρώπινο λάρυγγι, είναι φτιαχτή και αποτελεί άχρη μίμηση.

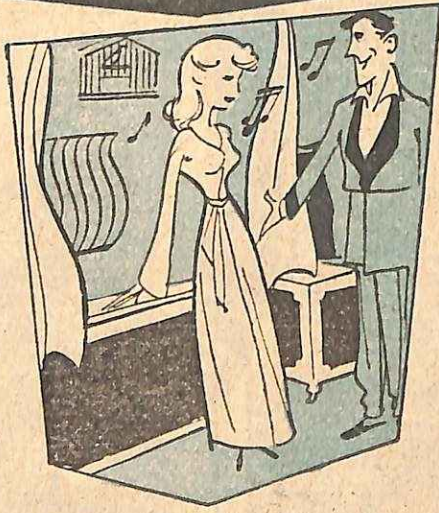
ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είναι η μόνη μίμηση του ανθρώπου; μήπως αυτός δεν προσπαθούσε να μιμηθεί το πουλί και στο πέταγμα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι! κι' από τη μίμηση βγήκε το άεροπλάνο. Μίμηση οικτρή και αξιοθρήνη, που γνωρίζει συχνά την άποτυχία της κούρτσας. Χαλάει κάτι και το μεταλλικό πουλί τσακίζεται άπάνω στη γη! 'Ε, ώ, δεν τσακίζεται ποτέ κανένα πραγματικό πουλί, παρά μόνο άμα γκρεμίστη μισωμένη την όμορφιά του ή βάνουση αγριότητας του κυνηγού...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι χάμα λοιπόν το εύντημα από ένα τέτοιο τραγουδιστή!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αισιόδοξο προμήνυμα μια τέτοια ανατολή! Γεμάτη έλπίδες και όνειρα. Γεμάτη χαρούμενη προσπτική. Άες και το φώς του ήλιου έγινε τριλλία και ξεχύθηκε για να πλημμυρίσει γοητεία τη ζωή... (Για λίγο παύουν να μιλάνε για να ακούσουν το κελάιδημα του μελωδικού γείτονά τους). Άκου το τί κάνει! Τι εκπληκτικές ακροβασίες εκτελεί άπάνω στο τεντωμένο μεταξωτό πεντάγραμμο της μαγείας των ήχων: Τριλλίες μικρές σύντομες, πισπιλίσματα από γουαφί, ρινίσματα από κρύσταλλο, σπίνες από χάρη! Κι' ύστερα από τα «στακάτα» το «λεγκάτο» — κι' έπιστέγασμα, κατάληξη ή κορώνη! Μόνο το χειροκρότημα άποσιγάει, ο άνθρωπος διαφύλαξε έγωιστικά την επιδοκιμασία του για τους όμοιους του — γι' αυτούς που σπαταλάνε χρόνια στο 'Ωδειο για να διδάχονται με κόπο και μόχθο αυτό που ένα καναρίνι δέ άσάκεται ποτέ. Κι' όμως πόσο πιο τέλει είναι το πρωτότυπο από τη μίμηση! 'Ο Ντονιτέτι έβαλε στα χείλη της «Λουκίας» τις τριλλίες και λαρυγγισμούς, που τους δανείστηκε άπό το άπιδιο του νυχτερινού σκατσέλικου πάρκου, τραγουδάει η γυναίκα, άπαντάει το πουλί. Κι' ύστερα ενώνονται οι φωνές τους, άδελφώνονται στο έξαισιο άνοιτιάτικο χάος για να δημιουργήσουν την ωραιότερη, την πιο γλυκεία και τεχνική σελίδα στην ιστορία της μελοδραματικής μουσικής.

ΕΚΕΙΝΗ: Τις συνθέσεις, όμως που εκτελεί το καναρίνι του γειτονικού μπαλκονιού

δέν τις έγραψε ούτε ο Ντονιτέτι, ούτε ο Ροσσίνι, ούτε ο Μπελίνι, ούτε ο Βέρντι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τις πνέσωσε άγροφες ο άόρατος Δημιουργός — άν άθέατο έκτελεστή. Τις πήρε και το καναρίνι και τις ξεπνέσσε άιστοφυρματικές τριλλίες μέσα στο ήπιο χειμωνιάτικο πρωινό — τριλλίες, που μοιάζουν με κατακύλισμα χαράς, με έξσπασμα θάρσους με λαρυγγισμό αίσιοδοξίας.

ΕΚΕΙΝΗ: Τι πλάνη όμως! Το κελάιδημα του καναρινού που άκούμε είναι κλάμα και λυγική διαμαρτυρία. Άπό την έλευθεση, την ανεμπόδιση γοητεία των τροπικών το να βρεθεί φυλακισμένο μέσα στα κάγκελλα ενός κλουβιού, δεν είναι κατάληξη εύχαιστη για έναν ώραίο αλήτη του υπαίθρου, για έναν άσπυδο υπομέ των κλαδιών. Είναι άπόλυτα φυσική, λοιπόν, η άπελπισία του κάτι πιο πολύ από δικαιολογημένο το παρόπτονό του. Οι τριλλίες του είναι δάκρυα ήχητικά. Άν ο άνθρωπος τα μεταφράζει σε σπινθηροβολήματα ευτυχίας, αυτό άποδεικνύει για μια φορά άκόμα τον άφρόντο έγωισμό του. 'Ο λυγμός μπαίνει στην υπηρεσία του και γίνεται εύθυμο, χαρούμενο, κρυστάλλινο νέλαιο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πλαστογράφηση του πόνου του πουλιού προς όφελος του ανθρώπου... (Άκούει πάλι το κελάιδημα ναυώς να μιλάει). Τόσον καιρό όμως είχε πάψει...

ΕΚΕΙΝΗ: Το καναρίνι; Μά ήταν φυσικό. Μετά το χρυσόγαλο θαύμα τών Άλκυονίδων, βάρυνε σκυθρωπιά γκρίζο το φθι-

νόπωρο άπάνω στη φύση και στις ψυχές των ανθρώπων...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχεις δίκιο. 'Ο Νοέμβριος, ύστερα από μερικούς άνάμουςτους άνοιτιάτικους άκκισμούς άποφάσισε να άποκτήσει φθινοπωρινή βαρύτητα. Φόρεσε, λοιπόν, το κοστούμι του από γκοίτζα νέφη που τυλίξαν το χρυσόγαλο ως και το θερμομέτρο κατέβηκε προς τα λογικά έπίπεδα της έποχής. Το γειτονικό μπαλκόνι έοιμώθηκε. Οι ιδιοκτήτες του καναρινού φοβήθηκαν ότι η κακοκαιρία θα έχη δυσάρεστα άποτελέσματα για τον μικρό στερωτό σολίστα. Και πήραν μέσα το κελάιδημά του. Το ρεσιτάλ είχε τελειώσει. Το σκυθρωπό φθινόπωρο της Άθήνας είχε νικήσει την όλόχρυση άνοιξη των Καναρίων...

ΕΚΕΙΝΗ: Να όμως που ξανάρχισε το κελάιδημα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί ξανάρχισε η καλοκαιρία. Είναι ένα μπιζάρισμα που το προκαλέσε η σημερινή άπρόσπτη χειμωνιάτικη λιακάδα. 'Ο φτερωτός σολίστας ξεβάρυνε και βγήκε πάλι στο μπαλκόνι. Τόν ξεγέλασε πάλι ο καιρός και πέρασε το άθηνάϊκό πρωινό για ήλιολουστο πρωινό των Καναρίων. Κι' άπό κει, οι καινούργιες τριλλίες του, τα καινούργια κρύσταλλα, η καινούργια μέση των ήχων που ξεχύνονται άσυγκράτητα για να μαγέψουνε τον άνθρωπο.

ΕΚΕΙΝΗ: Και τον μαγεύουνε. 'Ο άνθρωπος άκούει και μεθάει!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέ μεθάει μόνο. Ήλθε... Άς έρθη να πάει μαθήματα η Κάλλας άπό το γειτονικό μας καναρίνι...

ΕΚΕΙΝΗ: Άες άν το άκουγε ο 'Ωιάσης να το... έρωτεύετανε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν έρω... Άς... Έτσι φιλότεχνος που δείχνεται...

ΕΚΕΙΝΗ: Και να το έπαινε άπάνω στη «Χριστίνα» για την πιο μαγευτική κρουαζιέρα του όνειρου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν άποκλείεται...

ΕΚΕΙΝΗ: Μία φορά, το καναρίνι είναι πιο πρόθυμο και πιο φθινό από την οποιαδήποτε δύστροπη και περήφανη προμαντόνα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το καναρίνι δεν έχει βενετισμούς... Δεν έχει έγωισμούς και περηφάνειες. Δεν κλείνει τις «πίτσες» με την μέση που έργάζεται έπιτήδεια «άτζέ-ντ» που έργάζεται με ποσοστά. Δεν κάνει πρόβες με «άκκομπανιέρες», ή με όρχηστρες, κι' ούτε σπάει για ψύλλου πρήμα τα συμβόλαια που θα υπογράψει για τον άπλούστατο λόγο ότι δεν υπογράφει συμπομπασκευή και παρακάλα, άρχιζει το τραγούδι του. Και τί τραγουδά! Άείε να δίσκους και να το λανθάνουν σαν παγκόσμιο σουξέ ένα τέτοιο κελάιδημα. Έμεις όμως, έγωιστικά, το άκούμε και το άφίνουμε. Το άφίνουμε να διασπαθισθών στον αέρα, να σκορπισθών μέσα στα χρυσόγαλα ξεφώς και μύρο ενός καθυστερούμενου ξεφύραδωσμού στην αιώνητητα τη γοητεία λόγω ότι η φωνή αυτή προέρχεται άπό το ένος ανθρώπου...

ΕΚΕΙΝΗ: Δέ θα ήταν όμως περίεργο να κυκλοφορούσε το κελάιδημα ένος καναρινού σε δίσκους «λόγκ-πλάιινγκ»;

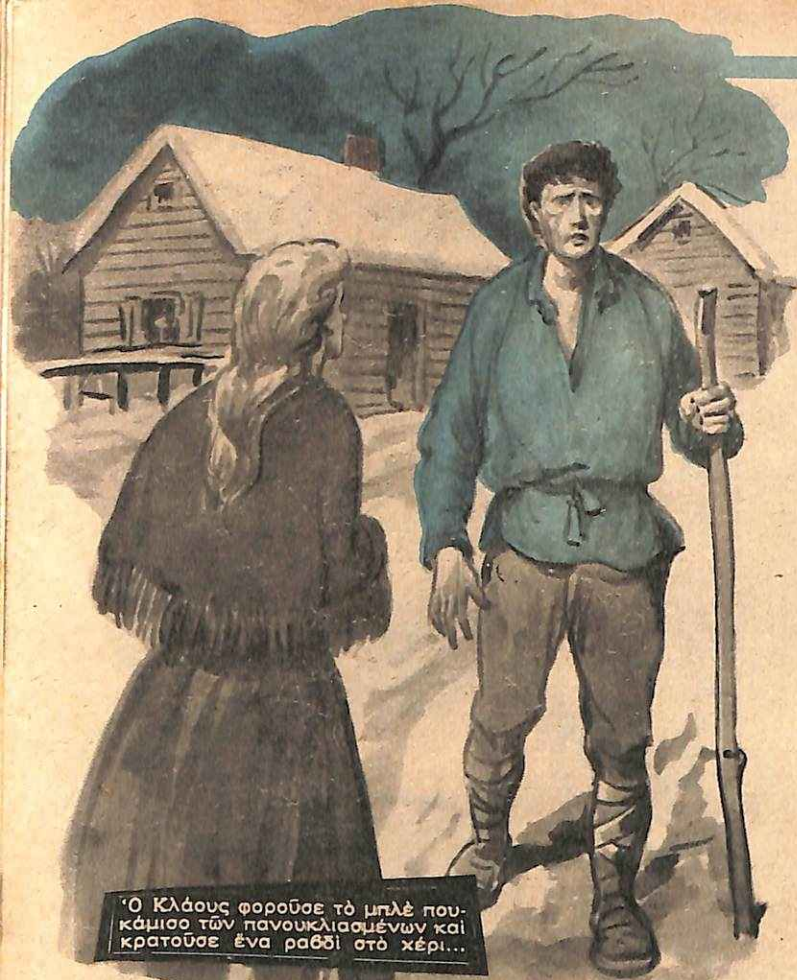
ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντίθετα, θα ήταν πολύ φυσικό και οι δίσκοι αυτοί θα πουλιόντουσαν πιο πολύ από τους άλλους, με ανθρώπινο τραγουδιστή... Δεν είναι όμως ο δίσκος για τέτοια φωνή; Είναι, κυρίως, ο πλάι στο φτερωτό τραγουδιστή ο τραγουδιστής που φέρει; Κι' έτσι, το καναρίνι πέσας το σημερινό — με μερικούς τσαμπουματάει έκστατικός και άκούει... (Στα-οί δυο τον φτερωτό τραγουδιστή να συνεχίζει άκούοντας το ρεσιτάλ της μαγείας).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Άντεξε άριστά ο καυμένος!...

ΓΑΛΛΙΑΣ

Ο Κλάους φορούσε το μπλέ πουκάμισο των πανουκλιασμένων και κρατούσε ένα ραβδί στο χέρι...

Η Γκιζέλα προσπάθησε να παρηγορήσει το μικρό και τον έβαλε να κοιμηθεί.
Η ματιά της έπεσε στο παιχνιδάκι που κρατούσε στα χέρια του το παιδί. Ήταν ένα ξύλινο πρόβατο, που του είχε σκαλίσει μια μέρα ο Κλάους, ο άλλος άρραβωνιαστικός της.
Ο Κλάους!... Πόσο θα είχε υποφέρει για την εγκατάλειψή της! Γιατί να περιφρονήσει τον έρωτά του, για χάρη του έπιόρκου Άνταλν, που την έχασε μόλις χάρισε τα φίλια και τα χάδια της...

Βγήκε απ' το σπίτι της, σαν ύπνωση, χωρίς να ξέρει πού πήγαινε. Τα βήματά της την φέρανε, δίχως να το καταλάβει, στο σπίτι του Κλάους.

Χτύπησε σιγά την πόρτα. Της άνοιξε ο πατέρας του. Είχε ύφος αυστηρό και παγωμένο.

— Έρχεσαι να βρεις τον Κλάους; της είπε. Μάθε λοιπόν πώς μάς εγκατέλειψε! Είχε αρρωστήσει, και πήρε τους δρόμους για να μη μεταδώσει και στους άλλους την τρομερή αρρώστειά του... Η δυστυχία μπήκε στο σπίτι μου, Γκιζέλα!

Κι' ο γέρος ξαναμπήκε μέσα και της έκλεισε την πόρτα. Η Γκιζέλα είχε απομείνει μονάχη. Τα γόνάτα της λυγίζουν, και χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια για να συγκρατηθεί...

Αρχισε ύστερα να περπατάει, σαν αυτόματο, να τρέχει από μια σε άλλη γειτονιά. Καί, ξαφνικά, αντίκρουσε μπροστά της τον Κλάους!

Φορούσε το μπλέ πουκάμισο των πανουκλιασμένων και κρατούσε ένα χοντρό ραβδί στο χέρι. Τα μάτια του γυάλιζαν παράξενα, στο σκελετωμένο πρόσωπό του.

Η Γκιζέλα κατάλαβε πως δεν έβλεπε, πως δε μπορούσε πια να τη δει, πως ήταν ένας νεκρός που είχε βγή για λίγες στιγμές στη ζωή, για να ξαναγυρίσει έπειτα και πάλι στον τάφο...

Κι' έπεσε γονατιστή μπροστά στο δυστυχισμένο...

Το ίδιο βράδυ, έμαθε το θανάτο του.

Την άλλη μέρα, ο Πήρ, ο πατέρας της, πήγε να βρει τον πατέρα κατάλειψή του απ' τη Γκιζέλα είχε οδηγήσει τον Κλάους στον τάφον, που ήταν γεμάτο σταυρούς...

Ο πατέρας της Γκιζέλας γύρισε στο σπίτι του, ταραγμένος. Δεν πρόλαβε όμως να μιλήσει στην κόρη του, γιατί τη βρήκε στο προσκέφαλο του Ντόλη, που κοιτόταν άρρωστος βαρεια.

Ο εξαγνισμός της Γκιζέλας

Η Γκιζέλα είχε σηκωθεί όρθια. Μαύροι κύκλοι τριγύριζαν τα μάτια της, και το στόμα της είχε απομείνει χωρίς χαμόγελο, στο βασανισμένο πρόσωπό της.
Πήγε ως το παράθυρο, όπου περρίμενε τόσες φορές το κάκου τον Άνταλν, τον αγαπημένο της.

Το χιόνι, πυκνό, σκέπαζε δλόγυρα τα πάντα. Το ποτάμι ήταν παγωμένο.

Για μια στιγμή, η κοπέλλα νυστάλησε την παγερή ατμόσφαιρα του τάφου, σαν μία υπέρτατη γαλήνη...

Κι' όμως ήταν άξια της τύχης της! Γιατί να περιφρονήσει, να θυσιάσει τον έρωτά του άρραβωνιαστικού της, του Κλάους Στελβίντερ, για χατήρι του ωραίου Άνταλν, του άστατου αυτού ζωγράφου, που οι ερωτικές του περιπέτειες ήταν άμετρες στη Μπούρζ...

Και να που τώρα είχε συμβή το αναπόφευκτο: 'Ο Άνταλν, αφού την ξελόγιασε, την παράτησε ύστερα, όπως και τόσες άλλες πριν απ' αυτήν, κι' έφυγε μακριά, χωρίς να ξέρει κανείς πού πήγε!

Η δύστυχη Γκιζέλα, σαν πληγωμένο πουλί, είχε απομείνει τώρα με τις τύψεις και την απελπισία της. Καί, κάθε μέρα, ένοιωθε πιο δυνατό τον πόθο να εγκαταλείψει τη ζωή, που ήταν γι' αυτήν γεμάτη πίκρες και βάσανα...

Θα μπορούσε, βέβαια, να πνιγεί στο ποτάμι. Τα βαθεία νερά του θα σκέπαζαν την όδύν της. Θυμήθηκε όμως πως είχε δη κάποτε μια πνιγμένη, που την είχαν κρεμάσει στην άγκυνη της πλατείας της Αγώρας. Γιατί ο δήμιος, σύμφωνα μ' ένα παλιό έθιμο, είχε το δικαίωμα να κρεμάει τα πτώματα εκείνων που αυτοκτονούσαν.

Η Γκιζέλα ανατρίχισε, στην ανάμνηση του φριχτού αυτού θεάματος.

Ντράπηκε που είχε σκεφθεί, έστω και για μια στιγμή, να λυπηθεί τόσο βαθεία τον πατέρα της. Καί ζήτησε κρυφά συχώρεση απ' τον Ντόλη, το μικρότερο αδελφό της, γιατί της είχε περάσει απ' το μυαλό ή ιδέα να τον εγκαταλείψει...

*

Εξω, στους δρόμους της πολιτείας, ο θάνατος άπλωνε τα φτερά του.

Η πανούκλα είχε αρχίσει να θερίζει τους ανθρώπους — καταραμένη αρρώστεια, που τα μέσα της εποχής δεν έπιτρεπαν στην έπιστήμη να την καταπολεμήσει αποτελεσματικά...

Ολ' αυτά κάνανε ακόμη πιο μεγάλη την απελπισία της άμοιρης Γκιζέλας που παράδερνε μ' απόγνωση, χωρίς στοργή, δίχως έλπίδα...

Ξαφνικά, άκουσε το μικρό Ντόλη να βεφωνίζει σπαραχτικά: — Μολέκε!... Μολέκε!

Ο Μολέκε ήταν ο σκύλος τους. Η Γκιζέλα έτρεξε έξω κι' είδε το κακόμοιρο το ζώο να δειχνάει στην άγκαλιά του αδελφού της, που έκλαιγε με λυγμούς και τραυλίζει:

— Αδελφούλα, γιατί να πεθάνει ο Μολέκε; Τον αγαπώ τόσο πολύ! Ποτέ δε θα τον ξεχάσω...

Πάλι η πανούκλα! Η καταραμένη αρρώστεια έρχότανε ν' αρπάξει και το μικρό!

Την άλλη μέρα, τον πήγαν στο μοναστήρι του Αγίου Ιωάννου, όπου οι καλόγηρες προσπάθησαν να τον σώσουν.

Η Γκιζέλα δεν έφευγε καθόλου από κοντά του, ενώ ο πατέρας του παρακολουθούσε με δακρυσιμένα μάτια την αγωνία και το χαμό του παιδιού.

Μην κλαίς, Γκιζέλα! της ψιθύρισε κάποια στιγμή ο μικρός περιμένει στην πόρτα του ουρανού, για να πηγαίνουμε μαζί περ' έναν μόνον μου εκεί πάνω...

Η φωνούλα του έσβυσε κι' η ψυχή του πέταξε στα ύψη, μ' έναν άναστεναγμό...

Η Γκιζέλα δεν είχε πια δάκρυα για να τον κλάψει. Της φαινόταν πως της στούσε ούρανο...

Κι' όμως βασανίστηκε ακόμη, βλέποντας τις μέρες να κυλάνε πολύ άργα...

Τέλος, ο χειμώνας πέρασε, το χιόνι άρχισε να λιώνει κι' ο ούρανός καθαρίσε.

Η έπιθυμία άρχισε να εξαφανίζεται κι' η έλπίδα ξαναζωντάει. Τότε η Γκιζέλα γονάτισε ένα βράδυ μπροστά στον πατέρα της και του είπε:

— Πατέρα, πρέπει τώρα να φύγω από κοντά σου... Συχώρεσέ με! Τώρα ο κίνδυνος πέρασε και δε μ' έχεις πια ανάγκη. Είναι έαυτό μου.

— Τι ένοεις, Γκιζέλα; ρώτησε ο Πήρ, κυττάζοντας μ' άνηση τον Κλάους και το μικρό τους Ντόλη!

Ο πατέρας της έγειρε το κεφάλι του. Είχε άνδρευση μ' άλλη ζωή για τη Γκιζέλα. Μά δε μπορούσε να έναντιωθεί στην έπιθυμία της.

— Άς γίνη το θέλημά σου, κόρη μου, άπάντησε. 'Ο Θεός να δώσει να βρεις τη γαλήνη που άποζητούς, ή ψυχή σου!

... Ένα ήλιόλουστο πρωινό, η Γκιζέλα πέρασε το κατώφλι του μοναστηριού, με τη ματιά γαλήνια και με βήμα σταθερό. Της φαινόταν πως άκουγε από ψηλά τη φωνή του Κλάους και του μικρού Ντόλη, που της λέγανε:

— 'Ο Θεός μαζί σου, Γκιζέλα! Η γαλήνη που πόθησες, σε περιμένει εδώ!...

Η γαλήνη που πόθησες, σε περιμένει εδώ!...

Η γαλήνη που πόθησες, σε περιμένει εδώ!...

Η γαλήνη που πόθησες, σε περιμένει εδώ!...

Η γαλήνη που πόθησες, σε περιμένει εδώ!...

Η γαλήνη που πόθησες, σε περιμένει εδώ!...

Η γαλήνη που πόθησες, σε περιμένει εδώ!...

Η γαλήνη που πόθησες, σε περιμένει εδώ!...

Μια ενδιαφέρουσα συνέντευξη με την στάρ των «τολμηρών» εμφανίσεων

Α Ν ή γνωστή Γαλλίδα στάρ Μαγκαλί Νοέλ είναι σήμερα δημοφιλής, έχει πολλούς θαυμαστές και είναι περιζήτητη από τα γαλλικά και τα ιταλικά στούντιο, αυτό δεν οφείλεται στο ότι είναι ιδιαίτερα όμορφη ή στο ότι έχει μεγάλο ταλέντο, αλλά στο γεγονός ότι ξέρει να εμφανίζεται γυμνή στις ταινίες, που γυρίζει έφορμόνοντας το «όσο πρέπει» μαζί με το «όπου πρέπει».

Πράγματι, από τριετίας και έντεθθεν όλες οι ταινίες της Μαγκαλί έπιμένουν να τη δείχνουν μισόγυμνη και να τονίζουν ιδιαίτερα τις άρμονικές γραμμές του στήθους της. Ένας άλλος λόγος για τον όποιον η Μαγκαλί έγινε γνωστή και συμπαθής είναι και ο έξής: Έπίσης από τριετίας περίπου είναι άρραβωνιασμένη με τον Ιταλό ζεν πρεμιέ Ρομπέρτο Ρίσσο τον νεαρό και συμπαθητικό «καρομπινιέρο» της γνωστής σειράς των ταινιών «Ψωμί, έρωτας και...», με την Λολομπρινζίντα και τον Βιτόριο ντε Σίκα.

Η Μαγκαλί και ο Ρομπέρτο, λοιπόν, άγαπώνται πάρα πολύ, είναι πλούσιοι, είναι άρραβωνιασμένοι αλλά δεν παντρεύονται και μάλλον δε θα παντρευτούν μόνο και μόνο για να μην ικανοποιήσουν την έπιθυμία των θαυμαστών και φίλων τους, οι όποιοι διαρκώς τους κάνουν την ίδια ερώτηση: «Πότε θα παντρευτήτε, επί τέλους;»

Ανακαλύψαμε πρό ήμερών τη Μαγκαλί Νοέλ μέσα στην ταχεία σ' ένα από τα συχνά ταξίδια που κάνει μεταξύ Παρισιών—Ρώμης για να συναντήσει τον Ρομπέρτο και να περάσει μερικές ευχάριστες ήμέρες διακοπών κοντά του. Την άπομωνώσαμε λοιπόν, στο «βαγκόν-ρεστωράν» και για λίγα λεπτά είχαμε μια ένδιαφέρουσα συνέντευξη μαζί της. Να πως άπάντησε στα άδιάκριτα κατά το πλείστον ερωτήματά μας:

— Είναι αλήθεια, μίς Νοέλ, ότι είσθε ήδη αρκετά χρόνια μνηστευμένη με τον Ιταλό συνάδελφό σας Ρομπέρτο Ρίσσο και ότι, ενώ αυτός σας παρακαλεί να παντρευτήτε έσείς το άναβάλλετε διαρκώς:

— Ποτέ δεν υπάρχει καπνός χωρίς φωτιά... 'Ός προς τους άρραβώνες και τον γάμο μας οι πληροφορίες σας είναι άκριβεις. Πραγματικά, με το Ρομπέρτο διανύουμε τον τρίτο χρόνο της μνηστείας μας. Άλλά δεν καταλήγουμε στο γάμο, γιατί δε θέλω εγώ. Μάλιστα, μη γελάτε! Δε θέλω να παντρευτώ γιατί λατρεύω τον Ρομπέρτο και φοβάμαι ότι μόλις παντρευτώ γιατί λατρεύω τον Ρομπέρτο και φοβάμαι ότι μόλις παντρευτώ...

... τον χάσω! 'Ο Ρομπέρτο είναι το φως της ζωής μου. Εύχομαι να περάσει ο χρόνος με τον Ρομπέρτο, να διαρκέσει πολλά χρόνια ακόμη! Η περίοδος των άρραβώνων μας να διαρκέσει πολλά χρόνια ακόμη!

— Γιατί τα τελευταία αυτά χρόνια προτιμάτε τις ταινίες, που σας δίνουν την εύκαιρία να δείξετε γυμνή έστω και μικρό μέρος του κορμιού σας:

— Γιατί, άναγκαστικά, από λόγους συναγωνισμού ακολουθώ κι' εγώ τη γενική τάση που προέρχεται από τις σημερινές απαιτήσεις του κοινού. Έπειδή όλοι μου λένε ότι έχω ωραίο σώμα, νομίζω ότι θα ήταν άδικο αν κρατούσα το κοινό ικανοποιημένο και έαυτο μου. Έτσι και την περιέργεια του κοινού ικανοποιώ και εαυτό μου. Έτσι και την περιέργεια του κοινού ικανοποιώ και εαυτό μου...

... Τέλος, ο χειμώνας πέρασε, το χιόνι άρχισε να λιώνει κι' ο ούρανός καθαρίσε.

Η έπιθυμία άρχισε να εξαφανίζεται κι' η έλπίδα ξαναζωντάει. Τότε η Γκιζέλα γονάτισε ένα βράδυ μπροστά στον πατέρα της και του είπε:

— Πατέρα, πρέπει τώρα να φύγω από κοντά σου... Συχώρεσέ με! Τώρα ο κίνδυνος πέρασε και δε μ' έχεις πια ανάγκη. Είναι έαυτό μου.

— Τι ένοεις, Γκιζέλα; ρώτησε ο Πήρ, κυττάζοντας μ' άνηση τον Κλάους και το μικρό τους Ντόλη!

Ο πατέρας της έγειρε το κεφάλι του. Είχε άνδρευση μ' άλλη ζωή για τη Γκιζέλα. Μά δε μπορούσε να έναντιωθεί στην έπιθυμία της.

— Άς γίνη το θέλημά σου, κόρη μου, άπάντησε. 'Ο Θεός να δώσει να βρεις τη γαλήνη που άποζητούς, ή ψυχή σου!

... Ένα ήλιόλουστο πρωινό, η Γκιζέλα πέρασε το κατώφλι του μοναστηριού, με τη ματιά γαλήνια και με βήμα σταθερό. Της φαινόταν πως άκουγε από ψηλά τη φωνή του Κλάους και του μικρού Ντόλη, που της λέγανε:

— 'Ο Θεός μαζί σου, Γκιζέλα! Η γαλήνη που πόθησες, σε περιμένει εδώ!...

Η γαλήνη που πόθησες, σε περιμένει εδώ!...

Η γαλήνη που πόθησες, σε περιμένει εδώ!...

Η γαλήνη που πόθησες, σε περιμένει εδώ!...

Η γαλήνη που πόθησες, σε περιμένει εδώ!...

Η γαλήνη που πόθησες, σε περιμένει εδώ!...

Η γαλήνη που πόθησες, σε περιμένει εδώ!...

Η γαλήνη που πόθησες, σε περιμένει εδώ!...

Η Μαγκαλί Νοέλ φημίζεται για το ωραίο σώμα της.

— Πού και πότε γεννηθήκατε, μίς Νοέλ αν φυσικά δεν έχετε αντίρρηση...

— Γεννηθήκα στην Σμύρνη στις 15 Δεκεμβρίου του 1929 από γονείς Γάλλους έγκατεστημένους εκεί.

— Από πού και πότε άρχισατε την καλλιτεχνική καριέρα σας για να καταλήξετε στάρ του κινηματογράφου:

— Όταν ξαναγύρισα με τους γονείς μου στο Παρίσι σε ηλικία 10 ετών, ήμουν ήδη καλή χορεύτρια άνατολικών ιδίως χορών, που είχε μάθει στην Άνατολή. Έπίσης, τραγουδούσα αρκετά καλά. Τα προσόντα αυτά με έκαναν να σπουδάσω χορογραφία και δραματική τέχνη και σε ηλικία 16 ετών να βγώ για πρώτη φορά στη σκηνή ως «ντιζέζ» νυχτερινού κοσμηικού κέντρου. Απ' εκεί μέχρι τις πύλες των κινηματογραφικών στούντιο ο δρόμος δεν είναι μακρύς... 'Οφείλω πάντως να ομολογήσω ότι αν δεν βρισκόταν στο δρόμο μου ο γνωστός σκηνοθέτης Ζυλ Ντασσέν για να με προσέξει και να μου δώσει το γνωστό ρόλο στην ταινία του «Ριφιφι», ίσως να μην ήμουν άκουη τόσο γρήγορα...

— Πόσες ταινίες έχετε γυρίσει μέχρι σήμερα:

— Από το 1954 που άρχισα την κινηματογραφική καριέρα μου μέχρι σήμερα πήρα μέρος ή πρωταγωνίστησα σε 22 ταινίες.

— Σκοπεύετε να συνεχίσετε στον κινηματογράφο ή σας τραβά περισσότερο το θέατρο:

— Άσφαλώς θα μείνω στὸν κινηματογράφο εφόσον το κοινό εξακολουθεί να μου δείχνει συμπάθεια. Δείκτης των προτιμήσεων του κοινού είναι πάντα η έπιτυχία των ταινιών κάθε καλλιτέχνη. Εφόσον οι παραγωγοί και οι σκηνοθέτες μου κάνουν προτάσεις συνεχώς για το γύρισμα νέων ταινιών, αυτό σημαίνει ότι το κοινό εξακολουθεί να με συμπαθεί και να ικανοποιείται από τις ταινίες μου...

Στο σημείο αυτό διακόπτεται η τόσο ένδιαφέρουσα συνέντευξί μας με τη γοητευτική Μαγκαλί. Το τραίνο πλησιάζει στη Ρώμη και η συνομιλητριά μας βιάζεται να έτοιμασθή. 'Ο Ρομπέρτο Ρίσσο δεν πρέπει να την περιμένει πολύ...

ΦΡΑΝΚ ΡΟΖΕ

Κινηματογραφικές πεννίες

* Η καλύτερη απόδειξη της συμπληρώσεως του ζεύγους Τζην Κραίν — Πάλ Μπουκιαν είναι το γεγονός ότι η Τζην περιμένει τώρα ένα έκτο παιδί.

* Στο φιλμ, που θα γυριστή στο Λονδίνο με θέμα τη ζωή του Λονδρ, το πρώτο θέμα του άπαισιου έγκληματιά θα είναι η Κορίν Καλντ. Το Λονδρ θα τον υποδυθή ο Τζορτζ Σάντερς.

* 'Ο Τζέρρυ Λιούις θα άρσενη... Σταχτοπούτα στο φιλμ «'Ο Τζέρρυ... Σταχτοπούτα».

* 'Η Πατρίτσια 'Ουεννέ διέλυσε τοτε άρραβόνες της με τον πολυκατακτημένο Τζέρρυ Νάσασον. «Κατάλαβα, είπε, πως το χρέμα δε φέρνει την ευτυχία».

* Η Σαρίτα Μοντιέλ θα γυρίσει το προσεχές της φιλμ στο Μεξικό υπό τη διεύθυνση του συζύγου της Άντονι Μάν. Τίτλος του έργου: «Το ωριμο φρούτο».

ΕΝΑ μαινούρχιο

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΑΝΝΑ είχε στενοχωρηθεί πολύ, όταν ο γιατρός είπε στον πατέρα της πως η καρδιά του ήταν κουρασμένη και πως έπρεπε να περάσει το καλοκαίρι στην έξοχή για να συνέλθει. Η κοπέλλα είχε βρή μια θέσι δακτυλογράφου και δεν ήθελε να τη χάσει. Δέ μπορούσε όμως ν' αφήσει τους γονείς της να φύγουν μόνοι τους για την έξοχή. Έτσι, εγκατέλειψε τη δουλειά της και πήγε μαζί τους.

Το μεγαλύτερο μέρος της στενοχωρίας της διαλύθηκε, όταν είδε πόσο όμορφο ήταν το μέρος που θα περνούσαν τον Ιούλιο και τον Αυγουστο. Κι' όταν, ύστερα από μερικές μέρες, ο πατέρας της της άγγειλε πως τη ζητούσαν στον πύργο των Μάκ Λόαν — ένα παλιό, μεγαλόπρεπο κτίριο που ύψωνόταν μέσα στο δάσος — για να δακτυλογραφήσει κάτι χειρόγραφα του τελευταίου απογόνου των Μάκ Λόαν, η Άννα ξαναβρήκε όλο της το κέφι.

Ο Τζαίμς Μάκ Λόαν ήταν πολύ πιο νέος και πολύ πιο όμορφος απ' ό,τι είχε φανταστεί η Άννα. Μόλις θάχε κλείσει τα 28. Ήταν ψηλός, λεπτός, με γκριζα μάτια και καλοσχεδιασμένο στόμα.

Την υποδέχτηκε ευγενικά και της έδειξε ένα σωρό χειρόγραφα, λέγοντάς της χαμογελαστά:

— Πρώτα απ' όλα πρέπει να τα θάλουμε σε τάξι. Φοβάμαι πως θα σ' ας κουράσω πολύ. Ο μισθός σας θα είναι...

Και πρόσφερε ένα ποσόν, που έκανε τα μάτια της Άννας να γυαλίσουν...

Μέσα σε δυο μέρες, είχαν θάλει τα χειρόγραφα στη σειρά κι' η κοπέλλα άρχισε να τ' αντιγράφει. Ο Τζαίμς θρискόταν πάντα κοντά της, έτοιμος να τη βοηθήσει, όπου συναντούσε κάποια δυσκολία.

Οι ευγενικοί του τρόποι και το ωραίο του παρουσιαστικό είχαν σκλαβώσει την καρδιά της Άννας. Μά έλεγε στον εαυτό της πως δεν έπρεπε να παρασυρθεί και να τον έρωτευθεί, γιατί είχε μάθει πως ήταν άρραβωνιασμένος και πως θα παντρευόταν τον Όκτώβριο.

Παρ' όλ' αυτά, οι σχέσεις τους γίνονταν όλο και πιο φιλικές. Το έργο του Τζαίμς ήταν ή ιστορία της οικογενείας του, που ξεκινούσε από πολλούς αιώνες πριν. Κι' η Άννα είχε βοηθηθεί απ' τους ρομαντικούς ιππότες, τις όμορφες πυργολέσποιες, τους θρύλους και τις παραδόσεις.

Όταν τελείωνε τη δουλειά της, κουβέντιαζε με το νέο για τον κόσμο αυτό των παραμυθιών, που όμως είχε υπάρξει κάποτε...

Έν' απόγεμα που ξεχάστηκαν συζητώντας, ο Τζαίμς πήγε την κοπέλλα ως το σπίτι της με τ' αυτοκίνητό του. Εκείνη τον κάλεσε να μπει μέσα και κατέληξαν να φάνε όλοι μαζί το θράδυ και να φύγει ο Τζαίμς κατά τα μεσάνυχτα, ένθουσιασμένος απ' την παρέα που είχε κάνει με τον πατέρα της.

Από τότε, πήγαινε συχνά να περάσει τα θράδυα του με την οικογένεια της Άννας.

Τώρα πια η κοπέλλα ήξερε απ' τον ίδιο ότι ή άρραβωνιαστικά του λεγόταν Μάργκαρετ Τόμσον, ότι ήταν πολύ πλούσια και πολύ γοητευτική κι' ότι είχε πάει να κάνει το γύρο της Ευρώπης. Μά ενώ καταλάβαινε πόσο ανόητο θα ήταν να προσπαθήσει να τ' ατάξει με μια τέτοια αντίπαλο, αυτή που δε διέθετε παρά τη

δροσερή όμορφιά των 20 χρόνων της, ή ζήλεια της δάγκωνε την καρδιά...

Κάποτε έξηγησε στο Τζαίμς ότι το πραγματικό της όνομα ήταν Άνζολετ κι' ότι τη φώναζαν Άννα για συντομία.

Κατά τα τέλη Αυγούστου, ο νέος της παρουσίασε ένα υπέροχο τριαντάφυλλο, που είχε ένα σπάνιο σκούρο χρυσαφί χρώμα.

Μ' άρεσει ν' ασχολούμαι με τα λουλούδια, της έξηγησε. Το τριαντάφυλλο αυτό είναι ένα νέο είδος που κατάφερα να δημιουργήσω τώρα τελευταία. Το βάφτισα Άνζολετ, γιατί σου μοιάζει στην όμορφιά και στη χάρη.

Η κοπέλλα ένοιωσε να πιάνεται ή αναπνοή της. Προσπάθησε να πη κάτι, άλλ' ή συγκίνησι δεν την άφινε... Γύρισε απότομα και βγήκε τρέχοντας απ' το δωμάτιο.

Όταν συνήλθε απ' την ταραχή της, σκέφτηκε πως είχε φερθεί σαν παιδί και πως είχε παρεξηγήσει μια άπλη έκδήλωσι φιλίας εκ μέρους του Τζαίμς...

Τ' άλλο πρωί, όταν πήγε στον πύργο, αποφασισμένη να του ζητήσει συγγνώμη για την κουτή στάσι της, έμαθε πως ο νέος κιά του που γύριζε απ' το ταξίδι της.

«Αυτό είναι το τέλος! σκεφτόταν μελαγχολικά, καθώς πήγαινε στο σπίτι της. Δέ θα τον ξαναδώ πιά!»

Την άλλη μέρα, δεν πήγε στον πύργο. Τ' απόγεμα όμως, πήγε να την επισκεφθεί. Η Άννα πήγε στο ραντεβού, γεμάτη απορία. Τί την ήθελε ή μητέρα του Τζαίμς;

Την είχε συναντήσει μερικές φορές, όταν εργαζόταν ακόμα ή γυναίκα, που ή κοπέλλα τη φοβότανε κάπως...

Μόλις μπήκε στο σαλόνι του πύργου, ή κ. Μάκ Λόαν την έβαλε να καθήσει και της είπε κυταξοντάς την στα μάτια:

— Ίσως σου φανούν ρομαντικά τα λόγια μου. Μά πιστεύω πάντα ότι για κάθε άντρα υπάρχει μόνο μια γυναίκα που του ταιριάζει απόλυτα. Νομίζω πως εσύ είσαι εκείνη που ταιριάζεις στον Τζαίμς.

Μά... πως... έκανε έκπληκτη ή κοπέλλα.

Αυτό το καλοκαίρι που πέρασε κοντά σου, τον άλλαξε τε- λείως, συνέχισε ή μητέρα του Τζαίμς. Έγινε δραστήριος, χα- ρίς άρχισε να προχωρήσει μπροστά!... Αυτό το θιβλίό το τώρρωσε να το τελειώσει. Είμαι σίγουρη πως μαζί σου θα βρή την ευτυχία που δε θα μπορούσε να του δώσει ποτέ ή Μάργκαρετ.

Το κακό είναι πως ή γοητεία της τον μαγεύει και τον κάνει να ξεχνά ή πόσο έγωίστρια κι' επιπόλαιη είναι! Έλπίζω όμως

πως αυτή τη φορά δε θα κατορθώσει να τον παρασύρει... Θα το βρούμε την άλλη εβδομάδα που θα γυρίσει!

Η Άννα έφυγε απ' τον πύργο με την καρδιά πλημμυρισμένη από τρελλά όνειρα. Μετρούσε τις ώρες, ώσπου να περάσει ή εβδομάδα. Άλλ' ο Τζαίμς δε φάνηκε...

Όσο πλησίαζε ο καιρός που θα φεύγανε απ' την έξοχή, ή κοπέλλα έβλεπε τις ελπίδες της να μαραίνονται. Φαίνεται πως ή μητέρα του Τζαίμς είχε κάνει λάθος και πως ο γιός της δε θα έπαινε ν' αγαπά ή Μάργκαρετ...

Η μέρα της αναχώρησης έφτασε. Η μητέρα της Άννας είχε ετοιμάσει τις βαλίτσες.

Η κοπέλλα είχε βγή για λίγο στον κήπο, όταν μια κούρσα σταμάτησε μπροστά στην έξωπορτα και πήδησε έξω ο Τζαίμς!

Το χαμόγελό του έδειχνε άνθρωπο τρισευχισμένο. Γειά σου, Άννα! φώναξε ζωηρά. Ήρθα να σε καλέσω να φάμε απόψε στον πύργο. Αγόρασα σαμπάνια, κι' ή μητέρα μου γυαλίζει αυτή τη στιγμή τα άσημένα κρησπίγια.

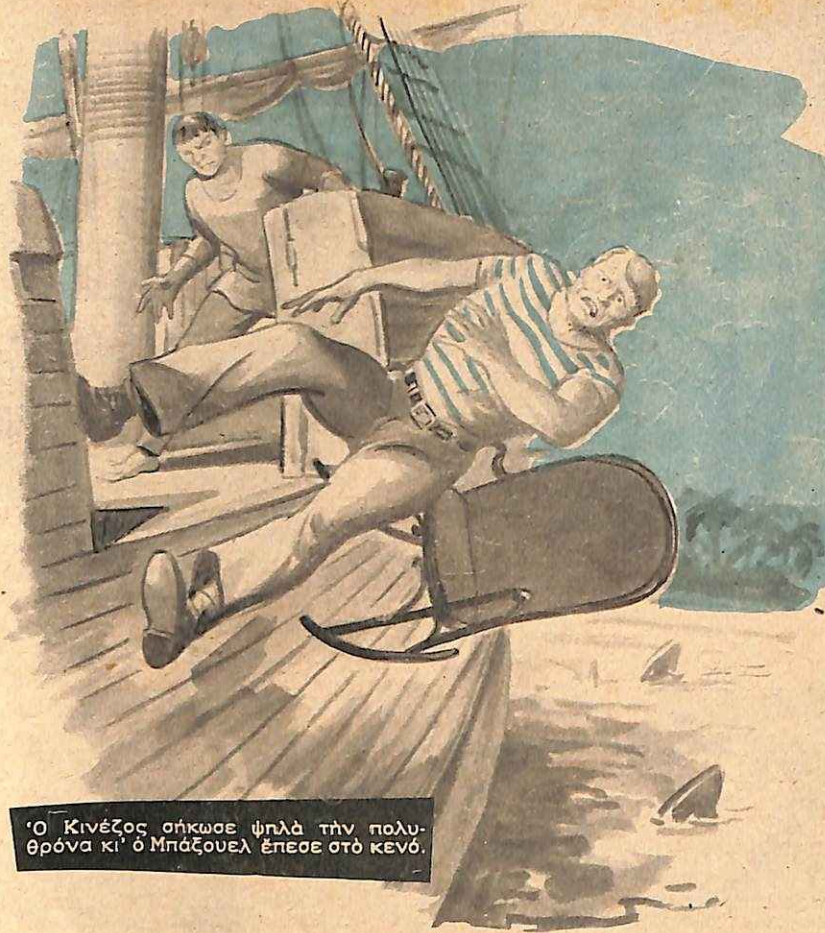
Γιορτάζεις τίποτα; ρώτησε ή Άννα, με τη σκέψι πως ό- ρου νάταν θα της άναγγελλε τους γάμους του.

Και βέβαια γιορτάζω κάτι! δήλωσε ο νέος. Σούφερα κι' ένα τριαντάφυλλο απ' αυτά που έχουν τ' όνομά σου, για να το φορέ- σης το θράδυ. Θέλω να είσαι πολύ όμορφη... αγάπη μου... τη στιγμή που θα σου ζητήσω να γίνης γυναίκα μου!

Τα δάκρυα της ευτυχίας είχαν θαλώσει τόσο τα μάτια της Άννας, ώστε δεν έβλεπε πιά τίποτα. Και μόνο όταν ο Τζαίμς ήν έσφιξε στην αγκαλιά του, πείστηκε πως δεν είχε δη όνειρο και πως ο αγαπημένος της ήταν δικός της...

ΝΟΡΜΑ ΠΑΤΕΡΣΟΝ

Όσο πλησίαζε ο καιρός που θα φεύ- γανε απ' την έξοχή, ή Άννα έβλε- πε τις ελπίδες της να μαραίνονται.

Ο Κινέζος σήκωσε ψηλά την πολυθρόνα κι' ο Μπάξουελ έπεσε στο κενό.

Η εκδίκηση

Του ΚΙΝΕΖΟΥ

Οι δυο άντρες ήταν ολόμοναχοι στο κατάστρωμα της γολέτας. Τα μάτια τους πετούσαν σπιθίδες. Ο ένας ήταν πενηντάρας, ψηλός και χοντρός σαν βώδι, με κτηνώδες πρόσωπο. Ο άλλος, 20 χρόνια νεώτερος, είχε λεπτό και σφισχτοδεμένο σώμα και ευγενικό ύφος.

— Όποτε έπιμένετε, πλοίαρχε Μπάξουελ; είπε ο δεύτερος, με βωνή που έτρεπε από συγκρατημένο θυμό.

— Και βέβαια! φώναξε ο άλλος. Όσοι βρίσκονται στην υπηρεσία μου, πρέπει να με υπακούουν!

— Ακόμη κι' όταν πρόκειται να σας παραδώσουνε τη μνηστή τους; — Ακόμη και τότε!... Άλλωστε δεν ξέρω για ποιά μνηστή σου μου μιλάς. Ο γερο-Κανάκος, ο πατέρας της κοπέλλας, δέχτηκε να μου τη φέρει αύριο στη γολέτα και να πάρω 100 ρούπες. Τό καλλίτερο λοιπόν για σένα είναι να πάρης την άδεια που σου δίνω... Τρεις μέρες, δε θα πατήσης καθόλου το πόδι σου στο καράβι. Μπορείς να βγής στη στεριά και να κάνης ό,τι θέλεις, Τζών Σμιθ.

— Εγώ όμως προτιμώ να μείνω εδώ!

Κι' ο νέος τράβηξε ξαφνικά το μαχαίρι του και χύμηξε πάνω στον πλοίαρχο. Μα κι' εκείνος τον περίμενε. Με τόνα χέρι του άπομάκρυνε το μαχαίρι και με τ' άλλο του κατάφερε μια δυνατή γροθιά στο σαγόνι. Ο νέος ζαλίστηκε, έπεσε και χτύπησε το κεφάλι του στην κουπαστή...

Όταν συνήλθε, ήταν φιαωμένος και δεμένος γερά στην άκρη του άμπαριού της πλώρης. Ο καπετάνιος έσκυβε πάνω του, κατακόκκινος απ' το θυμό του.

— Ήλιθιε! ούρλιασε. Ξεχνάς λοιπόν πως εγώ μονάχα διατάζω, στο καράβι μου;... Έχω δομάσει πιο δυνατούς από σένα. Ρώτησε και τον Τιάο, τον Κινέζο μάγουλό μου...

»Θα μείνης τώρα όπως είσαι ως το σούρουπο. Μην ξεχνάς πως είμαστε μόνοι. Όλοι οι ναύτες βρίσκονται στη στεριά. Όταν γυρίσουν, δε θάσαι πια ζωντανός! Θα παραδώσω το παληοτόμαρό σου στους καρχαρίες... κι' αύριο η μνηστή σου θάρθη να με διασκεδάση, χωρίς να ζητήσει τη συγκατάθεσή σου.

Προχώρησε ως τη δεξιά κουπαστή, έβγαλε την άμπαρά κι' άνοιξε τις δυο πόρτες. Ύστερα σφύριξε με μια σφυρίχτρα.

Έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα, εμφανίστηκε ένας κοντός Κινέζος, βρώμικος και κουρελής.

— Την πολυθρόνα μου! διατάξε ο καπετάνιος.

Ο Κινέζος του την έφερε άμέσως. Ο Μπάξουελ του ψιθύρισε λίγα λόγια.

— Ούισκυ, Τιάο! διατάξε ύστερα.

Ο Κινέζος έφυγε πάλι και ξαναγύρισε φέρνοντας μια μπουτίλια κι' ένα ποτήρι.

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Στο μεταξύ, ο καπετάνιος έλεγε στο Τζών Σμιθ. — Θα καθίσω εκεί, αντίκρυ στο πέλαγος. Σε μία ώρα θά'χει σκοτεινιάσει. Τότε ο Τιάο, που μου είναι άφοσιωμένος και χειροδύναμος, θα σε τραβήξει ως την κουπαστή και θα σε πετάξει στη θάλασσα. Οι καρχαρίες, που θα τους έχω μαζέψει γύρω απ' το καράβι σίχοντάς τους κομμάτια κρέας απ' το παρόδυρο της κουζίνας, θα σε περιμένουνε για να σε περιποιηθούνε. Κι' εγώ θ' άπολαυθάνω το θέαμα!... Του γύρισε τις πλάτες και πήγε να ξαπλώθη στην πολυθρόνα του. Γέμισε ένα ποτήρι ούισκυ και το ρούφηξε όλο.

Το ίδιο ξανάγινε πολλές φορές, ώσπου άδειασε η μπουτίλια. Ο Μπάξουελ άναψε τότε την πίπα του, ξαπλώθηκε άναπαυτικότερα στην πολυθρόνα του και περίμενε...

Ο νέος, άκίνητος, με τα μάτια μισόκλειστα, συλλογίζοντάς όσα είχαν συμβη ως τότε, και καταριόταν την ημέρα που είχε πάει το Μπάξουελ στο σπίτι της μνηστής του, μιας κοπέλλας της Ταϊτής. Πώς δεν ποόβλεψε ότι θα την έρωτευόταν αυτό το κτήνος;...

Γώρα είχε γίνει πια το κακό! Ο Μπάξουελ θα την άρπαζε στο πλοίο του, κι' αυτός δε θα μπορούσε να την υπερασπιστή.

Σε λίγο, ο Τζών Σμιθ, ο ύποπλος αρχος της γολέτας, δε θα υπήρχε πια. Θα τον είχαν καταβροχθίσει οι καρχαρίες!

Ποιός να τον σώσει; Δεν υπήρχε στο πλοίο άλλος απ' τον καπετάνιο κι' αυτόν. Ήταν, βέβαια, κι' ο Τιάο. Άλλ' αυτός δε λογαριαζότανε. Ο Μπάξουελ είχε άτιμάσει τη γυναίκα του και του είχε πάρει την περιουσία του, επειδή, από μια τυχία σύμπτωση, είχε άνακαλύψει το μυστικό του: ότι δηλαδή ο Τιάο είχε σκοτώσει κι' είχε ληστέψει άλλοτε κάποιον Άμερικανό.

Έτσι, τον είχε κάνει άφοσιωμένο σκλάβο του, κτήμα του.

Δεν υπήρχε λοιπόν καμιά έλπίδα, από πουθενά, για το Τζών Σμιθ!

Σιγά-σιγά, η θάλασσα είχε άρχισει να βάφεται μαύρη.

Ο Σμιθ γύρισε το κεφάλι του και κύτταξε τον έχθρό του.

Ο Μπάξουελ καθόταν αντίκρυ του. Μια σιγανή, ρυθμική κίνηση λίκνιζε την πολυθρόνα του. Ή πίπα είχε σβύσει στο στόμα του. Τ' άριστερό του χέρι, άκουμπισμένο στα πόδια του, κρατούσε ένα άδειο ποτήρι. Απ' τα μισάνοιχτα χείλη του έβγαине ένα έλαφρό ροχαλτό.

Τα νεύρα του νέου βρίσκονταν σε φοβερό ύπερένταση.

«Ώ, να ήμουν έλευθερος!... για ένα λεπτό μονάχα!...» συλλογίστηκε.

Ξαφνικά, το πρόσωπό του πήρε μια έκφραση άγωνίας. Τα μάτια του κύτταξαν, διαπλάτα... Στη θάλασσα γλιστρούσαν κάτι μεγάλοι σκούροι όγκοι. Ήταν οι καρχαρίες! Δέκα, είκοσι, ίσως και πιο πολλοί...

Μα δεν ήταν αυτοί που τάραζαν μισοσκοτάδο, του φάνηκε πως έβλεπε να κουνιέται η πολυθρόνα του Μπάξουελ!

Μα ναι, βέβαια! Σε κάθε κίνηση του πλοίου, γλιστρούσε σιγά-σιγά, άθόρυβα κι' ανεπίσητα προς την άνοιχτή κουπαστή, σαν να την τραβούσε κάποια άφορη δύναμη.

Πριν από 20 λεπτά, άπείχε δυο μέτρα απ' την κουπαστή, σαν βρίσκοντάς μόνο μισό μέτρο μακριά της!

Ο Τζών Σμιθ παρακολουδούσε το άθόρυβο αυτό γλυστρήμα της κι' ένοιωθε τα μελίγγια του να πονάνε απ' την άγωνία... Οι θάλασσα...

Ξαφνικά, μια λεπτή σιλουέτα ξεπρόβαλε μέσ' στο σκοτάδι. Ο Τζών Σμιθ ένοιωσε άμέσως να τον λούζη κρύος ιδρώτας.

Ήταν ο Τιάο Σανγκ, το πιστό σκυλί του πλοίαρχου Μπάξουελ, που έρχοντάς πάνω στην ώρα!

Μα ο Κινέζος δεν προχώρησε προς το μέρος του. Είχε σταθή πίσω απ' την πολυθρόνα. Σιγούρα, θα ύπνυνε το Μπάξουελ, για να διασκεδάση βλέποντας που θα τον κατασπαράζουν οι καρχαρίες...

Μα όχι! Ο Κινέζος έσκυψε άπότομα και σήκωσε ψηλά την πολυθρόνα με το φορτίο της, με μια δύναμη υπεράνθρωπη.

Αντήχησε μια κραυγή, ένα ούρλιασμα... και τίποτ' άλλο! Ο Μπάξουελ έπεσε στο κενό!

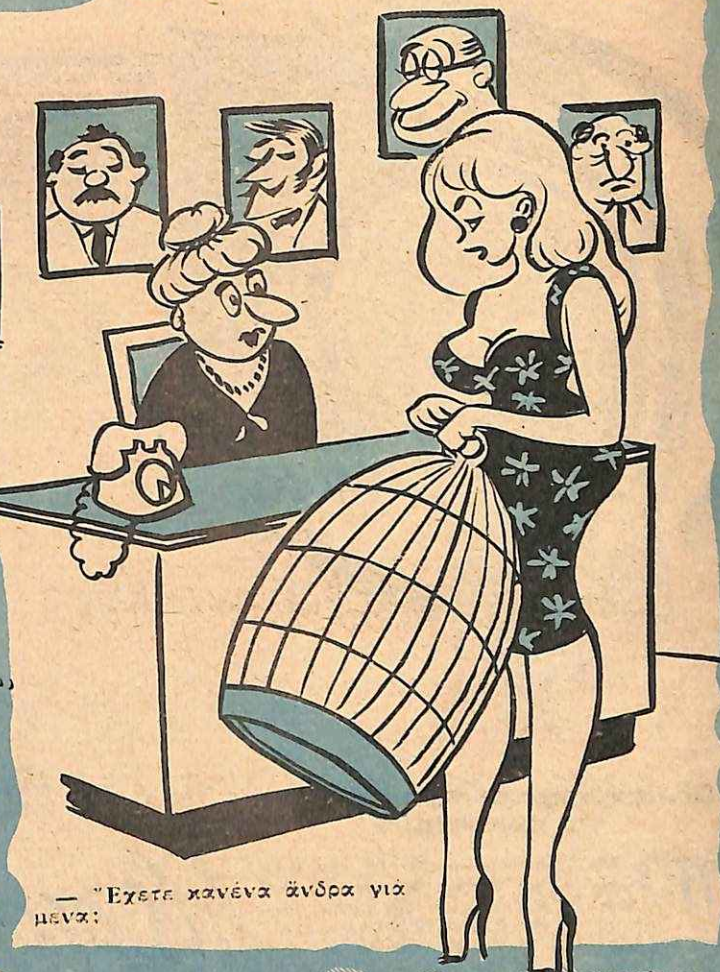
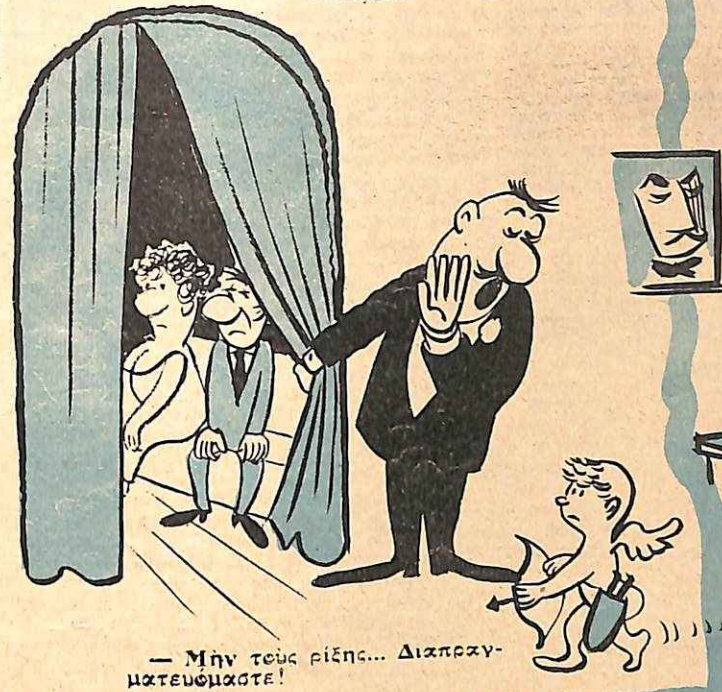
Ο Κινέζος παρακολούθησε για λίγο το φριχτό άναβρασμό που γινότανε, μέσα στη θάλασσα.

Ύστερα πλησίασε σιγά-σιγά το μισολιπόθυμο Τζών Σμιθ, τον έλυσε και ξαναγύρισε στην κουζίνα του, άτάραχος, σαν να μην είχε συμβη άπολύτως τίποτα.

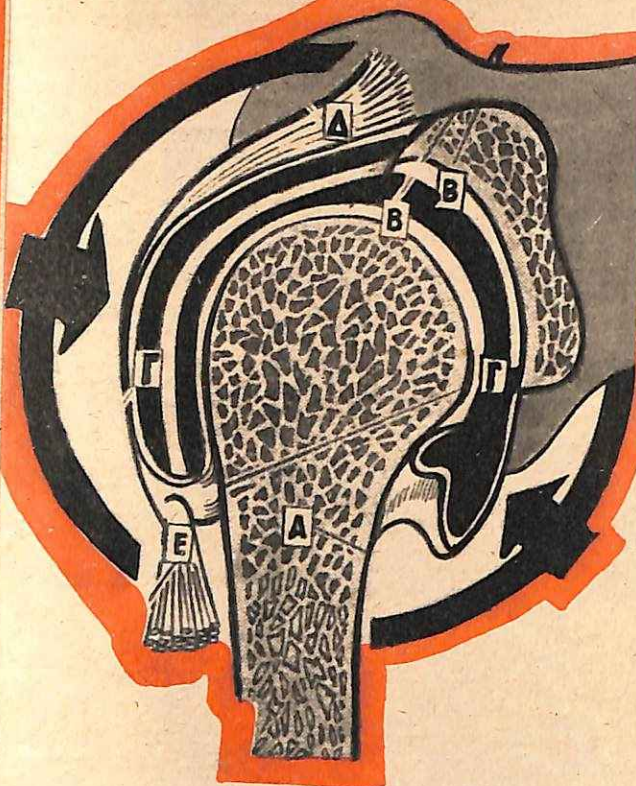
Ή νύχτα είχε άπλωθη τώρα γύρω, ολόμαυρη...

Η γολέτα συνέχισε την άλλη μέρα το ταξίδι της στα νησιά του Ειρηνικού, με καπετάνιο το Τζών Σμιθ, που λίγο καιρό άργότερα παντρεύτηκε την Άρουάρο, την όμορφότερη κοπέλλα της Ταϊτής.

Α. ΑΜΑΜΠΕΛ

Χωρίς λόνια

Οι χρόνιοι ρευματισμοί δεν προσβάλλουν τα όστα, αλλά το συνδετικό ιστό, που περιβάλλει τις αρθρώσεις και τα διάφορα εξαρτήματά του. Α) Όστος. Β) Χόνδρος (τραγανό). Γ) Θύλας. Δ) Έλασμάτωση ίνες μέσα στη θήκη τους. Ε) Τένων συναρτημένος απ' ευθείας με το όστος. Όλα αυτά τα όργανα, που παράγονται από το συνδετικό ιστό, προσβάλλονται απ' το χρόνια ρευματισμό.

Πως

Οι παχύσαρκοι προσβάλλονται συχνότερα

ΠΟΛΛΟΙ πιστεύουν ότι οι ρευματισμοί είναι ασθένεια των οστών. Αλλά οι ρευματισμοί δεν έχουν σχέση με τα όστα. Προσβάλλουν κυρίως το συνδετικό ιστό που περιβάλλει τις αρθρώσεις.

Υπάρχουν δυο ειδών ρευματισμοί, που δεν έχουν, όμως, σχέση μεταξύ τους. Ο πρώτος, ο καλούμενος οξείος ρευματισμός των αρθρων, οφείλεται σε μικρόβιο (πνευμονόκοκκο, γονόκοκκο, βάκιλλο του τύφου κτλ.), προσβάλλει τα παιδιά και τους νέους και προκαλεί επικίνδυνες και κάποτε θανατηφόρες καρδιακές επιπλοκές. Ο δεύτερος είναι ασθένεια της γερωνικής ηλικίας και οφείλεται σε φυσιολογικό εκφυλισμό του συνδετικού ιστού. Καλείται συνηθέστερα χρόνιας, γιατί συνεχίζεται με εναλλαγές κρίσεων και ηρεμίας ως το τέλος της ζωής.

Όλοι οι άνθρωποι που περάσαν τα εξήντα υποφέρουν λίγο ή πολύ από χρόνιους ρευματισμούς. Υπάρχουν, όμως, παραδείγματα γέρων που αισθάνθηκαν τις πρώτες ρευματικές προσβολές έπειτα από τα ογδόντα.

Η αρθρωσι που προσβάλλεται συχνότερα από το χρόνια ρευματισμό είναι το γόνατο, για το λόγο ότι υποβάσσεται λόγω του βάρους του σώματος. 92% των ανθρώπων ηλικίας 60—70 χρόνων υποφέρουν από ρευματισμούς που εντοπίζονται στην αρθρωσι του γόνατος. Μετά τα 80, μόνον σε τελείως εξαιρετικές περιπτώσεις, η αρθρωσι του γόνατος παραμένει άσκητη.

Οι αρθρώσεις των άνω άκρων προσβάλλονται λιγότερο συχνά. Οι ρευματισμοί των χεριών παρατηρούνται περισσότερο στα άτομα που έχουν διαρκώς τα χέρια τους μέσα στο νερό (νοικοκυρές, πλύστρες, λαντζέρηδες κτλ.).

Η ρευματική προδιάθεση είναι αναμφισβήτητη. Το ρευματικό πεδίο μεταδίδεται συνηθέστερα από τους πατέρες στα αγόρια κι από τις μητέρες στα κορίτσια. Ο καλούμενος ρευματισμός της έμμηνορροίας π.χ. από τον όποιον υποφέρει η μητέρα εμφανίζεται κατόπιν και στην κόρη κατά την ίδια εποχή.

Οι στατιστικές δείχνουν, εξ άλλου, ότι οι παχύσαρκοι προσβάλλονται από ρευματισμούς συχνότερα από τους λειψούς. Κι αυτό είναι εύεξηγο. Γιατί οι αρθρώσεις των πρώτων, που έχουν να κρατήσουν μεγαλύτερο βάρος, κουράζονται περισσότερο.

Όλες οι παθήσεις των αρθρώσεων ή των άκρων μειώνουν επίσης την άντοχή του συνδετικού ιστού και προδιαθέτουν στο χρόνια ρευματισμό. Αυτό συμβαίνει π.χ. με ώριμες φλογώεις μικροβιακής προέλευσης των χόνδρων των αρθρώσεων. Τα κατάγματα επίσης, ακόμη

Τους ρευματισμούς

ΘΑ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΟΥΜΕ

εφαρμογές ηλεκτρισμού με διάφορες μορφές δίνουν επίσης πολύ καλά αποτελέσματα.

2) Το ίδιο και το θείο, σε συνδυασμό με τις βιταμίνες Β, εξαφανίζουν συνήθως τους πόνους και ξαναδίνουν στην πάχυνση αρθρωσι την ελαστικότητά της.

3) Οι άρσενικές και θηλυκές ορμόνες δίνουν εξαιρετικά αποτελέσματα σε ώριμες περιπτώσεις.

4) Η κορτιζόνη είναι, ως γνωστόν, μια ορμόνη και βγαίνει από τους επινεφριδίου αδένες. Το Α.Σ.Τ.Η., εξ άλλου, παράγει και θειματικώτατα αποτελέσματα σε ώριμες μορφές χρόνιου ρευματισμού. Δεν έχουν, όμως, επίδραση στους ασθενείς που προχωρημένης ηλικίας.

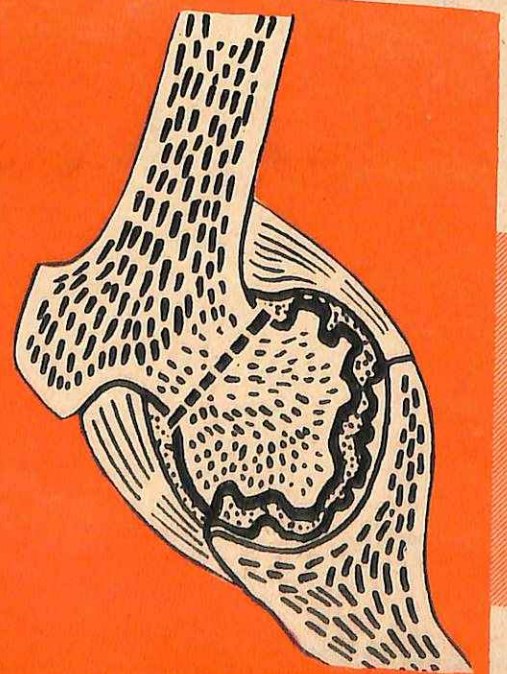
5) Η άσπιρίνη δίνει πάντοτε πολύ καλά αποτελέσματα. Έν και το Α.Σ.Τ.Η. δεν έχουν επίδραση. Η άσπιρίνη είναι καλύτερη να συνδυάζεται με βιταμίνες Β, που έπαιξαν και συμπληρώουν την ευεργετική ενέργειά της.

6) Η χειρουργική επέμβαση μπορεί σε ώριμες περιπτώσεις να εξαφανίσει τις συνέπειες μιας άρχουσας άγκυλώσεως και να επιτρέψει στον ασθενή να κινηθεί και πάλι το πάχος μέλος του. Ένα μέρος της πασχούσης αρθρώσεως αντικαθίσταται με πρόται κυρίως στο γόνατο και τους γοφούς.

Μπορούμε να προλάβουμε τον εκφυλισμό του συνδετικού ιστού, που προκαλεί το χρόνια ρευματισμό; Όχι. Μπορούμε, όμως, να υγιεινίσουμε τη ζωή και με διάφορα μέσα να ξαναευνώωνουμε και αναζωογονούμε αυτό τον ιστό. Τα καταλληλότερα μέσα γι' αυτό το σκοπό είναι τα έμβρυα εκχυλίσματα, οι ενέσεις πλακώδους, η ορμονοθεραπεία, οι μεταμοσχεύσεις και οι έμφυτοι όρροι του Μπογκομόλετς και του Μπαρντάχ, ο βασιλικός πολτός των μελισσών κ.ά.

Η ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟΥ ΦΑΚΟΥ

Δύο Ρώσοι επιστήμονες, ο καθηγητής Σαντουρσκίλι κι η δασκάλισσα Ταμάρα Σικαουλιτζέ, κατόρθωσαν να επιτύχουν την ανάπτυξη νέων κρυσταλλωδών φακών σε κοινά. Η ανακάλυψη αυτή είναι σημαντική. Οι δύο Ρώσοι επιστήμονες άφησαν τον κρυσταλλωδών φακό στη σχηματισθείσα έτσι κοιλότητα κύτταρα που τα είχαν προσφάσει από έμβρυα κοινών ηλικίας τριών εβδομάτων. Ύστερα από 11 μήνες, στα μάτια των εγχυθέντων κοινών είχαν σχηματισθεί νέοι κρυσταλλώδεις φακοί.

Περιπετειώδες, κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό ΦΡΑΝΚ ΜΠΑΡΕΤ

ΘΑ ΜΕΝΗ ΖΩΝΤΑΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Μπέρναρ Τόρν, ένας καλός αλλά φτωχός νέος, εργάζεται ως γραμματέας στο σπίτι του πλούσιου οδρ Χένρυ Ντύνκαν. Έρωτεύεται, λοιπόν, την κορη του κι εκείνη του ανταποδίδει τον έρωτα. Αλλά ο πατέρας της δε θέλει ούτε ν' ακούσει για γάμο μεταξύ τους, αν ο νέος δεν αποκτήσει πρώτα περιουσία και κοινωνική θέσι. Έτσι, ο Τόρν παραιτείται και φεύγει, με το σκοπό να ξεντευτεί και να κληνησεί την τύχη του. Προηγούμενος όμως θέλει να πουλήσει ένα παλιό έξοχικό σπίτι, που κληρονόμησε απ' τον πατέρα του. Το σπίτι αυτό ήταν για πολλόν καιρό άντρο λαθροπώρων, που είχαν αρχίσει τους τόν προπάπο του Τόρν. Ένα ιδιόρρυθμο και κακότροπο γέρο, που ζή άκομα. Τώρα μένει εκεί ο παππούς του Τόρν. Ο νέος του προτείνει ν' αγοράσει αυτός το σπίτι κι εκείνος δέχεται. Μεθαυριώνως ο παππούς, πέφτει και οπάει το πόδι του. Μη μπορώντας τότε να γυρίσει στο σπίτι του, αναθέτει τόν έγγονό του να κατεβάσει διάφορα τρόφιμα μέσα σ' ένα πηγάδι, που βρίσκεται στο πλυσταριό. Του δικαιολογείται δε πως υπάρχει εκεί κάτω μια ταβέρνα, πέφτει και οπάει το πόδι του. Μη μπορώντας τότε να γυρίσει στο σπίτι του, αναθέτει τόν έγγονό του να κατεβάσει διάφορα τρόφιμα μέσα σ' ένα πηγάδι, που βρίσκεται στο πλυσταριό. Του δικαιολογείται δε πως υπάρχει εκεί κάτω μια ταβέρνα, πέφτει και οπάει το πόδι του. Μη μπορώντας τότε να γυρίσει στο σπίτι του, αναθέτει τόν έγγονό του να κατεβάσει διάφορα τρόφιμα μέσα σ' ένα πηγάδι, που βρίσκεται στο πλυσταριό. Του δικαιολογείται δε πως υπάρχει εκεί κάτω μια ταβέρνα, πέφτει και οπάει το πόδι του.

Στο μεταξύ, προσπάθησε να βρω κάποιον τρόπο για να φτάσω ως τη σχισμή και να την ανοίξω περισσότερο, ώστε να περάσουμε από κεί. Δυστυχώς, όμως, ο βράχος ήταν λείος και κατακόρυφος, χωρίς την παραμικρή ανωμαλία, που να με βοηθήσει στο σκαρφάλωμα. Ύπολογισα πως το άνοιγμα βρισκόταν σε ύψος πενήντα ποδών. — Αν είχαμε εδώ τις πέτρες, που υπάρχουν δίπλα... είπα στην Ψυχή. Μου άπαντησε με ανάρθρους ήχους. — Αλλά δεν τις έχουμε, δυστυχώς, πρόσθεσα. Πρέπει, λοιπόν, να σκεφθούμε άλλον τρόπο... Θα μπορούσαμε, βέβαια, να τραβήξουμε εδώ μέσα κομμάτια βράχου και να σχηματίσουμε ένα σκαρλό για να φτάσουμε ως την τρύπα. Αλλά η δουλειά αυτή απαιτεί μόνον. Κι' αμφιβάλλω αν πρόκειται να ζήσουμε ακόμα τόσο πολύ!

3ον — Θα μπορούσαμε επίσης να ρίξουμε ένα απ' τα μαδέρια, που στρίβουν το δολο του μεγάλου δωματίου, ν' ανοίξουμε πάνω του εγκοπές και να το μεταχειριστούμε σ' σκάλα. Μά, εκτός που αυτό είν' επικίνδυνο, αμφιβάλλω αν θα μπορούσαμε να τραβήξουμε ένα ξύλο τόσο βαρύ και χοντρό... Είμαι δε σίγουρος πως δε θα καταρθώσουμε ποτέ να τ' αναστήσουμε, για να το στήσουμε γυρτό. — Δε μας μένει λοιπόν παρά μία λύσι: να σκάψουμε το βράχο... Πριν αρχίσουμε, όμως, αν κάνω τόν ίδιο κρότο, όπου κι' αν τόν χτυπήσουμε...

Πραγματικά, χτύπησα το τοίχωμα με το τεκούρι μου. Κι' η δοκιμή αυτή — που διασκέδασε την Ψυχή — μ' απογοήτευσε γιατί δεν άκουσα πουνά τον παραμικρό υπόκοφο ήχο, που να δείχνει μικρότερο πάχος του βράχου. — Δεν έχει σημασία που θ' αρχίσουμε το σκάψιμο, είπα. Θα δούμε όμως ένα μέρος και θα το σημειώσουμε, για να ξέρουν εκείνοι που θ' ανακαλύψουν αργότερα αυτές τις σπηλιές σε ποιά θέσι προστάθησαν ν' ανοίξουμε ένα δρόμο σωτηρίας, πριν πεθάνουμε.

Πριν πεθάνουμε... πρόφερε μηχανικά η Ψυχή, επαναλαμβάνοντας τα λόγια μου με τόν ήχο τους. — Έμπρός δουλειά! είπα. Έχωσα τόν κόψι του τεκούριού μου στόν άσβεστόλιθο. Χάραξα ένα τετράγωνο δυο πο-

διών περίπου, που το θεώρησα αρκετά φαρδύ ώστε να μπορέσουμε να περάσουμε, κι' εργάσθηκα ύστερα όσο μου επιτρέπανε οι δυνάμεις μου. Η Ψυχή στεκόταν δίπλα μου, σιωπηλή. Μόλις άφησα το τεκούρι, το πήρε εκείνη και συνέχισε. Τ' άφησε δε μόνο όταν κουράστηκε πολύ.

— Πράδο, Ψυχή! τής είπα. Είσαι μία πολύτιμη βοηθός... Ύπολογισα πως είχαμε δουλέψει μία ώρα περίπου. Ο ούρανος φαινόταν τώρα σκοτεινότερος, μέσα απ' τη σχισμή. Έδόσαν βρισκόμαστε στα τέλη Μαρτίου, συμπεράνα πως η ώρα θα ήταν σχεδόν 7.

— Φτάνει για σήμερα, Ψυχή, είπα. Σε θαυμάζω! Εργάστηκες όσο κι' εγώ, αν όχι περισσότερες. Γιατί, ναί μεν χτυπάω εγώ δυνατώτερα, εσύ όμως βλέπεις καλύτερα στο σκοτάδι, κι' έτσι δε σπαταλάς άδικα τις δυνάμεις σου.

— Ανοίξαμε κι' οι δυο μας μία τρύπα ως εξη δαχτύλα βαθιά. Θαυμάσια! «Η αρχή είναι το ήμισυ του παντός!» λέει ένα ρητό. Δίχως να έλπιζουμε δε ότι θα επαληθεύα πόλυτα στην περίπτωσή μας, δεν υπάρχει αμφιβολία πως μας δίνει κουράγιο... — Μου έρχεται όμως μία ιδέα, που έπρεπε να την είχαν από πριν: Δεν πρόβλεψα αρκετό φάρδος για το τούνελ, που ανοίγουμε... Πιθανόν νάχουμε να τρυπήσουμε πενήντα πόδια βράχου. Πρέπει, λοιπόν, να κάνουμε τόσο μεγάλη την τρύπα, ώστε να μπορώμε να δουλεύουμε ορθοί μέσα σ' αυτήν... Δεν τ' είχα σκεφθεί... Ούτε και σύ, βέβαια!

«Η Ψυχή προσπάθησε να μου απαντήσει. Μά δεν αναγνώρισα πιά τη φωνή της: Από γλυκεία και καθαρή, που ήταν, είχε γίνει τώρα αδύνατη και βραχνή.

ΣΤΗ ΧΑΒΑΗ

— Κοίτιστα, μπορούμε να κώσουμε λίγα άνθη;

Κι' η δική μου επίσης έδρανε δύσκολα απ' το λαρύγγι μου.

Μά η σκέψη πως το παιδί εκείνο υπέφερε από δίψα εξ αιτίας μου, μου ήταν πιά άφορητη απ' το δικό μου βασανιστήριο. Συλλογίσθηκα, ξετρελλανμένος, πόσα θάχαμε ακόμα να τραβήξουμε, πριν πεθάνουμε!

— Πρέπει να βρούμε νερό! φώναξα μ' άπελυσία. Πού όμως;... Σαφινικά, θυμήθηκα το πηγάδι, τόν κουβά, τόν σχοινί...

Πετάχθηκα άμέσως όρθιος. Βοήθησα τη συντροφισσά μου να σηκωθεί, άναψα ένα σπρίτο, έτρεξα στο μεγάλο δωμάτιο κι' άρπαξα τόν κουβά.

Το σπρίτο μου έδωσε. Μά δεν ήταν καιρός τώρα να κάνω οικονομίες... Άναψα λοιπόν και δεύτερο.

Προχωρήσαμε ως το πηγάδι. Γέμισα τόν κουβά με τόν νερό, που υπήρχε κάτω απ' τη σανίδα, κι' έφερα λίγο απ' αυτό στα χείλια μου.

Ήταν γλυφό, μουχλιασμένο, άπαιστο στη γεύση! Δε μπορούσαμε να τόν πιούμε...

Κούνησα το κεφάλι μου με θλίψη. «Η Ψυχή κύτταζε άπληστα τόν κουβά. Δεν ήθελα όμως να τής επιτρέψω ν' άγγιξη τόν νερό εκείνο.

Σαφινικά, σκέφτηκα πως, αν εύρισκε ένα όποιοδήποτε μέσο για να τόν διύλισω, θα γινόταν ύποπτος.

— Έλα, Ψυχή... είπα. Θα δούμε τί μπορούμε να κάνουμε.

Έπειδή είχε σβήσει και το δεύτερο σπρίτο, άφησα τήν κοπέλα να με οδηγήσει στο μεγάλο δωμάτιο.

Φαίνεται πως — καιτίο εγώ δεν τόν καταλάβαινα — το σκοτάδι είχε περισσέψει, γιατί η Ψυχή προχωρούσε ψαχουλεύοντας...

«Εβγάλα απ' το κολίωμα του τοίχου το πολύτιμο κερύ μας και τ' άναψα. Διάλεξα ύστερα ένα κομμάτι άσβεστόλιθο πορώδη, κατάλληλο για τόν σκοπό που τόν ήθελα. Τσάκωσα με τόν τεκούρι μου και τόν στερέωσα πάνω σε τρεις άλλες πέτρες.

Έχωσα έπειτα μέσα στη γούβα τόν περιεχόμενο του κουβά. Και τοποθέτησα κάτω απ' τόν πρόχειρο εκείνο φίλτρο τόν κομμάτι της σπινάνης, που είχαμε στη διάθεσή μας, για να μαζευτεί τόν νερό μέσα σ' αυτό, καθώς θάσταζε απ' τόν άσβεστόλιθο.

Δεν είχαμε πιά παρά να περιμένουμε. Έσβυσα λοιπόν τόν κερύ...

Έπειτα από μία ώρα, άναψα ένα σπρίτο και κύτταξα. Τόν νερό είχε άπορροφηθή όλο απ' τήν πορώδη πέτρα. Δεν είχε τρέξει από κάτω ούτε μία σταλαγμία.

Κύτταξα τήν Ψυχή. Εκείνη μου χαμογέλασε και μούδωσε να καταλάβω με νοήματα πως δε διψούσε πιά.

Μά κι' εγώ έννοια τώρα τόν λαίμο μου λιγότερο στεγνό. Η αιτία που μάς είχε κάνει να διψάσουμε, ήταν δίχως άλλο η ζέστη απ' τή δουλειά κι' η σκόνη που είχαμε αναπνεύσει.

Όστόσο, μία και δεν ήμουν βέβαιος πως θα πετυχαίναμε νερό πόσκι με τόν φίλτρο. Άρα, θεωρήσα προτιμότερο να ελπίζαμε και να προσπαθήσουμε να κοιμηθούμε, για να ξεπνήσουμε νωρίς και να ξαναπιάσουμε δουλειά.

Άναψα πάλι τόν κερύ, πέρασα στο διπλανό δωμάτιο κι' έδειξα στην Ψυχή τόν κρεβάτι της, συστήνώντας της με νοήματα να πείση να κοιμηθή. Συγχρόνως, πήρα για μένα λίγο απ' τόν άκρο, που της κατεβάζανε κάθε τόσο για τόν στρώμα της και που της περίσσευε.

Τήν καληνύχτισα, πέρασα στ' άλλο δωμάτιο, γέμισα ξέχειλο τόν πέτρινο φίλτρο, εσπλώθηκα όσο μπορούσα πιά άνετα κι' έσβυσα τόν κερύ.

Μά τόν μυλό μου έφραζε για ένα τρόπο σωτηρίας μας, γρηγορότερο απ' τόν σκάψιμο του βράχου, κι' έτσι έμεινα πολλές ώρες άγρυπνος. Κοντά στην άσπρη μου με ταραντούσε κι' η δίψα.

Δεν άποκοιμήθηκα, παρά τόν δημερώματα... Όταν ξύπνησα, κατάλαβα πως είχε πιά προχωρήσει η μέρα, γιατί διέκρινα μία χλωμή λάμψη γύρω απ' τή σχισμή του βράχου. Σκέφτηκα άμέσως τήν Ψυχή.

«Γιατί να θυπνήσω το δυστυχισμένο παιδί;», είπα με το νου μου.

Και την άφησα ν' αναπαυθεί ακόμα. Προσπαθώντας να συνήθισω τα μάτια μου στο σκοτάδι, είδα μ' ευχαρίστησι πώς μπορούσα κάπως να διακρίνω γύρω μου. Έπιβλήθηκα στον εαυτό μου, για να κατατράυνω τον έρεβισμό του λαιμού μου.

Μιά απ' τις πρώτες σκέψεις μου ήταν, φυσικά, το νερό, που είχα άφεισε να φιλτραριστή. Θα ορμούσα αμέσως προς τα εκεί, αν δε με κρατούσε ακίνητο ο φόβος μήπως το βρόδο ακαθάριστο!

Δίσταζα να σηκωθώ όταν ξαφνικά ένιωθα ένα ανάλαφρο χάδι στο προσώπό μου. Γύρισα το κεφάλι μου κι είδα την Ψυχή γονατισμένη δίπλα μου.

Μόλις κουνήθηκε, η κοπέλλα σημάχθηκε δρα, με κούταζε στα μάτια κι άρχισε να τραγουδάει παράξενα, σά νεράιδα.

Ήταν τόσο γλυκό, τόσο υπερφυσικό, το τραγούδι της, που μ' έκανε να νοιώσω ένα ξαφνικό τρόμο. Και νόμισα πως ήταν ένα απ' τα συμπτώματα της τρέλλας, που φέρνει η δίψα.

Σημάχθηκε αμέσως κι άναψα ένα σπύρτο. Η φλόγα έτρεπε στα δαχτυλά μου, καθώς την πλησίαζα στο φίλτρο.

Ευτυχώς, βρήκα το κομμάτι της στάμνας γεμάτο ολοκαθάρο νερό! Το δοκίμασα και το βρήκα γλυκό, πόσιμο. Το πρόσφερα χαρούμενος στη μικρή μου φίλη, που ήπие άχορταγα. Ύστερα, έσβυσα κι' εγώ τη φλόγα-γερή δίψα μου.

Καθυστασμένος πια για το ζήτημα του νερού, έπαυα για μία στιγμή να είμαι προνοητικός για όλα. Χώρισα στη μέση όλο το ψωμί, που διαβέταμε, και το φάγαμε αμέσως, ως το τελευταίο ψιχούλο. Δεν έμεινε τίποτ' άλλο πια μέσα στο νταλιάνι του τοίχου, παρά ένα κομμάτι κεριού...

Ξαναγέμισα το φίλτρο με νερό. Ύστερα συνεχίζαμε τη δουλειά, που είχαμε αρχίσει την προηγούμενη μέρα.

Έπρεπε να μεγαλώσουμε την τρύπα, να την κάνουμε εξή πόδια ψηλά και δεκα φαρδιά.

Σκόψαμε τον ασβεστόλιθο, ο ένας μετά τον άλλο, χωρίς να σταματήσουμε καθόλου ως το μεσημέρι.

Η πείνα κι' η κόπωση μ' ανάγκασαν τότε ν' αφήσω το τσεκούρι μου. Θέλησε να το πάω η Ψυχή, αλλά δεν την άφησα.

«Οχι, Ψυχή, της είπα. Οι εργάτες κάνουν μία ώρα διακοπή το μεσημέρι για το φαγητό τους. Έμεις δεν έχουμε φαγητό, θα κάνουμε όμως τη διακοπή!»

Μοιραστήκαμε το νερό, που είχε μαζευτεί μέσα στο κομμάτι της στάμνας.

Η Ψυχή κάθισε κοντά μου, ικανοποιημένη. Κι' επωφεληθήκα απ' αυτή την ανάπαυσή μας, για να της δώσω το πρώτο μάθημα οικολογίας: «Όνόμασα τα πράγματα που υπάρχουν γύρω μας, την έβαρα να επαναλάβω τα ονόματα κι' έδειξα ύστερα κάθε πράγμα, ξαναονομαζόντάς το.

Ποτέ άλλος δάσκαλος δεν είχε τόσο επιμελή μαθητή!

Σκοτώσαμε έτσι μία ώρα περίπου. Ύστερα, ξεκούραστος πια, ξανάρχισα τη δουλειά. Μα δεν είχα πια το ίδιο θάρρος όπως το πρώτο. Προαισθανόμουν από διάφορα συμπτώματα πως η έλλειψη τροφής δε θ' άργούσε να μας τσικίσει. Δε θαχαμε τότε δυνάμεις για να σκάψουμε ούτε δεκα πόδια, ενώ το πάχος

του βράχου έπρεπε να ήταν πάνω από πενήντα.

Μούκανε κατάπληξη η τόσο γρήγορη και φανερή εξασθένησή μας. Δεν είχαμε δουλέψει ούτε μία ώρα. Κι' όμως, με το παραμικρότερο χτύπημα, το πρόσωπο μου ίδρωνε, σά νακα κάποιον άλλο του 'Ηρακλέους...

«Όσο για τη δυστυχισμένη Ψυχή, έπαιρνε τώρα το τσεκούρι με τα δύο της χέρια, για να τ' αφήσει να πέσει έπειτα από δυο-τρία λεπτά εργασίας. 'Εφ' όσον όμως δούλεβα εγώ, έπρεπε να με βοηθήσει.

Άφου αγωνιστήκαμε μια-δυό ώρες ακόμα, πέταξα μ' απελπισία το τσεκούρι και τράβηξα κοντά μου την Ψυχή.

Εμείνα ένα λεπτό κασιμένος δίπλα της. Έπειτα σημάχθηκε κι' έφαγα φαουλέρτα τους τοίχους των δύο δωματίων, για να δώ μήπως υπήρχαν πουθενά βρώα ή ότιδήποτε άλλα φυτά, που θα μπορούσαν να μας χρησιμεύουν για τροφή.

Η σκέψη πως θαχανα ίσως την Ψυχή, πώς θα ζούσα περισσότερο απ' αυτήν, τρελλός απ' την πείνα, μούφερνε μία θανάσιμη αγωνία! 'Ηθελα να βρω κάτι φαγώσιμο γι' αυτήν... Πού όμως;...

Στους τοίχους, δεν υπήρχε τίποτα. Άναζήτησα με τα μάτια μου την κουρούνα. Άλλα το πουλί είχε βγί απ' τη σχισμή, το προηγούμενο βράδυ, κι' είχε κρίνει φρόνιμο να μην ξαναγυρίσει...

Δε θυμάμαι καλά πώς τελείωσε η μέρα μας. Η Ψυχή κοιμόταν ήσυχα. Όταν αποκοιμήθηκε κι' εγώ, άρρωστημένος απ' την εξάντληση και την απελπισία, έμεινα ακόμα λίγο φως απ' τη σχισμή...

Μόλις θυπνήσα, δε σκέφθηκα παρά ένα πράγμα: Ζούσε ακόμα η Ψυχή;...

Σύρθηκα ως το κρεβάτι της, κρατώντας την ανάσα μου και παρακαλώντας το Θεό ν' ακούσει τη δική της! Η κοπέλλα άπλωσε τα χέρια της και μ' άγκάλιασε απ' το λαιμό.

Τη σήκωσα αμέσως άπάνω, βγάζοντας μία φωνή χαράς κι' εύγνωμοσύνης.

Η ελπίδα της δραπετελεύσεως ξαναγεννήθηκε μέσα μου, δυνατότερη παρά ποτέ. Έτρεξα, άρπαξα το τσεκούρι κι' άρχισα να χτυπάω το βράχο. Η Ψυχή, όρθια δίπλα μου, περίμενε τη σειρά της;...

Εξακολουθούσα να δουλεύω μ' επιμονή, όσο μουμνε έστοι και λίγη δύναμη. Ύστερα, ήρθε η αντίδραση. Το εργαλείο ξέφυγε απ' τα χέρια μου...

Ορκισθήκα τότε να μην εξακολουθήσουμε πια μία προσπάθεια καταδικασμένη εκ των προτέρων...

Ξαφνικά, η Ψυχή μ' άρπαξε απ' το μπράτσο. Κι' άφου έμεινε μία στιγμή σιωπηλή, γέλασε χαρούμενα κι' απομακρύνθηκε, τρέχοντας.

Την ακολουθούσα όσο γρηγορώτερα μπορούσα, άπορώνας μ' αυτή τη στάση της.

Μόλις έφτασα όμως στο μεγάλο δωμάτιο, κατάλαβα... Άπ' το μέρος του πηγαδιού άκουγότανε το σύνθημα, που μου είχε υποδείξει ο παππούς μου: Ένα σφύριγμα!

Βρήκα την Ψυχή στην άκρη του διαδρόμου. Τραγουδούσε το αιθέριο τραγούδι της και το χλωμό πρόσωπό της φωτιζόταν απ' την άδύνατη λάμψη, που έρχόταν από ψηλά.

Σήκωσα τα μάτια μου κι' είδα να σκύβη ένα κεφάλι απ' το στόμιο του πηγαδιού.

— Φτάνουν τα νιαουρίσματα! είπε απότομα η φωνή του προπάππου μου.

«Άγγιξα το μπράτσο της Ψυχής, κι' αυτή έπαψε αμέσως το τραγούδι.

— 'Ε, καταρμένε Μπέρναρ!... φώναξε ο προπάππος μου.

— Τι συμβαίνει; απάντησα.

— Έσύ χτυπάς όλοένα εκεί κάτω; — Τι σάς νοιάζει γι' αυτό;

— Έμένα δε με νοιάζει καθόλου! Βρίσκειται όμως εδώ ο Μπέν, ο παππούς σου, και δεν τον αφήνεις να κοιμηθεί, όπως δούλεβα ο γίαιτρός.

Τα λόγια αυτά μου φάνηκαν παράξενα, από έναν άνθρωπο, που είχε δείξει πάντα μία σπασιατική άπάθεια για τα βάσανα των άλλων...

Όπωςδήποτε, μάθαινα έτσι πώς ο θόρυβος πουκάνα δεν του άρεσε, και πώς είχα ίσως ένα μέσο για να παζαρέψω μαζί του!

— Θέλω να σταματήσεις! Τ' ακούς; ούρλιασε με τη χοηρήρη φωνή του.

— Θα χτυπάω όσο μ' άρεσει, απάντησα. — Θα το δούμε αυτό, γελούε!... Ξέρω καλά πως τριών ημερών ησυχία θα σ' έκανε να λογικεύεις — ενώ για μένα θα χρειάζονταν έξη...

Μα δε θέλω να παζαρεύω με τον μικρό μου Μπέν, που πονάει κι' υποφέρει! Άν είχα κασδιά να τον αφήσω μονάχο, θα κατέβαινα να σου σπάσω το κεφάλι. Για χάρη όμως του μικρού μου Μπέν, για νάχη την άνάπαυσή του, δέχομαι να σάς στείλω ψωμί...

Βλέποντας πώς δεν άπαντούσα, πρόσθεσε: — Ίσως και λίγο χοιρινό...

— Έγώ σάπαινα πάντα.

— Ίσως και μία-δυό πατάτες. Μα θα μου όρκιστείς πρώτα πως δε θα ξαναρχίσεις το ίδιο βιολί. Συμφωνώ;

Μπορούσα να δεχτώ αυτούς τους όρους, έφασαν είχα άποφασίσει να μη σκάψω πια το βράχο. Φρόντισα όμως να μη φανώ πως άρπαζα μ' ένδοξισισμό την πρότασή...

— Έτσι, κουβεντιάσαμε αρκετά λεπτά. Τέτοιο στόμιο του πηγαδιού. Νόμισα για μία στιγμή πως διέκοπτε όριστικά τα παζαρέματα.

Σε λίγο όμως ξαναφάνηκε, κρατώντας ένα καλδί.

— Νά τα φαγιά, φώναξε. Θα σου στέλνω γονος. Τα νου σου όμως! Μόλις ακούσω το και θα κατέβω αμέσως να σου σπάσω το κεφάλι! Κατάλαβες;

Το καλδί έφτασε κάτω. Δίχως να χάσω στιγμή, άρπάξαμε το περιεχόμενό του ταδροχίσαμε με βουλήμα τη φαγητά.

Η υπόσχεση, που είχα δώσει στον προπάππο μου — όσο κι' αν ήμουν διατεθειμένος να νά έγκαταλείψω τα σχέδια μου — δε μου έπέβαλλε καθόλου τειού μας. Χρειάζονταν πολύ τράπεζι απ' το μαρτύριο της πείνας, για να με κάμουν να δεχτώ μία αιώνια φυλάκιση...

Εξασφαλισμένοι πια για την τροφή μας, θα μπορούσαμε ν' αγωνιστούμε με μεγαλύτερες πιθανότητες επιτυχίας. Η προσπάθεια που θα κάναμε, απαιτούσε πολλούς μήνες, που τους είχαμε τώρα στη διάθεσή μας.

Μου ξαναήρθε η ιδέα να σκάψουμε μία σήραγγα στην άμμο, κάτω απ' το βράχο.

Φύλαξα ό,τι είχε άπομείνει απ' το φαγητό μας και είπα:

— Έλα μαζί μου, Ψυχή. Πρέπει να δούμε τί θα κάνουμε.

Θέλησε να πήρ το τσεκούρι, και φάνηκε άπογοητευμένη όταν της έδωσα να καταλάβη πως ίσως δε θα το ξαναχρησιμοποιούσαμε πια.

— Δε θα μάς λείψη όμως η δουλειά, της είπα. Πρέπει, προπάντων, να εξετάσουμε ποιός είναι ο καλύτερος δρόμος, κι' όχι να έσοδο, όπως κάναμε όταν μάς έσπρωχναν η άπελπισία...

Κάθισε φρόνιμη δίπλα μου κι' άσπίσέ με να σκεφθώ... Έπειδή με βοηθάει δε στίς σκέψεις μου η ομιλία, θα σου λέω ό,τι σεσ να με καταλάβεις, προσεχτική και έξυπνη φίλη μου!

— Νά, λοιπόν, ο τοίχος που μάς χωρίζει απ' τον άλλο κόσμο. Νά η άμμος και τα χαείναι, άραγε, η καλύτερη θεσι για ν' άνοιξουμε μία σήραγγα, κάτω απ' αυτό τον τοίχο;

— Έκ πρώτης όψεως, φαίνεται πως η φύσι μάς βοήθησε πολύ, προετοιμάζοντας το καλύτερο μέρος: αυτή τη λεκάνη με την άμμο. ψι ίναι να πιστεύω πως μία τέτοια σκέ- ακριβώς αυτής της λεκάνης δείχνει, ό,τι θα συναντήσουμε σοβαρές δυσκολίες...

Κατέβηκα οίό βάθος της λεκάνης, άδειασα

το νερό, που είχε μέσα και πρόσεξα τί θα γινότανε...

— Έκεί! φώναζε θριαμβευτικά. Βλέπεις αυτό το λίγο νερό, που λάμπει στο φως; Έρχεται απ' τη δεξιά πλευρά. Έκει, λοιπόν, φτάνουν ψηλότερα η άμμος και τα χα- λίκια.

Άφου καθώρισα έτσι το προτιμότερο σημείο, άρχισα να σκάω την άμμο με το τσεκούρι μου, στη βάση ακριβώς του βράχου.

Η Ψυχή γονάτισε δίπλα μου και πετούσε πέτρα την άμμο, χρησιμοποιώντας τα χέρια της για φτυάρι.

Το σκάψιμο αυτό της άμμου ήταν πολύ λιγώτερο κοπιαστικό απ' το τρύπημα του βράχου. Έργαστήκαμε χωρίς να διακοπούμε, ως τη στιγμή, που άποφασίσα να κατακόψουμε μία ώρα, για να φάμε.

Η επήνεση του λάκκου είχε φτάσει πια στις μασχάλες μας. Όσο,σσο, δεν είχαμε ακόμα συναντήσει το νερό, μολονότι το έπιπεδο του στη λεκάνη έδειχνε πως η παλαιο- ροία βρισκότανε στο ψηλότερο σημείο της.

Ήμουν ικανοποιημένος απ' την εργασία μας. Τόδεξα στην Ψυχή με μία κίνηση του κεφαλιού, κι' εκείνη απάντησε με τον ίδιο τρόπο.

Άφου φάγαμε, ξαναρχίσαμε τη δουλειά. Σταματήσαμε άργότερα, μισή ώρα μόνο, για να φάμε λίγο ψωμί και να πιούμε λίγο νερό. Θυμώμαστε τις ώρες της πείνας, που είχαμε περάσει, κι' έτσι τιμηόμαστε όπως τόν άξιζε το λιτό αυτό φαγητό.

Τ' άπογεμα, η δουλειά προχώρησε πιά άργά. Γιατί, όσο κατεβαίναμε, η άμμος και τα χαλίκια αποτελούσαν μία συμπαγέστερη μάζα, κι' έπιπλέον, δυσκολευόμαστε να τα βγάλουμε απ' το λάκκο. Γι' αυτό, έδωσα το τσεκούρι στην Ψυχή και την άφησα να σκά- βη, ενώ εγώ μάζαυα την άμμο και τα χαλίκια και τα πετούσα έξω, με τη βοήθεια ενός κομματιού της στάμνας.

Δεν είχαμε λόγο να παραπονιόμαστε: Ο λάκκος μας είχε φτάσει κιόλας σε βάθος τα 7 πόδια. Κι' η παλαιορόια, που ξαναεβάνεταν όταν η νύχτα μάς άνάγκασε να διακόψουμε τη δουλειά μας, πώς έδειξε πώς είχαμε κα- τελή λίγο πιά κάτω απ' το άνώτερο επίπεδο της θαλάσσης.

Έπειτα από μία μέρα τόσο καλά χρησι- μοποιημένη, σκέφθηκα πως μπορούσαμε να- χουμε λίγο φως στο φαγητό μας. Άναψα, λοιπόν, το κεριό...

Τ' άλλο πρωί, με ζύπνησε το σφύριγμα του γέρο-Πήτερ.

— Άκουσε, ακουήκι! μου φώναξε, άφου άδειασα το καλδί με τα τρώφια. Στείλε μου άπάνω τη στάμνα και τον κουβά, αν θέ- λης νερό.

— Ο κουβάς είναι στο βυθό του πηγα- διού κι' η στάμνα έσπασε.

Ο γέρος άδοχισε να βλαστημή. Ύστερα τράβηξε άπάνω το σκοινί και μάς έστειλε καινούργια στάμνα.

Άφησα την Ψυχή να φροντίσει για το φα- γητό μας — καταλάβαινα, άλλωστε, από έν- στικτο, πως αυτό ήταν δική της δουλειά — και πήγα να ρίξω μία ματιά στο κομματάκι του ούρανού, που φαινότανε μέσα απ' τη σχισμή.

Βούτηξα μ' ευχαρίστηση στο δροσερό νερό της λεκάνης. Ύστερα κύταξα αν ο λάκκος μας βρισκότανε πάντα στην κατάστασή, που τον είχαμε άφισει.

Παρατήρησα λοιπόν πως η κίνηση των νε- ρών της παλαιορόιας είχε γκρεμίσει αρκετή άμμο κι' είχαμε χάσει έτσι δυό ποδιών βάθος.

Δεν ήταν περισσότερο απ' όσο φοβόμουν. Πάντως όμως ήταν αρκετό για να καταλάβω πως έπρεπε να πάρουμε αμέσως μέτρα για να στερεώσουμε τα τοιχώματα του λάκκου.

Ξαναγύρισα στο μεγάλο δωμάτιο και με- λήτησα το πρόβλημα, όσην ώρα έπαιρνε η Ψυχή το μπάνιο της. Όταν η κοπέλλα ήρθε πάλι και κάθισε δίπλα μου, δεν είχα βρή ακόμα τη λύση...

Της είπα τότε τί μ' άπασχολούσε, με την ελπίδα πως έτσι θα μ' έρχόταν ίσως κάποια ιδέα... Γιατί άρχισα να καταλαβαίνω ό,τι, με τη μέθοδο αυτή να εκφράζω τις σκέψεις μου με δυνατότη φωνή, άφ' ενός μόν η Ψυχή εύχα- ριστίοταν κι' άφ' έτέρου, εγώ έβλεπα τα πράγματα πολύ καθαρώτερα.

— Άκουσε, Ψυχή, της είπα, ενώ μοιρα- ζόμουνα μαζί της το ψωμί. Ίσως ο λάκκος μας δεν έφτασε ακόμα στο βάθος, που χρειά- ζεται. Ένώ λοιπόν, θα δουλεύουμε πιά κά- τω απ' το ψηλότερο σημείο της παλαιορόιας, το πηγαίνε-ελα του νερού θα γκρεμίζει την άμμο.

— Πρέπει να στερεώσουμε κάπως τα τοιχώ- ματα. Τότε η παλαιορόια θα μάς βοηθά, γιατί θα διαιλύ την άμμο, κι' έτσι θα μπο- ρούμε ν' άδειάσουμε το λάκκο με τον κουβά.

— Σκεφτόμαι επίσης πως, για τον ίδιο λό- γο, πρέπει να κανονίσουμε τις ώρες του φα-

γητού μας και του ύπνου μας, σύμφωνα με την παλαιορόια... Για να στρώσουμε, λοιπόν, την άμμο, δε βλέπω παρά ένα τρόπο: να χτισουμε ένα κυκλικό τείχος.

— ΟΙ 'ητρες δε μάς λείπουν. Είν' η άλλη- θε α, βέβαια πως θα κοπιάσουμε για να τις φερούμε εδώ απ' το διπλανο δωμάτιο... Άν είχαμε ένα βαρέλι, για να τις βάζουμε μέσα και να τις κουβαλάμε, κωλώντας το...

— Σ' τη σπηλιά του Πήτερ του Γάλλου υπά- ρχουν βαρέλια. Μεροκά μάλιστα είναι όλογε- ρα... Μας μένει αρκετό κεριό για να μπορέ- σουμε να φτάσουμε ως εκεί. Ύποθέτω πως άξίζει τον κόπο να ριψοκινδυνάσουμε... Τί λες και σύ, μικρή μου φίλη;

— Η μικρή μου φίλη δε μπορούσε, βέβαια, να μού πη τη γνώμη της. Άλλ' η στάσι της μ' ενέάρρυνε.

Ευτυχώς, σκαρφαλώσαμε στους βράχους, χωρίς κανένα άπορόπτο.

Στο δωμάτιο του Πήτερ του Γάλλου, δε βρήκα κυμιά μεταβολή.

Διάλεξα δυό άδειανα βαρέλια. Τα γέμισα με έύλα άλλων βαρελιών, που θα μπορούσαμε να τα κάψουμε για νάχουμε φώς. Ύστερα τα μετάρσα στο μεγάλο δωμάτιο. Πήρα επίσης ένα λουστό κι' ένα δεύτερο τσεκούρι.

Τα χρυσά νομίσματα βρισκόταν πάντα εκεί, άπλωμένα πάνω στην πόρτα — πλου- τος άχρηστος στη θεσι, που βρισκόμαστε... Έροδισάμενοι μ' ό,τι μάς χρειαζόταν προ- σωρινά, ξαναγυρίσαμε στο μικρό δωμάτιο και τακτοποιήσαμε τους θησαυρούς μας στο χείλος του λάκκου.

Το νερό είχε χαμηλώσει τώρα. Για να έ- ξετάσω από κοντήτερα το βράχο, στο βάθος του λάκκου, χώρισα δυό στεφάνια βαρελιών σε πολλά κομμάτια και τ' άναψα. Δε μπο- ρούσα ποτέ να προβλέψω τις συνέπειες, που θαχε αυτό...

Δέκα λεπτά άργότερα, άκούσαμε το σφύ- ριγμα του προπάππου μου στο πηγάδι.

— Τι κάνετε πάλι έσείς εκεί κάτω; ούρ- λιασε με μανία, όταν τόν άπάντησα. Τόσο λίγο σεβόσαστε έναν άρρωστο; Θέλετε να τόν πνίξετε με τον καπνό;... Θα κατεβώ να σου σπάσω το κεφάλι, αν δε σβύσης αμέσως αυτή τη φωτιά!

— Μας χρειάζεται φώς, δήλωσα άποφα- σιστικά.

— Μπά! Φαντάζεσαι πως κολυμπώ στο χρυσάφι, για να σάς έχω και φώς;... Σβύσε τη φωτιά, σου είπα! Πνίγεται ο παππούς σου...

— Θα τη σβύσω όταν μάς στείλετε κε- ριά.

Ο Πήτερ χάθηκε για λίγο κι' ύστερα ξα- ναφάνηκε.

— Νά, πάρτε κεριά για μία βδομάδα, φώ- ναξε. Όταν τελειώσουμε, θα σάς στείλωμε κι' άλλα. Με τον όρο όμως να σβύσετε α- μέσως τη φωτιά και να μη την ξαναάψετε πιά!

— Νά έξερς πως, όσα κάνω για σάς, είναι για χατήρι του μικρού μου Μπέν. Άλλοιώς δε θα σάς έστειλα ούτε τροφή, ούτε κεριά, ούτε τίποτα! Θέλω όμως να ευχαριστήσω το γιού μου...

Μά εγώ καταλάβαινα τί σήμαινε αυτή η πατρική στοργή: Ο καπνός δεν άνάβαινε απ' το πηγάδι, άλλ' έβγαινε απ' τη σχισμή που υπήρχε πάνω απ' το βράχο. Κι' ο προ-

πάππος μου φοβότανε μήπως τόν δή ο φο- λακός της άκτής.

Για τόν ίδιο λόγο μάς είχε ζητήσει να πάψουμε να χτυπάμε.

— Το πράγμα είναι όλοφάνερο, μικρή μου φίλη, είπα στην Ψυχή. Φωτεινό σαν τόν ήλιο, που λάμπει πίσω απ' αυτή τη σχι- σμή!... Οι δυό κακούργοι δε μάς δώσανε τροφή, παρά μόνο για να πάψουμε τούς κρό- τούς. Και μάς στείλανε κεριά για να σβύ- σουμε τη φωτιά μας. Γιατί ο θόρυβος κι' ο καπνός μπορούσαν να κινήσουν τις ύποψεις του φυλακά της άκτής, που περνάει ασφα- λώς απ' αυτά τα μέρη μία-δυό φορές την ήμερα.

— Καί τώρα ποιό είναι το προτιμότερο για μάς: Νά εξακολουθήσουμε το σκάψιμο, που μπορεί να κρατήσει πολλές βδομάδες, ή να κατεβήνουμε τις προσπάθειές μας προς τόν καινούργιο δρόμο σωτηρίας, που μάς παρο- σιάζεται;...

— Μπορούμε, με φωνές, χτυπήματα και σύν- νεφα καπνών, να προκαλέσουμε την περιέ- ροια κάποιου περαστικού... Μπορούμε επίσης να δέσουμε μερικά έύλα βαρελιών, τόν ένα με τ' άλλο, να φτιάσουμε έτσι ένα κοντάρι, να κρεμάσουμε ένα πανί στην άκρη του, να τόν βγάλουμε απ' τη σχισμή και να τόν κουνάμε συνεχώς...

— Αυτή η τελευταία ιδέα μου φαίνεται κα- λή. Άς τη συζητήσουμε λοιπόν.

— Δε φοβάμαι τον προπάππο μου. Ίσως μάλιστα εκείνος φοβάται περισσότερο έμέ- να... Περιφρόνω, λοιπόν, τις άπειλές του.

— Θα μπορούσε όμως να κανονίσει την υπό- θεσι με το φυλάκα... Είναι πολύ πονηρός! Και τότε θα πάψη φυσικά να μάς ταϊζή...

— Άν δεν καταρδύσουμε να γίνουμε γρήγορα αντίληπτοι, θαχουμε χάσει κάθε ελπίδα σω- τηρίας... Δεν πρέπει, λοιπόν, να προτιμή- σουμε τις επικίνδυνες φανερές έχθροπραξίες.

Βλέποντας πως κουνούσα το κεφάλι μου, η Ψυχή με μιμήθηκε.

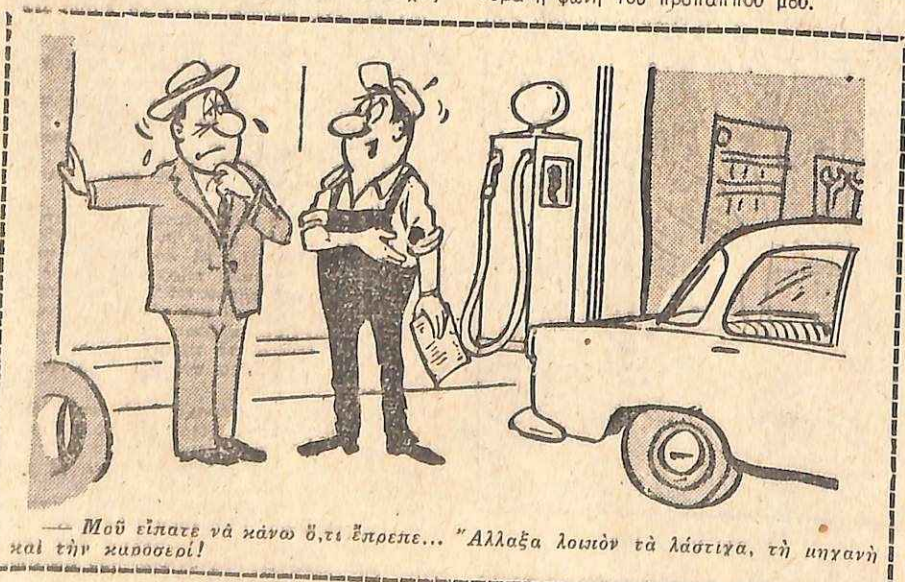
— Άλλωστε, εξακολουθούσα, αν άρχισή μια έρευνα, αυτοί οι δυό κακούργοι θα σπεί- σουν να θαχούνε, και δε θα τούς ξαναδούμε πιά... Θα μού πής ίσως πως αυτό δεν είναι πολύ δυσάρεστο... Ναι, με άφείλω ν' άσχο- ληθώ με το μέλλον σου, δυστυχισμένη μου Ψυχή. Και το μέλλον σου ξεφάρτασι πολύ απ' αυτούς τούς δυό άθλιους, που δηλητη- ρίασαν τα νεύατά σου!

— Δεν πρόκειται να ζητήσουμε εκδίκησι, άλ- λά να προσπαθήσουμε να μάθουμε γιατί σέ φυλακίσανε. Πρέπει να ξαναβρούμε την οικο- γυνεία σου, εκείνους απ' τούς όποιους σέ χωρίσανε. Έτσι, θαχης καρδιές, που θα σ' αγαπάνε, όταν θα φτάση η μέρα να χωρί- σουμε.

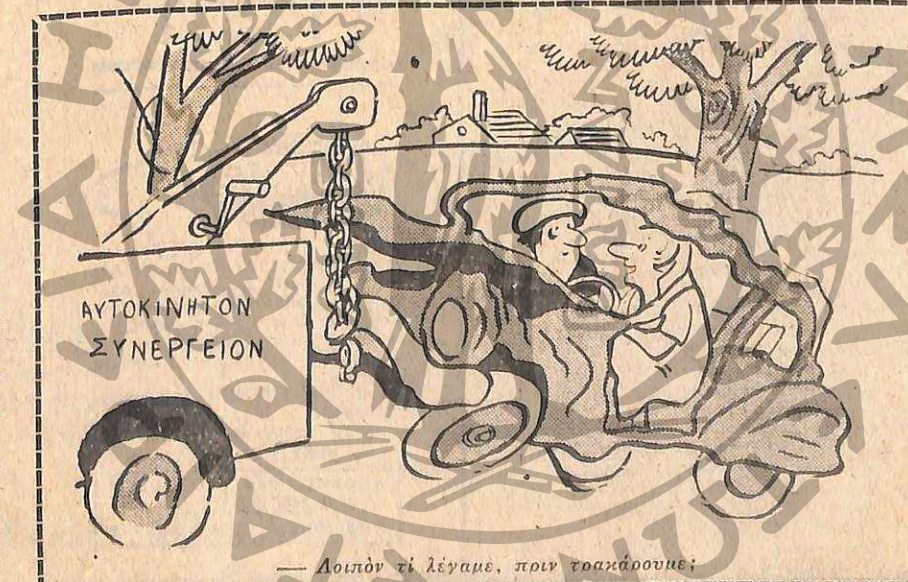
— Η μέρα να γνωρίσουμε... πρόσφερε κι' η Ψυχή μηχανικά — αλλά με τόση θλίψη στη φωνή της, που θα νόμιζε κανείς πως κατα- λάβαινε τα λόγια μου.

— Το φρονιμώτερο, λοιπόν, είναι να μη βιάσουμε τα πράγματα, εξακολουθούσα. Άς εργασθούμε με ύπομονή, σκάδοντας την άμ- μο, ώπου να βρούμε από δώ μέσα. Φόρεσε τα γάντια σου, Ψυχή.

Η νέα κατάλαβε την τελευταία φράσι. Άπομακρύνθηκε, λοιπόν, τρέχοντας και ξα- ναγύρισε σε λίγο, έχοντας τα δυό χέρια της τυλιγμένα με μάλλινα ύφασματα, έτοιμη για τη δουλειά, που θα της ζητούσα.

— Μου είπατε να κάνω ό,τι έπρεπε... Άλλάξα λοιπόν τα λάστιχα, τη μηχανή και την κυροσερί!

— Λοιπόν τί λέγαμε, πουν τρακάουνε;

Κατέβηκα τότε στο λάκκο, παραμέρισα την άμμο και, με το κερύ στο χέρι, εξέτασα το βράχο. Ανακάλυψα στη βάση του μία ρωγμή. Με το λαστό, που είχα πάρει απ' τη σπηλιά του Πήτερ του Γάλλου, ξεκάλισα ένα κομμάτι βράχο. Κι' είδα μ' ευχάριστη συγκίνηση πως δεν υπήρχαν από κάτω, παρά άμμος και χαλίκια.

Είχαμε φτάσει στη βάση του βράχου! Αρχίζοντας αμέσως την αναγκαία εργασία της υποστήριξης, τοποθέτησα τον ογκώδη στο μέρος του λάκκου, όπου η παλιόροια είχε παρασύρει την άμμο. Ύστερα πήρα τον κουβά, τον γέμισα με άμμο και νερό και τον έβαλα στην ψυχή, που στεκόταν έξω απ' το λάκκο για να τον αδειάσει.

Όσο προχωρούσα βαθύτερα, φαινόταν πια καθαρά το τέλος του βράχου.

Έπειτα από δυό ώρες, είχα φτάσει σε αρκετό βάθος, ώστε να μπορώ πια να σκάψω τη σήραγγα ίσια μπροστά. Προηγούμενος όμως έπρεπε να προλάβω καινούργιο γκρέμισμα.

Χρησιμοποίησα, λοιπόν, τα ξύλα των βαρελιών, που δε μας χρησιμεύανε πια σε τίποτ' άλλο. Έντυσα μ' αυτά τα τοιχώματα του λάκκου και τα συγκράτησα στη θέση τους με μεγάλες πέτρες, που τις φέραμε απ' το μεγάλο δυνάτιο, μέσα στ' αδειανά βαρέλια.

Η εργασία αυτή ήταν αρκετά κουραστική. Δεν έπρεπε όμως να χάσουμε στιγμή, αν θέλαμε να προλάβουμε την παλιόροια...

Πετύχαμε τόσο ώρα, ώστε, όταν τα νερά χαμήλωσαν πάλι, η άμμος, που είχαμε να βγάλουμε, ήταν ελάχιστη, ως δώδεκα κουβάδες μονάχα. Επιπλέον, η θάλασσα είχε παρασύρει πολύ περισσότερη άμμο απ' το κάτω μέρος του βράχου και προς τη διεύθυνση που θάπαινε το τούνελ μας. Έπομένως είχαμε ωφεληθεί.

Είχα φροντίσει να κυττάζω το ρολόι μου, όταν το νερό χάθηκε απ' το λάκκο κι' όταν ξαναφάνηκε. Έτσι, υπολόγισα πως είχαμε στη διάθεσή μας οκτώ ώρες κάθε μέρα, για να σκάσουμε και δεκάτη για ν' αδειάζουμε την άμμο, ν' αντιμετωπίζουμε κάθε απρόοπτο και ν' αναπαυόμαστε.

Αναγκαστήκαμε ν' αλλάξουμε ανάλογα τις ώρες του φαγητού και του ύπνου μας. Συναντούσαμε αρκετές δυσκολίες στη δουλειά μας. Προχωρούσαμε σαν τους τυφλόπαικτες, σκάδοντας την άμμο μπροστά μας και γεμίζοντας τον κουβά, που τον αδειάζαμε ύστερα έξω.

Αυτό το αναγκαστικό πήγαινε - Έλα για το αδειασμα της άμμου, μάς απασχολούσε περισσότερη ώρα, όσο προχωρούσαμε.

Σ' ένα σημείο, μάς σταμάτησε ένας ογκώδης, χαμένος στην άμμο. Αφού προσπαθούσαμε του κάκου τρεις μέρες να τον μετακινήσουμε με το λαστό, αναγκαστήκαμε στο τέλος να περάσουμε γύρω του.

Η παλιόροια ήταν μία διαρκής αιτία αγωνίας κι' ανησυχίας μας. Γιατί το νερό εισχωρούσε στα τοιχώματα του τούνελ κι' υπονόμισε τα στηρίγματα του λάκκου - που υποχώρησαν δυό φορές και μάς απασχόλησαν κάθε φορά μία βδομάδα, για να τα ξαναποβετήσουμε.

Εξ άλλου, κινδυνεύαμε κάθε στιγμή ν' αποκλεισθούμε από μία κατάρρευση.

Δε θα ξεχάσω ποτέ τη φρίκη, που ένιωσα μία νύχτα, βλέποντας έξω από την άμμο να αντανέει με δυσκολία και πως η φλόγα του κεριού μας χαμήλωνε!

Έτρεφα αμέσως προς την είσοδο του τούνελ κι' είδα πως είχε σμυδη εκείνο, που φοβόμουν: Ένας όγκος από άμμο και χαλίκια είχε πέσει απ' το θόλο και μάς έφραζε το πέγασμα!

Όσο προσπαθούσαμε να τον μετατοπίσουμε με τα πόδια μας, τόσο γινόταν συμπαγέστερος.

Το νερό ανέβαινε ολοένα κάτω απ' τα πόδια μας. Φαινόταν πως ήμαστε καταδικασμένοι να πεθάνουμε πνιγμένοι, σαν ποικτοί σε υπόνομο!

Η δυσκολία της άναπνοής μας μεγάλωνε από στιγμή σε στιγμή.

Ενοίχθη ένα τρομερό βουνό στο κεφάλι μου - προσομίο άσφυξίας. Δοκίμαζα τα ίδια μαρτύρια, που γνώριζε όποιος είδε στ' όνειρό του πως τον θάβανε ζωντανό...

Το νερό ανέβαινε κανονικά. Κι' εμείς μέναμε κορφομένοι στη θέση μας...

Τώρα η θάλασσα μάς σκέπαζε τους ώμους. Για να κρατήσουμε το στόμα μας απ' έξω, αναγκαζόμαστε να σηκώσουμε το κεφάλι μας όσο ψηλότερα μπορούσαμε.

Η φρίκη μας μεγάλωσε ακόμα πιο πολύ, όταν έβγαζε το κερύ μας...

Έπιασα το χέρι της ψυχής, προσπαθώντας να υποταγώ όσο το δυνατόν οικιακά...

Πως δα διαλέξετε την αουδρα σας

Μία ιδιαίτερη λεπτομέρεια στην τέχνη της γοητείας.

Ρωτήστε τους πιο ειδικούς θα σας πουν όλοι. Διαλέξετε πρώτα πρώτα μια φινι πουδρα, που αντχει πολύ όμως Ύστερα προσεξετε το χρώμα, δεν θα παρειε αυτο που σας αρεσει, αλλα αυτο που θα ηγαλινη καλλιτερα στο χρώμα σας.

Η πουδρα Tokalon επειδη ειναι αεροποιημενη και ειναι καταπληκτικα φινι, γινεται ενα με το δερμα χωρις να ανοιξη τους πορους Κρατει δυομισηφορες πιο πολυ απο τις αλλες πουδρες επειδη ειναι η μονη που περιεχει Mousse de Creme Δεν θα εχετε πια χυαλιστερη μυτη Θα πουδραρετε πιο φορα το πρωι κι' αυτο ειναι ολο.

Ακομο και τα χρωματα της ειναι μια λεπτοτητος αγνωστης μεχρι τωρα γιατι ειναι διαλεγμενα απο το "Χρωμασκοπιο", για να ηγαλινουν σε καθε τυπο δερματος Η πουδρα Tokalon θα δωση στο δερμα σας ενα θαυμασιο Μαι πραγματικο γοητευτικο

Tokalon

(ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΚΥΛΟΤΤΑ ΥΓΕΙΑΣ)

Κομψή, μονίμως αρματισμένη, αδιάβροχη, με ΕΙΔΙΚΗ ΘΗΚΗ που συγκρατεί τις σερβιέττες ύγείας. Πλένεται και στεγνώνει άμεσα, χωρίς σιδέρωμα. Ζητείστε την "ΚΟΖΕΤΤ", στα Φαρμακεία και "Μπουτίκι".

Προϊόν των ΑΓΓΛΙΚΩΝ Έργασταίων "COSETTE".

ΑΝΕΞΙΣ - ΥΓΕΙΑ - ΑΥΤΟΠΕΠΟΙΘΗΣΙΣ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΚΟΜΨΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ "PROGRESS.. Ο.Ε."

ΑΜΕΡΙΚΗΣ 9 - ΤΗΛ. 54-719

τερα στο μοιραίο... Μα το νερό, που φινιόταν πως θα μάς έφερνε το θάνατο, μάς έφερε, απεναντίας, τη σωτηρία! Μαλάκωσε ολόκληρη την άμμο, που υποχώρησε με το σπρώξιμο των ποδιών μας. Κι' εξαφινά, νοιώσαμε μ' απερίγραπτη ανακούφιση πως αναπνεύσαμε ελεύθερα!...

Ύστερα απ' το τρομερό αυτό επεισόδιο, αποφάσισα ακόμα μία φορά να σταματήσουμε κάθε εργασία, για να μην ξαναπιετώσουμε τέτοιους κινδύνους. Τ' άλλο που 'δωκε, η ελπίδα νίκησε το φόβο μου και ξαναμπήκα στο τούνελ.

Άρρα την ψυχή έξω απ' το λάκκο, με τη σκέψη πως οι δουλειές, που είχε να κάνει, θα την απασχολούσαν όσπου να ξαναγυρίσω.

Μία ώρα αργότερα όμως, η κοπέλλα ήθελε και με βρήκε. Είχε τελειώσει γρήγορα ό,τι της είχε αναθέσει. Της επέτρεψα, λοιπόν, να μείνη κοντά μου.

Πιστεύω ψυχή, πως δε μπορείς πια στο έξης να ζήσης μόνη σου, της είπα. "Αν πρόκειται λοιπόν να πεθάνω εδώ, είναι το ίδιο για σένα να πεθάνεις μαζί μου. Εύτυχώς, δε συνέβη καμιά καινούργια καταστροφή."

Παρ' όλες τις δυσκολίες, που συναντήσαμε, μετά δυό μήνες, είχαμε προχωρήσει κάτω απ' τη βάση του βράχου, σ' απόσταση 40 ποδιών το λιγότερο. Μας έμενε δε, όπως υπολόγιζα, άλλο τόσο διάστημα.

Πάίρναμε ταχτικά τροφή και κεριά. Στην παραμικρότερη καθυστέρηση ή αμέλεια, άρχιζα να χτυπάω τον τοίχο με το τσεκούρι μου. Κι' αμέσως ο προπάππος μου έσκυβε απ' το στόμιο του πηγαδιού, για να μάς ρωτήσει τί θέλαμε.

Διαμαρτυρήθηκε πολλές φορές πως του στοιχίζαμε αρκετά. 'Ιδίως θυμώνα για τη μεγάλη κατανάλωση κεριών που κάναμε.

Μπορείς να μείνης χωρίς φώς! Μου φώναζε μία μέρα, που του ζήτησα άλλα. Το κορίτσι έμεινε τόσο καιρό στο σκοτάδι!

Μόλις όμως το φως πάλι θ' άναβα φωτιά, φάτσαμε αμέσως τα κεριά.

Του ζήτησα επίσης μ' επιμονή εσώρουχα για την ψυχή και για μένα, προσθέτοντας πως θα του τάστεινα κάθε βδομάδα ταχτικά για να τα πλένω.

Ορκίστηκε στην αρχή πως δε θα υποχωρούσε ποτέ σε τέτοιες απαιτήσεις. Μόλις όμως φώναξα δυνατά, τόσο που να μπορούν να μ' ακούσουν απ' έξω, τις Ικανοποιούσε όλες.

Δεν αμελούσαμε ωστόσο να εξασφαλίζουμε για το μέλλον. Για κάθε ενδεχόμενο, βάζαμε κατά μέρος μερικά φαγώσιμα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Το γέλιο δεν είναι μόνο πηγή χαράς - δεν είναι μόνο ένδειξη ψυχικής ευεξίας - είναι - κυρίως - ανάγκη επιτακτική και επείγουσα για τον καιρό σκυθρωπών κι' αγέλαστη συντροφιάς. Ίσως ο πόλεμος και τα κατάλοιπά του, ίσως η προσήλωση στη δουλειά επί ζημία του κεριού, ίσως κάτι άλλο, στον σημερινό άνθρωπο για να του μαράνη στα χείλη του το γέλιο.

Γι' αυτό, όποιος κάνει αυτά τα χείλη να σκάει και κοινωνικός ευεργέτης. Και τέτοιος είναι, χωρίς άλλο, ο λαμπρός γελοιογράφος κ. Φωκίων Δημουράς, που μάς χάρισε τις ημέρες αυτές το γραφείο του γελοιογράφου του. Μέσα από τις 250 γελοιογραφίες του κυμαίνεται σαν «ακταλιτέ» κινημα-φάτου δεκαετίας. Άδρες γραμμές, πηγαίο χιούμορ, γραφίες του κ. Δημητριάδη. Έτσι όπως τις φυλλο-τά βάζει, νοιώθει το γέλιο να ξεχειλίζει από το του, σαν ευλογητικό λάβα ενός ηφαιστείου που ένοεργεί...

Ας ευχαριστήσουμε το λαμπρό καλλιτέχνη που μάς χάρισε ένα τόσο πολύτιμο δώρο - τόσο σπάνιο και τόσο αναγκαίο: Το γέλιο πηγή χαράς, άφορμη αίσιοδοξίας, πρώτη ύλη της ζωής...

ΧΑΙΡ.

* Ο παλαιός Έκδοτικός Οίκος Γ. Φέξη, σί εκδόσεις του οποίου απέπεσαν σταθμών το βιβλίου «Ολοκληρωμένη Φύση». Τα επτά πρώτα βιβλία της είναι τα: «Οι κομμοί στην Κορομηλιά», Κ. Καϊφειροπούλου «Μέση Ανατολή», Παντί Νεχρού «Η Ιστορία των Ινδιών», Α. Κρουαζέ «Οι άρχαίες Δημοκρατίες», Γράχαμ Γκρην «Ο άν-κάν «Σας αρέσει ο Μπράμς»

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ που άγοράζουν **FAB** την θαυματουργό δκόνη πλυσίματος ΠΛΕΝΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΛΕΥΚΟΤΕΡΑ ΕΥΚΟΛΩΤΕΡΑ... ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΣΕ ΚΡΥΟ ΝΕΡΟ

Τώρα... 24 δραχμών ΚΑΛΤΣΕΣ NYLON BERKSHIRE 54/15

ΜΟΝΟΝ Δρχ. 12 ΚΑΙ 2 ΑΔΕΙΑ ΚΟΥΤΙΑ **FAB** ή 6 ΜΙΚΡΑ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟΝ ΠΑΝΤΟΠΩΛΗ ΣΑΣ δύο αδειών κουτιών **FAB** ή εξ μικρών και 12 δραχμές μόνον, δικαιούσδε ένα ζεύγος ΚΑΛΤΣΕΣ Nylon Domino 54/15 του περιφήμου έργοστασίου Berkshire Hellas. Αútές οι κάλτσες πωλούνται στα καταστήματα 24 δρχ.

ΣΤΗ ΜΙΣΗ ΤΙΜΗ

NEW **FAB** WASHES CLOTHES CLEANER THAN ANY SOAP NO DULLING SOAP SCUM

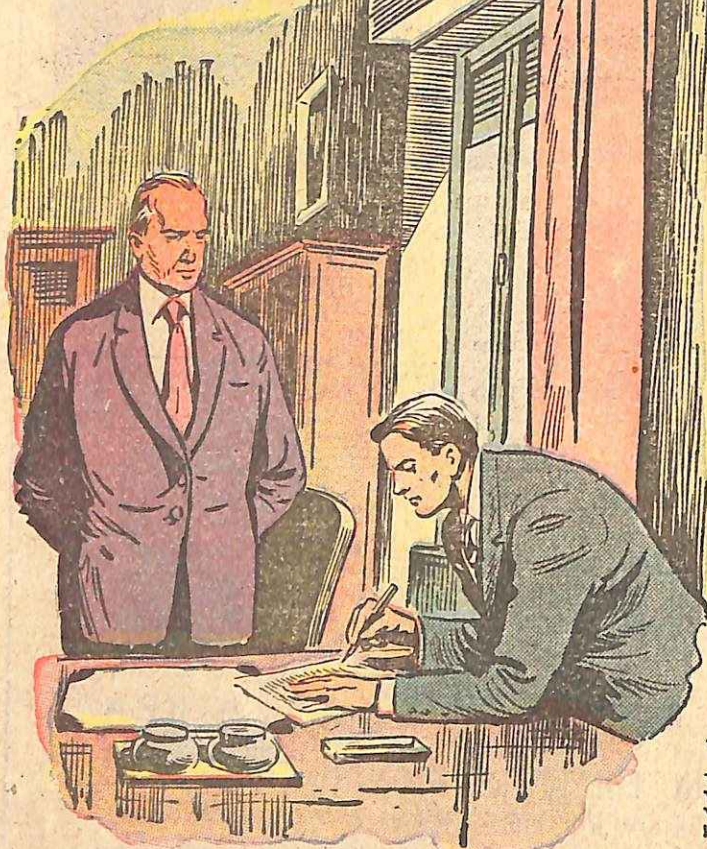
WONDERFUL FOR DISHES TOO!

ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ ΔΙΠΛΗ ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΣ **FAB** ΡΟΥΧΑ χωρις φθορά - ΧΕΡΙΑ για χειροφίλημα και ένα εξαιρετικό ζεύγος ΚΑΛΤΣΕΣ

FAB Ξαναγιώνει ότι πλένει

ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΪΟΝ COLGATE - PALMOLIVE

Ο Σμιθ τόν έβαλε νά υπογράψη μιά «διαταγή εξαφανίσεως» τού Τούριλ κι' ένα τσέκ χιλίων λιρών...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΙΑ μυστηριώδης φωνή μουρμούριζε στ' αυτί του Μέλβιν Τρέσαρ:

— Αν σ' ενοχλή τ' παιδί, αποταθήτε στο Ραπάλο και ζητήστε τόν κ. Σμιθ!

Ο Τρέσαρ ανατρίχισε και κούταξε γύρω του, τρομαγμένος. Δεν είδε όμως άλλον από τόν έφημεριδωτή τού περιπτέρου τού σιδηροδρομικού σταθμού... Πίστεψε τότε πως είχε πέσει θύμα αυταπάτης. Μια κρυφή σκέψη τού, μιά ενδόμυχη επιθυμία τού είχε εξωτερικευθή μ' αυτό τόν τρόπο...

Ανόρασε τή συννηθισμένη έφημερίδα τού, προχώρησε προς τ' σταθμό κι' ανέθηκε σ' ένα βαγόνι τού τρένου. Καθώς άνοιξε τήν έφημερίδα, έπεσε από μέσα ένα φέιγ-βολάν που έγραφε: «Α. Σμιθ. — Αναλαμβάνονται υποθέσεις κάθε είδους. Δεν υπάρχει καμιά διευθύνση... Ο Τρέσαρ ξανακατέβηκε άμέσως απ' τ' τρένο, πριν ξεκινήσει κι' έτρεξε ν' αγοράσει δεύτερη όμοια έφημερίδα. Αυτή όμως δεν είχε μέσα κανένα φέιγ-βολάν! Τί παράξενα πράγματα ήταν αυτά!

Σκέφτηκε πάλι τ' μυστηριώδη λόγια που είχε άκούσει... Μήπως τ' Ραπάλο δεν ήταν ή όμώνυμη Ιταλική πόλις, αλλά τ' όνομα κάποιου προσώπου;

Έφασε σ' ένα τηλεφωνικό κατάλογο και βρήκε τήν εξής διευθύνση: «Ραπάλο μπάρ, Κόκνορ Στρήτ 55».

Σε λίγο, είχε φτάσει μ' ένα ταξί σ' αυτό τ' μπάρ κι' είπε στό γκαρσόνι που στεκόταν κοντά τόν πάγκο:

— Μπορώ νά δω τόν κ. Σμιθ;

— Σας περιμένει, κύριε, άπάντσε τ' γκαρσόνι με μιά υπόκλησι. Και τόν ώδηγησε σ' ένα ιδιαίτερο σαλονάκι, όπου βρισκόταν ένας άντρας εύσωμος και μεσόκοπος.

— Θαυμάζω τήν ακριβεία σας, κ. Τρέσαρ! τού είπε εκείνος μ' ένα παράξενο χαμόγελο. Καθόστε, παρακαλώ! Φαίνεται άνήσυχος και νευρικός. Θέλετε νά πιείτε κάτι, γιά νά ουνελάθετε;

Παράγγειλε δυο κονιάκ και τού πρόσφερε τ' ένα. Ύστερα τόν ρώτησε, κυττάζοντάς τόν στά μάτια:

— Τι κάνει τ' παιδί;

— Είναι πολύ καλά, άπάντσε ταραγμένος ο Τρέσαρ. Δεν άμφισβάλω, άφου ή γυναίκα σας τ' περιποιείται σάν υπέτα... Ξέρω καλά ότι ο πατέρας τού, όπλαδ' ή αδελφός σας, ώρισε με τή διαθήκη τού πως θα πάρη τήν κληρονομία τού όταν γίνη 15 χρονών. Στο μεταξύ, είσαστε σεις ο κνηδεμόνας τού. Τώρα είναι 6 χρονών άκόμα. Άν τύχη νά πεθάνη... από καμιά άρρώστια, θα κληρονομήσετε σεις όλη τή μεγάλη περιουσία τού αδελφού σας!

— Πώς τ' ζέρετε, όλ' αυτά; μουρμούρισε μ' άγωνία ο Σμιθ.

— Τ' γραφέιο μας φροντίζει νά μαθαίνη πολλά πράγματα, άγαπητέ μου κύριε... Ξέρει π. χ. ότι έχετε χάσει οχεδόν όλη τήν περιουσία σας στίς κούρσες κι' ότι μιά ξαφνική κληρονομία είναι τώρα αυτό που σας χρειάζεται!

Ο Τρέσαρ ήπια άλλο ένα κονιάκ, γιά νά νικήση ένα τρελλό φόβο που τόν είχε κυριέψει. Πραγματικά, τ' άλκοολ θαυματουργήναι: Σε λίγο, όλα τού φαίνονταν απλά κι' εύκολα...

Ο Σμιθ τόν πήγε τότε στό γραφέιο τού και τού είπε: — Άκούστε, κ. Τρέσαρ. Έχετε κάθε λόγο νά θέλετε νά λείψ' ή μικρός Τούριλ. Ή υπόθεσι αυτή κανονίζεται θαυμάσια, αν μας δώσετε 1000 λίρες.

— Ο μισομεθυσμένος Τρέσαρ δέχτηκε πρόθυμα. — Ωλ ράιτ! είπε ο άλλος. Μιλώτε μου τώρα γιά τ' παιδί. Έχει έλαττώματα;

— Λέει ψέματα όπως πολλά παιδιά. Έχει ζωηρή φαντασία και διηγείται περιπέτειές τού με νεράιδες, γίγαντες και θηρία... Τού άρέσει νά παίξη όλη τή μέρα σ' ένα έρημο πάρκο, που βρίσκεται κοντά στό σπίτι μας, στή Σκωτία...

Ο Σμιθ τόν έβαλε τότε νά υπογράψη μιά «διαταγή εξαφανίσεως» τού Τούριλ κι' ένα τσέκ 1000 λιρών πληρωτέο σ' ένα μήνα όπλαδ' τήν 1η Οκτωβρίου. Ύστερα τού εξήγησε χαμογελώντας:

— Τ' μυστηριώδη λόγια που άκούσατε κοντά στό περιπτερο, σ' ας τ' αψιθύρισε ο έφημεριδωτής, που είναι άνθρωπος μας. Ο ίδιος έβαλε μέσα στήν έφημερίδα σας τ' φέιγ βολάν.

Δεκαπέντε μέρες άργότερα, ο μικρός Τούριλ διηγήθηκε στή θεία τού πως είχε συναντήσει στό έρημο πάρκο μιά νεράιδα με χρυσόφανετο φόρεμα και μ' άσημένια άστρα στό μαλλιά, που τήν άκολουθούσανε δυο λεοπαρδάλεις.

— Λες ψέματα, Τούριλ! τόν μάλωσε ή θεία τού. Δεν υπάρχουν θηρία στό πάρκο!

— Τ' είδα, σ' όρκίζομαι! επέμεινε ο μικρός. Ή νεράιδα ήταν καλή μαζί μου. Μουδωσε νά φάω κάτι ώραιά φρούτα.

Ή θεία τού θύμωσε και, γιά τιμωρία τού, τόν έστειλε στήν κάμαρά τού νά κοιμηθ'.

Ύστερα όμως από λίγες ώρες, τήν ειδοποίησαν πως τ' παιδί είχε περτέο.

Ο Τρέσαρ άννούχισε, όταν τ' μαθε. Μήπως ο Σμιθ είχε άρ- χίσει νά εκτελή τ' σκεδίο τού; Άνευθεγκ γρήγορα τόν διώμα- τιο τού μικρού και τόν βρήκε με δυνατό περτέο και με τ' πρόσφορο μελάνιασμένο.

Ενοιωσε μιά άγνώστη ως τότε άγάπη γιά τόν άνηψό τού. Μετάνιωσε με τρόπο γιά ό,τι είχε αποφασίσει πάνω στό με- θύσι τού. Δέ σκεπτότανε πιά: παρά πως νά σώση τ' μικρό.

Κάλεσε άμέσως τ' γιατρό, κι' έκεννος διαπίστωσε πως ο Τού- ριλ είχε δηλητηριασθ' από «σολάνιν». Ένα φυτικό δηλητήριο.

— Σίγουρα, θάφαγε τίποτε άγριους καρπούς στό πάρκο, εξήγησε τόν Τρέσαρ.

Έκανε μιά πλύσι τού στομάχου τού μικρού, και σέ λίγο τ' συμπτώματα τής δηλητηρίασεως είχαν υποχωρήσει.

— Ήταν θαύμα που τόν σώσαμε! ωμολόγησε ο γιατρός. Ο Τρέσαρ δέ μπορούσε τώρα νά πούκαση. Είχε τρομοκρα- τηθ' απ' τίς τύψεις τού...

Έπρεπε νά προλάβη κάθε άλλη ενέργεια τού Σμιθ! Δεν ήθελε πιά νά νάναι συνένοχος τού κακούργου. Δεν ήθελε νά γίνη έγκληματίας. Λάτρευε τώρα τ' μικρό Τούριλ!

Ή μόνη λύσι ήταν νά καταφύγ' στήν άστυνομία. Καί πραγμα- γως πως τ' είχε κάνει μεθυσμένος. Ήταν άλλωστε πρόθυμος νά υποστή όποιαδήποτε τιμωρία, φτάνει νά μ' άκινδύνευε πιά ο μικρός Τούριλ!

Ο ντετεκτίβ που ανέλαβε τήν ύπόθεσι, έσπασε άμέσως τήν

Η νεράιδα με τίς λεοπαρδάλεις

παίδια τού γιά τή σύλληψι τού κακούργου.

Ήταν 30 Σεπτεμβρίου. Τήν άλλη μέρα, ο Σμιθ θά πήγαινε νά τόν είχε πετύχει.

Οι πρώινες λοιπόν έφημερίδες δημοσίευαν ένα νεκρώσιμο τού μικρού Τούριλ, που τ' είχε συντάξει ο ντετεκτίβ.

Στίς 9 τ' πρωί, παρουσιάστηκε στήν Τράπεζα τού σωμος, ως 40 χρονών, γιά νά εξαργυρώση ένας άντρας εύ- Πήρε τ' λεωτά και προχώρησε προς τήν έξοδο. Έκει όμως τόν περιμένε ο ντετεκτίβ, που τόν άρπαξε ξαφνικά και τού φόρεσε χειροπέδες!

Τόν πήγαν στή Σκότλαντ Γουάρδ, τόν άνακρίνανε πολλές ώρες και μάθανε τ' όνόματα τών συνένοχων τού. Ή συμμορία τούς γλία. Έργάζονταν με στανικό τρόπο και χρησιμοποιούσε συχνά έντελώς πρωτότυπες μεθόδους.

Όπως εξακριβώθηκε, ο Τούριλ δεν είχε π' ψέμματα στή θεία ράιδα αυτή δεν ήταν παρά ή δακτυλογράφος τού Σμιθ, που είχε μαζί τής δυο γυμνασμένες λεοπαρδάλεις.

Εδωσε δέ στό παιδί νά φάη μερικά μήλα, στό όποια είχαν κά- νει οι κακοποιοί ένέσεις «σολάνιν».

Γιά νά ελαφρύνουν τή θέσι τού, οι κακούργοι παρουσίασαν τ' «διαταγή τής εξαφανίσεως» τού, οι κακούργοι παρουσίασαν τ' Τρέσαρ χωρίς νά τή διαβάση.

Ήταν μιά ένυπόγραφη όμολογία τού «έγκλημάτος» τού. Άνα- ψιό τού, με φρούτα δηλητηριασμένα με «σολάνιν».

Άλλά τ' δικαστήριο δεν έδωσε καμιά σημασία σ' αυτό τ' χαρτί.

Τιμώρησε με τίς βαρύτερες ποινές τούς κακοποιούς κι' επέ- θαλε στήν Τρέσαρ πρόστιμο 1000 λιρών (γιά τίς κακές σκέψεις που είχε κάνει γιά τόν άνηψό τού σέ στιγμές άδυναμίας).

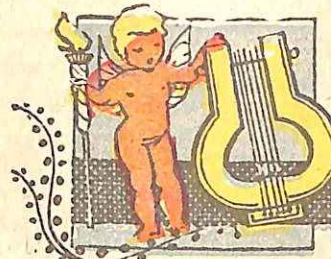
Από τότε, ο Τρέσαρ δεν ξαναδοκίμασε ποτέ τέτοιες «άδυνα- μίες»!

30

N. ΣΑΓΚΕΡΣ

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΜΕ ΤΟΝ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗ

Όταν τ' ρώτησε ή άστυνομία γιάτί είχε βάλει φωτιά στό ά- γνήν Σβίμπεκ ωμολόγησε κλαίγοντας ό,τι... είχε έρωτευθ' ή- ταιον απ' τούς εθελοντές πυροσβέστες τού τόπου και θέλησε νά τόν τραθήγη στό σπίτι τής μ' αυτό τ' πρωτότυπο μέσο!

Θρωλικοί Έρωτες

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΣΤΟΝ Άγαμέμνονα είχε λάχει ή όμορφη Χρυσίδα, που ήταν κόρη τού Ιερέα τού Ά- πόλλωνα Χρόση. Ο Άχιλλεύς, από τ' άλλο μέρος, είχε κρατήσει ή Βρισηίδα, που είχε πάρει από τήν πατρίδα τής Λυρνησσό (Κιλίκια), άφου σκότωσε τόν πατέρα τής, τ' βασιλιά Μήνη, τή τρία αδέρφια τής και τόν άντρα τής, τ' βασιλιά Κρόνη. Κι' οι άδελφοί άρχηγοί έπίσης, στό μερικές μέρες μόνο (ήταν νεογνώστοι). Κι' οι άδελφοί άρχηγοί έπίσης, στό μοίρασμα τών λαφύρων, είχαν κρατήσει ο καθένας από μιά ή περισσότερες όμορφες γυναίκες. Έτσι, όλοι φαίνονταν Ικανοποιημένοι.

Άλλά, ξαφνικά, έξασπε τ' ό κακό. Μιά μέρα, έφτασε στό στρατόπεδο τών Έλλήνων ο γέρο-Χρόσης, κρατώντας στό χέρι τ' όλόχρυσο ραβδί τού, που σφύδαζε τ' Ιερό δέξιμά τού. Τόν άκολουθούσαν πολυάριθμοι δούλοι, που σήκωναν στούς ώμους τούς τ' πλούσια λύτρα, που πρόσφερε γιά νά ξαναπαρή τήν κόρη τού: χρυσάφι, άσημι, όρειχάλκινα σκεύη δουλεμένα με μεγάλη τέχνη, πολύτιμα ύφασματα, διαλεκτά άρώματα.

Άλλά, με λόγια κι' άλλος με νόημα, όλοι οι άρχηγοί σύστησαν στόν Άγαμέμνονα νά λησθή τ' δυστυχισμένο πατέρα και νά τού δώση τήν κόρη. Άλλά, ο βασιλιάς τού Άργους στήθηκε άσυγκίνητος. Κι' όπως ο Χρύ- σης συνέχισε τίς παρακλήσεις τού, τινάχτηκε έξω από τή σκηνή τού και τόν έσπρωξε βάνασα, χωρίς νά λογαριάσει ούτε τ' άστρα τού μαλλιά, ούτε τόν πόνο τού.

Όταν βρέθηκε μακριά από τ' στρατόπεδο τών Έλλήνων, ο γέρο-Χρόσης στόλωσε τ' χρυσό ραβδί τού στό χέμα και, πέφτοντας στό γόνατο, θερ- μοπαράλασε μ' όλη τή δύναμη τής ψυχής τού τ' ό μεγάλο θεό νά τιμωρήση τούς Έλληνες γιά τ' ό κακό που ο Άγαμέμνων είχε κάνει στόν Ιερέα τού.

Τ' άπύρινα βέλη σου άς ξεσχίσουν τίς σάρκες τούς, όπως ο πόνος ξεσχίζει τούτη τή στιγμή τήν καρδιά μου, έλεε.

Κι' ή Άπόλλων, που άγαπούσε τ' Χρόση, άκούσε τήν παράκλησι τού. Από τήν ίδια ημέρα κιόλας, ένα μεγάλο θανατικό άπλώθηκε στό στρα- τόπεδο τών Έλλήνων. Οι στρατιώτες έμπνοσαν τ' πρσι καλά, μά, όσπου τότεπο άρρώσταναν, άρρώσταναν και πέθαιναν, χωρίς κανείς νά μπορέ νά τους θάραδωση, άρρώσταναν και πέθαιναν, χωρίς κανείς νά μπορέ νά τους θάραδωση.

Τού κακού γίνονταν κάθε μέρα θυσίες στούς θεούς. Τ' ό κακό, άπ' νά λίγισαυτε, μεγάλωσε όλοένα κι' όλοι ήταν άσύνετοι και φοβισμένοι. Με- ρικοί φυθούσαν, μάστιγα, πώς έπρεπε ν' άφίσουν τ' γή τής Τροίας και νά γυρίσουν στίς πατρίδες τούς.

Οι άρχηγοί τών Έλλήνων άποφάσισαν τότε νά ζητήσουν από τόν Κάχχα, τόν έξοσυμένο μάντι, νά τούς π' ποιό ήταν ή αίτία τού κακού και πως μπορούσαν νά γλυτώσουν απ' αυτό.

Αυτή τήν αίτία ο Κάχχα τήν ήξερε, γιάτί τήν είχε διαβάσει στό σπλά- χνα και τίς όμωπλάτες τών ζώων, που οι θεές έσφαζαν κάθε μέρα μπροστά στούς θεούς τών θεών. Μά δίσταζε νά τή φανερώση, γιάτί φοβόταν τόν Άγαμέμνονα. Και μόνον όταν ο Άχιλλεύς τού είπε μπροστά σ' όλους, ότι τόν έπαιρνε κάτω από τή δική τού προστασία κι' ότι δεν είχε νά φοβήθ' κα- νένα, άποφάσισε ν' άνοίξει τ' στόμα τού.

— Ω Άχαιοί, έλεε, ήρθε ή στιγμή νά μάθετε τήν αλήθεια, μ' όλο που δ' εύχομουν νά μ' ν' έθγαίνε ποτέ από τ' δικό μου στόμα. Μά- θετε, λοιπόν, πως ο Άπόλλων μάς εκδικείται γιά τή βαρεία προσβολή, που ο κραταίος βασιλιάς τού Άργους έκανε στόν Ιερέα τού, διώνον- τας τόν σκαίς από τ' στρατόπεδο, χωρίς ν' άκούση τίς παρακλήσεις τας τού και χωρίς νά δεχτή τ' λύτρα, που τού πρόσφερε γιά νά πάρη πίσω τήν κόρη τού. Και τώρα, που έζρετε τήν αίτία, μάθετε άκόμη πως τ' ό κακό δέ θά σταματήσει, αν δέ γυρίσωμε τήν όμορφη Χρυσίδα στόν πα- τέρα τής και δέν προσπαθήσωμε νά τόν εξευμενίσωμε με τ' καλά μας λόγια και τ' πλούσια δώρα μας.

Άστραψε από τ' θυμό τού ο Άγαμέμνων μόλις άκούσε αυτά τ' λέ- για. Πότε δέ έβδινε τή Χρυσίδα πίσω και θά τιμωρούσε σκληρά τόν Κάχχα, που είχε τολμήσει νά χώσει τή μύτη τού στίς ιδιωτικές του υποθέσεις.

Οι άλλοι άρχηγοί, όμως, δεν είχαν τήν ίδια γνώμη. Ο Άχιλλεύς πρώτος κι' ύστερα όλοι οι άλλοι τού φώναζαν πως δεν είχε τ' δικαίωμα νά εκθέτη στήν όργη τού Άπόλλωνα τούς Έλληνες, που αυτός είχε φέρι στήν Τροία, γιά νά Ικανοποιήση ένα καπίτσιο τού.

Ο βασιλιάς τού Άργους άναγκάστηκε, στό τέλος, νά υποχωρήση. Κι' έβασε άμέσως έντολη νά έτοιμασθ' ένα από τ' καλύτερα πλοία. Μέσα σ' αυτό έβαλε πλούσια δώρα κι' εκατό ζώα, που προσήλυναν γιά θυσία. Οδήγησε έπειτα μόνος τού τή Χρυσίδα και τήν παρέδωσε στόν Όδυσσέα, που προθυμοποιήθηκε νά τήν π' ήν ο ίδιος στήν πατρίδα τής.

Ο πολυμήχανος βασιλιάς τής Ιθάκης δέ δυσκολεύτηκε νά εξευμε- νίση τ' Χρόση, που, χωρίς νά κρατήση κακία, παρακάλεσε τόν Άπόλ- λωνα νά μ' ν' ήνη κάμη άλλο κακό στούς Έλληνες.

Και τ' ό θαύμα έγινε άμέσως. Ή επιδημία πέρασε, άφίνοντας πίσω τής μόνο τή λύπη γιά κείνους, που είχαν πεθάνει.

Ο Άγαμέμνων, όστόσο, δέ σταμάτησε στό λόγια. Ένώ άποκαρύνό- ταν τ' πλοίο με τή Χρυσίδα φώναζε τούς δυο έμπιστους τού, τόν Τάλ- θυβίο και τόν Ευρύδατη και τούς έλεε:

— Πηγαίνετε στή σκηνή τού Άχιλλέα νά μου φέρετε τήν όμορφη Βρι- σηίδα. Κι' αν ο γυιός τής Θέτιδος δέ θέληση νά σας τή δώση, π' όποτε π' όποτε θά πάω νά τήν πάρω μ' όλους τούς ανθρώπους μου κι' αυτό θά τ' στοιχίση άκριβά.

Ο Άχιλλεύς, γιά ν' άποφύγ' τή σύρραξι, σέ στιγμή, μάστιγα, που ο Τρέας είχαν άρchiσει νά γίνονται πολύ έπιθετικοί, έσκυψε τ' κεφάλι άποστράφει τ' ό θία κι' άπασε τούς δυο κλαίγοντας από τή σκηνή τού, γιά- νά πάρουν τή Βρισηίδα, που έφυγε κλαίγοντας από τήν άγκαλιά.

Ο γυιός τής Θέτιδος, όμως, έκαμε ταυτόχρονα γνωστό στό βασιλιά τού Άργους και τούς άλλους άρχηγους πως δέ τ' ό κουνόσε πιά από τή σκηνή τού παρά μόνο αν οι Τρέας έφταναν μπροστά απ' ατήν και έρρισκόνταν στήν άνάγκη νά ύπερασπισή τή ζωή τού.

Άρχισαν από τότε δύσκολες μέρες γιά τούς Έλληνες κι' ο Άγαμέ- μνων δέν άργησε νά καταλάβη πως ο Άχιλλεύς, με τήν άπαράκλητη άν-

δρεία και τ' θάρρος τού, έδινε σ' όλους φτερά. Ένώ τώρα ή έλλειψι τού έκανε διστακτικούς και τούς πιο τολμηρούς.

Οι Τρέας είχαν πάρει πιά στα χέρια τούς τήν πρωτοβουλία κι' έκαναν μεγάλο κακό στούς Έλληνες. Έτσι, όλοι άρχισαν σιγά-σιγά νά δυσφο- ρούν και νά φωνάζουν πως αίτία τών κακών, που πάβαιναν, ήταν ο βα- σιλιάς τού Άργους, που με τήν περηφάνια και τόν τυραννικό χαρακτήρα τού, είχε άποκαρύνει τόν Άχιλλέα και τούς Μυρμιδόνες από τόν πόλεμο, τή στιγμή, που ή συνδρομή τούς ήταν άπαραίτητη.

Κι' ο Άγαμέμνων έπίσης είχε μετανοιώσει γιά τήν άσυνετη πράξι τού κι' ήταν πρόθυμος σέ κάθε θυσία, γιά νά εξευμενίση τόν Άχιλλέα. Έτσι, άφου άκούσε και τή συμβουλή τού Νέστορα, άποφάσισε νά ξαναδώση στό γυιό τής Θέτιδος τή Βρισηίδα και, μαζί μ' ατήν, έφτά γυναίκες από τή Λεσσο, γιά νά τήν ύπερασπισή. Τού υποσχέθηκε άκόμη έφτά άμειταχειρίστα τρίποδα καζάνια, δέκα χρυσά τάλαντα, έικοσι άστραφτερές χίτρες, δέδεκα άλογα από τ' καλύτερα τού, κι' άλλα πλούσια δώρα.

Άλλά, ο Άχιλλεύς δέν έστρεψε νά παραμερίση τ' θυμό τού, παρά μόνο έπειτα από τ' θάνατο τού Πατρόκλου, όταν είδε πως οι Έλληνες κινδύνευαν νά κηρυχθούν από τούς Τρέας.

Ή συμφιλίωσι τών δυο βασιλιάδων έγινε με μεγάλη έπισημότητα κι' όλοι οι Έλληνες είχαν μαζευτή γύρω στή σκηνή τούς, γιά νά παρακολου- θήσουν τ' θέαμα.

Ή Βρισηίς ξαναγύρισε χαρούμενη στή σκηνή τού Άχιλλέα. Ο βασι- λιάς τού Άργους τής είχε φερθ' ψυχρά ως τότε, μά μέσα στήν καρδιά τής νοσταλγούσε πάντα τ' τρυφερά γάδια τού ανθρώπου, που λάτρευε.

Από τότε, οι τύχες τού πολέμου άλλαξαν. Είχε σημαίνει πιά τ' τέλος τού Ιλλίου. Άλλά, τήν τελευταία στιγμή, τ' δολοφονικό θέλος τού Πάρι έβασε τ' θάνατο στόν άνδρείο γυιό τής Θέτιδος. Μιά άόκληρη μέρα κρά- τησε ή μάχη γύρω στό πύγμα τού. Άλλά, οι Έλληνες κατάφεραν. Έπειτα από σκληρούς άγώνες, νά τ' πάρουν και νά ξαναγυρίσουν στό στρατόπε- δο τούς.

Ή Βρισηίς, όταν είδε τόν άγαπημένο τής νεκρό, ούτε έκλαψε, ούτε φώ- ναξε. Ζήτησε μόνον νά τής δώσουν τήν άδεια νά τόν περιποιήθ' μόνη τής και νά τόν έτοιμάση γιά τ' μεγάλο τού ταξίδι...

Όρες κι' ώρες κρατήσε ατή ή προετοιμασία. Ή Βρισηίς, στό τέλος, άφου βεβαιώθηκε, ότι τ' είχε κείμει όλα και δεν είχε έσώσει τίποτα, έσκυψε πάνω στόν Άχιλλέα, ήρθε τ' πλατύ σπαθί, που κρεμόταν από τή ζώνη τού και, με σ' άθερό χέρι, τ' όχωσε στό στήθος τής... Έπειτα, σα- ρίστηκε κι' ατή νεκρή πλάι τού.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή θρωλίκη Κίρκη

G. ΣΑΝΔΗΣ

Άσπας τούς δυο άπεσταλμένους τού Άγαμέμνονα νά τού πάρουν τήν Βρισηίδα...

ΠΡΟΣΤΑΤΡΙΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

Η Ξανθή γόσσα, είναι μια κοπέλλα είκοσι ετών, μορφωμένη και πολύ όμορφη. Πρώτος χρόνος έλασε τους γονείς της κι έμεινε κηδεμών και προστάτρια των τριών μικρότερων της αδελφών.

Τά θνητά της, έτσι, για άνωτες σπουδές έσθυσαν και έσπευσαν να βρή δουλειά, αφού δεν είχε πια κανένα πόρο ζωής.

Και θρήνη. "Ετσι δεν πείνασαν τ' αδελφία της κι όλα πάνε τώρα καλά; περιωρισμένα θέματα, αλλά καλά.

"Εδώ και τρεις μήνες, ωστόσο, γνώρισε στο γραφείο, που εργαζόταν, κάποιον που είχε πάει εκεί για δουλειά του. και που της έκανε πολ-

Η Μιράντα απαντά

λές φιλοφρονήσεις.

Την περνάει καμιά δεκαριά χρόνια, αλλά είναι πολύ ευκατάστατος. Έχει σπίτι δικό του και πολύ καλή δουλειά.

Ο άντρας αυτός, λοιπόν, πήγε και ξαναπήγε στο γραφείο της και μια μέρα μάλιστα την περιμενε έξω

απ' αυτό και τη συνόδεψε ως το σπίτι της.

Τέλος, ένα βράδυ, γτύπησε την πόρτα της της έφερε λουλούδια και γλυκά και χωρίς προλόγους τη ζήτησε για γυναίκα του.

Εκείνη τότε τον ευχαρίστησε για την τιμή που της έκανε, και γυρί-

ζοντας τουδίδε τα τρία αδελφάκια της.

— Έχω αναλάβει υποχρεώσεις! του είπε.

— Θα τις αναλάβω εγώ! της απάντησε.

Τότε εκείνη χαμογέλασε, τουδωσε το χέρι και του απάντησε:

— Θα σκεφτώ! Μη με θιάζετε! Θέλω να μελετήσω το ζήτημα! Δώστε μου καιρό!

Και με ρωτάει τί να κάνει. Της απαντώ, λοιπόν, πως η μόνη λύσι είναι να κλείσουν έσωτερικά τα παιδιά ο' ένα σχολείο για να μορφωθούν και για να μη εθισκούνται διαρκώς στη μέση, τώρα που αρχίζει η εύχυσια τους.

— Όσο καλός κι' αν είναι ο άντρας αυτός, όσο καλός κι' αν είναι τα παιδιά, πάντα θα έρθουν στιγμές, που θα νοσταλγήσει εκείνος την ησυχία και τη μοναξιά.

Πράσινα μάτια: Αυτό παθαίνουν συνήθως τα κορίτσια, όταν δει λογαριάζουν τους γονείς τους και ένεργουν μόνα, είτε από εγωισμό, είτε γιατί νομίζουν ότι αγαπούν, ενώ στην πραγματικότητα ένθουσιάζονται και παρασύρονται.

Μόνη σας λέτε ότι ο νέος που σας ζητά τώρα από τους γονείς σας, είναι καλό παιδί και έχει όλα τα προσόντα να σας κάνει ευτυχισμένη. Κι όμως διατάζετε να δώσετε μια καταφατική απάντησι από «φόβο» μη λυπησέτε τον άλλο, με τον οποίο όμως δε σας συνδέει τίποτα.

Πάτε, από οίκτο για τον άλλο, να καταστρώσετε το μέλλον σας, την ευτυχία σας.

Δεν είναι σωστό αυτό, που κάνετε, γιατί θα λυπησέτε πιά πολύ τους γονείς σας. Συλλογίζεστε τον ξένο, αν θα λυπηθεί; Αυτός, είναι νέος, και γρήγορα θα παρηγορηθεί με μια άλλη κοπέλλα. Μη διατάζετε, λοιπόν!

Θ. Κ. Ρ.: "Όταν ένας νέος ζητά από μια κοπέλλα που τον αγαπά και που δέχεται πως την αγαπά κι' αυτός, ένα ραντεβού σημαίνει ότι η αγάπη του είναι αληθινή ή μήπως θέλει απλώς να διασκεδάσει μαζί της;

Στην ερώτησι αυτή έχω απαντήσει πολλές φορές.

Έξαρτάται, λοιπόν, αν ο νέος είναι σοβαρός και θέλει να κουβεντιάσει μαζί της, για να τη γνωρίσει καλύτερα, πριν προδη σε διάβημο προς τους γονείς της για να τη ζητήσει σε γάμο, τότε επιτρέπεται να ραντεβού, 'Αλλά και πάλι όταν αυτό δεν αρκεί, θα πάει και τίς πληροφορίες του.

Το ίδιο πρέπει να κάνει και η κοπέλλα.

— Ός επί το πλείστον, όμως, οι νέοι ζητούν ραντεβού τη νύχτα, πώς του νέου δεν είναι να γνωρίσει την ψυχή της και τα προτερήματά της, αλλά την ήθική της.

Μαθήτρια του Γυμνασίου: Οι γονείς σας σάς αγαπούν και φροντίζουν πάντοτε για το καλό σας.

— Αν είστε μικρή ή όχι, εκείνοι το ξέρουν καλύτερα από σας. Όπως λέτε σίγουρα γονείς είναι ο καλύτερος φίλος σου.

Βρήκανε, λοιπόν, την ευκαιρία ενός καλού νέου και θέλουν να σάς παντρεύουν.

Μη τους φέρετε δυσκολίες, με ποτέ άλλοτε με άντρες. Θα σχετίσθαι γρήγορα με τον άντρα σας και τότε θα γνωρίσετε τη συζυγική ζωή.

— Αν ήσυχη κι' ήρεμη, δεν πρέπει να έχετε εμπιστοσύνη στους νέους, οι οποίοι δε σέβονται το πρόσωπο, που λένε, ότι το αγαπούν.

Δεν πρέπει να έχετε εμπιστοσύνη στους νεαρούς, γιατί δεν καταλαβαίνουν ούτε τις ευθύνες, ούτε τις υποχρεώσεις που έχουν.

Περιφρονήστε τον, γιατί από τις σχέσεις αυτές πιθανόν να δημιουργηθούν άρρωστα σώματα ζητήματα σε έσας.

ΕΧΩ ένα φοβερό ελάττωμα: Θέλω να διορθώσω τα «κακώς κείμενα». Θα με χαρακτηρίσει ίσως ως άσπλη, 'Ισως να είμαι. Πάντως πέτυχα ως τώρα να συμμαρτώσω τρεις πλαστικούς έμπόρους που φωνασκούσαν στο δρομίο μου κάθε μεσημέρι, διαταράσσοντας τον ύπνο και τον δικό μου και των περιούκων. 'Ο ένας πουλούσε τσάντες του θουνού και άγρια θόματα. Τον φώναζε ένα μεσημεράκι, ανόρασα ένα μάστο τσάν, του πρόσφερα τσιγάρο κι' έπιασα κουβέντα μαζί του. Γιατί πρέπει να σάς πω, ότι το μεράκι μου είναι να διορθώσω τους παρεκτροπόμενους να την πειθώ. Και πάλι είναι να με χαρακτηρίσετε ως άσπλη, Δικαιώμα σας, 'Εγώ πάντως με το «κορίτκι» δεν είμαι Ικανός να πειθώ τις τσιπές. 'Ενώ με την πειθώ κυριολεκτικά θαυματούργω!

Νά, π.χ., πώς τα κατάφερα με τον πωλητή των αγρίων θοτώνων: — Πως τα θγάζεις πέρα σου; — Τον ρώτησα με συμπόνια, ενώ του έδινα το φράγκο για το τσάντι του άγροσας. 'Εγεις οικογένεια, Έχεις παιδάκια;

— 'Ο άνθρωπάκος αναστέναζε: — "Αν έχω, λέει! Έσσερα!

— Μη μου τό λές! Και με τα θόματα που πουλάς, καταφέρνεις και τ'ά λές;

— Δόξα νύχ! Ο Θεός! Το μωμί δεν τους έχει λείψει ως σήμερα! 'Η στιγμή είχε οτάνε που έπρεπε να κόψω την πρώτη κροσίδα.

— Καί... δε μου λές; τον ρώτησα τάχα αδιάφορα. Δεν υποφέρετε απ' το λαϊμό σου;

Με κύτταξε παρανεμένος. — Γιατί να υποφέρω; — Όλη μέρα φωνάζεις, θρέ παιδί μου! 'Ο λάρυγγας απ' όπου θναίνει η φωνή σου, είναι όργανο του ανθρώπινου σώματος. Κι' άσού δεν είναι φτιαγμένος απ' τη φύσι, για να φωνάζει όλη μέρα, όπως κανείς έσού, ευτυχία να πάθω.

Το θέλημα του ανθρώπακου μαρτυρούσε ότι η «κροσίδα» μου είχε επιτυχία. 'Απάνω του, λοιπόν! Πήρα το κατάλληλο ύφος και συνέχισα:

— Ξέρω την περίπτωσι μιάς ραδικού! Βρέ παιδί μου, τί φωνή ήταν εκείνη! 'Αηδόνι! Πέντε τετράγωνα μακούθ θρισκόνται και η φωνή της έκανε τα τζάμια μου να τρίζουν. Την καύλαρνα! 'Ισως έγω να την μύτσιασα!

Ο άνθρωπάκος με ρώτησε ανήγυχο: — Έπαθε τίποτε; — Άστα να μη τα θυμάμαι! Πέθανε!

— Άπό τί; — Μι! Δεν έβρω άκριβώς! Πάντως στο λαϊμό της κάτι έπαθε. Αύτη η άνοθεματισμένη άρρώστεια, τέλος πάντως, θέρζει εκατομμύρια ανθρώπους κάθε χρόνο. Κι' ήταν μιά συμπαθητική γριούλα...

— Άπό... την κακή άρρώστεια πέθανε; ρώτησε ο άνθρωπάκος τρέμοντας.

— Μά! Δεν είμαι γιατρός για να ξέρω. Πάντως στο λαϊμό της κάτι έβγαλε...

Αυτό ήταν. Άπό εκείνο το μεσημέρι ο... άγριοθροναπόλως, δεν άκούστηκε πιά. Πουλούσε το έμπορεύμα του στο μουγκά!

Με τον ίδιο περίπου τρόπο έθεράπευσα και τον «Έδω» από τη μονία του να γκαρίζη, όπως και το γισουρά.

Και θα εξακολουθούσα να εφαρμόζω την μεθόδο μου, διορθώνοντας τα «κακώς κείμενα» άν... δεν έβανα τη φωνή μου! 'Ιδού πώς!

Εκείνη την εποχή κατοικούσα στη Βούλα. 'Όπως ξέρετε, το άραίο από τσάντι, θρίσκειται άκραφτά περίπου χίλιόμετρα μακριά απ' το κέντρο της 'Αθήνας. Φυσικό, λοιπόν, να πηγαίνω έργαμα με το λεωφορείο. Και φυσικά έπίσης, να δαιμονίζομαι όταν ή διαδρομή, άντι για ασάντα λεπτά που είναι δρομολογημένη, διαρκούσε έξήντα κι' άκόμη περισσότερα. Κι' αυτό έξαρτόταν από το κέφι του εκάστοτε σωφέρ. 'Αν είχε προσοπικούς λόγους που τον υποχρέωναν να διασπύ, έκανε το δρομολόγιο στην κανονική ώρα. 'Αν δεν είχε λόγους, μάς πηγαινε «καροτσάκι», όπως λέγεται στη σωφερίστικη «αργκό» τού... για έσας-για έσας!

Ετσι κι' έβριστο το μεσημέρι. 'Ε-

ΔΙΑ ΤΗΣ ΠΕΙΘΟΥΣ...

νδ' έγω είχα λόγους να διαζώμαι, γιατί πέθανε ο σωφέρ, ο σωφέρ δεν είχε κανένα λόγο να διασπύ. Για να περνά, μάλιστα, ευχαρίστη ή ώρα του και να μη πλάνη, είχε πιάσει και ψιλή κουβεντίτσα με τον εισπράκτορα. 'Ο φίλος είχε εγκαταλείψει το «θρόνο» του και είχε...

θρονισσάει στο πρώτο κάθισμα πίσω απ' το σωφέρ. Είχε προεκτείνει το κεφάλι του μπροστά και τα προνομιακά του «Προ-πό» έδιναν κι' έπαιναν.

Μά... «αγαπάει ο Θεός τον κλέφτη, αλλά αγαπάει και τον γουκοκρή». 'Εκεί, άκριβώς πάνω απ' το κεφάλι του εισπράκτορα, υπήρχε μιά πινακίδα που έγραφε «Μην ουλίετε εις τον οδηγόν».

— 'Αρπάχτηκε απ' την πινακίδα — τρώπος του λέγειν — κι' έκανα την πρώτη κροσίδα μου στον εισπράκτορα.

— Φίλε, του σούριξα, ξέρεις γράμματα; — 'Ο εισπράκτορας με κύτταξε... χλευσαστικός.

— Σ' ενδιαφέρει; με ρώτησε. — Και θέαται με ενδιαφέρει. Διάβασε τί γράφει εκεί. Το μεσημέρι θέλουμε να φάμε σασουλάδα τού σπύτι μας κι' όχι... καρπούς στον Παράδεισο! 'Ασε, λοιπόν, το σωφέρ να οδηγεί άνεπιβέστος απ' τα προνομιακά του «Προ-πό».

— 'Ο εισπράκτορας που το παρεδέχθη ότι θρισκόνταν εν άταξία, πήγε να κατση στο θρόνο του. 'Αλλά ο σωφέρ είχε τις αντίρρσεις του.

— Και νομίζετε, κύριε, μου είπε, ότι όταν κουβεντιάσω δεν προσέχω; — Καίρως ήταν να εφαρμόσω τη μεθόδο μου. Αισθανόμουν την άνανκρη να βάλω και το σωφέρ στον ίσιο δρόμο διά της πειθούς.

— Άφου το κάθισμα και θρονισάει, έβγαλε τα χέρια του από τα ποδιά και τα πόδια του από τα ποδιά.

— 'Αφου το κάθισμα και θρονισάει, έβγαλε τα χέρια του από τα ποδιά και τα πόδια του από τα ποδιά.

3 ISONTEP Lambretta

15 KOYZINEI Italgaz

15 ΡΑΔΙΟΘΟΝΑ GRUNDIG

6 KINHMATOPAPINEI MEXANEI YASHICA

6 ΦΟΤΟΓΡΑΦΙΚΕΙ MEXANEI YASHICA

600 ZEYIN KALIZEE NYLON

1 MHPPIGIAN 2 KAPATON

3 PANYHTHPIA Servis

15 KOYZINEI-ΦΟΥΡΝΟΙ Italgaz

15 ΡΑΔΙΟΘΟΝΑ TRANSISTOR GRUNDIG

Ποιά απ' όλα σας άρέσει να κερδίσετε;

Ο τρόπος είναι απλός: Αγοράζοντες μιά φιάλη Υγραέριο Agipgas συμμετέχετε αυτόματως εις την διανομήν των ΔΩΡΩΝ

Αγipgas

Ο ΜΕΤΑΛΥΤΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΥΓΡΑΕΡΙΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

στηκα εκεί που καθόταν πωλν από λίγο ο εισπράκτορας.

— Νά το κουβεντιάσωμε, του είπα.

— Ευχαρίστω να το κουβεντιάσωμε, συμφώνησε κι' ο σωφέρ. "Όταν το στόμα μου μιλάει κι' τ' αυτιά μου άκούει, τα μάτια μου που βλέπουν το δρόμο, δεν άπασχολούνται. Ούτε και τα χέρια μου που κρατάνε το τιμόνι, ούτε και το πόδι μου που πατάει το φρένο. Γιατί, λοιπόν, θα σά' πάω στον άλλο κόσμο;

Το επίχειρημα του σωφέρ δεν ήταν άκαταμάχητο.

— Δεν έχεις δικήν αγαπητέ μου, άρχισα να τον καταναυμάζω. Τα μάτια σου για να βλέπουν, τα χέρια και τα πόδια σου για να ένεργούν τους χειρισμούς που επιβάλλονται για την διαύλη πορεία τού αυτοκινήτου, παίρνουν έντολη απ' τον έγκέφαλό, απ' όπου παίρνουν έντολη απ' τη καί τη χείλη σου, για να μιλήσουν. Και δυστυχώς, αγαπητέ μου, κι' έσού κι' όλοι έμεις οι όπόλοιποι άνθρωποι που κατοικούμε στον τάλαιπωρο πλανήτη μας, «ένα μυαλό τυχούμε» καθώς λέει ο λαός!

— 'Ο σωφέρ είχε πάλι τις αντίρρσεις του: — "Ενα τυχούμε, αλλά εξαρτάται από το μυαλό!... είπε κυττώντας με λοζά και μ' ένα ειρωνικό χαμογελάκι στα χείλη.

— Έκανα πως συμφώνησα μαζί του. — Δηλαδή, παρετήρησα, τού λόγου σου άς πούμε πως έχεις μυαλό «πρώτης», υπορείς να οδηγείς το αυτοκίνητο, ενώ συγχρόνως υπορείς να παίζεις και τάβλι; "Ε;

— 'Ο σωφέρ έβγαλε ταχύτητα και μου απάντησε: — "Εί! όχι, να παίζω και τάβλι!

— Τα θέλεις; φώναξε θριαμβευτικά. "Αν το μυαλό σου ήταν σπαιγμένο από τη φύσι, για να έβγαλη πέρα δυο δουλειές συγχρόνως, γιατί, τώρα που οδηγείς, να μη υποήσ να παίζεις και τάβλι; Τότε...

Μιά άγριοφώνωσα μ' έκοψε απ' το θέθος του αυτοκινήτου.

— Άσπστε τον επιτέλους κύριε! Με τη φιλοσοφία σας θα μάς πετάξει σε κανένα ναντάκι!

— Αν ήταν ποτέ δυνατόν να δώσω σημασία στην παρατήρησι τού φίλου επιβάτη! "Εγώ άγωνίζομαι να κάνω διά της πειθούς το σωφέρ, να παραδεχτή το λάθος του και να πιά να έλυσαι όταν θρισκείται στο έολάν, κι' αυτές ήθελε να σταματήσω. Τι να τού πής;

— Άπαίξισα να τού απαντήσω και πλησίασα πάλι το κεφάλι μου στο ατί του σωφέρ για να μ' άκούει καλύτερα.

— Λοιπόν, αγαπητέ φίλε, συνέγισα, έχω άκαταμάχητα έπιχειρήματα, για να σε πείσω ότι το μυαλό τού ανθρώπου είναι δυστυχώς σπαιγμένο από τη φύσι...

— Ένας έκκωφαντικός θόρυβος συγκρομμένων σιδερέκων μου έκοψε τη φράσι στη μέση και άκαριαά οι αισθήσεις μου με εγκατέλειψαν.

Όταν συνήλθα θρισκόνταν σπαιγμένος στο κρεβάτι κάποιος νοσοκομείου. Πάνω απ' το κρεβάτι μου στεκόταν ή γυναίκα μου με κλειμένα μάτια.

— Πελοπίδα μου, φιδόρισε. — Άνοιξα το στόμα, έπεχείρησα να μιλήσω, αλλά... άχνα δεν έβγαλα απ' το στόμα μου!

— Γιατρέ μου... μουγκάθηκε, φώναζε σπαρακτικά ή γυναίκα μου! — 'Ο γιατρός που στεκόταν κι' αύτος πάνω απ' το κεφάλι μου, κούνησε το δικό του κεφάλι, που ήταν νερό.

— Καλύτερα, είπε, "Ετσι θα είμαστε σίγουροι πως δεν πρόκειται να άπασχολήση άλλη φορά τους σωφέρ των λεωφορείων, για το δικό του καλό και για το καλό τών επιβατών! "Εξ ατίας του τραυματισμού δέκα άνθρωποι!

Και σκύδοντας από πάνω μου, έπρόσθεσε: — Άφου γλυτώσατε βυτερα από τέτοια σύγκρουσι, θα πη ότι είσαστε πολύ τυχεροί!

Δυστυχώς είχα μουγκάσει. "Αν μπορούσα να μιλήσω, θα τόν έκανα διά της πειθούς να παραδεχτή, ότι προσέφερα μιά μεγάλη υπηρεσία στους συνανθρώπους μου. Γιατί, έλπίω να το παραδεχτήτε, ο σωφέρ τού λεωφορείου της Βούλας, δεν πρόκειται ποτέ πιά να έρναυλήση, όταν κρατά το τιμόνι στο χέρι τού!

Ν. ΤΣΕΚ.

γρήκα

ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Ετοιμα γυναικεία ραπτά

Τελευταία μοντέλλα

Μοντέρνα ύφασματα

βγά ματαβήματα

εμδιδοβύνης

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ
ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΙΑΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ
ΔΕΡΜΑΤΙΚΕΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ

«Κυρίες μου αν θέλετε να φέρεστε, λέγει η Γαλλία Αισθητική Ζωνή Σορέλ, ευνη ξεκινάει από τον κορμό, ο οποίος είναι η νεανική, δραστήρια και απληλαμένη από μικροελαττώματα επιδερμίδα. Κι' αληθινά μία επιδερμίδα επιμυκισμένη, άγρια, γεμάτη ερεθισμούς, κοκκινίλες, μαύρα στίγματα, λειχήνες, διασταλμένους πόρους ή άλλα μικροελαττώματα, συνήθει μεν αλλά ενοχλητικά, σκοτώνει τη γοητεία και άσχημιζει και το πιο όμορφο πρόσωπο.

Βέβαια μία καλή διατροφή με βάσι χυμούς φρούτων και χορταρικά, μία καλή λειτουργία του εντέρου, ένας εξακουραστος ύπνος, συντελούν ουσιαστικά στη διατήρηση υγιούς δέρματος. «Ετούτοις συχνά δλ' αυτά, δεν επιδοκίμουν την εμφάνιση των δυσχερών συμπτωμάτων που περιγράφουμε. Τότε χρειάζεται και μία εξωτερική βοήθεια. Εύτυχος ο σύγχρονος έρευνες γύρω από τις βιταμίνες, έφεραν εις φως την ύστερη επιδερμίδα επί του όμορφου μιας βιταμίνης της οικογενείας Β, του λεγόμενου Παντοθενικού άξονος. «Η βιταμίνη αυτή, θεραπεύει γρήγορα κάθε ανωμαλία της επιδερμίδος και καί ακόμα περισσότερο. Επομένως τα μικροελαττώματα, τα έκζεμα, τα αλλεργικά, την ερυθρότητα, τα συγκαύματα των βρεφών, τα ερεθισμένα και σκαμμένα από τις δουλειές του σπιτιού χέρια, κι' όλες τις άλλες δερματικές παθήσεις. Γι' αυτό την άνομοσαν «βιταμίνη της επιδερμίδος». Οι γιατροί την χρησιμοποιούν για τη θεραπεία σοβαρότερων δερματικών ασθενειών. Έσεις όμως, χρησιμοποιώντας την σαν ένα καλλυντικό για το πρόσωπο, τα χέρια, ή στο άλλο σημείο του σώματος υποφέρετε από δερματικές ανωμαλίες, μέσα σε λίγες ημέρες αποκτάτε την βλάβη και αποκτάτε πάλι ένα αξιοζήλευτο, τρυφερό και απαλό δέρμα. Κυκλοφορεί υπό μορφή κρέμας και το επίσημο όνομά της είναι «ΡΑΝ-THODERM». Οά τη βρείτε σ' όλα τα Φαρμακεία, άρκι να θυμηθείτε τ' όνομα «Παντοθενική». Η Παντοθενική είναι κάτι που δεν πρέπει να λείπει από τον εξοπλισμό σας.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Γαρίδες
με μύρα

Γιά 6 άτομα. Ρίχνετε σε μία κατσαρόλα ένα μπουκάλι μύρα και την αφήνετε να μείνει 3-4 ώρες για να φύγν ό άφρος και το άνδρακικό. Αλατίζετε καλά την μύρα και ιδίως την πιπερώνετε με φρεσκοκομμένο πιπέρι. Ρίχνετε τις γαρίδες να θράσουν μέσα στην μύρα. Τις στραγγίζετε και σερβίρετε ζεστές με το κέλυφός των. Ο καβένος καθάρζει μόνος του τις γαρίδες και προσδίδει λίγο φρέσκο δούτορο. Μπορούν επίσης να φαγωδούν και κρύες. Σερβίρετε με μύρα. Η μύρα περιέχει 50 ώφέλιμα συστατικά. Είναι το πιο πλούσιο ποτό σε βιταμίνες Β. Πίνετε κάθε μέρα μύρα ΦΙΣ. Οά αιδάναθε καλύτερα.

Κάψες Νάυλον Β! 15	
Εστρά	20
Νάυλον Ρεπές	25
Τυλόν Χιμικίς	30
Περιπότ ραγ	10
ΣΥΝΤΑΚΤΟΛΟΓΟΣ	
52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52	

ΡΟΥΣΑ

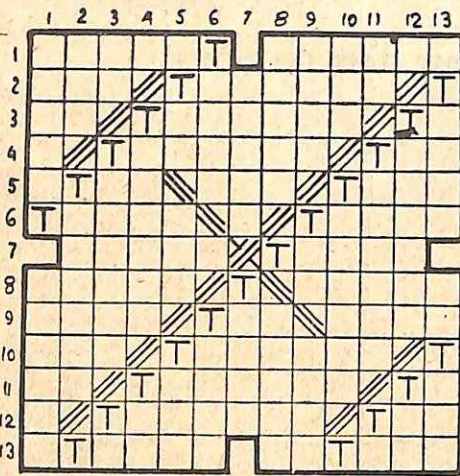
ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος. Μαυειτήρ. Δέχεται 9-12 ώς και επί συνεντεύξεως. Χ. Τρικομή 113, 1ηλ. 613-610.

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Το σταυρόλεξο των «Τ»

«Όταν συμπληρώσετε το σταυρόλεξο αυτό με τις σωστές λέξεις, των οποίων σας δίνουμε πιο κάτω τις εξηγήσεις, τότε θα διαπιστώσετε πως δικαίως τοπο-

θετήσαμε όλα αυτά τα «Τ» στα αντίστοιχα τετραγώνια.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Είδος ύφασματος από αγγλικής προελεύσεως τριγύνα προσδόν. — Μετρική μονάς ύφνης.
- 2) Γαλλική κατάφασις. — Τέντωμα.
- 3) Διπλάσιαζόμενο κάνει τα μωρά να κλαίνε. — Άναφέρεται στην ερωτική τάξη. — Άρθρο.
- 4) Είναι και δυναμωτικός. — Λέξις από περίφημο σπαρτιατικό ρητό.
- 5) Τούρκος πασάς, άρχηγός του τουρκικού στρατού κατά τον Έλληνοτουρκικό πόλεμο του 1897. — Ράτσα. — Λεπτότης.
- 6) Είναι αξιολύπητος. — Πιο γνωστή ως φλαμουριά.
- 7) Γένος φυτών, στο οποίο ανήκουν η άγλαδιά και η μηλιά. — Ζώο η αντικείμενο που θεωρείται από τους ερυθροδέρμους ιεροί, ως σχετιζόμενο με το γεννάρι ή ποσότητα της φυλής.
- 8) Κτηνοτροφικό φυτό γνωστό και ως άγριοκουκιά. — Υπερβολική αγάπη για κάτι.
- 9) Δέ λείπει από καμμία συμφωνία. — Επώνυμο άστέρος του Χόλλυγουντ. — Αίριν... Παλαιά δόξα της θρόνης.
- 10) Άγγλος θαλασσοπόρος. — Φραγκίσκος... Ένας τών διασημότερων Ιταλών δευφώνων, που διακρίθηκε σε μελοδράματα του Βένετι.
- 11) Άνεμοκαμένη ιδία. — Πολύτιμα πετράδια. — Άρθρο.
- 12) Χώρα της Β. Αφρικής. — Διπλάσιαζόμενο θυμίζει ζούγκλα.
- 13) Άλογο με κοκκινωπό τρίχωμα. — Σχετίζονται με τους κατοίκους των πόλεων.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Βρίσκονται επί κεφαλής μιας ευρωπαϊκής χώρας. — Χημικό στοιχείο του οποίου το σύμβολο είναι Β.
- 2) Μακρινή μας πρόγονος. — Παράξενο ζώο της Αμερικής και της Ασίας, του οποίου η μήτη καταλήγει σε εύκλινη προβοσκίδα.
- 3) Καλύπτουν το ήμισυ του θύου. — Βρίσκεται στο τέλος. — Άρθρο.
- 4) Άρχαία όνομασία του δρους Μιτακέλι. — Στέφανος... Οδύγητος στρατηγός και μηχανικός, που έκανε προ του Αεσών σχεδίου τομής του Ισθμού του Παναμά.
- 5) Χρονικός σύνδεσμος. — Κτητική άντανωμία. — Στο άρχαιο μέτρο, παράτασι του χρόνου της μακράς συλλαβής.
- 6) Χαρακτηρίζει τον νοικοκύρη. — Ξαναμπήκε στα σαλόνια.
- 7) Το μικρό όνομα πολλών άστέρων του θεάτρου μας. — Μίσελ: άστέρι του Χόλλυγουντ.
- 8) Άγριμια. — Όπλα του άρσίου φύλου.
- 9) Ίδιος με άλλον από μέγεθος. — Άνδρικό όνομα, που συνήθιζται στην Άγγλία. — Νέα κοπέλα (γεν.).
- 10) Έρωτηματική άντανωμία. — Ένας τών τεσσάρων δορυφόρων του πλανήτη Ουρανού.
- 11) Συνεχόμενα σύμφωνα του αλφαβήτου. — Απασιτίπο σ' ένα καλλιτέχνη. — Το χρησιμοποιούν οι περιέρους.
- 12) Σύνολο έργων που χρησιμοποιούνται για τον ίδιο σκοπό (πληθ.). — Χτύπος.
- 13) Άσβολείται με μωρά. — Μαζί.

Ποιά από τις τρείς

Από τις τρείς άπαντήσεις, που συνοδεύουν κατωτέρω καθέμία από τις ερωτήσεις, διαγράψετε τις δύο, που είναι κατά τη γνώμη σας λανθασμένες.

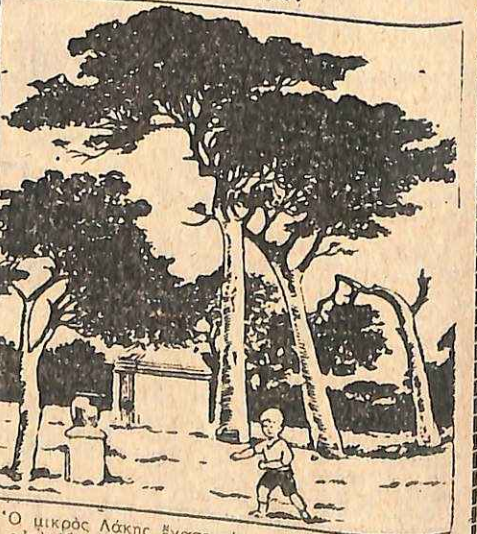
- 1) Σε ποιά ήπειρο βρίσκεται η δεύτερη στο μέγεθος νήσος της Γης; α) Στην Ασία. β) Στην Εύρωπη. γ) Στην Ωκεανία.
- 2) Ποιά ήταν η Ζαρίνα; α) Μία θεά των αρχαίων Αιγυπτίων. β) Μία άρσας και τολμηρή βασίλισσα της αρχαιότητας. γ) Μία περίφημη Ρωσίδα χορεύτρια.
- 3) Πού έρριονταν τα Κεραυνία όρη; α) Στη Βόρειο Ηπειρο. β) Στη Σιθρία. γ) Στον Καύκασο.
- 4) Ποιο χρόνο ήρθε ο Βύρων στην Ελλάδα για πρώτη φορά; α) Το 1812. β) Το 1819. γ) Το 1824.
- 5) Ποιος ήταν ο Κλεανδρίδης; α) Ένας Σπαρτιατής στρατηγός. β) Ένας άρχιτέκτων από τη Θεσσαλία. γ) Ένας στωικός φιλόσοφος.
- 6) Από ποιά χώρα μάς ήρθε η περίφημη Κολομπίνα; α) Από την Άγγλία. β) Από τη Γερμανία. γ) Από την Ιταλία.
- 7) Τι ήταν η Κολομπίνα; α) Πρόσωπο που δημιουργήσε η φαντασία ενός συγγραφέως. β) Μία νεσρά καμαριέρα, που έκανε την εμφάνιση της σε πολλές κωμωδίες. γ) Μία κόμησα που έγινε διάσημη χάρις στην ελαφρότητα του χαρακτήρος της.
- 8) Πού βρίσκεται το Κολοσσαίο; α) Στο Παρίσι. β) Στη Μαδρίτη. γ) Στη Ρώμη.
- 9) Τι σχέδι έχουν το κολούβρο και ο τρούλος; α) Είναι ένα και το αυτό πράγμα. β) Προκειται για δύο πτηνά της ίδιας οικογενείας. γ) Δεν έχουν καμμία άπολυτός σχέσι.
- 10) Τι είναι ο σιντοισμός; α) Ένας τρόπος καλλιέργειας. β) Μία άρχαία θρησκεία. γ) Ένα έπαναστατικό κίνημα.

Μικρά προβλήματα

- 1) Πώς είναι δυνατόν να δοίτε για σύνολο 14 χρησιμοποιώντας πέντε φορές τον ίδιο αριθμό; *
- 2) Ένας κτηματίας καλεί έναν εργάτη και του άναθέτει να σάς δώσω την γνάμω μου για το που όφειλεται ο βήρας που βάσανει το μικρό όπας μου λέτε. Πιστά να νά είναι μία απλή βρογγίτις, όποτε θα κούρετε χήρη του φάρμακου S να ειη Βιοπλοήρη R. ένα κουτάλι ανά 4ωρο. Μπορεί όμως να όφειλεται και σ' άλλα σία, όποτε έπαναλαβών είναι άναγκη να έξεταστή όπωσδήποτε από γιατρό, ό όποιος και θα έτοφανθή στην πραγματικότητα, περί του αίτιου.
- 3) Ποιόν αριθμό πρέπει να τοποθετήσετε κατωτέρω στη θέση των σιγνιών, για να διατηρηθή η ύπαρχουσα μεταξύ τους σχετικότητα; 4 12 3 9 2 6 1 *
- 4) Στη θέση των σιγνιών τοποθετήστε κατωτέρω τους 9 πρώτους αριθμούς 1 μέχρι 9, έτσι ώστε κάποιον τους λογαριασμούς που σας έπιβάλλουν να θε σειρά για αποτέλεσμα 22. ... X ... + ... = 22 ... X ... + ... = 22 ... + ... + ... = 22

Θά χρησιμοποιήσετε όλους τους αριθμούς μία μόνο φορά τον καθένα.

Μαγική εικών

Ο μικρός Λάκης έχασε τη υπέρα του στην έρημνη αυτή έξοχη και δεν έβρε τότε τί να κάνει. Βοήθεια τον να την έαναορή για να μπορέση να γυρίση μαζί της στο σπίτι τους.

Οι λύσεις στη σελ. 64

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Α. Ε.: Θάταν προτιμότερο να έφιστε να περάση και ο Νοέμβριος όποτε θα κάμετε χρήση του φάρμακου Adesal, που είναι εύληπτο και αποτελεσματικό.

Ρ. Ω. Ά. ν.: Πιο αποτελεσματικό θα ήταν, εάν όπρηξε η γνώμη ενός γιατρού. Τώρα οι συστάσεις μου στηρίζονται στην προσωπική σας έκτιμησι. Κάμετε χρήση της Creme Phylis σε συνδυασμό με τη Mousse Phylis.

Β. Α. Α. ν.: Σ' αυτό μένη η ζώη: Έκεί που μένετε υπάρχουν πολλοί και καλοί γιατροί, που θα μπορούσαν να σάς βοηθήσουν. Σοβερή πάντως βελτίωσι δεν πρέπει να περιμένετε. Μικρή μόνο και αυτή κατόπιν μεράς και επίσταμένης θεραπευτικής άγωγής. Σας συνιστώ να έσπευθε να ένασέοδω γιατρό. Αν δε σάς είναι δυνατό γι' αυτό έσπευθετε λίγο, από το φάρμακο Tabl. Gynopris. Σε συνέχεια θα έπαλείφετε τα έσωτερικά σιέρη με την άλοιή Pommade Nupercaline. Η θεραπεία θα συνεχιστή καθ' όλα το μήνα. Η παθήσι αυτή έπιδρά δυσμενώς λόγω του πόνου, έπί της γενεφυκικής σας ίσσορροπίας με αποτέλεσμα την έλάττωσι ή και την όλοσχερή έλλειψι άρμης. Βοηθήτε την όλοσχερή έλλειψι άρμης. Βοηθήτε την όλοσχερή έλλειψι άρμης.

Κ. Μ. Δ.: Έφόσο μένετε στην Άθήνα, νομίζω ότι είναι λογικότερο να πάτε να σάς έξετάση ένας γιατρός. Ε. Μ. 3: Εκείνο που μπορώ έγω να σάς συστήσω ύστερα από όσα κάνατε μέχρι σήμερα είναι δύο κουτιά ένεσες H. Muir ή B. forte ένδομυϊκά ή Β. Complex ένεσες πάλι ένδομυϊκά.

Α. Α. ν.: Έφόσο μένετε στην Άθήνα, νομίζω ότι είναι λογικότερο να πάτε να σάς έξετάση ένας γιατρός. Ε. Μ. 3: Εκείνο που μπορώ έγω να σάς συστήσω ύστερα από όσα κάνατε μέχρι σήμερα είναι δύο κουτιά ένεσες H. Muir ή B. forte ένδομυϊκά ή Β. Complex ένεσες πάλι ένδομυϊκά.

Α. Α. ν.: Έφόσο μένετε στην Άθήνα, νομίζω ότι είναι λογικότερο να πάτε να σάς έξετάση ένας γιατρός. Ε. Μ. 3: Εκείνο που μπορώ έγω να σάς συστήσω ύστερα από όσα κάνατε μέχρι σήμερα είναι δύο κουτιά ένεσες H. Muir ή B. forte ένδομυϊκά ή Β. Complex ένεσες πάλι ένδομυϊκά.

Α. Α. ν.: Έφόσο μένετε στην Άθήνα, νομίζω ότι είναι λογικότερο να πάτε να σάς έξετάση ένας γιατρός. Ε. Μ. 3: Εκείνο που μπορώ έγω να σάς συστήσω ύστερα από όσα κάνατε μέχρι σήμερα είναι δύο κουτιά ένεσες H. Muir ή B. forte ένδομυϊκά ή Β. Complex ένεσες πάλι ένδομυϊκά.

Α. Α. ν.: Έφόσο μένετε στην Άθήνα, νομίζω ότι είναι λογικότερο να πάτε να σάς έξετάση ένας γιατρός. Ε. Μ. 3: Εκείνο που μπορώ έγω να σάς συστήσω ύστερα από όσα κάνατε μέχρι σήμερα είναι δύο κουτιά ένεσες H. Muir ή B. forte ένδομυϊκά ή Β. Complex ένεσες πάλι ένδομυϊκά.

Α. Α. ν.: Έφόσο μένετε στην Άθήνα, νομίζω ότι είναι λογικότερο να πάτε να σάς έξετάση ένας γιατρός. Ε. Μ. 3: Εκείνο που μπορώ έγω να σάς συστήσω ύστερα από όσα κάνατε μέχρι σήμερα είναι δύο κουτιά ένεσες H. Muir ή B. forte ένδομυϊκά ή Β. Complex ένεσες πάλι ένδομυϊκά.

Α. Α. ν.: Έφόσο μένετε στην Άθήνα, νομίζω ότι είναι λογικότερο να πάτε να σάς έξετάση ένας γιατρός. Ε. Μ. 3: Εκείνο που μπορώ έγω να σάς συστήσω ύστερα από όσα κάνατε μέχρι σήμερα είναι δύο κουτιά ένεσες H. Muir ή B. forte ένδομυϊκά ή Β. Complex ένεσες πάλι ένδομυϊκά.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Κ. Α. ν.: Τα άνω όφελήματα σας όφειλονται σε άρχοντες έμηνόπαυσι της οποίας την περίοδο διατρέχετε. Τα ένωχλήματα δεν είναι τυποποιημένα και διαφέρουν από γυναίκα σε γυναίκα, άναλόγως της ίσσορροπίας της. Για τη βελτίωσι της καταστάσεως θα παίρνετε μετά τη δέκατη πέμπτη ή μέρα από της ένασέοδω της περιόδου ένα χάπι ημερησίως από το φάρμακο Tabl. Ovostin τών 0,25 mg. Θά διακοπώτε τη λήψι του φάρμακου κατά την ένασέοδω της περιόδου. Η θεραπεία θα έσκαλοουθήσι έπί έξάμηνου.

Λ. Ρ. Μ.: West A. 52 mg. 11 a: Γράφα λεπτομερώς στη διεύθυνσι που μου στείλετε.

Α. Δ. ν.: Η έπίσημη διάβασα με συμπάθεια το γράμμα σας. Η παθήσι θεραπεύεται ριζικά με πλαστική έγχειρησι. Λόγω του θέματος δε μπορώ να σάς γράψω λεπτομερώς, άπό τη στήλη του Θεσσαρού. Αποστείλατε διεύθυνσι που έπίμνηστε για να σάς γράψω.

Σ. Ν. ν.: Τα δυσάρεστα συμπτώματα όφειλονται σε μόλυνσι από τριχομονάδες και σαπρόφυτα. Για τη βελτίωσι της καταστάσεως μετά τη λήψι της περιόδου θα κάμετε κάθε βράδυ κοπτική πλύσι μ' ένα κουτάλι της κομπόσας από το φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σ' ένα κιλό νερό ζεστό. Στη συνέχεια θα τοποθετήσι βαθεία δύο μαλεκά διακία από το φάρμακο Mucopressures No 1 ή 2. Η θεραπεία θα διαρκέση μέχρι της έμφανέσεως της περιόδου. Μετά τη λήψι της έθεραπείας θα έναμνη-

Άπαντήσεις έπιστολών

φθι κατά τον ίδιο τρόπο.

Χ = 10 M, Θ ε σ α α λ ο ν κ η: Η παθήσι συχνά υποτροπάζει, προ πάντος όταν η θεραπεία δεν είναι συστηματική. Για τη λήψι της περιόδου θα τοποθετήσι κάθε βράδυ δύο κοπτικά υπόθετα βαθεία ένδοκοιλιακά από το φάρμακο Tabl. Gynopris. Σε συνέχεια θα έπαλείφετε τα έσωτερικά σιέρη με την άλοιή Pommade Nupercaline. Η θεραπεία θα συνεχιστή καθ' όλα το μήνα. Η παθήσι αυτή έπιδρά δυσμενώς λόγω του πόνου, έπί της γενεφυκικής σας ίσσορροπίας με αποτέλεσμα την έλάττωσι ή και την όλοσχερή έλλειψι άρμης. Βοηθήτε την όλοσχερή έλλειψι άρμης. Βοηθήτε την όλοσχερή έλλειψι άρμης.

Π. Τ. Ε. 303. Πά τ ρ α ς: Οι πολύποδες του τραχήλου της μήτρας είναι μικροί συνήθως, καλοήθεις όγκοι σχήματος έπιμψους, μισχοίτι που κρεμούνται σε σταλακτίτες από τα έσωτερικά τοιχώματα του τραχήλου της μήτρας. Προκαλούν πόνους και βάρος στο υπογάστριο και ματωμένα έκκριμα. Η μόνη ριζική θεραπεία έγκειται στη χειρουργική τους εκρίζωσι, που είναι μία απλή έγχειρησι.

Σ. Α. ν.: Η θεραπεία είναι κυρίως τοπική λόγω όμως της ειδικής σας θέσεως, αυτή πρέπει να γίνη από γυναικόλογο. Για τη βελτίωσι της καταστάσεως θα κάμετε καθημερινώς έσωτερική πλύσι καθοριότητας μ' ένα κουτάλι της κομπόσας από το

φάρμακο Amp. Feminorm τών 5 mg. Όκτώ δε μέρες προ της ένασέοδω της θα κάμετε δύο ένεσες — μία ανά δύο ημέρες — από το φάρμακο Amp. Lutoim τών 25 mg. Τέλος τρείς μέρες προ της ένασέοδω της θα κάμετε τρία χάπια την ημέρα από το φάρμακο Tabl. Anacan. Η θεραπεία θα συνεχιστή έπί τριμήνου.

Π. Τ. Ε. 303. Πά τ ρ α ς: Οι πολύποδες του τραχήλου της μήτρας είναι μικροί συνήθως, καλοήθεις όγκοι σχήματος έπιμψους, μισχοίτι που κρεμούνται σε σταλακτίτες από τα έσωτερικά τοιχώματα του τραχήλου της μήτρας. Προκαλούν πόνους και βάρος στο υπογάστριο και ματωμένα έκκριμα. Η μόνη ριζική θεραπεία έγκειται στη χειρουργική τους εκρίζωσι, που είναι μία απλή έγχειρησι.

Σ. Α. ν.: Η θεραπεία είναι κυρίως τοπική λόγω όμως της ειδικής σας θέσεως, αυτή πρέπει να γίνη από γυναικόλογο. Για τη βελτίωσι της καταστάσεως θα κάμετε καθημερινώς έσωτερική πλύσι καθοριότητας μ' ένα κουτάλι της κομπόσας από το

φάρμακο Amp. Feminorm τών 5 mg. Όκτώ δε μέρες προ της ένασέοδω της θα κάμετε δύο ένεσες — μία ανά δύο ημέρες — από το φάρμακο Amp. Lutoim τών 25 mg. Τέλος τρείς μέρες προ της ένασέοδω της θα κάμετε τρία χάπια την ημέρα από το φάρμακο Tabl. Anacan. Η θεραπεία θα συνεχιστή έπί τριμήνου.

Π. Τ. Ε. 303. Πά τ ρ α ς: Οι πολύποδες του τραχήλου της μήτρας είναι μικροί συνήθως, καλοήθεις όγκοι σχήματος έπιμψους, μισχοίτι που κρεμούνται σε σταλακτίτες από τα έσωτερικά τοιχώματα του τραχήλου της μήτρας. Προκαλούν πόνους και βάρος στο υπογάστριο και ματωμένα έκκριμα. Η μόνη ριζική θεραπεία έγκειται στη χειρουργική τους εκρίζωσι, που είναι μία απλή έγχειρησι.

Σ. Α. ν.: Η θεραπεία είναι κυρίως τοπική λόγω όμως της ειδικής σας θέσεως, αυτή πρέπει να γίνη από γυναικόλογο. Για τη βελτίωσι της καταστάσεως θα κάμετε καθημερινώς έσωτερική πλύσι καθοριότητας μ' ένα κουτάλι της κομπόσας από το

φάρμακο Amp. Feminorm τών 5 mg. Όκτώ δε μέρες προ της ένασέοδω της θα κάμετε δύο ένεσες — μία ανά δύο ημέρες — από το φάρμακο Amp. Lutoim τών 25 mg. Τέλος τρείς μέρες προ της ένασέοδω της θα κάμετε τρία χάπια την ημέρα από το φάρμακο Tabl. Anacan. Η θεραπεία θα συνεχιστή έπί τριμήνου.

Π. Τ. Ε. 303. Πά τ ρ α ς: Οι πολύποδες του τραχήλου της μήτρας είναι μικροί συνήθως, καλοήθεις όγκοι σχήματος έπιμψους, μισχοίτι που κρεμούνται σε σταλακτίτες από τα έσωτερικά τοιχώματα του τραχήλου της μήτρας. Προκαλούν πόνους και βάρος στο υπογάστριο και ματωμένα έκκριμα. Η μόνη ριζική θεραπεία έγκειται στη χειρουργική τους εκρίζωσι, που είναι μία απλή έγχειρησι.

Σ. Α. ν.: Η θεραπεία είναι κυρίως τοπική λόγω όμως της ειδικής σας θέσεως, αυτή πρέπει να γίνη από γυναικόλογο. Για τη βελτίωσι της καταστάσεως θα κάμετε καθημερινώς έσωτερική πλύσι καθοριότητας μ' ένα κουτάλι της κομπόσας από το

φάρμακο Amp. Feminorm τών 5 mg. Όκτώ δε μέρες προ της ένασέοδω της θα κάμετε δύο ένεσες — μία ανά δύο ημέρες — από το φάρμακο Amp. Lutoim τών 25 mg. Τέλος τρείς μέρες προ της ένασέοδω της θα κάμετε τρία χάπια την ημέρα από το φάρμακο Tabl. Anacan. Η θεραπεία θα συνεχιστή έπί τριμήνου.

φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σ' ένα κιλό νερό ζεστό και έκαλούθε να έπαλείφετε τα έσωτερικά σιέρη με την άλοιή Pommade Mycostatin. Η θεραπεία θα συνεχιστή καθ' όλα το μήνα. Η παθήσι αυτή έπιδρά δυσμενώς λόγω του πόνου, έπί της γενεφυκικής σας ίσσορροπίας με αποτέλεσμα την έλάττωσι ή και την όλοσχερή έλλειψι άρμης. Βοηθήτε την όλοσχερή έλλειψι άρμης. Βοηθήτε την όλοσχερή έλλειψι άρμης.

Α. Α. ν.: Έφόσο μένετε στην Άθήνα, νομίζω ότι είναι λογικότερο να πάτε να σάς έξετάση ένας γιατρός. Ε. Μ. 3: Εκείνο που μπορώ έγω να σάς συστήσω ύστερα από όσα κάνατε μέχρι σήμερα είναι δύο κουτιά ένεσες H. Muir ή B. forte ένδομυϊκά ή Β. Complex ένεσες πάλι ένδομυϊκά.

Α. Α. ν.: Έφόσο μένετε στην Άθήνα, νομίζω ότι είναι λογικότερο να πάτε να σάς έξετάση ένας γιατρός. Ε. Μ. 3: Εκείνο που μπορώ έγω να σάς συστήσω ύστερα από όσα κάνατε μέχρι σήμερα είναι δύο κουτιά ένεσες H. Muir ή B. forte ένδομυϊκά ή Β. Complex ένεσες πάλι ένδομυϊκά.

Α. Α. ν.: Έφόσο μένετε στην Άθήνα, νομίζω ότι είναι λογικότερο να πάτε να σάς έξετάση ένας γιατρός. Ε. Μ. 3: Εκείνο που μπορώ έγω να σάς συστήσω ύστερα από όσα κάνατε μέχρι σήμερα είναι δύο κουτιά ένεσες H. Muir ή B. forte ένδομυϊκά ή Β. Complex ένεσες πάλι ένδομυϊκά.

Α. Α. ν.: Έφόσο μένετε στην Άθήνα, νομίζω ότι είναι λογικότερο να πάτε να σάς έξετάση ένας γιατρός. Ε. Μ. 3: Εκείνο που μπορώ έγω να σάς συστήσω ύστερα από όσα κάνατε μέχρι σήμερα είναι δύο κουτιά ένεσες H. Muir ή B. forte ένδομυϊκά ή Β. Complex ένεσες πάλι ένδομυϊκά.

Α. Α. ν.: Έφόσο μένετε στην Άθήνα, νομίζω ότι είναι λογικότερο να πάτε να σάς έξετάση ένας γιατρός. Ε. Μ. 3: Εκείνο που μπορώ έγω να σάς συστήσω ύστερα από όσα κάνατε μέχρι σήμερα είναι δύο κουτιά ένεσες H. Muir ή B. forte ένδομυϊκά ή Β. Complex ένεσες πάλι ένδομυϊκά.

Α. Α. ν.: Έφόσο μένετε στην Άθήνα, νομίζω ότι είναι λογικότερο να πάτε να σάς έξετάση ένας γιατρός. Ε. Μ. 3: Εκείνο που μπορώ έγω να σάς συστήσω ύστερα από όσα κάνατε μέχρι σήμερα είναι δύο κουτιά ένεσες H. Muir ή B. forte ένδομυϊκά ή Β. Complex ένεσες πάλι ένδομυϊκά.

Α. Α. ν.: Έφόσο μένετε στην Άθήνα, νομίζω ότι είναι λογικότερο να πάτε να σάς έξετάση ένας γιατρός. Ε. Μ. 3: Εκείνο που μπορώ έγω να σάς συστήσω ύστερα από όσα κάνατε μέχρι σήμερα είναι δύο κουτιά ένεσες H. Muir ή B. forte ένδομυϊκά ή Β. Complex ένεσες πάλι ένδομυϊκά.

Α. Α. ν.: Έφόσο μένετε στην Άθήνα, νομίζω ότι είναι λογικότερο να πάτε να σάς έξετάση ένας γιατρός. Ε. Μ. 3: Εκείνο που μπορώ έγω να σάς συστήσω ύστερα από όσα κάνατε μέχρι σήμερα είναι δύο κουτιά ένεσες H. Muir ή B. forte ένδομυϊκά ή Β. Complex ένεσες πάλι ένδομυϊκά.

Α. Α. ν.: Έφόσο μένετε στην Άθήνα, νομίζω ότι είναι λογικότερο να πάτε να σάς έξετάση ένας γιατρός. Ε. Μ. 3: Εκείνο που μπορώ έγω να σάς συστήσω ύστερα από όσα κάνατε μέχρι σήμερα είναι δύο κουτιά ένεσες H. Muir ή B. forte ένδομυϊκά ή Β. Complex ένεσες πάλι ένδομυϊκά.

Α. Α. ν.: Έφόσο μένετε στην Άθήνα, νομίζω ότι είναι λογικότερο να πάτε να σάς έξετάση ένας γιατρός. Ε. Μ. 3: Εκείνο που μπορώ έγω να σάς συστήσω ύστερα από όσα κάνατε μέχρι σήμερα είναι δύο κουτιά ένεσες H. Muir ή B. forte ένδομυϊκά ή Β. Complex ένεσες πάλι ένδομυϊκά.

Α. Α. ν.: Έφόσο μένετε στην Άθήνα, νομίζω ότι είναι λογικότερο να πάτε να σάς έξετάση ένας γιατρός. Ε. Μ. 3: Εκείνο που μπορώ έγω να σάς συστήσω ύστερα από όσα κάνατε μέχρι

Οι λωλάδες

Το μαλλί

-ΘΑ ΠΑΜΕ - φώναζε η Έφταλτα στο Νικολάκη τον - να διαλέξεις το μαλλί, ό,τι σ' αρέσει, για να σου πλέξω ένα πουλόβερ. Δεν νταγιαντώ να σε βλέπω να τρεμοτουρτουρίζεις, νοικοκύρης άνθρωπος.

-Βρε γυναίκα, τό' ήλεγες ανόρεξα, δίντε πάρτο με το δικό σου γούστο. Τι θές να τραβάς κι' έμένα;

-Μα ενώ δε θα το βάλω, φώναζε γινατίνα η Έφταλτα. Πρέπει νάρθης μα-τζι να δής τό κολόρι που σ' αρέσει...

Κι' ό Νικολάκης, έ-πειδή την ήθελε πώς σεκελιζότανε, βρέθη-κε μία μέρα έτοι μπό-σικος και τό' είπε:

-Αίντε να πάμε!

-Ήβό! Θα γκρεμί-ση κανέναν φούρνος! φώναζε και πήδσε απ' τη χαρά του η Έφτα-λτα, που κατάφερε, επι-τέλους, ή καταφερτζού έπειτα από κείνο τό με-γάλο άγώνα να νικήση.

-Θα σε σουλουπιά-σω! Μου δείξατε μία πλεξι λωλάδα, κι' έτοι δε θα γυρίσης μέρες πούναι τσιρτσιμλάκ, τούλεγε ένθουσιασμέ-νη η Έφταλτα.

Και με τοι κουθέντες, φτάσανε στην όδον Έρμού. Σαφικά στάθηκε:

-Νικολάκη! - τούπε - έλα να δής κάτι.

Και τόν πήνε μπρός σε μία βιτρίνα.

-Αχι! συνέχισε ή μαλιματτζού, αυ-τό τό κίτρινο με τοι φιδγκοι είναι μέ-σα στην καρδιά μου.

-Μα αυτό, είναι γυναικείο.

-Μα βέβαια, τό βλέπω δεν είμαι στραβά, αλλά τό θέλω, γιατί τό κίτρινο είναι ό σουλμας τοι μελαχροίνης.

-Μα σήμερα βγήκαμε για τό δικό μου πουλόβερ, βρε γυναίκα.

-Γιά τό δικό σου βγήκαμε, αλλά μπο-ρεί αυτό να σου ληφθώ.

Τέλος ό Νικολάκης για να δώση τόπο τό' όρμηξή μπήκε τή τ' άνδρασε κι' ευχαριστημένη έκείνη φώναζε:

-Και τώρα πάμε για τό μαλλί...

Κι' όπως είκανε πάρε φάρα την κα-τηφόρα, ένα αυτοκίνητο πέρσε ξυστά, λίγο και θά τούς παρτοάδισε. Ευτυχώς ή Έφταλτα είχε τό σανφρούά να τρα-θήνη τό Νικολάκη. Και τό πιδ κοιδίκο ή όσρη τάφερε πάρι ράσι να σταθούνε μπρός σε μία βιτρίνα.

-Ήβό! Νικολάκη μου, δες μία δ-μορφον τούνα! ξεφώνισε ξαφνιασμένη.

-Αχι! πρέπει να μου την πάρης κι' έτοι να πάψη ή καρσινή μου να με πικάρη και να λή πώς έπειδή δεν έχω τούτα κουνώ τα χέρια μου σαν κουπί!

Και τόν τράβηξε μέσα ή πανούργα κι' άρχισε μάδους παχάρια και ζέτια.

-Αίντε, βρε γυναίκα, να τελέδου-με, πότε θα πάμε για τό μαλλί;

-Όχι! Δέ θέλω να με πάρουνε για κορόδο, άφού θά πλερώσης!

Ιστέρι έτεμείς τής κάνανε τό σκόντο. Πήρε την τούτα και φύγαγε.

-Τώρα πάμε πιά για τό μαλλί... τού-πε ή Έφταλτα.

-Αλλά πόλι ή μεγάλη άλεπού τόν πήνε λάου-λάου σ' ένα παπουτσάδικο για άκαρπίνια. Σύζυλος πόμεινε ό Νι-κολάκης και μπαφιασμένος τής είπε:

-Βρε όταλτα, τί σκέσι έχουνε τά άκαρπίνια με τό πουλόβερ μου;

-Δεν έχουνε, βέβαια, σκέσι, αλλά έπειδή είναι όσρη με την τούτα...

Λοιπόν μίν είσαι τσιγκούνης...

Σέ λίγο βγήκανε κι' απ' τό παπου-τσάδικο μ' ένα άκόμα πακέτο. Έκείνη την στιγμή στά μαγαζιά κατεδάσανε τά ρολά κι' άνήλουνε τού φώναζε:

-Νικολάκη, κουνήσου... Τί ώρα θα πάμε για τό μαλλί; Βράδυασε, τού σα-ρανταμέρου ή μέρα καλημέρα, καλη-σπέρα!

Και γιουρουντάρανε φούρ-φούρ στο πρώτο κατάστημα πήρανε τέλος τό μαλ-λί και μπαίναντισμένοι γυρίσανε στο συ-νοικισμό.

-Θα πλέξω, ήλεγε ένθουσιασμένη ή Έφταλτα στή γυναικογειτονία, ένα που-λόβερ τό Νικολάκη μου.

Κι' ή καρσινή του σκαμένη στά γέ-λια πρόδωσε:

-Τόν πήνε για μαλλί και τόν ήφερε κουρεμένο!...

- "Ακου τί έχει να σου πη ό κύριος Κω-στάκης. Δίλκη μου και τελειώνεις τό μυθι-στόρημα μετά!

- "Α, να σου πω Τότη. Μπορεί να παν-τρευτήκαμε, αλλά χειρονομίες δεν έπιτρέπτοι!

- "Αν φαντάζεσαι πως με τις ξηνίες που-νάεις θα σε απαλλάξω από τό πλύσιμο τών-πιάνων, γελάστηκες!...

Τά βάσανα

Το καραφάκι

ΣΟΥΡΠΟΥΤΣΑ ύναίκα μου, άναγνώ-στη έφέντη, καθουρνίζεις, τσιρτσι-ζει έμένα, σερέτα τζαναμπέτα είναι.

Άκομα σαρμακτών καντάρ σαν ντονέρ κεμπάπ με ξεροψήνεις γιαβρούμ.

Ουλέν ούτε χαρτιά, ούτε τσιγάρο, ούτε κατακρήσεις, ματακρήσεις κάνω κουζούμ, ένα ούζακι πρίν τό φαί κι' ένα κατοσταράκι ρετούνα μετά. Ίστέ μπού!

Έκείνη όμως γινατίνα μ' ούλο τ' ά-θραντίνι τον φώναζε:

-Βρε γιαβρούμ, αυ-τό ούλα σπύρο ντενδίο είναι τσιρτζαίρ τά σε καταστρέφουνε, τσιγιέ-ρια σου τά κάθουνε Κα-ραμπέτ.

Κι' ήφελνε αυτή και καλαναρκούσε έπιφί οόι και συγγενολοί τον σου ρουσουλινε.

-Καραμπέτ πίνεις πο-λύ, ντέν λυπάσαι Σουρ-πούιτσα σου; Τό πσιτό αυτόκτονια είναι!

-Τζάνεμ! Ένα ούζο και λίγη ρετούνα πίνω.

Βλάφτει:

-Μα αυτό άκουαφόρ-τε θάνατος είναι!

-Αντάμ! σέντα άς πετάνωμ! φώναζε έγώ γινατίνα.

Και τότες Σουρπούιτσα βογγούσε, σαρταρούσε και γουδοκοπανούσε:

-Τέλειος χήρα να μ' άφήσης; Νειάτα μου ντέν λυπάσαι Καραμπέτ;

Και μέρα νύχτα μέαλο ταδατούρι και πατιοντί είχαμε. Γι' αυτό άναγνώστη έφέντη άπόφασι πήρα να τό κόψω και είπα ύναίκα μου σεοβάρ!

Κι' έκείνη φχαριστημένη φώναζε:

-Άφεριμ Καραμπέτ!

Όμως έγκώ μπέ στί ζούλα πρίν πάω πζήδικο ήμπαίνα και μονορούφι ένα κα-λαμά με Σουρπούιτσα στο τραπέζι, που τρώγαμε νερό ήπινα!

-Σουκιούρ! Αλλάχ! Μπρόθο χαρακτή-ρα έκείσε Καραμπέτ. Άσκολουνι! φώ-ναζε ύναίκα μου.

Και μία μέρα από μέαλη χαρά τον μέσα άγκαλιά μαγκαλιά τον πήρε έμέ-μενη πιστοχόρως και ξεφώνισε:

-Ουλέν βρωμολογας μπεκρούλιακα. Ουτανάμναι!

Κι' ετύς ίσπίτι μέσα φωνές, λιγυτ-μίες, μέαλο σεμπέλι ήκανε.

Τότες να τό ριζώ στο τσιγάρο σέ-φπηκα και τραγουδούσα (τσιγαράμ ντουμανίν).

Όμως φίλοι μου λέγανε:

-Γιά να τό ξεκάσες Καραμπέτ πρέ-πρέφα βρέφα να παίζες.

-Υναίκα μου πόλι ήλεγε:

-Μπακλαβάδες, λουκουμάδες, καταί-φια, μπουγτσες, γλυκά μπόλικά να

Αμα αυτά γλυκά, σεκερία, σορόπια, πετμεζία ζαλάντες μου φέρανε, ντό-κτόρ κουράντε μας πήγα.

-Τρώς γλυκά; ρώτησε έμένα.

-Τρώνω γιαβρούμ.

-Από σήμερα και τόν καφέ σου ά-σάκχαρο!

-Αμάν τό ύνεια μου άφέντη άναγνώ-στη κλονίστηκε, μαράζιασα.

Κι' απ' τό μεράκι μου ξανά στην κόμα πικρό θα τόν πίνης γιατί έσεις άσάκχαρο!

-Αμάν τό ύνεια μου άφέντη άναγνώ-στη κλονίστηκε, μαράζιασα.

Κι' απ' τό μεράκι μου ξανά στην κόμα πικρό θα τόν πίνης γιατί έσεις άσάκχαρο!

-Αμάν τό ύνεια μου άφέντη άναγνώ-στη κλονίστηκε, μαράζιασα.

Κι' απ' τό μεράκι μου ξανά στην κόμα πικρό θα τόν πίνης γιατί έσεις άσάκχαρο!

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Βιβλιοτροπίες της μοίρας

ΠΑΠΠΟΥ... πεινώ!

Ό παππούς έβαλε τό χέρι στην τσέπη, τράβηξε ένα δε-ματάκι, τό ξετύλιξε κι' έδωσε στο παιδάκι μία φέτα ψωμί και λίγο τυρί.

-Κάθισε έδώ κοντά μου, παιδί μου, και φάε, τού είπε.

Ό Πετράκης, ένα άγοράκι πέντε χρόνων, πολύ μελαχροινό, με με-γάλα ζωγρά ματιά, πήδσε στο παγκάκι, πλάι στον κύρ-Άνδρέα, κά-θισε άναπαυτικά και άρχισε να τρώη με δρεζί.

Ό κύρ-Άνδρέας τό κύτταζε με λαχτάρα και τού χαμογέλουσε.

-Παππού... είπε έκείνο.

-Φάε, Πετράκη μου, και μη μιλάς, τόν συμβούλευε ό κύρ-Άνδρέας, χαϊδεύοντας τά μαλλάκια του.

Αυτό γινόταν κάθε πρωί, από τότε που άρρώστησε ό Πετράκης κι' έγινε καλά. Ό γιατρός είχε πη στον κύρ-Άνδρέα, ότι τό παιδί ήθελε καθαρό αέρα, έξοχή, δέντρα, περίπατο. Μα ό κύρ-Άνδρέας δεν είχα τό μέσα να πάη με τό παιδί σε καμμία έξοχή, κι' έτσι άποφα-σισε να τό πηγαίνει κάθε πρωί στο Βασιλικό Κήπο, άνάμεσα στά δέντρα. Έκεί τό έβλεπε να παίζει με τά άλλα παιδάκια, να τρέχη, να ζωρειλ, να κοκκινίζουν τά μαγουλάκια του. Όταν κουραζόταν, τό έπαιρνε πλάι του και τού έδινε τή φετούλα τό ψωμί, πότε με τυρί, πότε με σαλάμι, πότε με κανένα κομματάκι κρέας, που περισσεύε από τό φαγητό τής προηγούμενης ήμέρας.

Ό κύρ-Άνδρέας ήταν έξηντα πέντε χρόνων. Είχε όλόασπρα μαλλιά, μα ή κράσι του ήταν γερή, και ή καρδιά του άτσάλενια. Με τά βά-σανα, που τράβηξε, θάχε πεθάνει άπό καιρό, αν δεν ήταν γερός στην ψυχή και στο κορμί.

Ό μικρός έτρωγε έξένοιαστα πλάι του κι' ό κύρ-Άνδρέας είχε σηκώσει τώρα τό κεφάλι και κύτταζε τό άντικρυνό του δέντρο. Πόσο είχε μεγαλώσει! Ήταν ένα κυπαρίσσι, που τό άμύταν έδώ και σα-ράντα πέντε χρόνια.

Τότε ήταν είκοσι χρόνων μόνο, κι' έρχόταν σχεδόν κάθε μέρα σε κείνο τό ίδιο παγκάκι. Ήταν παράμερο και τού άρεσε να ξεμονα-χιάζεται και να διαδάζη. Τότε ήταν φοιτητής τής Θεολογίας και τ' όνειρό του ήταν να γίνη καθηγητής, μα δεν πρόλαβε να πραγματο-ποίηση όλα τά σχέδιά του, γιατί παντρεύτηκε.

Σ' αυτό τό παγκάκι χρωστούσε και τή γυναιμία του με τή γυ-ναίκα του.

Θυμάται κάποια μέρα, που κοντοζύγωνε μεσημέρι, κι' ήταν έτοι-μος να κλείσει τό βιβλίο του, όταν φάνηκε από τό βάθος τής άλλεας μία συντροφιά από χαρούμενα κορίτσια.

-Μπορείτε να μάς πείτε, κύριε, που είναι ή λίμνη με τούς κύ-κλους; τόν ρώτησαν.

-Ευχαρίστως, είπε ό Άνδρέας με εύγενεια. Είστε ξένες;

-Ναι, τού είπε μία ξανθή γαλανομάτα. Είμαστε τελειόφοιτες του Γυμνασίου Πατρών, κι' έχουμε έρδει έκδρομή.

-Εκείνος συστήθηκε άμέσως:

-Άντρέας Λαμπτήρης, τριτοετής τής Θεολογίας.

Και άλη έκείνη την ήμέρα προσφέρθηκε να γίνη ό συνοδός τους στά διάφορα άξιοπύρινα τής Άθήνας. Πιο πολύ όμως συντρέφευε την Καίτη, τήν όμορφη ξανθή γαλανομάτα.

-Ετσι, όταν την άλλη μέρα, άποχαίρητσε τά κορίτσια, που επέ-στρεφαν στην Πάτρα, έδωσαν λόγο ό Άντρέας κι' ή Καίτη ν' άλλη-λογραφούν. Δέ μίλησαν για κεραυνόβολο έρωτα. Αυτό τό είπαν όμως στά γραμμάτια τους. Και, μία μέρα, ό Άνδρέας έλαβε μία πρόσκλησι από την Καίτη και τόν πατέρα της να τόν φιλοξενήσουν ένα μήνα τό καλοκαίρι, στο έξοχικό τους, έξω από την Πάτρα.

Ή χαρά του Άνδρέα ήταν άπερίγραπτη. Άλλά που τόν ήξερε ό πατέρας της; Όα τού είχε μιλήσει ή Καίτη άσφαλώς. Μα, έτσι καλούν ένα νεό, που τούς είναι έντελώς ξένος;

-Αναρωτιόταν όμως και πάλι: «Είμαι έντελώς ξένος»;

Και δεν ήταν, γιατί όταν πήγε στην Πάτρα, υπά μέρα, που είχαν πάει στο έξοχικό σπίτι, και είχε μείνει μόνος στή βεράντα με τόν πατέρα τής Καίτης, ό κύριος Σιδέρης τού είπε:

-Πόσα χρόνια, Άνδρέα, θέλεις γά να πάρη τό δίπλωμά σου;

-Δύο, κύριε Σιδέρη...

-Όρα... Να τό πάρης... Ένα δίπλωμα είναι πάντα χρήσι-μο. Άλλά θα ήθελες να εργασθής μαζί μου;

-Δηλαδή;

-Όπως ξέρεις, έχω ένα μεγάλο έργοστάσιό ποτοποιίας, αλλά δεν έχω έναν άνθρωπο τής εμπιστοσύνης μου. Θέλεις, λοιπόν, να γίνης δικός μας; Όπως μου είπε ή κόρη μου, την άγάπης. Κι' έκείνη σε άγαπάει...

-Επομένως, ά κληγιάς, μία θεσι καθηγητού, που ποιος ξέρει έπειτα από πόσα χρόνια θα την πετύχης, και να μην έρθης κοντά μου να με βοηθήσης;

-Μα τί ξέρω έγώ από τή δουλειά σας;

-Δέ χρειάζονται πολλά πράγματα από γραφείο, που θα βρίσκεσαι. Έξ' άλλου, θα σε καταποιώσω έγώ. Θα είσαι στην άλληλογραφία με τούς πελάτες τό έργοστασίον και στή διαχείριση. Κατάλαβες;

Κατάλαβε καλά ό Άνδρέας. Κατάλαβε, ότι τά όνειρά του θα πη-δεχόταν όποιοδήποτε πρότασι τό πατέρα τής. Έτσι, δέχτηκε.

Τά δύο χρόνια πέρασαν γρήγορα. Ό Άνδρέας πήρε τό δίπλωμά-του, παντρεύτηκε την Καίτη και πήκε ως διευθυντής στο έργοστάσι-τόν Σιδέρη, καθώς και μέτοχος στά πλούτη του.

Πώς άλλαξε τότε ή ζωή του! Άλλάζε περιβάλλον συνήθειες έγινε κοσμήκος κι' ή εύτυχία είχε πλημμυρίσει την ψυχή του.

Είμαι πολύ τυχερός, συλλογίζεταν πολλές φορές.

Ή τύχη τού ήταν εύνοική μόνο για έξη χρόνια. Άμέσως κατόπιν τού συνέβησαν δύο μεγάλες συμφορές: Πέθανε τό παιδάκι του, ένα όμορφο, μελαχροινό άγοράκι πέντε χρόνων, και, πάνω στον ίδιο χρό-νο, έπεσε έξω τό έργοστάσιό, εξ αίτιας τής σπατάλης άφής, που έκανε ό πεθερός του, έπειτα από τό γάμο τής κόρης του. Αφού καταπόι-σε τόν Άνδρέα στή δουλειά, έφευγε διαρκώς σε παξίδια στο έξωτορικό και διαρκώς χρώνε το έργοστάσιό με τά υπέροχα έξοδα του.

Και οι δύο αυτές συμφορές, ήταν ένα γερό πλήγμα στή ζωή τού

-Θα προσπαθώ να ζήσω όσο μπορώ πιο πολύ, Πετράκη, για να σε δώ παλληκάρι... τού είπε ό κύρ-Άνδρέας.

ζευγαριού. Ό Άνδρέας όμως δεν τάχασε. Πήγε στην Άθήνα και πήξε ένα διορισμό καθηγητού Θεολόγου για τή Λαμία.

Πολύ στενάζωνε ζωή πενούσαν τώρα ή Καίτη και ό Άνδρέας. Ή Καίτη όμως δεν άργησε να γνωρίσει με τούς κοσμικούς κύκλους τής Λαμίας, και κόλλησε σ' αυτούς, άδιαφορώντας για τόν άντρα της.

«Νά είχαμε, τουλάχιστο, τό παιδί!», συλλογίζοταν ό Άνδρέας. Και άναστέναζε διαρκώς, γιατί δεν τού έφτανε ό μισός για την κοσμική εμφάνιση τής γυναίκας του.

Μία μέρα, τέλος, έχασε την Καίτη, έχασε την ήσυχία του και ζή-τησε να τόν στείλουν μακριά, σε καμμία άπόμερη γωνιά, για να μη βλέπη, να μην άκούη τίποτα από τό παρελθόν.

Τήν Καίτη την έχασε ένα βράδυ. Δεν ξαναγύρισε στο σπίτι τους. Έφυγε με κάποιον Άθηναίο, περαστικό από τή Λαμία. Πόνεσε πολύ, μα άπέφυγε τό σκάνδαλο, για τή θέσι του, και τή γελοιοποίησι.

Τόν τράβηξε ή επάρχια τόν Άνδρέα στίς πιο άπίθανες γωνίες της. Δεν κατέβαινε στην Άθήνα, ούτε στην Πάτρα, από φόδο μήπως συ-ναντήση την Καίτη... Τήν άγαπούσε άκόμη τή γυναίκα του, μα δεν ήθελε να ξανασημίξη μαζί της.

Τά χρόνια πενούσαν, συνήθισε πιά τή ζωή τής μοναξιάς και δεν περίμενε παρά μόνο την άρα, που θα ζήτούσε τή συνταξί του.

Μία μέρα, περνώντας έξω από ένα σπίτι, άκουσε κλάματα παιδ-ού και σταμάτησε. Κύτταζε γύρω του, και μπήκε σ' αυτό τό σπίτι.

Βρήκε ένα άγοράκι πέντε χρόνων μελαχροινό και ώραίο, να κλαίη με λυγμούς, κάτω από τό σώμα τής νεκρής μητέρας του.

Τού φάνηκε τή στιγμή εκείνη, έπειτα από τόσα χρόνια, πώς έβλεπε τό παιδί του...

-Άρχισε, λοιπόν, να κλαίη κι' αυτές για πρώτη φορά, σά νάβλεπε τή γυναίκα του πεθαμένη. Έκλαιγε τήν ξένη γυναίκα, σά νάτανε δική του και χαιδεψε τό παιδί, σά νάτανε δικό του παιδί.

Παραστάθηκε και βοηθήσε στην κηδεία, συνάδεψε τή νεκρή ως την τελευταία της κατοικία, κι' όταν πιά τελείωσαν όλα, πήρε τό μικρό από τό χέρι και τό πήγε σπίτι του. Από τήν ήμέρα εκείνη, δεν έγ-κατέλειψε τό μικρό, που είχε και τό όνομα τού παιδιού του.

Τό σχολικό έτος τελείωσε και ό Άνδρέας υπέβαλε μία αίτησι γά τή συνταξί του. Ήταν έξηντα πέντε χρόνων. Τού έφτανε τόσα χρό-νια μοναξιά. Τώρα θα ζούσε από δώ και μπρός με τόν Πετράκη. Άς τόν φώναζε ό μικρός «παππού». Έκείνος τόν έλεγε παιδί του.

Ήρθε στην Άθήνα και βρήκε ένα μικρό δωμάτιό με κουζίνα. Τα-κτοποιήθηκε όπως μπορούσε, με λίγα επίπλα, και έβαλε σκοπό γά τήν υπόλοιπη ζωή του να μορφώση τόν Πετράκη, όσο μπορούσε...

-Πάμε, παππού!

-Ναι, παιδί μου!

Πήρε από τό χέρι τόν Πετράκη και τράβηξε για τό σπίτι.

Έκεί τόν περίμενε μία έκπληξη!

Τό ύπουργείο Παιδείας, που ήξερε τή νέα του διεύθυνσι, τόν πλη-ροφόρούσε μ' ένα έγγραφο, ότι τό Προξενείο Μασσαλίας είχε στά χέρια του μία διαθήκη, εδιά τής οποίας ή θανούσα εις Μασσαλίαν Καίτη Λαμπτήρη, τό γένος Σιδέρη εκ Πατρών, άφανε κληρονόμον της τόν καθηγητή τής Θεολογίας Άνδρέα Λαμπτήρη, σύζυγον της, όλων τών καταθεσών της εις τήν Τράπεζαν τής Γαλλίας, άνερχομένων εις τό ποσόν...

Επρόκειτο για πολλά χρήματα!

Ένα δάκρυ κούρσε από τό μάτια τού κύρ Άνδρέα. Έσκαψε, φίλησε τόν Πετράκη, και τό φιλή έκείνο έμοιαζε με ύστατο φιλή άποχαίρετι-σμού στή γυναίκα του.

-Θα προσπαθώ, να ζήσω όσο μπορώ πιο πολύ, Πετράκη, για να σε δώ παλληκάρι. Τά μέσα τώρα δέ μάς λείπουν... υιθίρισε.

-Ναι, παππού! είπε ό μικρός και τόν φίλησε κι' έκείνος!

MIPANTA

* Η οε λ ί ε * Τ η ε γ υ ν α ί κ α *

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η τελευταία λέξι της μόδας έμπνέεται τώρα από ήθη και έθιμα της μιάς ή της άλλης χώρας.

Έτσι, μάς παρουσιάζει μια νέα ιδιοτροπία στα λαινά: φαρδιές ραβδώσεις σε βαθύχρωμους συνδυασμούς αποχρώσεων. Βλέπουμε π. χ. ντέ-πιές καμωμένα από κάτι ειδικά ύφασματα, που χρησιμοποιούν οι σπουδασταί του Κάμπριτζ και της Όξφόρδης για τα νωστά «μπλέζερ».

Η κόψι στα σκερτσόλικά αυτά ντέ-πιές είναι πολύ απλή. Έχουν τη φούστα ολόγισια και τη βέστα άνετη και άρκετα μακριά, με ευθύγραμμο κούμπωμα, ως τη ρίζα του λαιμού. Ο γιακάς είναι στρογγυλός, μεγάλος και έδαξέ.

Η βέστα έχει μια σούπλ ζώνη από το ίδιο ύφασμα, που σφίγγει άρκετά τη μέση, ώστε να μπορέ η βέστα να σχηματίσει μπλουζόν. Το δέσιμο της γίνεται μπροστά, αφήνοντας να κρέμονται οι δύο άκρες άρκετα χαμηλά.

Πολλές απ' αυτές τις βέστες έχουν μανίκια κιμονό και τότε οι ραβδώσεις του ύφασματος πέφτουν διαγώνιες στα μανίκια.

Το μάκρος είναι τρουά κάρ, ή και πιο κοντό. Αυτά τα πρωτότυπα ντέ-πιές προσδίδουν στη σιλουέττα μια ξεχωριστή χάρι. Αυτό, άλλωστε, είναι και το χαρακτηριστικό της νέας γραμμής.

Η ΓΟΥΝΑ ΣΤΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

Είπαμε και άλλοτε πως η γούνα είναι έφετος ο άναπόσπαστος σύντροφος της γυναίκας. Δεν παρουσιάζεται δε μόνο σαν άξεσουάρ λούσου, αλλά τη βλέπουμε να εμφανίζεται και για να γαρνίρη μια βέστα ή ένα φόρεμα.

Τη βλέπουμε έφετος να παρουσιάζεται σε διάφορα χρώματα, ακόμη και τα πιο άπιδανα, ώστε να συνδυάζεται με τα διάφορα ύφασματα της μόδας.

Σ' ένα ντέ-πιές π. χ. με φούστα στενή και βέστα ευθύγραμμη και άρκετα μακριά, που έχουν το χρώμα του μελιού, η γούνα θα είναι ρενόρ στο ίδιο χρώμα. Σχηματίζει δε ένα πλούσιο γιακά και γαρνίρει επίσης τα πουανιέ των μανικιών. Από την ίδια γούνα μπορούμε επίσης να φτιάξουμε μια τούκα, που να σκεπάζη έντελώς τα μαλλιά.

Μ' ένα μελανζέ λαινάξ άσπρόμαυρο, η γούνα θα είναι μαύρη ρενάρ, ή άσπρη έρμινά, κ.ο.κ.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΝΤΟΥΜΠΑ - ΦΑΣ

Συγκαταλέγονται κι' αυτά στα μοδάτα ύφασματα του χειμώνα.

Από τη μία πλευρά είναι καντριγιέ και από την άλλη μονόχρωμα. Τα χρησιμοποιούμε πολύ έφετος για ντέ-πιές, που αποτελούνται από φόρεμα και επανωφόρι. Ο συνηθέστερος συνδυασμός είναι να χρησιμοποιήσουμε για το φόρεμα την καντριγιέ ύψι του ύφασματος και για το επανωφόρι τη μονόχρωμη. Μπορείτε όμως να κάνετε κι' ένα άλλο συνδυασμό, δηλαδή να ραφτή με τέτοιο τρόπο το επανωφόρι, που να μπορέ να φορεθί κι' από τις δυο μεριές.

Έτσι, το φόρεμα θα φοριέται πότε με μονόχρωμο επανωφόρι, πότε με καντριγιέ. Ο μεγάλος γιακάς του θα αποτελέ αντίθεσι προς το επανωφόρι, γιατί κι' αυτός θα είναι ντούμπλ-φάς και ραμμένος κατάλληλα, ώστε να φοριέται κι' από τις δυο όψεις.

ΑΝΤΙΘΕΤΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Οι αντίθετες, που μάς παρουσιάζει έφετος η μόδα στη γραμμή της σιλουέττας, είναι ιδιαίτέρως καταφανείς στα επανωφόρια. Κοντά στα ριχτά με κάποια άνεσι, αλλά πάντως ευθύγραμμη, έχουμε άμέσως και την αντίθεσί τους, τα έντελώς ριχτά και έδαξέ επανωφόρια.

Σ' αυτή την κόψι, το φάρδος άρχίζει άμέσως από τους ώμους και είναι ιδιαίτέρως τονισμένο στην πλάτη όπου τα μανίκια σχηματίζουν γραμμή κιμονό, ενώ στο μπροστινό φύλλο είναι κανονικά εφαρμοσμένα.

Το επανωφόρι συνεχίζει το φάρδος του προς τα κάτω, όλο αυξάνοντας.

Έξ' άλλου, το περιορισμένο έφετεινό μάκρος προσδίδει στο σύνολο της γραμμής μια τετράγωνη όψη. Το κλείσιμο είναι ευθύγραμμο, μ' ένα έδαξέ γιακά.

Μην ξεχνούμε έπειτα τη μόδα των γαζιών, που γαρνίζουν τα επανωφόρια σπόρο.

Τα μανίκια σ' αυτά είναι τρουά-κάρ και πολύ φαρδιά, πράγμα, που συντελεί στο να τονίζεται καλύτερα η έδαξέ γραμμή.

Τέλος, στολίζεται επίσης το επανωφόρι με άρκετα φαρδιές όριζόντιες τσέπες και φαρδιά καπάκια.

Η ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

Όπως είπαμε παραπάνω, η έφετεινή μόδα άντλει συχνότατα τις έμπνεύσεις της από αντιπροσωπευτικά κοστούμια της μιάς ή της άλλης χώρας. Έτσι, έχουμε μια πολύ όμορφη γραμμή, που φέρνει άμέσως στη σκέψι μας την Ανατολή. Είναι η κόψι, της οποίας όλη η χάρι συγκεντρώνεται στην απλότητα της γραμμής.

Έμπνευσμένο από την ελληνική χλαμύδα.

Το φόρεμα αποτελείται από ένα στενό φουρώ και πάνω απ' αυτό πέφτει μια ολόγισια τουνίκ, που σταματάει λίγο ψηλότερα από το φουρώ. Η τουνίκ αυτή είναι σχιστή στις δυο πλαϊνές ραφές της, απ' όπου φαίνεται το φουρώ της σε διαφορετικό χρώμα από το σύνολο του φορέματος.

Ένα στρογγυλό άνοιγμα γύρω στο λαιμό, σχιστό κι' αυτό μπροστά, ώστε να σχηματίσει μύτη και ολόγισια μανίκια, που φθάνουν ως κάτω από τους άγκωνες, συμπληρώνει την απερίτητη αυτή γραμμή.

Οι συνδυασμοί των χρωμάτων μεταξύ του συνόλου του φορέματος και της φόδρας της τουνίκ, συντελούν στην όλη έπιτυχή εμφάνισι.

Από τους πιο συνήθεις συνδυασμούς, που θα δούμε, θα είναι το μαύρο με το άσπρο, το μπλε φωτεινό με το ροδί, το ταμπά με το πράσινο, κ.ο.κ.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΛΑΜΥΔΑ

Και η χλαμύδα αντιπροσωπευτική της αρχαίας ελληνικής ένδυμασίς, έμπνέει κι' αυτή τους σχεδιαστές της μόδας. Δανείζονται τις πτυχές της για να εμφανίσουν κομψότερες βραδυνές τουαλέτες, συνδυάζοντας τις με το πνεύμα της σημερινής εποχής.

Έτσι, μια ολόλευκη τουαλέτα από κρέπ σατέν, μ' ένα έφαρμιστό κορσάξ, που συγκρατείται με μπρετέλλες στους ώμους, συμπληρώνεται από τη φούστα, έδαξέ προς τα κάτω, ή όποια συνεχίζει ένα ντραπάρια προς το κορσάξ μπροστά που φθάνει ως τη μασχάλη. Μην παραλείψετε μ' ένα παρόμοιο φόρεμα να ζητήσετε από τον κομμωτή σας ένα άναλογο χτένισμα, με τα μαλλιά σε ύψος.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Όπως στα καθημερινά φορέματα, έτσι και στα βραδυνά, έχουμε άλλοτε την ίδια γραμμή και άλλοτε την έδαξέ και η κάθε μια εμφανίζεται με την ξεχωριστή της χάρι.

Η ίδια γραμμή διακόπτεται συχνά με το συνδυασμό φουρώ-τουνίκ. Είδαμε προηγουμένως την ολόγισια τουνίκ, τη λίγο κοντήτερη από το φουρώ. Άλλά, πολύ συχνά, η τουνίκ μάς εμφανίζεται και υπό μια άλλη άποψι. Τη βλέπουμε δηλαδή πάνω από το ολόγισιο φουρώ να σκεπάζη μόνο το μισό και αντί ν' ακολουθή την ίδια γραμμή, να είναι τελείως έδαξέ.

Οι τουνίκ αυτού του τύπου εμφανίζουν σχετικό φάρδος άμέσως κάτω από τους ώμους και μια ζώνη μακρόταλλα τοποθετημένη, είναι κι' αυτή τόσο άνετη, που μόλις έφάπτεται στο σώμα, χωρίς να υπογραμμίζει τη μέση. Το επάνω μέρος της τουνίκ σχηματίζει τετράγωνο, ενώ τα μπράτσα μένουν έντελώς γυμνά.

Η δαντέλλα και το τούλι είναι το ένδειγμένο υλικό για τις πλούσιες βραδυνές τουαλέτες, που ακολουθούν την έδαξέ γραμμή της μόδας. Σχηματίζουν άλλοτε μπυστιέ, χωρίς τίποτε που να συγκρατή το κορσάξ στους ώμους και άλλοτε πάλι μια πολύ λεπτή μπρετέλλα παρεμβαίνει στο μεγάλο ντεκολτέ.

Για φόντο θα έχουμε πάντα το κρέπ-σατέν κι' επάνω απ' αυτό είτε η δαντέλλα είτε το τούλι σχηματίζουν μια πλούσια φούστα, με πολύ φάρδος και άφρονες σούρες. Τόσο το μαύρο, όσο και το άσπρο, είναι εξαιρετικά κατάλληλα.

Κάλτσες σπορτίβ σε διάφορους τύπους και σχέδια.

ρετικά της μόδας για τέτοιες τουαλέτες, χωρίς όμως ν' άπακλείεται και το χρώμα, που παίζει κι' αυτό σημαντικό ρόλο.

Πολύ επίσης της μόδας είναι η φαρδιά ζώνη, που παρεμβάλλεται μεταξύ φούστας και κορσάξ, σχηματίζοντας κορσελέ.

Όταν το τούλι ή η δαντέλλα είναι σκούρα, το χρώμα της ζώνης είναι ιδιαίτέρως ζωηρό.

ΣΚΕΡΤΣΟ & ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Στα φετεινά άμπιγιέ φορέματα και πρό πάντων στα βραδυνά, τα ντεκολτέ θα παρουσιάζονται εξαιρετικά μεγάλα. Θα τα δούμε σε διάφορα σχήματα, άλλοτε στρογγυλά, άλλοτε μυτερά, άλλοτε αφήνοντας τελείως γυμνούς τους ώμους, σε κορσάξ του τύπου των μπυστιέ. Έκείνο, όμως, που θα είναι χαρακτηριστικό της έφετεινης μόδας, είναι το ντεκολτέ, που μπροστά είναι περιορισμένο και αφήνει γυμνή όλη την πλάτη, ως τη μέση.

Η ιδιοτροπία αυτή πρέπει να ξέρετε, ότι θα είναι η τελευταία λέξι της μόδας, δίδοντας στην τουαλέττα τη σφραγίδα της μοντέρνας βραδυνης εμφάνισις. Το πιο παράξενο, έξ' άλλου, είναι, ότι, συχνότατα, οι παρόμοιες τουαλέτες θα συμπληρώνονται και από ένα κοντό μανικάκι, χωρίς αυτό να άφαιρη τίποτε από την όλη λουάστη εμφάνισι του φορέματος.

Τα κρέπ-σατέν και τα βελούδα είναι τα πιο κατάλληλα ύφασματα για παρόμοιες τουαλέτες, που ακολουθούν άλλοτε την ίδια γραμμή και άλλοτε την έδαξέ, με φούστες ντραπαριστές, ή κομμένες άν φόρμ.

ΤΟ ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΟ ΜΑΚΡΟΣ ΚΥΡΙΑΡΧΕΙ

Η επικράτησι της κοντής φούστας συνεχίζεται σε όλες σχεδόν τις άμπιγιέ τουαλέτες. Ελάχιστοι είναι οι παρισίνοι οίκοι, που έπιμένουν να λανσάρουν τουαλέτες μακρείς και μπορούμε να σάς διαβεβαιώσουμε, ότι μένουν χωρίς όπαδους. Από τη στιγμή που δοκίμασε η γυναίκα την ευτυχία να κινήται έλευθερα, δεν είναι διατεθειμένη να ξαναμπή στο ζυγό και να δυσκολεύεται στο περπάτημά της. Έτσι, σε όλες τις βραδυνές συγκεντρώσεις, η κοντή φούστα κυριαρχεί άπ' άκρου σ' άκρο στις τουαλέτες.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

Μια τελευταία χαριτωμένη μόδα για τα παιδιά είναι η, που εμφανίζει φορέματα, με συνδυασμό μπλουζας. Γίνονται έντελώς ριχτά και προσδίδουν μια εξαιρετική άφέλεια και κομψότητα στην παιδική σιλουέττα. Αυτά τα παιδικά φορέματα σχηματίζουν κάτω από το λαιμό ένα άνετο τετράγωνο άνοιγμα με μια όριζόντια φάσα μπροστά. Αυτή συγκρατεί μια φαρδιά κουφωτή πιέττα, ενώ στο πλάι δυο στενότερες κουφωτές συνεχίζονται στους ώμους, σχηματίζοντας με τη μπροστινή φάσα το τετράγωνο άνοιγμα του φορέματος. Η πλάτη είναι όμοια με το μπροστινό και το φόρεμα δεν έχει μανίκια. Έσωτερικώς φοριέται μια μπλούζα βαμβακερή ή φανελλένια. Για ένα τέτοιο φόρεμα διαλέξτε ένα μονόχρωμο ή φανταζί λαινάξ.

ΣΠΟΡΤΙΒ ΚΑΛΤΣΕΣ

Ξαναήρθαν στη μόδα οι μακρείς μάλλινες κάλτσες. Είναι σκέτες, ή με σχέδια σε ζωηρά χρώματα. Τις φορούν και τ' αγόρια, αλλά και τα κορίτσια, ιδίως στις έκδρομές.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Το ντεκολτέ της μόδας με τη γυμνή πλάτη.

προτιμώτερο να σάς πιά στο σπίτι σας ένα αστυνομικό ουτοκίνητο, για να μη σάς ενοχλήσουν οι δημοσιογράφοι ή οποιοσδήποτε άλλος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Σε μία ώριμη στιγμή της νύχτας της Δευτέρας, ενώ η "Αλλι" έμενε με τα μάτια κλειστά, ξαπλωμένη στο μεγάλο κρεβάτι, επικραμένη κι' απελπισμένη, μία μεταβολή έγινε μέσα της...

Η νύχτα αυτή ήταν η τρομερότερη που είχε ζήσει. Τώρα που

της είχε περάσει πιά η πρώτη έκπληξη ξαναγύριζε επιτέλους στην πραγματικότητα κι' ένιωθε πόσο τραγική ήταν η κατάσταση της...

Η παραξέλη που ένιωθε προπάντων απ' την απουσία του Λέν — που δεν είχε φύγει καθόλου από κοντά της, απ' την πρώτη νύχτα του γάμου τους — είχε παραχωρήσει σιγά-σιγά τη θέση της σε κάτι άλλο. "Ακόμα κι' ο απροσδιόριστος εκείνος τρόμος που την είχε παραλύσει, υποχώρησε σε δεύτερο πλάνο. Τον

επισκίασε τελείως η κατανόηση του δράματος που είχε καταστρέψει ξαφνικά το σπίτι της κι' είχε αναστατώσει τη ζωή της.

Η κοπελλίτσα, που έπαιζε τη μαμά μ' ένα τρυφερό αντρούλη και μ' ένα όμορφο μωρό, έγινε τώρα μία γυναίκα δυνατή και μεστωμένη, έτοιμη να προβάλλει τα νύχια της και να παλέψει για να προστατέψει τον εαυτό της και τους δικούς της.

Κεϊτότανε στο κρεβάτι της, ήσυχη, αποφασιστική, δίχως δάκρυα, αλλά και χωρίς να μπορεί

να κλείση μάτι, παρ' όλη την αφάνταστη κόπωση της. Ξανασκέφτηκε ότι είχε συμβεί και συγκέντρωσε την προσοχή της σε ώριμα βασικά σημεία.

Ο Λέν δεν ήταν ένοχος. Δεν αμφέβαλλε καθόλου γι' αυτό. "Αν είχε μπλέξει έτσι ασχημά, αυτό όφειλότανε προπάντων στη δική της πρωτοβουλία: "Αν δεν τον έξωθούσε αυτή να παρουσιαστεί στην αστυνομία και να διηγηθί πως είχε μπη κατά λάθος σ' ένα ξένο σπίτι και πως είχε ανακαλύψει εκεί ένα πτώμα, δε θα τον πιάνανε ασφαλώς προτε' ως ύποπτο για τη δολοφονία της Λουίζας Τζούλιο!

Δεν είχε πη ψέματα ο Λέν: "Υπήρχε πραγματικά εν' άλλο σπίτι, μία άλλη κάμαρα όπου ένας άγνωστος ήταν ξαπλωμένος σ' ένα μεγάλο κρεβάτι με μία σφαίρα στο μέτωπο. Αυτό ήταν ολοκάθαρο στο νου της "Αλλι. Ξεκινώντας δε απ' αυτά τα γεγονότα, οι σκέψεις της ακολουθούσαν ένα λογικό δρόμο.

Η αστυνομία, όπως κι' ο δική γόρος του Λέν, δεν πιστεύανε την αφήγησή του για τα περιστατικά της περασμένης νύχτας. Τον νόμιζαν ένοχο για τη δολοφονία, της κοπέλλας. Συνεπώς, δε θα καταβάλλανε καμιά ιδιαίτερη προσπάθεια, για να εξελέγξουνε τα λεγόμενά του και για ν' αναζητήσουν τον πραγματικό φονιά.

Φαίνονταν σχεδόν αδύνατο να επαληθευτεί η ιστορία του Λέν. Μα η "Αλλι δεν το θεωρούσε αδύνατο έφόσον κανείς δεν το είχε επιχειρήσει ακόμα.

Επίσης αδύνατο φαίνονταν να βρεθεί ο αληθινός δολοφόνος. Μα κι' εκεί ακόμα, πως μπορούσε να έλπιση πως θα τον αναζητούσαν, έφόσον ήταν βέβαιοι πως τον είχαν ήδη στα χέρια τους;...

Η "Αλλι ήταν η μόνη που πίστευε ν' αποδείξει την αθωότητά του! Μπόρεσε επιτέλους ν' αποκοιμηθεί, πολύ μετά τα μεσάνυχτα.

Όχι πως είχε ηρεμήσει. "Αλλ' η απόφασή της να δράσει, να παίξει ένα συγκεκριμένο ρόλο και να πάρη μία θέση ξεκάθαρη, συνετέλεσε πολύ στο να την ανακουφίση απ' την ανυπόφορη νευρική υπέρταση σ' αυτόν που ζούσε εδώ και μερικές μέρες.

Απ' τη στιγμή που είχε αποφασίσει να παλέψει, το υποσυνείδητό της της έδωσε τις απαιτούμενες δυνάμεις για τον αγώνα.

Κοιμήθηκε ως τα ημερώματα. "Υστερα ξύπνησε απότομα, τινάχτηκε άπνοια, έκανε την τουαλέτα της και έτοιμασε το πρόγευμα, πριν ξυπνήσουν ο Μπίλλυ κι' η γκουβερνάντα.

"Ενώ έτρωγε μονάχη στην κουζίνα, κατάρτανε σιγά-σιγά το σχέδιό της.

Της φάνηκε λογικό να ξεκινήσει απ' τον τόπο του εγκλήματος — του εγκλήματος που ξεπεριμένην να φτάσουν οι 8, και τότε να πιά να επισκεφτεί τους Κίτερτζ.

Η Μάρθα κι' ο Ρέτζιναλντ Κίτερτζ παίρνανε το ταξί τους στην τραπεζαρία τους, όταν χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας, λίγο μετά τις 8. Για πρώτη φορά η ατμόσφαιρα ήταν τόσο ηλεκτρισμένη στο σπίτι τους...

Είχαν περάσει άλλοτε πολλές δοκιμασίες, περισσότερο ή λιγότερο σοβαρές. Ποτέ όμως ως τότε δεν είχαν νοιώσει τέτοια ύπερτάση...

Ρέτζιναλντ Κίτερτζ αγαπούσε τη γυναίκα του, με τον τρόπο του, και της είχε μείνει πάντα υποδειγματικά πιστός. Οι παραμικρότερες επιθυμίες της ήταν διαταγές γι' αυτόν.

Πάνω όμως απ' την αγάπη του γι' α τη γυναίκα του, έβαζε την αξιοπρέπεια του αδιώματός του και της πατρίδας του, που την αντιπροσώπευε σε μία ξένη χώρα.

Τη στιγμή λοιπόν που χτύπησε το κουδούνι έλεγε στη Μάρθα: — Δε μπορώ να καταλάβω, αγαπητή μου... Είναι κάτι που ξεπερνάει τα όρια! "Ακούς εκεί ν' αισφείρη τ' όνομά μου και τη θέση μου μία εφημερίδα σαν τους "Τάιμς της Νέας "Υόρκης", μιλώντας γι' αυτή την υπόθεση!...

Τι σοβαρή βλακεία που κάναμε ν' αγοράσουμε αυτό το σπίτι! "Θέλει να πη πως φταίω εγώ που το διάλεξα" σκέφτηκε η Μάρθα.

Τον δικαιολογούσε ωστόσο για όσα έλεγε για τις εφημερίδες... Κάποιοι είναι στην πίσω πόρτα, είπε ξαφνικά. Πάω να δω...

"Αν είναι κανείς απ' αυτούς τους καταραμένους δημοσιογράφους... άρχισε ο άντρας της.

Μα η Μάρθα είχε περάσει κι' όλας στην κουζίνα...

Η "Αλλι κατάλαβε άμέσως πως οι Κίτερτζ βρήκανε κάπως ενοχλητική την παρουσία της. "Ήταν όμως ευγενείς κι' άποφύγανε να το δείξουν. Την κάλεσαν μάλιστα να πη κι' αυτή ένα τσάι και την περιποιήθηκαν όσο μπορούσαν.

Θα σάς κάνη καλό το τσάι, αγαπητή μου μικρή, της είπε η Μάρθα Κίτερτζ. Είναι πολύ καλύτερο απ' τον καφέ, ξέρετε.

Τη ρώτησαν κι' κάνει το παιδί της, κι' άλλα τέτοια ασημένια πράγματα. Η "Αλλι κατάλαβε πως δεν είχαν σκοπό να κάνουν λόγο για τη δολοφονία. "Αν ήθελε να συγκεντρώση πληροφορίες, έπρεπε να μιλήση πρώτη γι' αυτό το λεπτό θέμα.

Πράγματι, κτύπησε στα μάτια την κ. Κίτερτζ και της είπε: — Θα ξέρετε, βέβαια, πως ο Λέν, ο άντρας μου, έχει συλληφθή και κατηγορείται για τη δολοφονία της κοπέλλας...

Ο Ρέτζιναλντ Κίτερτζ ξερόβηξε και μισοσκέπασε το πρόσωπό του με το πετσέτακι του. Η γυναίκα του άφισε απότομα το φλυτζάνι της.

Είναι τρομερό! είπε. Είμαι βέβαιη πως δεν έχει καμιά ανανίει ο κ. Νάιλσον!

Η αστυνομία κάνει κάποτε κάτι ήλθια λάθη, επενέβη κι' η κ. Κίτερτζ. "Αληθινά ήλθια, ξέρετε!

Εξακολουθούσαν να διαμαρτύρωνται κι' οι δύο. Κι' η "Αλλι κατάλαβε ξαφνικά πως είχε βρή επιτέλους το πρόσωπα που δεν ήταν απόλυτα βέβαια για την ένοχη του Λέν...

Μα ούτε και τον θεωρούσαν θετικά άθωο! "Η υπόθεσι αυτή ξεπερνούσε την αντίληψή τους... "Ενα εγκλημα που δεν τους άφορούσε καθόλου. Δεν ξέρανε τίποτε γι' αυτό. "Αγνοούσαν ποιός το είχε κάνει, ούτε κι' ήθελαν να το μάθουν.

Μιλώντας στον ένα και στον άλλο... τους έξηγισε η "Αλλι. Προσπαθώ να βρω κάτι, κάποια ένδειξη που να οδηγεί στην ανακάλυψη του αληθινού ένοχου.

Ο Κίτερτζ απάντησε πρώτος: — Δε μπορούμε να σάς πούμε τίποτα, απολύτως τίποτα. Θα θέλαμε πολύ να σας βοηθήσουμε, αλλά δεν ξέρουμε τίποτα. Τα είπαμε όλα στην αστυνομία...

Μήπως ακούσατε τίποτα τη νύχτα που σκοτώθηκε η μικρή; Βήματα η διδασκαλία.

Όχι, παιδί μου, βεβαίως σταθερά ο Κίτερτζ. Δυστυχώς, δεν είδαμε ούτε ακούσαμε τίποτα.

Ός στη στιγμή που ανακάλυψε λυψα το πτώμα της δυστυχής μικρής... άρχισε η κ. Κίτερτζ.

Μα ο άντρας της τη διέκοψε απότομα: — Είναι περιττό να ξαναλέμε τα ίδια πράγματα! Στράφηκε στην "Αλλι και προσπάθησε να της μιλήση μαλακά και με κατανόηση:

Είλικρινώς, αγαπητό μου παιδί, επιθυμούμε να μη γίνεται λόγος καθόλου για μας.

Η "Αλλι έσκυψε το κεφάλι της. "Έκανε να σηκαθώ, αλλά μετανοώσε.

— Θέλω να σάς ρωτήσω για ε-

να-πράγμα μόνο. είπε. Για το καπέλλο και τα γυαλιά που βρέθηκαν κοντά στο θάμνο... Οι εφημερίδες γράφουνε πως τ' ανακάλυψε ένα αγόρακι...

"Ήταν εκεί ίσως όταν κυττάζατε κάτω απ' το θάμνο;

— Σας είπα... άρχισε ο Ρέ-

τζιναλντ. Αυτή τη φορά όμως τον διέκοψε η γυναίκα του: — Είναι παράξενο... "Όστόσο, δεν είδα τίποτα! Είμαι σίγουρη πως, αν ήταν εκεί, θα τα πρόσεχα.

Ο Ρέτζιναλντ κτύπησε τη γυναίκα του με κάποια έκφρασι δυσφορίας. Είναι γελοίο αυτό που λές, παρατήρησε. "Απλούστατα, δε πέρασε από δω το παιδί το πρώτο, χωρίς και τα δρόμους. "Όταν δηγικές εσύ άργότερα και ανακαλύψες το πτώμα, δεν υπήρχαν πιά εκεί τα γυαλιά και το καπέλλο.

Η Μάρθα φάνηκε ανακουφισμένη. Μα η "Αλλι άπογοιεύθηκε. — Ναι, βέβαια έτσι θάνατι... είπε η πρώτη.

Μπορώ να σάς κάνω μία τελευταία ερώτησι; έπαινε η "Αλλι. Ποιά ώρα πρωτοβγήκατε, το πρώτο νύχτα Σαββάτου; Η κ. Κίτερτζ σκέφτηκε ένα λεπτό, κι' ύστερα απάντησε: — Ήμουν στην αύλη κατά τις 9...

Ναι, ναι, άμέσως αφού έφυγε ο άντρας μου. Το θυμάμαι πολύ καλά!

Δε μπορεί να ήρθε και να τα πήρε ο μικρός κατόπιν. Θα το αντιλαμβάνασατε, δεν είν' έτσι; — Όχι, δε μπορεί! συμφώνησε η Μάρθα.

Η "Αλλι σηκώθηκε και τους ευχαρίστησε και τους δυο. Η κ. Κίτερτζ τη συνόδευε ως την πόρτα.

"Αν μπορώ να κάνω κάτι για σάς, αγαπητή μου μικρή, είπα, μην παραλείψετε να μου το πητε. Η "Αλλι την ευχαρίστησε.

Δυο λεπτά αργότερα, ο Ρέτζιναλντ Κίτερτζ μίλησε ξερά στη γυναίκα του — για πρώτη φορά μέσα στα σαράντα χρόνια της συζυγικής ζωής τους: — Μάρθα, είσαι μία φοβερή κουτσουμπολά! Σου σύστησα ωστόσο να μην ανακατεύεις σ' αυτή την υπόθεσι. "Αρκετά έχω έκτε-

θη! Εκείνη τον κτύπησε όμιλητη για ένα λεπτό. "Υστερα το πρόσωπό της πήρε μία έκφρασι πεισματάρικη.

Ρέτζιναλντ, είπα, αν μπορώ να κάνω κάτι για να βοηθήσω αυτά τα δυστυχισμένα παιδιά, σκοπεύω να το κάνω. Μία πτυχή καρδιά. "Ο κίνδυνος που διατρέχουνε είναι πολύ πιο σπουδαίος απ' τη γαλήνη της ιδιωτικής ζωής σου κι' απ' την αξιοπρέπεια όλης της Μεγάλης Βρετανίας!

Ο Κίτερτζ κτύπησε τη γυναίκα του, σαν να μην πίστευε σ' αυτήν του... Δε θα σάστιζε περισσότερο, αν του είχε πετάξει ένα φλυτζάνι στο κεφάλι...

Η κ. "Ανν Πατρίκ Ντόυλ σκεπτότανε μπροστά στο νεροχύτη της, καθαρίζοντας πατάτες για το βραδυό φαγητό. Μία πτυχή πικρίας ήταν χαραγμένη στο πρόσαρκ συνηθώς στέρε της. Σκεπτόταν πως δύσκολη είναι η αναστροφή ενός μοναχοπαίδου...

"Αν ο Πήτερ είχε μείνει μοναχογιός, δεν έφταιγε αυτή, αλλά η φύσι. Μετά τη γέννησι του πρώτου της παιδιού, δεν είχε μπόρει πιά ν' αποκτήση άλλα.

Φαίνονταν όμως πως θεωρούσε—άδίκως βέβαια—τον Πήτερ ύποθυνο γι' αυτή την ανικανότητά της. Το έκανε λοιπόν διαρκώς παρατηρήσεις, για φύλλου πηδήμα. Προπάντων τις τελευταίες μέρες. Η διασημότης που είχε αποκτήσει ξαφνικά ο μικρός, με το ρόλο που είχε παίξει στην υπόθεσι Τζούλιο, τον είχε τόσο αναστατώσει, ώστε είχε καταντήσει ανυπόφορος. "Όχι μονάχα βρισκόταν στο δειγμάρι, περισσότερο παρά ποτέ.

Από τη μιά γενιά έως την άλλη

σεντόνια γερά ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Λευκά που μένουν λευκά
Χρωματιστά που δεν ξεθωριάζουν

Νο 120: Γερό, κατάλευκο ή σε ευγενικούς χρωματισμούς.

ΙΡΑΛΑΝΔΑ: Σεντόνι πολυτελείας, στερεό, χιονότο.

ΒΙΚΤΩΡΙΑ: Λεπτό και φινό σεντόνι, μεγάλης άντοχής.

Με ό,τι θέλει ο νους σε θαυμάκερά ύφασματα ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ ΔΕ

ντύνει, στολίζει, νοιοσυρρεύει!

ΣΤΟΜΑΧΙΚΗ ΔΙΑΤΑΡΑΧΗ

Alka-Seltzer

Πάρτε Alka-Seltzer

Διαλύστε 1-2 δισκία σ' ένα ποτήρι νερό και πιείτε το σπινθηρίζον διάλυμα. Το Alka-Seltzer καταπραίνει άμεσα το στομάχι.

ΤΙ ΝΑ ΠΙΝΩΜΕ

Διαπίστωση επιστήμονος

Ο Καθηγητής Άσπερ του Πανεπιστημίου της Βιέννης γράφει: «Η μπύρα ξεδιψά, ανοίγει την όρεξη και χωνεύεται εξαιρετικά καλά από τα υπογονικά στομάχια». Η μπύρα είναι το πιο υγιεινό απ' όλα τα ποτά, είναι πλούσια σε βιταμίνες και περιέχει 50 ώς 60 θερμίδες ανά φλιτζάνι, τα πιο ευεργετικά για την υγεία.

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

Ariette

Διά πρώτη φοράν εκυκλοφόρησαν στην Ελλάδα καλλυντικά ανώτερα των ευρωπαϊκών. Τα καλλυντικά «ARIEETTE» δίνουν στο δέρμα τροφή, το προστατεύουν και το διατηρούν νεανικό και δροσερό.

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ «ARIEETTE» ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

ARIEETTE

Πωλούνται παντού

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΛΑΡΙΔΗ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΔΟΥ 49 - Τηλ. 614.869

Ο Ιατρός ΚΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΛΑΡΙΔΗΣ τώως επιμελήτης Μαιευτηρίου «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέχεται επισκέψεις καθ' εκάστην 11-1 και 5-7 μ.μ. και επί συνεντεύξει. Τας άπορους δωρεάν έκαστην Τετάρτην.

— αλλά και δεν έννοούσε ν' άκούση κανένα.

— Πήτερ! Έχεις άρρήσει, γιά τ'ό σχολείο σου! Δέ θα προλάβης τ' αυτοκίνητο! τού φώναξε ξαφνικά ή Άνν Ντόυλ. Τελείωσε άμέσως τ' φαγητό σου!

Ο μικρός, μέ τούς άγκώνες σπριγμένους στο τραπέζι, τής κοκκίνισε, μπροστά στο άστικό πρόσωπο του, είχε βυθισθή στο διάβασμα μιάς πρωινής έφημερίδας. Σήκωσε τ' άτια του στη μητέρα του και τής είπε:

— Τα «Νέα» γράφουν ότι έγώ, ό Πήτερ Ντόυλ, πρόσφερα τήν πειστικώτερη άπόδειξη σ' όλη αυτή τήν υπόθεση.

— Κάνε μου τή χάρι ν' άφισης πιά τήν έφημερίδα και νά φας τ' πρωινό σου!

Ο Πήτερ βούτησε άφρημένα στο φλυτζάνι τ' κουτάλι του, έακολούθώντας νά διαβάσει. Έγερτα από λίγο, χτύπησε τ' κουδούνι τής πόρτας. Η Άνν Ντόυλ άρπαξε ένα πανί γιά νά σκουπίσει τ' άτια τής, πριν πάν ν' ανοίξει.

— Έπειτα από μερικές στιγμές, ξαναγύρισε στην κουζίνα, άκολουθώντας τήν Άλλι Νάϊλεν.

— Με συγχώρετε πού σας ένοχλώ... Έλεγε εκείνη. Καταλαβαίνετε όμως, πρέπει νά προσπαθήσω νά μαζέψω στοιχεία...

Η Άνν Ντόυλ δεν είχε κάνει άκόμα τή γνωριμία τής, είχε όμως διαβάσει στις έφημερίδες άρκετά πράγματα γιά αυτήν. Τώρα πού τήν έβλεπε από κοντά, τή λυπότανε.

Στό κάτω-κάτω, ήταν άκόμα σγεδόν κοπελίτσα ή κ. Νάϊλεν. Τό πρωί αυτό, παρ' όλα τ' άκομμένα άτια τής, τ' άκουσμένα χαρακτηριστικά τής και τή χλωμάδα τού προσώπου τής, φαίνονταν πάντα τόσο νέα, ώστε θά μπορούσε νάταν κόρη τής κ. Ντόυλ.

— Σας παρακαλώ, πάρτε ένα καφέ, τής είπε εκείνη. Καταλαβαίνω πολύ καλά τί τ' άραχάτε... Η φωνή τής έσβυσε. Η Άλλι τής χαμογέλασε αδύνατα.

— Εύχαριστώ, άπάντησε, έχω πιά πολύ καφέ σήμερα... Μπορώ όμως νά καπνίσω.

— Βεβαίως! Θά καπνίσω ή έγώ ένα, μαζί σας... έβλεπε ή κ. Ντόυλ, Πήτερ, όποτε μιά καρέκλα στην κυρία.

Ο Πήτερ υπάκουσε κακόκεφα. Συγχρόνως ή μητέρα του άπλωσε μέ τρόπο τ'ό χέρι τής κ' έσφάνισε τήν έφημερίδα πού βρισκόταν πάνω στο τραπέζι.

— Είναι ή κ. Νάϊλεν, Πήτερ, έξήγησε στό γυίο τής.

— Εκείνος δεν κατάλαβε άμέσως. Έγερτα σήκωσε τ'ό κεφάλι του και κούταξε στά άτια τήν Άλλι.

— Ά, είσαστε... ή γυναίκα τού... άρχισε.

Η μητέρα του τόν χαϊνούσε μέ τήν άναποδη τού χεριού τής.

— Σώπα και τελείωσε τ'ό φαγητό σου! τόν διάταξε.

Η Άλλι κάθισε. Έφανε στην τσάντα τής γιά τ' άτσιγάρα τής, άλλ' ή οικοδέσποινα τής πρόσφερε τ' άδικά τής.

— Πάρτε ένα απ' αυτά, άγαπητή μου μικρή, τής είπε.

Η Άλλι πήρε ένα άτσιγάρο και τ' άναψε. Έγερτα άρχισε:

— Ηθέλα νά σας μιλήσω γιά τ'ό πρωί τού Σαββάτου... και γιά τ'ό γυίο σας! Έερετε πώς βρήκε τ'ό κατέλλο και τ' άματογυάλια;

— Ναί, τ'ό έέρω...

— Όα σας πείραξε, άν τού ζητούσα νά μου περιγράψω πώς τ' άβρηκε;

— Μα όχι, καθόλου! Πήτερ, πές στην κυρία αυτό πού θέλε νά μάθει.

Ο μικρός άνασήκωσε τ'ό κεφάλι του και κοκκίνισε.

— Τα είπα όλα στην άστυνομία... άπάντησε.

— Έγερτα ξανάσκυψε ζωηρά τ'ό κεφάλι τού, άποφύγοντας τή μάτια τής Άλλι, κ' άρχισε νά τρώη άπλάστα.

— Όα πής στην κ. Νάϊλεν αυτό πού θέλε νά μάθει, έπέμεινε ή μητέρα του.

Ο Πήτερ κούνησε λίγο τ'ό κεφάλι τού.

— Οι άστυνομικοί μου είπαν νά μή μιλήσω σέ κανένα! παρατήρησε.

Η κ. Ντόυλ δάγκασε τ' άχέλια τής, άπλωσε τ'ό χέρι τής, έπιασε απ' τόν ώμο τ'ό μικρό και τόν τράνταξε:

— Άρκετά μέ σκότισες μέ τούς άστυνομικούς, τρεις μέρες τώρα! Δέ μέ νοιάζει τί σου είπανε! Ό άπάντησής στις έρωτήσεις τής κ. Νάϊλεν!

Ο Πήτερ κατσούφισε, άλλα γύρισε και τήν κούταξε τήν Άλλι.

— Τί θέλετε νά μάθετε, τή ρώτησε.

— Θέλω νά μου διηγηθής πώς άκριβώς βρήκες τ'ό κατέλλο και τ' άματογυάλια. Τί έκανες εκείνη τή στιγμή; Πότε ήταν; Πές μου τ'ά όλα, σέ παρακαλώ!

— Έκανα τόν περίπατό μου. Τα είδα, έσκυπα και τ' άπαρα. Αυτό είν' όλο.

Η κ. Ντόυλ, άγανακτισμένη, άρπαξε πάλι τ'ό γυίο τής και τόν τράνταξε.

— Αυτό είν' όλο, έ... Μα έσύ μάς έχεις φάει τ' άτία μέ τίς ιστορίες σου, τρεις μέρες τώρα! Έμπρηξ, μίλησε!

Η Άλλι τή διέκοψε:

— Τα βρήκες στον κήπο τής κ. Κίτερτζ, κοντά στο μεγάλο θάμνο;

Ο μικρός τήν κούταξε πάλι στά άτια κ' άπάντησε μέ προκλητικό τόνο:

— Καί, βέβαια τ' άβρηκα εκεί! Τ'ό έέρει όλος ό κόσμος, αυτό. Τ'ό γράφανε όλες οι έφημερίδες.

— Τί δουλειά είχες στον κήπο τής κ. Κίτερτζ, Πήτερ; ρώτησε ή Άλλι.

Τ'ό παιδί τ'άραχτηκε μιά στιγμή, άλλα ξαναβρήκε άμέσως τήν ψυχραιμία του κ' άπάντησε:

— Έτρέχα νά πιάσω τ'ό τόπι μου.

Η μητέρα του τόν κούταξε ξαφνικά μέ έκπληξη κ' άνοίξε τ'ό στόμα τής γιά νά μιλήσει. Έγερτα όμως μετάνιωσε κ' έσφίξε τ'ά χέλια τής. Άλλι έξακολούθησε νά κούτάξη έπιμονα τ'ό γυίο τής.

— Πές μου, Πήτερ, π'όιά ώρα τ' άβρηκε; ρώτησε ή Άλλι. Π'όιά ώρα μπήκες στον κήπο τής κ. Κίτερτζ;

— Δεν έέρω. Ήταν τ'ό Σάββατο τ'ό πρωί. Μετά τ'ό έγκλημα. Αυτό μόνο έέρω...

— Ήταν πριν απ' τίς 9; έπέμεινε ή Άλλι.

Ο Πήτερ έκανε μιά άόριστη χειρνομία.

— Δεν έέρω, σας λέω.

Η κ. Ντόυλ στράφηκε άπότομα στην Άλλι και είπε:

— Δέ μου φαίνεται πιθανό... Τ'ό Σάββατο τ'ό πρωί, άφίνομε τόν Πήτερ νά κοιμηθ'όσο θέλει, γιάτί π'άγιαζέι άργά τήν Παρασκευή τ'ό βράδυ, όφου δ'ή τηλεόρασι. Δεν έχει σχολείο αυτή τήν ήμέρα, κ' έτσι κοιμάται ως άργά. Τ'ό ίδιο κάνουμε κ' έμεις, ό άντρας μου κ' έγώ. Σηκώνόμαστε κατά τίς 9, παίρνουμε τ'ό πρωινό μας κ' έπειτα ό Πήτερ πηγαίνει νά παίξει... Όταν, δηλαδή, τόν καταφέρω νά βγ' έξω, γιάτί προτιμάει συνήθως νά μέν κλεισμένος στην κάμαρά του...

— Είσαστε βέβαιη πώς δέ βγ'ηκε πριν απ' τίς 9; ρώτησε ή Άλλι.

— Βεβαίωτα! Ουάμαι καλά πώς έπαιζε στό σπίτι. Έγώ τόν υποχρέωσα νά πάν νά κάνη μιά βόλτα. Αυτός διασκεδάει μέ...

Η Άλλι τή διέκοψε και πάλι, λέγοντας στό παιδί:

— Άκουσε, Πήτερ! Μίλησα μέ τήν κ. Κίτερτζ. Βρισκόταν στον κήπο τής, απ' τίς 9 και πέρα. Τ'ό θυμάται: πολύ καλά. Κ' είναι σίγουρη πώς δέ σέ είδε καθόλου. Θυμάται έπίσης καλά πώς δέ είδε τ'ό κατέλλο, ούτε τ' άματογυάλια.

Η κ. Ντόυλ γύρισε και κούταξε προσεχτικά τ'ό γυίο τής. Ο Πήτερ σήκώθηκε άπότομα και χτύπησε χέμα τ'ό πόδι του. Είχε γίνει κατακόκκινος, καθώς διαμαρτυρότανε μέ σπριγγί φωνή:

— Δέ μέ νοιάζει τί λέει ή γρη! Έγώ τ' άβρηκα στον κήπο τής... δίπλα στο πτώμα!

— Δίπλα στο πτώμα; παρατήρησε.

ΣΛΟΑΝΣ

Τ'ό γνωστό άμερικανικό φάρμακο Σλόανς χρησιμοποιείται έπιτυχώς ως ύγρον δι' έπαλειψής από 75 έτών είς όλον τόν κόσμο, διά τήν άνακούφισιν από τούς πόνους των ρευματισμών, μυαλγίων, νευραλγιών, και ίσχυαλγιών.

Ανακουφίζει από τούς πόνους

Κυκλοφορεί τώρα και ως άλοιφή, εύχρηστη, μέ όση εύχρηστη.

ΣΛΟΑΝΣ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

ΚΑΡΑΜΕΛΛΕΣ ΑΝΤΙ ΜΟΥΡΟΥΝΕΛΛΙΟΥ

ΟΣΛΟ. Οκτώβριος. (18. Ύψη-ρεσις). — Μιά μικρή άλλα σπουδαιότερη έφεύρεσις έγινε ένθουσιώδως δεκτική από τούς παιδίατρους όλολήρου τού κόσμου. Νορβηγόι έπιστήμονες κατάρθωσαν νά άπομονώσουν τίς βιταμίνες (κυρίως Α και D) πού περιέχονται είς τ'ό γνωστό μωρουνελλίο και νά τίς ένσωματώσουν υπό τήν φυσική τους μορφή σέ καραμέλλες πού κυκλοφορούν εύρύτατα μέ τήν όνομασία ΒΙΜΑΞ. Οι καραμέλλες αυτές, δέν διαφέρουν σέ τίποτα από τίς συνήθεις καί έχουν τήν εύχρηστη σ' όλους γεύσι λεμονιού. Μ' αυτόν τόν τρόπο τ'ό παιδί παίρνει άνύποπτο και μ' εύχαρίστηση τ'ό μωρουνελλίο πού είναι τόσο απαραίτητο γιά τήν υγεία του. Νά λοιπόν πού σήμα, άπολαμβάνοντας τή θαυμά-ΜΑΞ, τ'ό παιδί καραμέλλας ΒΙΜΑΞ, γεύσι τής καραμέλλας ΒΙΜΑΞ, όργανισμός του τίς πολύτιμες βιταμίνες Α και D. Γ' αυτό σ'άν καλή ήμέρα κ' έσείς, μή παραλείψετε σήμερα κ' άλλες ν' αγοράσετε γιά τ'ό παιδί σας καραμέλλες ΒΙΜΑΞ. Υπάρχουν σέ όλα τ'ά φαρμακεία.

ΕΛΒΕΤΙΚΑΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

PASSAP

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15-ΑΘΗΝΑΙ

Απλουσιτάτη χρήσις Αποδόσις τεραστία

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ

Τ'ό «Εταιρία Ψυχικών Έρευνών» Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως. Δέχεται όδός Μετσόβου 25. Α' άρσος (στασίς Μουσείου) 9—11 π.μ. και 5—8 μ.μ. Τηλ. 810.975.

ήρσε ήρεμα ή Άλλι. Μα νομίζω πώς είπετε...

Ο Πήτερ στράφηκε άπότομα και βγήκε τρέχοντας απ' τ'ό δωμάτιο. Η Άλλι σήκαθηκε.

— Θεόβηται πώς είναι ένοχλητική, δικαιολογήθηκε.

— Όχι, καθόλου, μικρή μου! Άν είπες ψέμματα ό Πήτερ, θά τ'ό μάθω. Έννοια σας... Είμαι μητέρα του και έέρω όλο τ'ότα...

Σταμάτησε μιά στιγμή σ'άν νά-θελε νά π'όρη άναπνοή. Όταν συνέχισε, ή φωνή τής είχε ξαναγίνει κανονική.

— Έερετε, κ. Νάϊλεν, δέν είναι κακό παιδί. Έχει όμως φαντασία πού όργιάζει. Πιστεύω πώς αυτό όφείλεται στα άστυνομικά μυθιστορήματα πού διαβάσει... Μα δέν είναι καθόλου κακό παιδί. Όα τού μιλήσω, έννοια σας.

— Εύχαριστώ, κυρία Ντόυλ... Πρέπει νά φύγω τώρα...

— Όα τού π'ό δυό λόγια. Καί θά σας είδοποιήσω, άν θάω τίποτα καινούριο.

Η Άλλι τ'άραχξε π'όσο τήν πόρτα, ενώ ή κ. Ντόυλ έβραχνε κ' έλάς γιά τ'ό γυίο τής.

Τ'ό π'όιά εκείνη, ό Πήτερ έβραχνε όσο έύλο δέν είχε φάει ποτέ του. Κ' έσας ν'άνταν λίγο άδικο, αυτό, γιάτί είχε π'όδη όμολογήσει στή μητέρα του πώς δέν είχε β'όη τ'ό κατέλλο και τ' άματογυάλια στον κήπο τής Κίτερτζ.

Άλλ' ή κ. Ντόυλ, πού είχε κ' αυτή άρκετή φαντασία, έφριξε κ' άναστατώθηκε τόσο πολύ απ' τ'ό κακό πού είχε προκαλέσει ό γυίος τής κ' απ' τίς συνέπειες τής ψευτιάς του, ώστε δέ μπόρεσε νά κρατηθ'ό και τόν τ'άκισε στό έύλο. Έγερτα δέν είχε β'όη τ'ό κατέλλο και τ' άματογυάλια στην άστυνομία.

Είχε σκεφθ'ό στην άρχή νά είδοποιήσιν τόν άντρα τής, στό γραφείο του. Άλλ' έπειτα μετάνιωσε. Έεροντάς τον πολύ όδυ-θυμο, φοβήθηκε μήπως χτυπήσει πολύ άσχημα τ'ό μοναχογυίο του...

Στό μεταξύ, ή Άλλι Νάϊλεν γύρισε στό σπίτι τής. Είχε άνάγκη νά σκεφθ'ό, ν' άποφασίσιν τί θάκανε τώρα.

Ήταν σίγουρη γιά ένα πράγμα: ότι τ'ό παιδί είχε π'ό ψέματά. Μα ήταν άληθινά σπουδαία αυτή ή λεπτομέρεια; Μπορούσε ν' άλλαξη τίς ένδείξεις πού βαρύναν τ'ό Λέν; Έσως και, έσως όχι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Η ίδια νά καταφύγει σέ μιά μικρή άπάτη και νά κρύψιν τήν άληθινή ταυτότητα τής, ήρθε στό μυαλό τής Άλλι Νάϊλεν, τή στιγμή πού τής άνοίξε τήν πόρτα τού σπιτιού τής ή Κάτλην Τζούλιο και τής μίλησε πρώτη, πριν προλάβ'ό ή Άλλι νά π'ότι είχε προετοιμασία.

— Εύτυχός πού ήρθατε! φώναξε ή κ. Τζούλιο. Τ'ό μεσιτικό γραφείο μου είχε π'ό πώς δέ θαρχώ-σαστε πριν απ' τ'ό μεσημέρι. Είμαι όμως πολύ εύχαριστήμενη πού μπόρεσατε ν'όδητε νωρίτερα!

— Άπλωσε τ'ό χέρι τής, τήν έπίασε απ' τ'ό μπράτσο και τήν τράβηξε μέσα.

Τ'ό πρώτα δυό-τρία λεπτά, ή Άλλι άσάτισε τόσο, ώστε όταν έπιχείρησε άργότερα νά τ'ό ξαναθυμώθ'ό και νά βάλ'ό σέ κάποια τά-ει, ό,τι είχε συνιδή, δέ βρήκε στή μνήμη τής παρά ένα κικέων...

Ήταν εύσχημη γυναίκα ή κ. Τζού-λια. Έτοι πού δέχτηκε όμως τήν Άλλι, μέ τήν παλιά και τριμμένη ρόμπα τής, τ'ό κατακόκκινο πρόσωπό τής, τ'ά κομμένα άτια τής και τ'ά τείνορα τής παλαιμένα μέ δίμελ, ήταν σχεδόν τερατώδης!

Τήν τράβηξε σέ μιά κάμαρα γεμάτη μισόγυμνα παιδιά πού ούρλαχόντες, σέ μιά γωνία, ένας με-λαγχρόνος άνδρας, πού καθώς γράβαζε, έός πιστορίκου 10 χρό-νων, πού ήταν τ'ό πανομοιότυπο του.

Αφού όί δυό γυναίκες πέρασαν αυτή τήν κάμαρα, μπήκαν σέ μιά άλλην, πού έδινε τήν έντύπωσι πώς είχε πέρασει από κεί κυκλώνας...

Αυτό σίγουρα είναι αμυγμένο με ROL

Και με κλειστά μάτια το ξεχωρίζεις

Γιατί το ρούχο γίνεται απαλό σ'ά χ'άδι και διατηρεί ένα λεπτό εύγενικό άρωμα, τ'ό άρωμα τού ROL.

ROL με 07

07 μιά θαυματουργή προσθήκη στο ROL.

07 τ'ό ΑΟΡΑΤΟ ΓΑΝΤΙ πού προστατεύει τ'ά χέρια σας.

ROL με 07!

Μπουγάδα πεντακάδαρη χέρια βελουδένια...

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ROL με 07!

και μη ξεχνάτε πώς σέ κάθε κουτί ROL υπάρχει πάντα ένα χαρούμενο ΔΩΡΟ έκπληξης.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Constant

Ταχεία και άσφαλής καταπολέμησις ρυτίδων, λεκέδων, φακίδων, υπερτριχώσεως, παχυσαρκίας - Έγχειρήσεις μύτης, στήθους, ρυτίδων - Η πρώτη έπίσκεψις ΔΩΡΕΑΝ

— Έλάτε μαζί μου, όσπου νά τελειώσω τ'ό ντυσίμό μου. Όα σας δίωω συγχρόνως τίς όδηγίες μου... είτε ή κ. Τζούλιο.

Μίλουσε μέ όλην στριγγή, αντίπαθητική. Κάθισε μπροστά στην άκατάστατη τουαλέτα τής και συνέχισε:

— Πόσο ύπόφερα, Θεέ μου! Σί-γουρα, θά έερετε τί συνέβη στην καρδιά μου! Τ'ή δολοφονία, τ'ή δ'όστυχη μικρούλα μου! Σήμερα είναι ή κηδεία τής. Γ' αυτό χρειάστηκε νά μου στείλ'ό κάποιον τ'ό μεσιτικό γραφείο... Ό άφίσουμε στό σπίτι τ'ά μικρότερα παιδιά, και πρέπει νά μείν'ό ένας άνδρας μαζί τούς γιά νά τ'ά προσέχει.

— Έίμασσε όλοι άνω-κάτω... Εύ-τυχός πού πρόκειται νά μετακομίσουμε απ' αυτή τή φορική γει-τονία. Έδώ είν' όλοι δολοφόνοι!

Στράφηκε και κούταξε τήν Ά-λλι, μέ έκφρασι τρελλής. Κ' έέ-κ'ό σκέφθηκε πώς ήταν εύτυχισ-μένη πού δέν είχε δώσει τήν ταυ-τότητα τής, όπως σκόπευε στην άρχή.

Κατάλαβε άμέσως πώς ή γυ-ναίκα εκείνη, βυθισμένη στον πό-νο τής και στην πικρία τής, δέ θ' άπάντούσε ποτέ στις έρωτήσεις τής. Άναρωτιότανε κ' άλλες πώς θάόγαν απ' τ'ό σπίτι εκείνο, ό-ταν τ'ή ρώτησε ή κ. Τζούλιο:

— Τα έερετε λοιπόν γιά τήν καυμένη τή μικρή μου;

— Έγερτα συνέχισε, χωρίς νά πε-ριμένη τήν άπάντησι τής:

— Τ'ή σκοτώσανε!... Μιά άνω-περάσπιστη κοπελίτσα!... Φταί-νε αυτοί οι Μάκ Νάλλυ. Θάπρεπε νά τ'ή συνοδεύουνε ως τ'ό σπίτι... Μα αυτή ή παλιγγυναίκα, ή Μάκ Νάλλυ, είχε τ'ό θράσος νά μου π'ό πώς δέ μπόρεσε νά τ'ή συνοδεύ-σ'ό άντρας τής, γιάτί ήταν πολύ με-θυσιμένος... Τέτοια καθάρματα εί-ναι όλοι τους, σ' αυτή τή γειτο-νία!

Η Άλλι είχε τ'άραχτη ως τήν πόρτα και φαχόλανε γιά νά β'όη τ'ό ποίολο. Σαφνικά όμως διάτασε.

— Είπατε πώς ήταν μεθυσι-μένος οι Μάκ Νάλλυ; ρώτησε. Περι-εργό! Αυτό δέν τ'ό διάβασα στις έφημερίδες.

Η κ. Τζούλιο γύρισε και τήν κούταξε άγρια.

— Δεν τ'ό διαβάσατε; Μα βέ-βαια, δέν τ'ό γράφανε αυτό οι έ-φημερίδες. Δεν γράφουνε όσα γί-νονται σ' αυτή τή βρωμογειτονία. Καλή γειτονία, νά μή βασκαθ'ό! Έχει καί άνθρώπους σαν τ'ό Νά-ϊλεν. σάτυρους και δολοφόνους!

— Όχι, δέν είναι δολοφόνος! φώναξε ή Άλλι.

— Άμέσως ύστερα, έφερε τ'ό χέρι τής στό στόμα τής, σ'άν νά προσ-παθούσε νά συγκρατήσιν αυτές τίς λέξεις πού τής είχαν έφύγει.

Είχε μιλήσει από ένστικτο, δί-χως νά σκεφθ'ό. Ήερε πώς θάταν αδύνατο νά συζητήσιν λογικά μέ μιά γυναίκα σέ τέτοια κατάσταση.

Μα ή κ. Τζούλιο δέν άκούσε καν τ'ά διαμαρτυρία τής. Μίλουσε ακόμα γιά τ'ή γειτονία και γιά τ'ή δολοφονημένη κόρη τής. Τίποτα δέ μπόρεσε νά τ'ή σταματήσιν...

Σαφνικά σάπασε, γύρισε και κού-ταξε τήν Άλλι.

— Γιατί δέν πάτε σεις νά φρον-τίσετε γιά τ'ά παιδιά; τής φώ-ναξε. Γ' αυτό δέ σας έστειλε τ'ό μεσιτικό γραφείο. Γ' αυτό δέ σας πληρώνουμε!

Η Άλλι άνοίξε τήν πόρτα κ' έτοιμαζότανε νά περάσιν στή δι-πλανή κάμαρα, όταν είδε τή χω-τήρ γυναίκα νά παίρν'ό μιά μισο-γεμάτη μπτολίτα πού βρισκόταν χέμα, δίπλα στην τουαλέτα, και νά τ'ή φέρν'ό στα χέλια τής.

Θά κατάφευγε ή Άλλι νά βγ'ό και νά φύγ'ό δίχως φασαρίες, άν τ'ή στιγμή εκείνη δέν είχε προκα-ρ'όσει κ' ένα άλλο πρόσωπο, στό δίπλανό δωμάτιο, γιά ν' άνοίξη τήν ίδια πόρτα. Έτσι, βρέθηκαν άντιμέτωποι, στό κατώφλι.

Η Άλλι ήταν μιά κοπέλλα ψη-λή σαν τήν Άλλι και κατά μερι-κά χρόνια νεώτερη απ' αυτήν. Εί-χε τ'ά καλλία και τ'ή φυσιογνωμία τής κ. Τζούλιο, τ'ά μάτια τής ό-μως ήταν κατάμαυρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχισις

Η ΤΑΝ πολύ θλιβερό το αποτέλεσμα που επέτυχε η ελληνική ποδοσφαιρική ομάδα στον αγώνα του Βελιγραδίου.

αγωγός, δε μπορούσαν να κρύψουν την πικρία που αισθάνθηκαν από το κατόντημα του έθνικου μας συγκροτήματος. Φυσικά, αμέσως μετά άρχισε η κριτική. Μια αστήρη κριτική προς όλες τις κατευθύνσεις χωρίς φόβο και πάθος. Μια κριτική αμελιτική που σφάινε σάν χιονοστιβάς, παίκτες, ιθύνοντες, προπονητές, εκλέκτορες και ό,τι άλλο είχε σχέση με την διάσφα.

“Ὁλα αὐτὰ ὁμῶς δὲ διακατο-
λοῦντο.” Ἄν κάποιος μὴ
ἀναδραμῇ στὸ παρελθόν, θά
δοῦμε ὅτι ὑπάρχουν εἰς βά-
ρος μας ἀπίστευτες ἥττες καὶ
ἀστρονομικὰ ἀποτελέσματα.
Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς
στὴ Γιουγκοσλαβία ἀντιμετω-
πίσαμεν τὴν Α' ἐθνικὴ καὶ δὲν
πρέπει νὰ ξεχάσωμε ὅτι οἱ
Γιουγκοσλάβοι ἐπὶ τρεῖς Ὀ-
λυμπιακοὺς ἔχουν βρεθῇ μεταξὺ
τῶν «φινάις».

Ἀπλούστατα, αὐτὴ τὴ φο-
ρὰ ἤμασπε περισσότερο αἰσιό-
δοξοι ἀπὸ ἄλλοτε γι' αὐτὸ καὶ
τὸ γύψωμα ἦταν πρὸ ὀδυνηρῶς

το χόπιμα ήταν πιο ουσυνηρο. Πρώτ' απ' όλα αυτή τη φο-
ρά είχαμε κάνει μιὰ προετοι-
μασία. Σχετική μὲν, ἀλλὰ
πάντως προετοιμασία. Ἄλλες
φορές, ἀλλὰ γινόντουσαν στὸ
ποδὶ. Ἐντελα πρόχειρα ἐτοι-
μαίνομε μιὰ ἐντεκάδα, ποὺ ἔ-
δινε ἕνα-δυὸ ἀγώνες μὲ συν-
δικιακὲς ομάδες καὶ ἐκκινού-
σαμε ὕστερα γιὰ τὸ Γολγοθά.
Ἐλάνιστες συμπάσεις, κόψεις

Ελάχιστες συζητήσεις κάναμε
ώστε για την προετοιμασία
των ποδοσφαιριστών. Περιορι-
ζόμαστε στο να κάνουμε αντι-
πολίτευσι στον εκλέκτορα. Νο-
μίζω ότι εκεί βρίσκεται το
κέντρο του βάρους.

Τώρα άλλαξαν οι καιροί.
Εκστρατείες για την «καλυ-
τέραν συγκρότησιν του ἔθνικοῦ
μας συγκροτήματος» δὲ γίνον-
ται.

Πείστηκε τὸ πολὺ κοινὸν ὅ-
τι ὁ ἐκλεκτὼρ ἐνδιαφέρεται
περισσότερο ἀπ' τὸν καθένα
γιὰ ἓνα καλὸ ἀποτέλεσμα, καὶ
ἐτέθη ὑπέρωκα κάθε υποψίας
γιὰ προσωπικὲς συμπάθειες
καὶ συλλογικὰ συμφέροντα.

Το βέρος της κυριότητος ἔ-
σε πάλιν στήν προετοιμασίαν
τῆς ἐκδόσεως. Ὅχι ὁμως πάντα.
Εἰς τὴν ἀφ᾽ ἑκτῆς καπὸν πού
προεβλέπειτο εἰδικός προπονη-
τής γὰρ τῇ Ἑβραϊκῇ γὰρ ὁ
1½ μῆνας καὶ πάλιν, καὶ ἀπο-
κρίαν μερικὸν ποδοσφαιρικῆς
καὶ τὸν καταστάσει ὡς ἔκ-
μέ τῃ τακτικῇ πού ἔπρεπε ν' ἀ-

με την αλχημική που ήθελε η ακολούθησή του κατά τον αγώνα του Βελγιοραδίου. Παράλληλα, επεδίωξαν όλοι οι υποψήφιοι σε άτομικές ασκήσεις, έπαιζαν το κλασικό «δύτερμα», οι «λευκοί» με τους «κυανούς», έδωσαν και μερικούς νικηφόρους αγώνες με διάφορα σωματεία, κι' έτσι ήμασταν πεπεισμένοι για τη βελτίωσή μας

"Εξ' άλλου, ἀπ' τῆς Γλυ-
 κασίας ἔφταναν αἰσιδοφές
 καταφορές. Ἡ Ἐθνική Ὁ-
 μόδα τῆς μόλις εἰχε καταφέ-
 ρει νὰ πετύχῃ ἱσοπαλο ἀπο-
 τέλεσμα στὰ Ἰσραήλ καὶ τοῖ
 γεγονότα αὐτὰ εἶχε ἀνησυχήσει
 τοὺς ἀρμπούσις. Παράλληλα,
 εἶχαν γίνῃ ριζικές μεταρρ-
 μίσεις στὺς κόλπους τοῦ
 Γλυκασταβικού ποδοσφαίρου.
 Ὁ παλιὸν βετεράνιν εἶχαν ἀ-
 πομακρυνθῇ καὶ τῖς θέσεις
 τοὺς εἶχαν καταλάβει νέοι, ποὺ
 εἶναι πρώτη φορὰ καλοῦνται νὰ
 συνεχίσουν τὴν λαμπρὴ ποδο-
 σφαιρικὴ παράδοσι τῆς πατρί-
 δος τους.

“Όλα αυτά μας είχαν πείσει ότι, επί τέλους, οί “Ελληνες φιλάθλοι θά ένωωσαν μιάν κάποιαν ικανοποίησι πού θά προερχόταν από ξένο γήπεδο. Μιάν ικανοποίησι πού έχουμε

πολλά, πάρα πολλά χρόνια να
αίσθανθοῦμε.

“Όταν μαθεύθηκε τὸ ἀποτέλεσμα, λὲς καὶ ἔπεσε ὕδρογονική βόμβα!” Ὅλοι οἱ φιλαθλοὶ δὲν πίστευαν σ’ αὐτὸ, ποὺ ἀκούγαν, καὶ διατηροῦσαν ἀμυδρὲς ἐλπίδες ὅτι κάποιο λάθος θὰ συνέβη στη μετὰδοσι τοῦ ἀποτελέσματος.

Μόλις διάβασαν στις ἐφημερίδες αυτά, πού μετέβασαν οἱ ἀπειταυμένοι, ἡ σκέψι τους φερόνουνε σ' ἄλλους ὀρίζοντες. «Ποῖος φταίει;» ἦταν τὸ γενικό ἐρώτημα. Μιά ἰσοπαλία θὰ μᾶς δυσχεροῦσε. «Εἰνα ἀπέτελεσμα 2—1, ἢ κάτι τέτοιο εἰς βάρος μας, δὲ θὰ τὸ ἀνεχόμεστε, ἀλλὰ μπορούμε να συνηθί, 4—0 ὅμως ἦταν ἕνα βάρος, πού δὲ μπορούσε να σηκώσῃ κανεὶς. Οἱ ἐπικρίσεις καὶ τὰ περὶ σχολία ἐκτοξεύθηκαν πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις.

Κι' ὁμως τὸ δικίο τῶν ἐπικριτῶν εἶναι περιορισμένο. Κύριος ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἥττα μας εἶναι ἡ... Γιουγκοσλαβική ἡμάδα. Αὐτὴ ποὺ ἐπαῖξε θαυμασία, ἀνέλαβε τὴν ὑπεροχή ἀπ' τὸ πρῶτο δευτερόλεπτο, ἐξουδετέρωσε κάθε ἀντίσταση καὶ ἀλώνισε κυριολεκτικὰ τὸ γῆπεδο.

«Ὅποια προετοιμασία κι' ἂν
εἴχαμε κάνει, ὅτι παίκτες κι'
ἂν χρησιμοποιοῦσαμε, ὅποιο
σύστημα κι' ἂν ἐφορμώσαμε
καὶ ὅσο δυνατόν κι' ἂν ἐπαί-
ξαν οἱ ποδοσφαιριστές μας, ἡ
πραγματική κατάσταση δὲ θ'
ἄλλῃς. Πιθανὸν ἂν εἴχαμε μι-
κρότερο σκόρ. Ἀλλὰ πάλι
μποροῦσε ὁ Θεοδωρίδης νὰ μὴν
εἶχε βρεθῇ ὅτε τόσο καλὴ θέ-
σις νὰ δεχόμεθα ἄλλα γκολ
χωρὶς νὰ τοῦ ἐπιρροῇ κανεὶς
εὐθὺν καὶ νὰ βρισκόμαστε πάλι
ἐντὶ σὺν ἴδιῳ παρανομοσπῇ.
Πρέπει νὰ καταλάβουμε μιὰ
γιά πάντα τὴν πικρὴ ἀλήθεια:
Ὅτι τὸ ποδόσφαιρό μας βρί-

κενεται χαμηλά, συγκρινόμενο
τό το διεθνές επίπεδο. Κι' ό-
μως δέν τό παραδεχόμαστε.
Έπιζητούμε νά επικρατήσου-
με! Δέ γίνεται όμως. Θα χά-
σουμε δέ μέ τόσο σκόρδ, όσο
άπαιτεί ή όρεξι θάν αντίπαλόν
μας. Έμεις θά πρέπει νά πε-
ριοριζόμαστε στήν προσπάθεια
θάν δίκων μας. Στό ρεκόρ
μάς θά επιτύχουν οί ίδιοι. Κι'
εδώ είναι τό κλειδί. Οί ποδο-
σφαιριστές μας στό Βελγίον
δέν έπισσαν ούτε έπιδοσεις
προπονήσεως. Μ' αυτούς πρέ-
πει νά τό βάλουμε. Όχι πώς
ήταν παλιές καλά, θά κερδι-
σαμε. Άλλά θά δείχνουμε ότι
αυτοί σάφηντε αθλητές, ότι αγωνι-
ζόμαστε, έστω κι' άν αντιμε-
τωπώσουμε καλλίτερος. Τότε
θά ελπίσουμε θά χειροκροτή-
σουμε πού δίκαια δέχεται ένας
πραγματικός αθλητής.

ΧΑΡΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ σταυρόλεξο τῶν «Τ»

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΣΕΒΙΟΤ — ΔΙΤΡΟΝ. 2) ΟΥ·Ι — ΤΑ-
ΝΥΣΙ. 3) ΒΑ — ΤΑΣΙΕΣ — ΤΑ. 4) ΤΟ-
ΝΙΚΟΣ — ΤΑΝ. 5) ΕΤΕΜ — ΣΟ·Ι —
ΤΑΚΤ. 6) ΤΑΛΑΣ — ΤΙΑΙΑ. 7) ΠΙΡΟΣ —
ΤΟΤΕΜ. 8) ΒΙΚΟΣ — ΜΑΝΙΑ. 9) ΟΡΟΣ —
ΤΟΝ — ΝΙΑΝ. 10) ΡΟΣ — ΤΑΜΑΝΙΟ.
11) ΙΣ — ΤΟΠΑΖΙΑ. 12) ΤΥΝΗΣΙΑ
— ΤΑΜ. 13) ΝΤΟΡΗΣ — ΑΣΤΙΚΑ.

Κ Α Θ Ε Τ Ω Σ :

1) ΣΟΒΙΕΤ - ΒΟΡΙΟΝ. 2) ΕΥΑ - ΤΑ-
ΠΙΡΟΣ. 3) ΒΙ - ΤΕΛΙΚΟΣ - ΤΟ. 4) ΤΟ-
ΜΑΡΟΣ - ΤΥΡ. 5) ΟΤΑΝ - ΣΟΣ - ΤΟ-
ΝΗ. 6) ΤΑΞΙΣ - ΤΑΠΗΣ. 7) ΝΙΚΟΣ -
ΤΟΜΑΣ. 8) ΛΥΚΟΙ - ΝΑΖΙΑ. 9) ΙΣΟΣ -
ΤΟΜ - ΝΙΑΣ. 10) ΤΙΣ - ΤΙΤΑΝΙΑ. 11)
ΡΣ - ΤΑΛΕΝΤΟ - ΤΙ. 12) ΤΑΚΙΜΙΑ -
ΤΑΚ. 13) ΝΤΑΝΤΑ - ΑΝΤΑΜΑ.

1) Στην Ωκεανία (είναι η Νέα Ζηλανδία).
2) Ωραιά και πολυηρή βασίλισσα των Σα-
κών. 3) Στη Βόρειο Ήπειρο (λέγονται και
θουά της Χιμαίρας. 4) Το 1819. 5) Σπαρ-
τιάτης στρατηγός που πολέμησε το 460 π.Χ.
Αθηναίος. 6) Το 446 ένοστιον σκηνή.

6) 'Από τῶν 446 ἐναντίων τῶν Ἀ-
 ριέριε, πού ἔναι ἐλπίε ἀπό τῆς παλῆς ἱταλι-
 κῆς κωμωδίας, 8) Στὴ Ρώμη, 9) Εἶναι ἕνα
 καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ὁπλαδὴ δύο διαφορετι-
 κῆς ὀνομασίες τοῦ ἴδιου πτηνοῦ, 10) Ἀρχαία
 θρησκεία τῶν Ἰσπανῶν, ἡ ὁποία τὸν 9ο μ.Χ.
 αἰῶνα ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὸ Βουδισμό.

Μικρὰ προβλήματα

1) $1+1+1+1 = 14$.
 2) $15.300 \text{ δραχμές } (1700+100) \times 17 = 2 = 15.300$.
 3) Τὸ 3. Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ εἶναι ἀνά δύο ὁ
 ἕνας τὸ τρίπλάσιον τοῦ προηγούμενου τοῦ.
 4)

7×3	$= 22$
6×4	$= 22$
$9 + 8$	$= 22$

Μαχηκή εικόν
Το κεφάλι της μητέρας του σχηματίζεται στο κέντρον της εικόνας, θά το δῆτε δὲ ολοκάθαρα κυττάζοντάς την ἀνεστραμμένη με θάσι τὴν ἄνω πλευρά τοῦ σχεδίου.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 772
σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

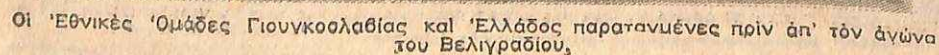
1) ΑΙΜΟΣ. - ΚΙΕΛΩΝ, 2) ΑΛΙΚΗ -
ΑΛΑ - ΚΟΡΟΣ. 3) ΑΝΟΜΑ - ΑΜΟΡΕ -
ΣΑΜΟΣ. 4) ΜΕΓΑ - ΗΛΑΚΑΤΗ - ΝΟΡΑ.
5) ΥΜΑ - ΑΝΗΡ - ΒΟΥΣ - ΣΟΛ. 6) ΛΗ
- ΑΛ - ΣΑΝΙΣ - ΥΚ - ΣΑ. 7) ΙΝΕΣ -
ΣΙΑ - ΑΡΑΙ. 8) ΝΟΜΙΚΟΣ - ΔΡΑΜΑΤΑ-
9) ΡΕΚ - ΦΟΥΡΝΟ. 10) ΚΑΡΑ-
ΚΑΣ - ΝΑΥΤΙΚΑ. 11) ΑΣΑ. 12) ΚΑΡΑ-
ΠΗ. 13) ΒΑΝ - ΑΡ - ΜΙΣΟΣ - ΣΣ -
14) ΟΡΟΣ - ΑΝΘΗΚΑ - ΤΥΡ - ΠΑΝ.
ΣΙΤΟΣ - ΑΤΙΝΑ - ΣΥΡΟΙ. 16) ΑΗΔΕΣ
- ΑΣΟ - ΓΕΡΑΣ. 17) ΣΑΚΚΟΣ - ΣΑ-

Κ Α Θ Ε Τ Ω Σ :

1) ΑΜΥΛΟΝ - ΚΑΛΒΟΣ, 2) ΑΝΕΜΗ - ΝΟΤΗΣ, 3) ΛΙΜΑ - ΑΛΟΓΑ, 4) ΙΚΑ - ΑΛΕΚ - ΑΝΙΚΑΝΑ - ΙΜΕΡΑ - ΗΝ - ΣΟΦΑΙ - ΚΟΡΑ - ΣΕΚ, 5) ΣΟΔΑ, 6) ΜΗ - ΤΑΣ, 7) ΜΟΝΑ - ΜΑ - ΣΚ, 8) ΣΑΜΑΡΑΣ - ΝΙΚΗ - ΚΑΡΑΒΙΑ - ΣΥΚΑ, 9) ΚΟΤΙΝΟΣ, 10) ΘΙΣ, 11) ΕΤΟΣ - ΡΑ - ΓΑ, 12) ΕΚ - ΗΥ - ΑΡΙΑΙ, 13) ΕΡ, 14) ΟΡΑΝ - ΛΟΣ - ΣΥΡΑ - ΑΡΙΑΙ, 15) ΝΟΜΟΣ - ΚΑΜΑΤΟΣ - ΥΛΑΙ - ΡΟΣ - ΤΑΚ - ΙΑΣΙΣ - ΠΗΡΑΙ, 16) ΣΟ - ΘΗΝΑΙ - ΠΑΡΟΣ

Τὸν ἔσωσε ὁ ἄνεμος

γωνισμός έγινε στη Μπρατισλάβα ένας
τους πιλότους λοιπόν, με άμεσο λάθος. "Ένας
αυτών, σκέφτηκε πως ήταν μιά περιφημ
όκκιρα, για να το σκάσει απ' την Τσεχοσλο
ροσκειωθή στ' αριστεράς τα σύνορα και να
έοιμα ν' αποτύχει απότομα, λίγο. Αίτι
ες με αντίθετος γιατί πολέμα επί τσεσσε
τέλους της Βιέννης ανέμου, ώπου φύσσε
της Βιέννη και την ελευθερία!

6 ΣΠΙΤΙΑ!

είναι έφ'έτος

ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ ΤΟΥ 1^{ΟΥ} ΤΥΧΕΡΟΥ
ΜΕ 180.000 ΔΡΧ. ΕΙΣΟΔΗΜΑ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ!...

Εἶναι τὸ καταπληκτικώρον κέρδος عَفْ
ποῦ ἐδόθη ποτὲ ἀπὸ Λαχείων.
εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΕΦΕΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΔΥΟ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΛΑΧΝΟΙ-ΣΠΙΤΙΑ

‘Ο 1ος ΤΥΧΕΡΟΣ τῆς Γενικῆς Κληρώσεως κερδίζει **6 ΣΠΙΤΙΑ!**
‘Ο 1ος ΤΥΧΕΡΟΣ τῶν **7** Πρώτων Προνομιοῦχων Σειρῶν κερδίζει
3 ΣΠΙΤΙΑ (Ἀπὸ τὰ ὅποια τὸ 1 ἐπιπλωμένον ἀπὸ
τὴν "ΣΤΡΩΜΑΤΕΞ") καὶ **ΕΝΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ!**

Οἱ κάτοχοι λαχείων τῶν 7 Πρώτων Σειρῶν μετέχουν καὶ τῶν κερδῶν
τῆς Γενικῆς Κληρώσεως.

**ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΣΑΣ
ΟΛΑΙ ΑΙ ΣΕΙΡΑΙ ΔΙΝΟΥΝ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ ΚΕΡΔΗ**

— ΜΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΛΑΧΕΙΑ —
ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΤΣΙΓΚΟΥΝΗΣ ΚΑΙ Η ΜΙΝΥ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε ένας γέρος που ήταν καμπουριασμένος και ζαρωμένος απ' τα πολλά χρόνια, που έσπευε στη ραχή του.

Ο γέρος είχε ένα κελλάρι γεμάτο λουκάκια και χοιρομέρια, κι 'ένα πιάρι με παστά. Είχε κι άλλα πολλά αγαθά, μα σε κανέναν δεν έδινε τίποτα. Ποτέ δεν έπαζε άνθρωπο σπίτι του, γιατί η φιλοξενία ήταν αγνώστη γι' αυτόν. Έβρισε στους συχωριασμένους χρήματα και σπύρι, αλλά σε λίγο ζητούσε διπλά απ' όσα τους είχε δώσει. Κι' αν εκείνοι δυσκολευόνταν να του τα επιστρέψουν, τους έχωνε φουλακή και τους έπαιρνε ό,τι είχαν και δεν είχαν.

Κάθε βράδυ κατέβαινε στο κελλάρι κι' έκανε επιθεώρηση κι' από εκεί πήγαινε στο ύπνιο, όπου μετρούσε ώρες ολοκληρωτά χρυσά φλουριά, που τα είχε στοιβάσει μέσα σε τέσσερις ξερές κοκκούδες.

Όλες αυτές οι δουλειές έκαναν το γέρο να μην έχει ησυχία νύχτα-μέρα.

Ένα βράδυ κατέβηκε ξανά στο κελλάρι. Κι' εκεί πού εζέτασε τα χοιρομέρια, είδε τις άκρες τους φαγωμένες.

— Ποιος κλέφτης μήνη άραγε και μου τα φάγε; ανρωτήθηκε.

Και όλη εκείνη τη νύχτα δεν έκλεισε μάτι. Τ' άλλο πρωί, σαν πέρασε η γρηά, που του πουλούσε χοιρομέρια, της είπε το κακό που τον είχε βρή.

— Αν ήταν κλέφτης, του άποκριθηκε εκείνη θά σου τάπαρνε όλα και δε θα σου έτρωγε τις άκρες. Ποντίκια θάχης στο σπίτι σου.

— Ποντίκια! Τι λές, καλέ κυρούλα;

Κι' ο γέρο-τσιγκούνης σήκωσε τα χέρια και χτυπούσε το κεφάλι του.

— Το καλό που σου θέλω, ξεναίεπε η γρηά, να φροντίσης να βρής μια καλή γάτα, απ' αυτές που δεν πολυγυρίζουν στα κεραμίδια!

— Και πού να βρω εγώ τέτοια γάτα; ρώτησε ο γέρος.

Την άλλη μέρα η γρηά του κουβάλησε μια γάτα άσπρη με κίτρινες βολές και ώραιο παχύ τρίχωμα, που την έλεγαν Μίνυ.

Μόλις όμως την έβγαλε απ' το καλάθι, η γάτα προμαγμένη πήγε και χάθηκε κάτω από έναν καναπέ.

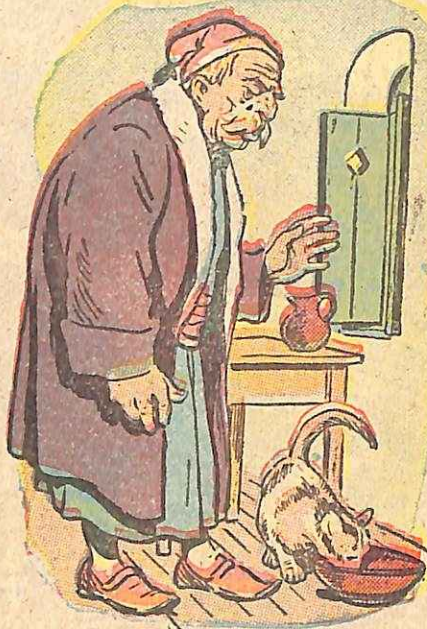
Πέρασε μια μέρα κι' επειδή ο γέρος δεν της είχε δώσει να φάη, η Μίνυ βγήκε απ' την κρυψώνα της αναζητώντας κάτι φαγώσιμο. Δεν βρήκε όμως τίποτα. Νηστική, λοιπόν, τη μια μέρα, νηστική την άλλη, έσπασε στα ποντίκια του σπιτιού και της γειτονιάς, ώσπου σε λίγο καιρό όχι μόνο τα ξεπαστρέψε, αλλά και πάχυνε.

Ο γέρο-τσιγκούνης τότε, για να την ευχαριστήσει, της έδωσε δυο ακρούλες απ' το λουκάκινο που έτρωγε. Κι' επειδή δεν της έδινε τίποτα άλλο, η Μίνυ άρχισε ξανά ν' αδυνατίζει και να κάθεται αξιολύπητη σε μια γωνιά, δίχως να μπορεί να σφύρη τα πόδια της. Όταν η γρηά πέρασε από το σπίτι του γέρου και είδε τη Μίνυ σε κακή χάλια, του είπε:

— Έ, καλέ μου γείτονα, αν δεν ταίχης τη γάτα θά σου ψοφήση! Αυτό είναι το ευχαριστώ που σου καθάρισε το σπίτι απ' τα ποντίκια;

— Και δεν πάει να ψοφήση! άποκριθηκε εκείνος. Δεν την έχω πιά ανάγκη!

— Μα τότε θα γεμίση ξανά το σπίτι σου

Ο γέρος από εκείνη την ημέρα άρχισε να ταίχη τη Μίνυ με γάλα και ψωμί...

άπο ποντίκια και σε λίγο θά σου φάνε ό,τι έχεις και δεν έχεις.

Ο γέρος συλλογίστηκε καλά-καλά τα λόγια της γρηάς. Κι' από την ημέρα εκείνη άρχισε να ταίχη τη Μίνυ με ψωμί βουτηγμένο στο γάλα, με πλεμόνι, λουκάκια, ψαράκια...

Κι' η Μίνυ ήταν τόσο ευχαριστημένη που κάθε βράδυ πήδουσε στο κρεβάτι του, κουλουριαζότανε και με το παχύ της τρίχωμα ζέστανε τα πόδια του γέρου.

Όπως τα ζώα που ζουν χρόνια στο ίδιο σπίτι, μ'θαίνουν καλά τα κατόπια του, έτσι κι' η Μίνυ ήθελε τις συνήθειες του γέρου.

Ένα βράδυ, λοιπόν, τη στιγμή που ο γέρος κατέβηκε στο ύπνιο για να μετρήσει τα φλουριά του, άκουσε κάτι νιαουρίσματα. Τέντωσε τ' αυτιά του και προχώρησε από κει που

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Χειμώνας

Τό καλοκαίρι πάλι επέρασε, χειμώνας μας επλάκωσε και πάλι, ο ουρανός με σύννεφα σκεπάστηκε και μια κατήφεια απλώθηκε μεγάλη.

— Έρμη! οι δρόμοι του χωριού, κάνα πουλάκι δώ και κει πετάει, κάνας διαδάτης που και πού στο λασπωμένο δρόμο περπατάει.

— Φύλλα πεσμένα βλέπεις δώ και κει, ξερά τα θρόνρα και κτηνισμένα, κι' απ' το χειμώνα το βαρύ, όλα κλωμά στη γη και λυπημένα.

N. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

έρχόντουσαν οι φιλές φωνούλες. Και τότε εξαφύστικε όταν αντίκρισε μέσα σε μια παλαιοκασσόν, ανάμεσα σε κουρέλια, τη Μίνυ με πέντε γατάκια στην άγκυλιά της.

— Α, όχι! όχι! ξεφώνισε άγριμενός. Δέ μπορώ να ταίξω ξένη γάτα!

Κι' όσο σκεφτόταν πως όλα έκλεινα τα γατιά δα ρίχνονταν στα χοιρομέρια και στα λουκάκια σπώνονταν οι τριχες της κεφαλής του.

— Έξη γάτες, έλεγε κι' εναλέγε, είναι χειρότερες από τρεις ντουζίνες ποντίκια! Και πήρε την άποψη να τα πετάξ.

Μα η Μίνυ μωρίστηκε τό σκοπό του άφεντι-κού της και άνοιξε τα μάτια της.

Σε λίγο, γύρισε ο γέρος, κοστώντας μια σασκούλα και μια μεγάλη ταμπίδα.

— Η Μίνυ μόλις τον είδε, έβγαλε ένα τέτοιο παρ'ονόριο «μιάου» που η καρδιά του γέρου λώγιε. Πετώντας λοιπόν, μακριά τό σασκούλι και τη ταμπίδα, φώναξε:

— Έ, πάει καλά, άς ζήσουν! Μα άς φροντίσουν μόνο τους να βρίσκουν τό φαί τους...

Όταν τα γατάκια έγιναν ενός μηνός, η Μίνυ τα δάγκωνε απ' τό σθέρκο και τα κουβαλούσε ένα-ένα στο κρεβάτι του γέρου.

— Ήταν τόσο χαριτωμένα, που ο γέρος σε μια γελούσε ποτέ του που τα μάλιστα (γιατί δεν άακρυσ!

Με τον καιρό, η γρηά που πήγαινε τώρα τακτικά στο σπίτι του, έλεγε σ' όλο τό χωριό βράδυ στα γατάκια έβινε πρωί-μεσημέρι, τα ταίξε τόσο καλά από μια κόψα γάλα και μορφα και καίχια.

— Ύστερ' από μήνες ο γέρος άφρώστησε βαριά. Οι γειτονισσες πήγαν ν' τον δούν. Κόν-Και τότε κατέλαβαν όλοι ότι ο γέρος θά πέ-ούτε για φλουριά, ούτε για τα κελλάρια, πουν' τα δονείκα.

Όταν ήρθε πιά η ώρα του, ο φύλακας άγ-ρου, Εκείνος άνοιξε για τελευταία φορά τό τά του δέ μπόρεσε να κρατηθή. Ένα άσπρυ κύλησε στο ρυτιωμένο πρόσόπό του.

Κι' όταν πιά η ψυχή του γέρου άρχισε να βγαίνει άκούστηκε ένα δυνατό σφύριγμα. Άρωδία θείαριού απλώθηκε ποντού.

— Ήταν ο Τρισκατάρατος που είχε έρθει, κρα-τώντας μια μεγάλη πηρούνα.

Τα γατιά κατατρομαγμένα έτρεξαν να κρυφτούν κάτω από τό κρεβάτι. Εκεί η μαν-κύτερε τα παιδιά και τα παιδιά τη μαν-Είχαν κιόλας συνεννοηθή μεταξύ τους!

Και σε λίγα λεπτά βγήκαν απ' την κρυψώ-να τους και χύμωσαν πάνω στον Τρισκατάρα-το. Γαντζώθηκε τό ένα στην πλάτη του, τό άλλ-λο στ' αυτιά του, τό άλλο στην ούρα του, τό κι' η Μίνυ στο πόδια του.

Ο Τρισκατάρατος έβγαλε άγρια ξεφωνητά απ' τους πόνους και καθώς κύτταζε να έλευ-γελοσ του γέρου άνοιξε τις πλατειές φτ'ρού-πέταξε ψηλά στον ουρανό...

Και τότε η Μίνυ και τα παιδιά της κατέ-θηκαν στο κελλάρι για να παρηγοιούν την είσοδο του άφεντικού τους στον Παράδεισο!

H ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

— Έρρη! οι δρόμοι του χωριού, κάνα πουλάκι δώ και κει πετάει, κάνας διαδάτης που και πού στο λασπωμένο δρόμο περπατάει.

— Φύλλα πεσμένα βλέπεις δώ και κει, ξερά τα θρόνρα και κτηνισμένα, κι' απ' το χειμώνα το βαρύ, όλα κλωμά στη γη και λυπημένα.

N. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

Η Ζωίτσα, τό μπαλόκι και η βροχή

Ταξίδε στον ΑΡΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η 'Αντουανέττα και ο Ζάκ Ναταλί έτρεξαν στη Μπέλ-Ιλ, αλλά δεν πρόφτασαν τους άστρο-ναύτες. Άκουσαν έσφηνικά μια τρομερή έκρηξη και είδαν μια μεγάλη στήλη καπνού να βγαίνει από τό νησάκι. Η ρουκέττα είχε ξεκινήσει για τό διπλανητικό ταξίδι της. Η 'Αντουανέττα λι-ποθύμισε δυο φορές από τον τρόμο της για την τύχη των άγαπημένων της, ενώ στο μεταξύ η είδηση για τό ταξίδι της ρουκέττας είχε γίνει γνωστή σ' όλο τον κόσμο. Η νέα, μα κι' ο Ζάκ, βράσιζόντουσαν από την άγωνία τους, γιατί δεν ήξεραν πως να μάθουν τι άπόγιναν οι ταξιδιώτες του διστήματος.

70N

Ο πρώτος που άνοιξε τα μάτια ήταν ο 'Ερρίκος. Ήταν σαν να ζυπνούσε από κρίσι πυρετού. Γύρω του βασίλευε άπόλυτο σκοτάδι. Ένα βά-ρος του πλάκωνε με τό σπῆθος. Χρειάστηκε να περάσουν μερικά λεπτά για να θυμηθή που βρισκόταν. Και τότε τόν έπιασε πανί-κος. Τό αίμα πάγωσε στις φλέβες του. Λί-γο έλειψε να λιποθυμήσει. Κατέβαλε τότε μια προσπάθεια, έπιασε τό διακόπτη του ηλεκτρικού και πλημμύρισε φως τό διαμέ-ρισμα.

Άκούοντο και κατάκλωμοι ο σύντροφος του έμοιάζαν με πτώματα δεμένα στις κο-κέτες. Ο 'Ερρίκος έδωσε μια φωνή:

— Άντρέα! Άντρέα!

Ένας άναστεναγμός τό άπάντησε. Ο Βαρνάβας άρχισε ν' άναδευεται. Μουρμού-ρισε:

— Καφέ με γάλα! Καφέ με γάλα...

Τό λόγια αυτά σκόρπισαν όλο τό φόβο που άισθανόταν ο 'Ερρίκος. Λύθηκε απ' τό δεσμό του και πήδουσε απ' τό ντινάζ.

Ο φίλος του κι' ο Βαρνάβας ζούσαν. Τώρα έπρεπε να ριξη μια ματιά για να δη-αν ήταν κανονικός ο δρόμος της ρου-κέτας.

Τό ρολόι έδειχνε 10 ώρ. 23' 23". Είχαν φύγει άκριβώς πριν άπό όκτώ λεπτά και είκοσιτρία δευτερόλεπτα και βρισκόταν σε άπόσταση 268 χιλιόμετρων από τη Γη. Μα άσπου να έξελέγνη ο 'Ερρίκος πάλι ταχύ-τητα, ο πίνακας έδειχνε κιόλας άλλους ά-ριθμούς. Ήταν τέτοια η γρηγορόδα της ρουκέτας, ώστε μέσα σ' ένα δευτερόλε-πτο έτρεχε εννιάμισι χιλιόμετρα.

Τα φτερά, που δεν είχαν χρησιμοποιή-σει παρά μόνο για να κόψουν την ταχύτη-τά της, όσο βρισκόταν στην ατμόσφαιρα, είχαν πέσει, μόνο τους σε τρία τμήμα-τα. Κάθε τμήμα ήταν εφοδιασμένο μ' ένα αλεξίπτωτο για να πέσει μαλακά. Δυο δευ-τερόλεπτα ύστερ' από την έκρηξη θά εί-χαν πέσει πρώτα οι δυο κιλινδρόι της έκρη-κτικής ύλης. Σε ύψος δέκα χιλιάδων μέ-τρων θά έπεφταν τα δυο μεσιάνια κομμά-τια από τις φτερούγες και τέλος σε ύψος τριάντα χιλιάδων μέτρων τα δυο τελευ-ταία.

Και τώρα η ρουκέτα έλευθερίσε στο δρό-μο της, σπρωγμένη από τις διάφορες έκρη-ξεις που γίνονταν μέσα της προχωρούσε στο άπειρο.

Πρώτος ο Άντρέας κι' ύστερα ο Βαρνά-βας συνήλθαν από τη νάρκη τους. Παρα-τηρούν με άπορία τον 'Ερρίκο που ψυχραι-μος τώρα παρακολουθεί στον πίνακα τις φάσεις της διαδρομής τους και κανονίζει την πορεία τους.

Ο Βαρνάβας σηκώνεται, προχωρεί τρι-κλιζοντας και κολλάει τη μυτη του στο τζάμι του ενός από τους δυο φεγγίτες.

— Ποτέ μου δεν θά φανταζόμουν πως θάχα κοιμηθή τόσες ώρες, λέει. Νυχτώσε κιόλας!

— Νυχτώσε; άπορεί ο 'Ερρίκος χωρίς να οπκώση τα μάτια από τους αριθμούς του. Είναι η ώρα δέκα και μισή τό πρωί, καύ-μενε Βαρνάβα.

Ο Βαρνάβας του ρίχνει μια ματιά.

— Κι' έσείς, κύριε 'Ερρίκο, άπάντα, φαν-τάζομαι πως θά κοιμηθήκατε. Μα έγω δεν έχω ανάγκη να κάνω λογαριασμούς για να δώ τό άστρο. Και τί ώραία που λάμπουν άπόψε!

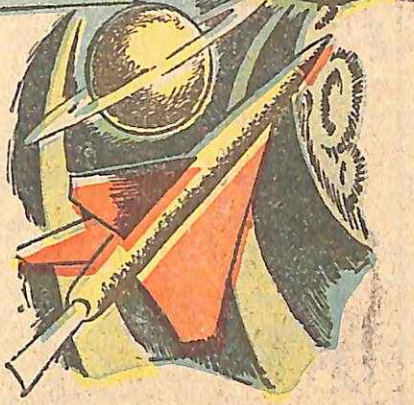
— Δέ διάλεξες τον καλό φεγγίτη, Βαρ-νάβα. Πήγαινε στον άλλο για να δης τον ήλιο.

Άκούοντας αυτά ο Βαρνάβας ένοιωσε μια άόριστη άνησυχία.

Κύτταξε τον Άντρέα, του έδειξε τις ή-λεκτρικές λάμπες κι' έκανε ένα μωρμασό που σήμαινε πολλά. Δεν τόλμωσε όμως να κανη και τη χαρακτηριστική χειρονομία.

Ο Άντρέας δεν άπάντησε. Ήταν έαπλω-μένος στην κουκέττα του. Δεν είχε πιά άκόμα ούτε λέξη.

— Λοιπόν Βαρνάβα, τί στέκεσαι και δεν πας να δης τον ήλιο;

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο Βαρνάβας έκρινε πως δεν πρέπει κα-νείς να έναντιώνεται στους τρελλούς κι' άποφύγισε να ύπακουση.

Αυτό που είδε από τον άλλο φεγγίτη τον έκανε να βγάλει φωνή. Ο ήλιος έμοια-ζε σαν πλώριοις λαμπρός δίσκος, που φλε-γόνταν έλος, έχοντας γύρω του άμέτρητες γλώσσες φωτιάς.

— Τόσσο ο ουρανός ήταν μαύρος Ένα μαύρο πρὸς τό μπλε, παρά τό σταχτί. Ά-δαναν οι Βαρνάβας φώναξε:

— Ά, τί ώραίο που είναι!

Τό θέαμα αυτό του είχε φέρει γαλήνη στην ψυχή του. Ένοιωσε τον εαυτό του γεμάτο κέφι. Χτύπησε στη πλάτη τον Βαρ-νάβα.

— Έ, βλέπεις που δεν πεθάναμε; του είπε γελώντας.

— Όχι, είπε ο 'Ερρίκος. Μα όστόσο λίγο έλειψε. Ήούχασε. Νομίζω πως για την ώρα δεν έχουμε φόβο, μα τό ξεκίνημα ήταν άπότομο. Και είμαστε τυχεροί που άνθε-ξαμε. Αν δεν είχαμε βάλει στη ρουκέτα τό φτερά είμαι βέβαιος πως με τό πρώτο τράνταγμα θά είχαμε γίνει κομμάτια.

— Κι' οί διάττοντες; είπε ο Άντρέας.

— Άλήθεια, αυτούς τους ξεχάσα! Κι' έ-μως τον κίνδυνο δεν τον έχουμε γλυτώ-σει.

— Ποιόν κίνδυνο; ξεφώνισε ο Βαρνάβας τρομαγμένος.

— Τον κίνδυνο να συγκρουστούμε με κα-νέναν από τους διάττοντες.

— Τώρα είμαστε καλά!

Ο Βαρνάβας είχε γίνει κατακόκκινος. Και στη Γη, που ήταν, αίσθανόταν τρόπο, όταν σκόνεσε το κεφάλι κι' έβλεπε τον μυσ-τηριώδη ουράνιο δόλο. Κατάφερε όμως να νικήσει τό φόβο του. Και να τώρα που οί άγωνίες του ήταν βολιμίες. Με τους άγ-κωνες στο πρεβάτι του φεγγίτη κύτταζε έξω όταν τα μάτια του αντίκρουσαν έναν φωτεινό άγκο που έρχόταν κατά την ρου-κέτα με ίλιγγισή ταχύτητα.

— Τι είν' αυτό; φώναξε.

— Είναι ένας... μιά! έρχεται πάνω μας!

— Είπε ο 'Ερρίκος.

— Άλλοιμὸν μας, μουρμούρισε ο Βαρ-νάβας.

Κι' αλήθεια ο άγκος τους πλησίαζε. Ήρ-θε κοντύτερα. Άκόμη πιο κοντά! Στο τέ-λος πήρε τό σκῆμα μισοφέγγαρου.

Λίγα λεπτά κράτησε άκόμα η άγωνία. Ύστερα τό μισοφέγγαρο άρχισε να μικραι-νι λίγο-λίγο ώσπου έσφαιρίστηκε. Τότε ο 'Ερρίκος, που δέ μπόρουσε να αρθρώσει λέξη, άναστενάξε κι' έτρεξε στον άλλο φεγγίτη. Άπό κει ο διάττων φάνηκε για λίγες στιγμές και συνέχισε τό δρόμο του στο διάστημα.

— Οπνὰ τη γλυτώσαμε! φώναξε ο 'Ερρί-κος. Λίγο έλειψε να συγκρουσούμε από κοντά τί είναι ο μετεωρολίθος.

— Χμ! δεν τελείωσα άκόμα, έκανε ο Άντρέας.

— Μα τί; Ο άργήσουμε να προσγειω-θούμε; άπορώσε ο Βαρνάβας.

— Να προσγειωθούμε! είπαν ο Άντρέας κι' ο 'Ερρίκος. Έχεις καιρό άκόμα, Βαρ-νάβα.

— Ώς πότε; Ώς αύριο;

— Αύριο; Αύριο, αν σου κάνει όρεξη, υπο-πείς να βγης και να πέρς τον άέρα σου κάνοντας μια βόλτα για τή Σελήνη.

— Πως;

— Έννοια σου. Ούτε σὺ ούτε μεις θά-χουμε κέφι για κάτι τέτοιο. Θά μας κόστι-ζε να καθίσουμε τη ρουκέτα πάνω στη Σελήνη κι' ύστερα να της δώσουμε πάλι δρόμο. Τό μόνο που θά μπορούσαμε να κάνουμε, θά ήταν να βγούμε και να έ-πικειράσουμε έναν περιπατό στο κενό με τό σκῆφανόρ μας.

— Έρείς, μαμ, γιατί κορολόγη-σα; Γιατί μου πλένεις κάθε μέρα τό λαιμό!

— Λοιπόν Βαρνάβα, τί στέκεσαι και δεν πας να δης τον ήλιο;

ΥΠΟ ΑΝΑΘΟΒ ΚΑΙ ΚΡΙΣΤΙΑΝ

διασχίζει, φωτίζει κάθε μύριό της. Κι' από μύριο σε μύριο αντικαθρεφτίζεται κι' έτσι γίνεται τό φως της ημέρας. Έδώ όμως γύρω από τη ρουκέτα μας δεν υπάρχει πα-ρά άπόλυτο κενό. Τό φως δέ συναντάει στο δρόμο του κανένα έμπόδιο, τίποτα που να τό σταματάει τίποτα που να τό καθρε-φτίζει. Γι' αυτό κιόλας είναι γύρω μας νύχτα, ενώ στη Γη είναι ημέρα.

— Τότε, αν δεν υπάρχει εδώ άέρας... θα σκάσω... Δέ μπορώ ν' άνασσω... έσκασα... βοήθεια!

— Όχι δά! Μην κάνης έτσι Βαρνάβα. Έγώ μιλάω για ό,τι γίνεται έξω από τη βολίδα, γύρω μας. Μέσα στο έσωτερικό της βολίδας, υπάρχει άέρας. Άνασσεύεται κα-θε στιγμή με τό μηχανήμα που βλέπεις από πίσω μας. Γι' αυτό και φεγγύνει καλά οί λάμπες μας. Άν η ατμόσφαιρα εδώ δεν ήταν καθαρή, όχι μόνο δε θά μπορούσαμε ν' άναπνεύσουμε αλλά και τα ηλεκτρικά λαμπιόνια μας θά ήταν άχρηστα. Θά τα βλέπαμε η μάλλον θά βλέπαμε τό πυρ-κτωμένα σωματά τους, αλλά δε θά μας φωτίζουν καθόλου, όπως ο ήλιος που βλέ-πουμε τώρα μοιάζει σαν να καίγεται όδι-κα στο κενό.

Ο Βαρνάβας άκούε με στόμα άνοιχτό. "Όσο για τον Άντρέα αυτός δεν τον είχε άκούσει. Με κολλημένο στο τζάμι πρόσωπο καμάρωνε τον έναστρο ουρανό. Κι' από τον ένθουσιασμό του φώναζε:

— Ά, τί ώραίο που είναι!

Τό θέαμα αυτό του είχε φέρει γαλήνη στην ψυχή του. Ένοιωσε τον εαυτό του γεμάτο κέφι. Χτύπησε στη πλάτη τον Βαρ-νάβα.

— Έ, βλέπεις που δεν πεθάναμε; του είπε γελώντας.

— Όχι, είπε ο 'Ερρίκος. Μα όστόσο λίγο έλειψε. Ήούχασε. Νομίζω πως για την ώρα δεν έχουμε φόβο, μα τό ξεκίνημα ήταν άπότομο. Και είμαστε τυχεροί που άνθε-ξαμε. Αν δεν είχαμε βάλει στη ρουκέτα τό φτερά είμαι βέβαιος πως με τό πρώτο τράνταγμα θά είχαμε γίνει κομμάτια.

— Κι' οί διάττοντες; είπε ο Άντρέας.

— Άλήθεια, αυτούς τους ξεχάσα! Κι' έ-μως τον κίνδυνο δεν τον έχουμε γλυτώ-σει.

— Ποιόν κίνδυνο; ξεφώνισε ο Βαρνάβας τρομαγμένος.

— Τον κίνδυνο να συγκρουστούμε με κα-νέναν από τους διάττοντες.

— Τώρα είμαστε καλά!

Ο Βαρνάβας είχε γίνει κατακόκκινος. Και στη Γη, που ήταν, αίσθανόταν τρόπο, όταν σκόνεσε το κεφάλι κι' έβλεπε τον μυσ-τηριώδη ουράνιο δόλο. Κατάφερε όμως να νικήσει τό φόβο του. Και να τώρα που οί άγωνίες του ήταν βολιμίες. Με τους άγ-κωνες στο πρεβάτι του φεγγίτη κύτταζε έξω όταν τα μάτια του αντίκρουσαν έναν φωτεινό άγκο που έρχόταν κατά την ρου-κέτα με ίλιγγισή ταχύτητα.

— Τι είν' αυτό; φώναξε.

— Είναι ένας... μιά! έρχεται πάνω μας!

— Είπε ο 'Ερρίκος.

— Άλλοιμὸν μας, μουρμούρισε ο Βαρ-νάβας.

Κι' αλήθεια ο άγκος τους πλησίαζε. Ήρ-θε κοντύτερα. Άκόμη πιο κοντά! Στο τέ-λος πήρε τό σκῆμα μισοφέγγαρου.

Λίγα λεπτά κράτησε άκόμα η άγωνία. Ύστερα τό μισοφέγγαρο άρχισε να μικραι-νι λίγο-λίγο ώσπου έσφαιρίστηκε. Τότε ο 'Ερρίκος, που δέ μπόρουσε να αρθρώσει λέξη, άναστενάξε κι' έτρεξε στον άλλο φεγγίτη. Άπό κει ο διάττων φάνηκε για λίγες στιγμές και συνέχισε τό δρόμο του στο διάστημα.

— Οπνὰ τη γλυτώσαμε! φώναξε ο 'Ερρί-κος. Λίγο έλειψε να συγκρουσούμε από κοντά τί είναι ο μετεωρολίθος.

— Χμ! δεν τελείωσα άκόμα, έκανε ο Άντρέας.

— Μα τί; Ο άργήσουμε να προσγειω-θούμε; άπορώσε ο Βαρνάβας.

— Να προσγειωθούμε! είπαν ο Άντρέας κι' ο 'Ερρίκος. Έχεις καιρό άκόμα, Βαρ-νάβα.

— Ώς πότε; Ώς αύριο;

— Αύριο; Αύριο, αν σου κάνει όρεξη, υπο-πείς να βγης και να πέρς τον άέρα σου κάνοντας μια βόλτα για τή Σελήνη.

— Πως;

— Έννοια σου. Ούτε σὺ ούτε μεις θά-χουμε κέφι για κάτι τέτοιο. Θά μας κόστι-ζε να καθίσουμε τη ρουκέτα πάνω στη Σελήνη κι' ύστερα να της δώσουμε πάλι δρόμο. Τό μόνο που θά μπορούσαμε να κάνουμε, θά ήταν να βγούμε και να έ-πικειράσουμε έναν περιπατό στο κενό με τό σκῆφανόρ μας.

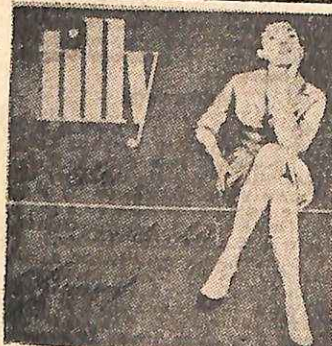

Δύο καθηγηταί
διαπιστώνουν

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΠΟΤΟ

Οι Καθηγηταί Βαν Νόρτον
του Πανεπιστημίου της Φαγκ-
φούρτης και Σάλομον του Πανε-
πιστημίου της Βιέννης γράφουν:
«Μία καλή μπίρα αποτελεί το
καλύτερο ποτό. Η μπίρα συν-
δυάζει την θρεπτική αξία με
δοσοστικά ιδιότητες, οι οποί-
αι φέρνουν εις μίαν επιτυχή
ανάμειξη διαλυμένων οξυγόνου
μαζών, δεξτρινών, μαλτόζης και
πικρατικών ουσιών».

Η μπίρα είναι το πιο υγιει-
νό από όλα τα ποτά, είναι πλού-
σιο σε βιταμίνες και περιέχει 50
ώφελια συστατικά, τα πιο εύ-
ρονητικά για την υγεία.

Ενδιαφέρει κάθε γυναίκα:

Εγγυηθείς άριστη ποιότητα είναι οι
γερμανικές «καίτες» **BILLY** δια-
κρίνονται από την ελαστικότητα
Είναι λεπτές, άπαλές και ελαστικές
κρύβουν κάθε μικροσφάλμα του ποδιού.
Έχουν εξαιρετικά μεγάλη άντοχη.
Είναι **Perlon 100%**.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
A. ΤΣΑΜΤΣΟΥΡΗΣ & ΣΙΑ
ΕΡΜΟΥ 28 - ΤΗΛ. 61-530

Παρουσιάζει όλα τα πασαρέματα.

ΕΝΤΟΣ 20 ΛΕΠΤΩΝ ΤΗΣ
ΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΕΙ ΤΗΝ
ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Αυτόματος καθαρισμός της επιδερ-
μίδος και απομάκρυνση από ακο-
κίες - λεκέδες - μιμικία - οντίδες
έντος 20 λεπτών της ώρας, με νέαν
ΒΙΟΛΟΓΙΚΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ των κα-
λυτέρων ξένων επιστημόνων των οποίων
θεωρήσεις μόνον οι ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙ-
ΚΟΙ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗ-
ΤΙΚΗΣ

"HOLLYWOOD"
Πλατεία Κοπνικαράς 8 - ΑΘΗΝΑΙ
Δεξιόμια καθ' έκαστην 10.2 & 4.4
Συνιστάται διαρκώς.
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 25.562

νγηδ την ευτυχία. Ο **Charles**
Lambros Grigoratos, γιά
τον οποίο ισχύει η ίδια διευ-
ση, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-
σει με νέες από την Αμερική,
από το ψευδώνυμο «Θωμάς μόν-
ον έμένα».

Ο **L. Vavalis**, 51 Napier
Trigon Shipping 26 Broadway, New
York 4, N.Y., USA, ζητεί ν' αλληλο-
γραφήσει με νέες από την Αμερική,
την Ελλάδα και την Αγγλία, στην
ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκο-
πό, ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο **George Andrianou**,
P.O. 10, M.V. Pegasus Co R.
Kulukundis St. Clare House 30/33
Minories, London E.C.3, England,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με την ανα-
γνώστριά μας από την Πάτρα, που
κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο
«Αλέκα». Ο **Takis Vasilis**,
ο οποίος κατοικεί στην Αθήνα, θέ-
λει ν' αλληλογραφήσει με νέες από
την Αθήνα, με σκοπό την ανανέωση
της φιλίας.

Ο **David Nesken** και ο
Dimitrios Soumis, M.V.
Master Stellos Phoebe Ship Agency
Ltd, Millocrat House, 53 Eastcarp,
London E.C.3, England, ζητούν ν'
αλληλογραφήσουν με νέες από την
Ελλάδα, ηλικίας 16-20 χρόνων, κα-
τά προτίμηση από την Αθήνα, Πει-
ραιά και Δωδεκάνησα, ηλικίας 16-
20 χρόνων.

Ο **Spyridon Velis**,
Sagittos, S.S. Vasilis, Co P.V.
Richardson Armadores House, Bury
St. London E.C.3, England, θέλει ν'
αλληλογραφήσει με νέες, που κα-
τάγονται από την Αρκαδία και ζουν
στο εξωτερικό, με σκοπό την ανάπτυξη
μίας καλής και σταθερής φιλίας.
Ο **Platon Talihmanis**,
d e s, για τον οποίο ισχύει η ίδια
διεύθυνση, ζητεί ν' αλληλογραφήσει
με νέες από το εξωτερικό, ηλικίας κά-
τω των 18 χρόνων, κατά προτίμηση
από τη Θεσσαλονίκη.

Ο **B. Iliopoulos**,
S.S. Theodoros A. Co Pan Oceanic
Ship Operators Inc., 149 Broadway,
New York 6, N.Y., USA, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά
μας, που κρύβεται κάτω από το ψευ-
δώνυμο «Ελέκα καμά μου».

Ο **Ioannis Adamopoulos**,
Ios, M.V. Grecian Embell Co Gou-
landris Bros Ltd, 61 St. Mary Axe,
London E.C.3, England, θέλει ν' αλ-
λογραφήσει με νέες από την Ελλά-
δα, κατά προτίμηση από την Αθήνα,
με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής
και σταθερής φιλίας.

Ο **M. Prasinos** και ο
S. Zoumides, Co Esso Refe-
rery, Fawey, Southampton, England,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες
και νέες, που ενδιαφέρονται αποκλει-
στικά για το ποδόσφαιρο και τους
ποδοσφαιρικούς χορούς.

Ο **Grigoris Labro-**
poulos, S.S. Vorios Helas, Co
Vinko and Co, Parken 28 P.O.B.
1152, Rotterdam, Holland, ζητεί ν'
αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά
μας από τη Νέα Επιδραυ, που κρύ-
βεται κάτω από το ψευδώνυμο «Ευ-
τυχία».

Ο **Constantina Pa-**
raioa, 171 Euclid St., Av. Toronto Ontario, Ca-
nada, θέλει ν' αλληλογραφήσει με πο-
ρφυμένους νέους από την Ελλάδα. Φω-
τογραφία απαραίτητη. Η **S. I. I. a**
M. e. i. o. s. (21 χρόνων), για την
οποία ισχύει η ίδια διεύθυνση, ζητεί ν'
αλληλογραφήσει με πορφυμένους νέ-
ους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό το
γάμο. Παρακαλεί όσους γράψουν να
στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η **Heleen Tasorou**,
Ios, (20 χρόνων), 171 Euclid St.,
Av. Toronto Ontario, Canada, θέλει ν'
αλληλογραφήσει με νέες από την
Ελλάδα, με σκοπό το γάμο.

Η **«Α. λ. α.»**, (20 χρόνων), α-
πό την Αλεξάνδρεια, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσει με νέες από το εξωτερικό,
ιδίαιτερα από την Αμερική, με
σκοπό τη συνάντη μίας καλής και στα-
θερής φιλίας.

Η **«Ν. τ. ο. ρ.»**, (20 χρόνων) από
το Κάιρο, μορφωμένη και ευπαι-
δευμένη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
νέους από το εξωτερικό, κατά προ-
τίμηση από την Αυστραλία ή την Αμε-
ρική.

Η **«Μ. ι. ν.»**, (20 χρόνων) από
τη Ρωσία, μορφωμένη και ευπαι-
δευμένη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
νέους από το εξωτερικό, ιδίαιτερα
από την Αμερική, με σκοπό τη δη-
μιουργία μίας καλής και σταθερής φιλίας.
Η **«Η. ρ. α.»**, (20 χρόνων) από τη
Ν. Υόρκη, μορφωμένη και ευπαι-
δευμένη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
νέους από την Ελλάδα, με σκοπό το

γνωριμία και το γάμο.
Η **«Χ. ρ. ο. λ. α.»**, (16 χρόνων)
από την Αλεξάνδρεια, μορφωμένη και
ευπαιδευμένη, θέλει ν' αλληλογραφήσει
με νέους από το εξωτερικό, ιδίαιτερα
από την Αμερική, με σκοπό το γάμο.

Η **«Μ. α. ν. ι. α.»**, (17 χρόνων) από
το Λονδίνο, μορφωμένη και από καλή
οικογένεια, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
ναυτικούς, κατά προτίμηση με πλοία-
ρχους, που κατ'εξοχήν από την Αμε-
ρική, επιθυμούν να πάσουν γράμ-
μα από τις αναγνώστρές μας αυτές,
ας στείλουν τη διεύθυνσή τους στις
στήλες της αλληλογραφίας μας.

Η **«Α. ο. λ. ι. α.»**, (18 χρόνων),
από την Αλεξάνδρεια, μορφωμένη
και ευπαιδευμένη, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσει με όμογενείς από την Αμε-
ρική, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκο-
πό τη δημιουργία μίας φιλικής γνω-
ριμίας.

Η **«Ν. τ. α. ν. ι. α.»**, (17 χρόνων),
από το Κάιρο, μορφωμένη και ευπαι-
δευμένη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
νέους από το εξωτερικό, ιδίαι-
τερα από τον Καναδά και την Αυστρα-
λία, με σκοπό τη δημιουργία μίας
φιλικής γνωριμίας.

Η **«Α. ν. α. τ. ο. λ. α.»**, (18 χρό-
νων), από τον Καναδά, θέλει ν' αλ-
λογραφήσει με νέους, που κατ'εξοχήν
από τη Βοιωτία, με σκοπό τη
γνωριμία και τη μετανάστευση.

Η **«Χ. ω. ρ. ι. ε. ν. ε. ι. ρ. α.»**, (19
χρόνων), από τη Ρωσία, που του
χρόνια θα εγκατασταθεί μονίμως στην
Αθήνα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
σοβικούς κυρίως από την Αθήνα, ι-
δίαιτερα με επιστήμονες, με σκοπό
τη δημιουργία μίας καλής και στα-
θερής φιλίας.

Η **«Μ. ι. ν. α.»**, (18 χρόνων), από
το Κάιρο, μορφωμένη και ευπαιδευ-
μένη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέ-
ους από την Αθήνα και τον Πειραιά,
με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής
φιλίας.

Η **«Ε. ι. ρ. η. η.»**, (16 χρόνων),
από την Αλεξάνδρεια, μορφωμένη και
ευπαιδευμένη, θέλει ν' αλληλογρα-
φήσει με νέους από την Αθήνα και
τον Πειραιά, με σκοπό τη δημιου-
ργία μίας σταθερής γνωριμίας. Όσοι
επιθυμούν να λάβουν γράμμα από τις
αναγνώστρές μας αυτές, ας στείλουν
τη διεύθυνσή τους στις στήλες της
αλληλογραφίας μας.

Η **«Λ. ο. λ. ο. ι. ο. α. ν. η. ο. u.»**,
(19 χρόνων), Beyoglu, Jen schir,
Istif Sok. No 2, Istanbul, Turkey,
ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους
απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συν-
αφή μίας άγνης φιλίας.

Η **«Λ. ο. λ. ο. ι. ο. α. ν. η. ο. u.»**,
(19 χρόνων), Beyoglu, Jen schir,
Istif Sok. No 2, Istanbul, Turkey,
ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους
απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συν-
αφή μίας άγνης φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο **Nick Kavanolas**,
3180 Marlewood Ar. 4 Montreal,
Canada, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με
τις αναγνώστρές μας, που κρύβονται
κάτω από το ψευδώνυμο «Αννούλα»
και «Τρικυμία».

Ο **Ponememos Mon-**
trealis, 2350 Parc Fow
West Montreal, Que. Canada, θέλει ν'
αλληλογραφήσει με νέες από την
Ελλάδα, από τη Φιладельφία και τη Χά-
ρα της Ερμού.

Ο **M. Dascalakis**, 107
Saint George Rd, North Fitzroy, Mel-
bourne, Australia, ζητεί ν' αλληλο-
γραφήσει με τη «Νόρα» από το Χα-
νιά της Κρήτης.

Ο **Panayiotis Eurip-**
idou, (18 χρόνων), Middle East
College, Beirut Lebanon, P.O. Box
1170 Lebanon, ζητεί ν' αλληλογρα-
φήσει με νέες από την Ελλάδα ή την
Κύπρον, στην ελληνική ή αγγλική
γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μίας
άγνης φιλίας.

Ο **Takis Christodou-**
lou, Rue Ebri Yazri No 18 Bou-
lak Le Caire, Egypte, U.A.R., θέλει
ν' αλληλογραφήσει με νέες από την
Ελλάδα και απ' όλο τον κόσμο,
στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Τρεις φίλοι από τον Καναδά, ο
John Kargavanides, ο
Nick Salatas και ο **George Smith**,
4110 Clark St. Montreal, P.Q., Ca-
nada, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν
με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18
— 23 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη-
ση μίας άγνης και καλής φιλίας. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Ο **Antoniou Argiro-**
poulos, 2346 Sherbrooke East,
Montreal, Canada, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσει με τη «Νίνα» από την Πά-
ρα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής
και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία α-
παραίτητη.

Ο **Gregorios Mairi-**
dilis, 27 Osborne St. South Yarra
Vic. Australia, θέλει ν' αλληλογρα-
φήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο,
ηλικίας κάτω των 21 χρόνων, με σκο-
πό τη συνάντη μίας φιλίας και δαγυ-
το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **Christos Zakis**,
Grazbachgasse 8, Graz, Austria, ε-
πιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την α-
ντιγόνη μας, που κρύβεται κα-
τώ από το ψευδώνυμο «Ναυσικά» από
την Αθήνα. Ο **Mario O. G.**
Poono Messina, Italia, θέλει ν' αλ-

λογραφήσει με νέες από την Ελ-
λάδα.

Ο **Giovanni Manzi-**
nisi, Via S. Marta Sol. 161 Int. 7,
P. 30 Pavia, Mess'na, Italia, ζητεί ν'
αλληλογραφήσει με νέες από την
Ελλάδα. Ο **P. P. P. P. P. P. P. P.**
(19 χρόνων), Via Nazionale 24, Pen-
sione Firenze, Italia, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσει με Έλληνίδες από την Ελ-
λάδα και απ' όλο τον κόσμο.

Ο **J. G. G. G. G. G. G. G. G. G. G.**
(26 χρόνων), 2940 Blvd Jersey City, N.J., USA,
ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από
την Ελλάδα και απ' όλο τον κόσμο,
ηλικίας 20-25 χρόνων. Παρακαλεί ό-
σες απαντήσουν να στείλουν μία φω-
τογραφία τους. Ο **Gus R. P. P. P. P.**
(10 s, για τον οποίο ισχύει η ίδια
διεύθυνση, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει
με νέες από την Ελλάδα και κατά
προτίμηση από τη Χίο. Παρακαλεί ό-
σες απαντήσουν να στείλουν μία φω-
τογραφία τους.

Ο **Ioannis Bentou-**
gias και ο **Antoine Beheir**, P.O. Box
1973, Alexandria, Egypte, U.A.R., θέ-
λουν ν' αλληλογραφήσουν, με σκοπό
την ανταλλαγή γραμματισμών. Ο
P. P. P. P. P. P. P. P. P. P. P. P.
Egypte, U.A.R., ζητεί ν' αλληλογρα-
φήσει με τη «Μίρκη γναυμίσσα».

Ο **Spiragos Louvros**,
(25 χρόνων), Gang 41 C.N.R. Blue
River B.C. Canada, ζητεί ν' αλληλο-
γραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλά-
δα, κατά προτίμηση από τη Νέα
Σκωτία, Καλιφόρνια και Παγκράτι. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Δύο φίλοι, ο **Bill Andre-**
alis και ο **Jim Cassis**, 22 Be-
sant St. South Brisbane, Australia,
θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες
απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας κάτω των
22 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας
καλής και σταθερής φιλίας.

Ο **Ross Willison**, (23
χρόνων), 152A New Street Queen-
stown, Adelaide, S. Australia, και ο
R. P. P. P. P. P. P. P. P. P. P. P. P.
Camp Naracoorte, S. Australia,
ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με
Έλληνίδες από το εξωτερικό, με σκο-
πό την ανάπτυξη μίας καλής και στα-
θερής φιλίας. Φωτογραφία α-
παραίτητη.

Ο **Dimitris Tinos**,
Waldorf Cafe Pretoria Road, Worm-
baths, T.V.L., S. Africa, θέλει ν' αλ-
λογραφήσει με τη «Μίρκη δοναυ».
Παρακαλεί όσες απαντήσουν, να στεί-
λουν το πρώτο γράμμα μιά φωτο-
γραφία τους.

Ο **Georgios Hatzis**,
132 Murray Ont. Canada, επιθυμεί
ν' αλληλογραφήσει με την «Ουρανία
Thompson», ο **Nick Boukas**,
κατά προτίμηση ν' αλληλογραφήσουν με
Έλληνίδες από το εξωτερικό, με σκο-
πό την ανάπτυξη μίας καλής και στα-
θερής φιλίας. Φωτογραφία α-
παραίτητη.

Ο **Robert Savoia**,
P. 30 Bernara, Salita Degli Anelli
14, Messina, Italia, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσει με νέες από την Ελλάδα.
Ο **Angelo Gaetano**
Fertina Posta, Messina, Italia, ζητεί
ν' αλληλογραφήσει με νέες από την
Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας
καλής και σταθερής φιλίας.

Ο **Dimitris Koutso-**
gias, (25 χρόνων), 9 Miller St.
Richmond Melbourne Vic. Australia,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλ-
λνίδες, ηλικίας 17-24 χρόνων, με σκο-
πό τη συνάντη μίας καλής και σταθε-
ρής φιλίας. Παρακαλεί όσες απαντή-
σουν να στείλουν μία φωτογραφία
τους.

Ο **Christos Koutso-**
gias, (25 χρόνων), 9 Miller St.
Richmond Melbourne Vic. Australia,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλ-
λνίδες, ηλικίας 17-24 χρόνων, με σκο-
πό τη συνάντη μίας καλής και σταθε-
ρής φιλίας. Παρακαλεί όσες απαντή-
σουν να στείλουν μία φωτογραφία
τους.

Ο **Basil Kalpas**, P.O.
Box 1037, Khartoum, Sudan, ζητεί
ν' αλληλογραφήσει με νέες από την
Ελλάδα.

ΠΑΡΙΣΙ ΑΙΩΝΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

τό βλέματός
την έκφρασή της
όπως τ' ανέλαβε
ο MAX-FACTOR
οὗς τὸ προσφέρει
στην τελευταία
λέξι τῆς μόδας
σὲ κραγιὸν καὶ
νέους χρωματισμούς

MAX FACTOR
HOLLYWOOD

60 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ
GEN: ANT/POI: A.T.E.P.A.E. ΕΔΟΥΡΑΟΥ ΛΩ 19-ΤΗΛ. 33.998

ΣΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:
ΕΡΓΟΧΕΙΡΟ: Εύαγγελιστριάς 31
Ε. ΕΥΘΥΜΙΔΗΣ: Αιόλου — Ευριπίδου
Π. ΖΕΝΕΛΗΣ: Εύαγγελιστριάς 22
Μ. ΠΡΑΤΙΚΑΚΗΣ: Ερμού 50

Ο **Nicolaos Manrom-**
matitis, 14 John Street, Fary
Meadow, N.S.W., Australia, θέλει ν'
αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικί-
ας 18-22 χρόνων, με σκοπό την ανά-
πτυξη μίας καλής φιλίας.

Ο **Antoniou Petri-**
d e s, (24 χρόνων), Co EWS Depi-
Tarile S. Austria a, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσει με νέες από την Ελλάδα,
ιδίαιτερα από τη Μ. Κωνσταντία, με σκο-
πό, ό,τι ήθελε επιπορευθεί.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η **«Ρ. ε. ν. α.»**, (17 χρόνων) και η
«Σ. τ. ε. λ. α.», (19 χρόνων) από το
Γαλλοβι, μορφωμένες και ευπαι-
δευμένες, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν
με νέους από το εξωτερικό, ιδίαι-
τερα από τον Καναδά, με σκοπό τη
συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Η **«Τ. ε. ρ. ζ. α.»**, (19 χρόνων)
από τη Λαυρία, επιθυμεί ν' αλληλογρα-
φήσει με συμπατριώτες της, που ε-
ργάζονται στην Αιθιοπία ή το Σοδαν.
Η **«Χ. ο. υ. ν. ι. α.»**, (21 χρόνων)
από την Πύλο, επιθυμεί ν' αλληλογρα-
φήσει μόνο με ναυτικούς, με αποκλει-
στικό σκοπό το γάμο.

Η **«Σ. ο. λ. α.»**, (20 χρόνων) από
την Αλεξάνδρεια, μορφωμένη και
ευπαιδευμένη, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσει μ' ένα νέο επιστήμονα κα-
τά προτίμηση γιάτρο, που θα επιθυ-
μούσε να εγκατασταθεί καλὰ σὲ ε-
ποχή.

Η **«Φ. ω. τ. ε. ν. η. υ. υ. χ. τ. α.»**,
(20 χρόνων) από την Πάτρα, ζητεί
ν' αλληλογραφήσει μόνο με νέους από
το εξωτερικό, ηλικίας 20-30 χρό-
νων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής
και σταθερής φιλίας.

Η **«Ν. τ. α. ν. ι. α.»**, (17 χρόνων)
από τη Γλυβάδα, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφήσει με νέους από το εξωτερικό,
ιδίαιτερα από την Αμερική, με απο-
κλειστικό σκοπό το γάμο.

Τρεις φίλες από το Άργος, η
«Ρ. ο. λ. α.», η **«Φ. ι. λ. ι. τ. α. α.»**,
και η **«Κ. λ. ω. θ. α.»**, θέλουν ν' αλληλο-
γραφήσουν με νέους από το εξωτερικό,
ιδίαιτερα από τον Καναδά, με σκοπό
τη μετανάστευση.

Η **«Σ. τ. ε. λ. α.»**, (18 χρόνων)
από το Μυστρά, ζητεί ν' αλληλογρα-
φήσει με νέους από την Αμερική,
κατά προτίμηση από το Σικάγο,
με σκοπό το γάμο.

Η **«Α. ο. λ. α.»**, (29 χρόνων) από
τη Σκω, μορφωμένη και ευπαιδευ-
μένη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέ-
ους από το εξωτερικό, κατά προ-
τίμηση με όμογενείς εγκατεστημένους
στην Αυστραλία. Όσοι επιθυμούν να
παρουν γράμμα από τις αναγνώστρές
μας αυτές, ας στείλουν τη διεύθυνσή
τους στις στήλες της αλληλογραφίας
μας.

Η **«Τ. α. ν. α. γ. ο. ι. α.»**, από τη
Θήβα, μορφωμένη και ευπαιδευμένη,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους από
το εξωτερικό, με αποκλειστικό σκο-
πό το γάμο. Η **«Ν. ο. υ. τ. α. α.»**,
η **«Σ. α. γ. κ. α. η. α.»**, (19 χρόνων) από
την Κέρκυρα, επιθυμεί ν' αλληλογρα-
φήσει μόνο με νέους από την Ελλά-
δα, που απασχολούνται στην Ιταλία και
ιδίαιτερα στη Μεσσήνη.

Η **«Τ. ε. ρ. ζ. ι. τ. α.»**, (16 χρόνων),
από τη Χίο, μορφωμένη και ευπαι-
δευμένη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
όμογενείς από το εξωτερικό, κατά προ-
τίμηση με ναυτικούς, με αποκλειστικό
σκοπό το γάμο.

Η **«Φ. α. ι. δ. ρ. α.»**, (17 χρόνων)
απ' τα Τέμπη, μορφωμένη και από εὐ-
πορή οικογένεια, ζητεί ν' αλληλογρα-
φήσει μ' ένα σοβαρό κύριο από το
εξωτερικό, ιδίαιτερα από την Αθηνά,
με σκοπό τη γνωριμία και α-
γότερα το γάμο. Η **«Ε. λ. ο. α.»**,
(18 χρόνων) από τη Μεσσηνία, θέ-
λει ν' αλληλογραφήσει με νέους από
το εξωτερικό, με αποκλειστικό σκο-
πό το γάμο.

Η **«Μ. α. ρ. ι. α. Πενταγιώ-
τ. ι. σ. α.»**, (21 χρόνων) από την
Ιτέα, που γνωρίζει καλὰ την αγγλι-
κή γλώσσα, ζητεί ν' αλληλογραφήσει
με νέους από το εξωτερικό, ιδίαι-
ρα από την Αμερική, με αποκλειστικό
σκοπό το γάμο.

Η **«Θ. α. ι. α.»**, (16 χρόνων) από
την Κόρινθο, μορφωμένη και ευπαι-
δευμένη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
όμογενείς από το εξωτερικό, ανεξαρτήτως
ηλικίας με σκοπό το γάμο. Η φίλη της
«Α. α. ι. α.», που κατ'εξοχήν από τη
Λαυραία, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
ναυτικούς και κατά προτίμηση με μη-
χανικούς ή πλοίαρχους.

Η **«Α. α. σ. τ. ε. ρ. α.»** από το Βρα-
χάτι, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέ-
ους από το εξωτερικό, κατά προ-
τίμηση με όσους τους άρεσουν οι μου-
σικοί χοροί, με σκοπό τη δημιου-
ργία μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Τρεις φίλες από τη Χανιά, η **«Ε. π. ν. ε. λ. ο. π. η.»**, η **«Ν. ι. τ. α. α.»**, (17 χρό-
νων) και η **«Κ. ο. κ. λ. ι. τ. α.»**, με

Κύριος συντελεστής για την νεανική και δρασερή τρυφερότητα του δέρματος είναι η περιεκτικότητα του σε υγρό. Μετά χρόνια όμως το δέρμα χάνει σιγά-σιγά αυτό το υγρό και άρχίζει να διψά. Πρώτη ένδειξη είναι οι μικρές ρυτίδες γύρω από τα μάτια και το στόμα.

Με την NIVEA έχετε την βεβαιότητα να εξουδετερώνετε την έλλειψη αυτή. Τα δραστικά συστατικά της κρέμας NIVEA δίνουν στο δέρμα να πιή. Έτσι αναπληρώνουν το ύψος του και ξανσάν δίνουν στο δέρμα την όμορφιά του.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

*Αχαρνών 98 — Αμφιλοχίας 1
Δέχεται καθ' ἐκάστην 10 — 12
και 5—7 ὥς και ἐπὶ συναινεύσει.
Τηλέφωνον 810.760

73

ΤΑ ΑΣΤΡΑ και το μέλλον σας

Ο πασίγνωστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο ωροσκόπιο, που θα σας βοηθήσει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, εκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες και αποφεύγοντας τους κινδύνους που σας απειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ - 2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 Απριλίου ★ Οργανώστε από τώρα καλά τη δουλειά σας, για να έχετε σημαντικά κέρδη τον Ιανουάριο. ★ Η νέα Σελήνη επιβεβαιώνει τα οικονομικά. ★ Αποφύγετε όσο το δυνατό τις εθύνες. ★ Η χαλάρωση, που παρατηρείται στην εργασία, δεν πρέπει να σας αψηχίσει. Ο Δεκέμβριος θα είναι πολύ πιο ευνοϊκός. ★ Θα σας δώσουν ενδιαφέροντα πληροφορίες ή θα μάθετε κάτι ευχάριστο. ★ Προκειμένου να πάρετε μέρος σε κάποιο διαγωνισμό, δε θα μπορούσε να έρθει πιο κατάλληλη περίοδος. ★ Η νέα Σελήνη επιβεβαιώνει ευνοϊκά τα επαγγελματικά και οικονομικά ζητήματα. ★ Αποφύγετε κάθε περιττό και μεγάλο έξοδο. ★ Εργαστείτε με μεθοδικότητα και ακρίβεια, για να μη δοκιμάσετε δυσάρεστες εκπλήξεις στο προσεχές μέλλον. ★ Ο χρυσόλιθος σας φέρνει τύχη. ★ Με τη νέα Σελήνη αρχίζει ευνοϊκή περίοδος, που θα διαρκέσει ως το τέλος του χρόνου. ★ Οι έμποροι ν' αποφύγουν τις αγορές, που θ' απαιτήσουν την ακινητοποίηση μεγάλων κεφαλαίων. ★ Τα άστρα εξασφαλίζουν μια προοδευτική θετική και σταθεροποίηση της εργασίας σας. Συνεργαστείτε κατά προτίμηση με πρόσωπο του Καρκίνου. ★ Ενδεχόμενα σας θα σημειώσει απόλυτη επιτυχία. ★ Η νέα Σελήνη σας βοηθά να πάρετε απόφαση, που θα αποβαρύνουν τους απάλλητους και θα σας επιτρέψουν ν' απαλλαγείτε από τον ανταγωνισμό τους. ★ Η αναθεωρητική θα σας ζημιώσει. ★ Περίοδος ιδιαίτερα ευνοϊκή για τους καλλιτέχνες και τους πνευματικούς εργαζομένους. Η φαντασία θα τους επιτρέψει να σημειώσουν μεγάλη επιτυχία. ★ Πιθανό της στροφής προς νέα κατεύθυνση. ★ Θα κάμνετε μεγάλο οφέλος πιστεύοντας πως απέτυχε μια προσπάθειά σας. ★ Απαιτείται επιμονή, γιατί τώρα έχετε μεγαλύτερες πιθανότητες από κάθε άλλη φορά να θριαμβώσετε. ★ Εγίνετε οικονομικής φύσεως, που δε φερόνται σε κακή διαχείριση ή σε άσχετη ενέργεια του προσώπου παρελθόντος. Θα είναι όμως παροδικές, γιατί με τη νέα Σελήνη αρχίζει ευνοϊκή περίοδος. ★ Μη διατάξετε ν' αγοράσετε μια δουλειά, που θ' απαιτήσει δράση και προσπάθειες και η οποία δε θ' αρχίσει ν' αποδίδει παρά ύστερα από μακρό χρονικό διάστημα. ★ Εκπληξίς μάλλον ευχάριστες. ★ Αποφύγετε κάθε επίσκεψη και ενεργητικό φρόνιμο. ★ Η νέα Σελήνη σας βοηθά να γρηγορήσετε τα γρήγορα σας στην κατάλληλη στιγμή, σημειώνοντας έτσι μεγάλες επιτυχίες.	★ Μη παρασυρθείτε σε μια παράλογη αισθηματική περιπέτεια, για την οποία μια μέρα θα μετανοήσετε και θα υποφέρετε. ★ Οι φιλικές σχέσεις σας επιφυλάσσουν μεγαλύτερες ικανοποιήσεις. ★ Πολύ ευχάριστη περίοδος, τόσο για τον έρωτα, όσο και για τη φιλία. ★ Προκειμένου να δώσετε μια απάντηση, μη την καθυστερήσετε περισσότερο. ★ Το Σάββατο 28 ευχάριστη επίσκεψη. ★ Η Παρασκευή 27 ακατάλληλη για συζητήσεις και διαπραγματεύσεις. ★ Ο χαρακτήρας σας σημειώνει αισθητές μεταβολές. Γίνεται πιο ανήσυχος και λιγότερο αισιόδοξος. ★ Τα άστρα αυξάνουν την ευαισθησία και σας κάνουν πιο ευεχάριστο από συνήθως. Αυτό επηρεάζει δυσμενώς τις αισθηματικές σχέσεις, αυξάνοντας τους κινδύνους προστριβών και ριξών. ★ Σε περίπτωση κρουαζιέρας, πάρτε άμεσα όλα τα δυνατά μέτρα άμυνας, γιατί κινδυνεύει να προκαλέσει σοβαρές περιπλοκές στους πνεύμονες. Αυτό ισχύει για όλο το χειμώνα. ★ Τυχερό το 2. ★ Οι γυναίκες πρέπει να προσέχουν την περίοδο αυτή, γιατί αποτελεί την απαρήθου των σωματικών αναλογιών και ως κάνουν γυναικεία και περιπάτους. ★ Ένα νέο και δυνατό αίσθημα θα σας αναταράξει. Θα σας εξασφαλίσουν μια τρυφερότητα, που θα επηρεάσει ευνοϊκά ολοκληρωτή τη ζωή σας. ★ Η διατήρησή της ευτυχίας απαιτεί μυστικότητα. ★ Θα διαπιστώσετε πως ένα αίσθημα, στο οποίο δε δίνετε μεγάλη σημασία, είναι απαραίτητο για τη διατήρησή της ευτυχίας σας. ★ Τα γεγονότα δε θα εξελιχθούν σύμφωνα με τις προβλέψεις σας. ★ Η ύπνωση ότι προσπαθούν να σας κλέψουν την αγάπη ετεροφύλου προσώπου, θα σας φέρει πλησιέστερα σ' αυτό. ★ Κινδύνος να πληγώσετε με λόγια παλιό καλό φίλο. ★ Τα χέρια σας ιδίως είναι εξαιρετικά ευαίσθητα. Μη τα εκθέτετε σε κανένα κίνδυνο. Προφυλάξτε επίσης από το κρύο τα νεύρα, αρθμούς το 4. ★ Καθημερινή πρωινή γυμναστική και τακτικοί περίπατοι στην εξοχή θα ωφελούν άσχετως στο σύστημα. ★ Σημαντική αύξηση της ζωτικότητας. ★ Μη παραλείπετε ν' ακολουθήσετε τη δίαιτα που σας συνιστά ο γιατρός σας. ★ Με τα πρώτα κρύα ο λαιμός θα σας κάνει ν' υποφέρετε πολύ. ★ Απαιτούνται για αυτό μεγάλες προφυλάξεις. ★ Προκειμένου να υποβληθείτε σε χειρουργική επέμβαση, δώστε το χρόνο που φροντίζετε και παρακολουθείτε. ★ Αποφύγετε να εργάζεστε με ανεπαρκή φωτισμό. ★ Σε στιγμές καταπτώσεως θα πιστέψετε πως είστε καθόλου καλά στην υγεία σας. ★ Όλες οι ενοχλήσεις όμως θα περάσουν με λίγη ανάπαυση. ★ Να κοιμάστε νωρίς τα βράδια.
ΤΑΥΡΟΣ: 21 Απριλίου - 21 Μαΐου ★ Η νέα Σελήνη κάνει το σηκίτι σας ακόμα πιο ευαίσθητο από συνήθως. ★ Εργαστείτε με περισσότερη μεθοδικότητα, για ν' αποφύγετε μια υπερνίκηση με δυσάρεστα αποτελέσματα. ★ Τυχερό το 16. ★ Η νέα Σελήνη κάνει το σηκίτι σας ακόμα πιο ευαίσθητο από συνήθως. ★ Εργαστείτε με περισσότερη μεθοδικότητα, για ν' αποφύγετε μια υπερνίκηση με δυσάρεστα αποτελέσματα. ★ Τυχερό το 16.	ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 Ιουνίου ★ Η Παρασκευή 27 ακατάλληλη για συζητήσεις και διαπραγματεύσεις. ★ Ο χαρακτήρας σας σημειώνει αισθητές μεταβολές. Γίνεται πιο ανήσυχος και λιγότερο αισιόδοξος.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ιουνίου - 23 Ιουλίου ★ Τα άστρα αυξάνουν την ευαισθησία και σας κάνουν πιο ευεχάριστο από συνήθως. Αυτό επηρεάζει δυσμενώς τις αισθηματικές σχέσεις, αυξάνοντας τους κινδύνους προστριβών και ριξών.	ΛΕΩΝ: 24 Ιουλίου - 23 Αυγούστου ★ Θα παρουσιάσει πρόβλημα αισθηματικής φύσεως, στο οποίο όμως να μη δώσετε μεγαλύτερη σημασία απ' ό,τι πρέπει. Βρήτε μια πρακτική λύση αφού εξετάσετε ψυχρά την κατάσταση.
ΣΙΤΩΝ: 24 Αυγούστου - 23 Σεπτεμβρίου ★ Ένα νέο και δυνατό αίσθημα θα σας αναταράξει. Θα σας εξασφαλίσουν μια τρυφερότητα, που θα επηρεάσει ευνοϊκά ολοκληρωτή τη ζωή σας. ★ Η διατήρησή της ευτυχίας απαιτεί μυστικότητα.	ΔΕΛΦΙΝΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 Οκτωβρίου ★ Αποφύγετε την υπερκόπωση, που θα εξασθενήσει τον οργανισμό σας, εκθέτοντας τον σε διαφόρους κινδύνους, κυκλοφοριακής φύσεως. ★ Διαταραχές στο σύστημα ποιογενετικό σύστημα. ★ Τυχερό το 6.
ΖΥΓΟΣ: 24 Οκτωβρίου - 23 Νοεμβρίου ★ Θα διαπιστώσετε πως ένα αίσθημα, στο οποίο δε δίνετε μεγάλη σημασία, είναι απαραίτητο για τη διατήρησή της ευτυχίας σας. ★ Τα γεγονότα δε θα εξελιχθούν σύμφωνα με τις προβλέψεις σας.	ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου ★ Η ύπνωση ότι προσπαθούν να σας κλέψουν την αγάπη ετεροφύλου προσώπου, θα σας φέρει πλησιέστερα σ' αυτό. ★ Κινδύνος να πληγώσετε με λόγια παλιό καλό φίλο.
ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου ★ Θα κάμνετε μεγάλο οφέλος πιστεύοντας πως απέτυχε μια προσπάθειά σας. ★ Απαιτείται επιμονή, γιατί τώρα έχετε μεγαλύτερες πιθανότητες από κάθε άλλη φορά να θριαμβώσετε.	ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 Ιανουαρίου ★ Αγαπημένο πρόσωπο θα σας συγκινήσει με την προσπάθειά του να σας φανη γρήγορα. ★ Θα σας δώσουν μια σπουδαία συμβουλή, την οποία όμως έχετε τάση να περιφρονήσετε.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ιανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου ★ Σας άρσει να βλέπετε γύρω σας προσώπα ευθύναι και γεμάτα αισιόδοξία. Θα επιτύχετε άψογη σύννοια, αν αφήσετε στον Κριό ή στους Διδύμους. ★ Ταξίδι ή ευχάριστη εκπλήξη.	ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου ★ Είστε τύπος ρομαντικός και αγαπάτε το όρατο. Η τύχη όμως θα σας φέρει κοντά σε πρόσωπο με έντελως διαφορετικά γούστα και χαρακτήρα. Σκεφτείτε πριν αποφασίσετε.

Νύχτα ΤΡΟΜΟΥ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΝΑΣ γέρος κύριος, που έσπευε στην άκρη του δρόμου, τους έκανε νόημα να σταματήσουν.

— Δε μπορείτε να συνεχίσετε το ταξίδι σας, τους είπε. Ο δρόμος είναι χαλασμένος απ' τις βροχές. Τον έχουν φράξει χώματα και πέτρες. Οι εργάτες προσπαθούν να τον ανοίξουν, μα δε θάναί έτοιμος πριν από αύριο το βράδυ... Αν θέλετε, σας φιλοξενώ άποψη ευχαρίστηση στην παλιό πυργό μου. Υπάρχουν πάντα δυο δωμάτια για τους φίλους.

Ο Τζωρτζ Λέκερ κι' η Άννα Στροντνερ, η όμορφη συντροφισά του, κυττάχτηκαν ερωτηματικά. Ύστερα η Άννα έγειρε λίγο το ξαθό της κεφάλι, δείχνοντας έτσι πως δεχότανε την πρόταση του συμπαθητικού εκείνου κυρίου.

— Σας ευχαριστούμε πολύ! του είπε κι' ο Τζωρτζ. Ευτυχώς που σας συναντήσαμε, αλλιώς θα περνούσαμε τη νύχτα στο ύπαιθρο.

Ο γέρος κύριος χαμογέλασε κι' έριξε μια περιεργή και διαπεραστική ματιά στην ξανθή Άννα. Μια ξαφνική λάμψη άστραψε στα γκρίζα μάτια του. Άμεσως κατόπιν, χαμήλωσε τα βλέφαρά του. Ο Λέκερ πρόσεξε αυτή την αλλόκοτη έκφρασή του, αλλά δεν της έδωσε ιδιαίτερη σημασία.

Ο γέρος κύριος προχώρησε πρώτος προς ένα μονοπάτι, που οδηγούσε σ' ένα παλιό κτίριο, μισοκρυμμένο απ' τις πυκνές φυλλωσιές των δέντρων.

— Είμαι ο κύριος Ζωφρούα ντε Μοντράν, έλεγε συγχρόνως. — Εχω αποτραβηχτεί απ' τον κόσμο εδώ και χρόνια και ζω στον προγονικό πυργό μου. Είχα άλλοτε μεγάλη περιουσία, μα σήμερα μου λείπει η πολυτέλεια. Τί να γίνω; Έτσι είν' ο κόσμος... Ελπίζω ωστόσο να μείνετε ευχαριστημένοι, αφού άλλωστε δεν πρόκειται να σας φιλοξενήσω παρά για μια νύχτα μόνο.

Ο Τζωρτζ κι' η Άννα πρόσεξαν πως η φωνή του έπαιρνε ένα παγερό κι' απειλητικό τόνο. Ωστόσο το θεώρησαν απλή παραξενιά του και δε δώσανε σημασία.

Φτάσανε στον παλιό και μισοερειπωμένο πυργό. Ένας γέρος υπηρέτης τους υποδέχτηκε και τους κύτταξε με έκπληξη — ίσως και με κάποια ανησυχία...

Ο κύριος τον διάταξε να τους ετοιμάσει να φάνε. Ύστερα τους ώδηγησε στο βάθος, για να τους δείξει τις κάμαρές τους.

— Στην αρχή νόμισα πως είσαστε παντρεμένοι, τους είπε. Αφού όμως η δεσποινίς μου εξήγησε πως είσαστε μόνο δυο καλοί φίλοι, θεώρησα καλό να σας δώσω ξεχωριστά δωμάτια.

— Κάνετε πολύ καλά... απάντησε η Άννα, ρίχνοντας μια ειρυνική ματιά στο σύντροφό της, που τον έκανε να χαμογελάσει.

Αυτό εδώ είναι το δωμάτιό σας, δεσποινίς, πρόσθεσε ο κύριος. Δίπλα είναι η βιβλιοθήκη, κι' απ' την άλλη πλευρά βρίσκεται η κάμαρα του φίλου σας.

Η Άννα κύτταξε γύρω της κι' ένοιωσε κάποιο φόβο... Το δωμάτιο ήταν πολύ μεγάλο, γεμάτο ίσκιους, με παλινά και βαρειά έπιπλα. Το κρεβάτι ήταν κι' αυτό παλιό, με τέσσερις κολώνες, που στήριζαν σχεδόν ως το ταβάνι, συγκρατώντας ένα βαρύ «ούρανο».

«Μπα, η νύχτα θα περάσει γρήγορα...» συλλογίστηκε. Πέρασαν ύστερα στη βιβλιοθήκη, κι' από κει στο δωμάτιο του Λέκερ, που ήταν ίδιο περίπου με τ' άλλο.

Ύστερ' από λίγο, ένα κουδούνι τους ειδοποίησε πως ήταν έτοιμο το δείπνο.

Όσων ώρα σερβίριζε τους ξένους, ο γέρος υπηρέτης του πυργό προσπαθούσε να τραβήξει την προσοχή τους, σαν να βάζε κάτι να τους πλ... Μα κάθε προσπάθειά του πήγαινε χαμένη, γιατί ο κύριος ντε Μοντράν τούρριζε διαρκώς απειλητικές ματιές και παρακολουθούσε την κάθε κίνησή του.

Μετά το φαγητό αφού κενάτησαν λίγο γι' άσημαντα θέματα, αποτραβήχτηκαν όλοι στις κάμαρές τους κι' ο υπηρέτης πυργό βυθίστηκε στο σκοτάδι και τη σιωπή.

Η Άννα κλείστηκε στο δωμάτιό της. Κύτταξε κάθε γωνιά του, για να βεβαιωθεί πως ήταν μόνη. Ύστερα εαπλώθηκε στο κρεβάτι, μισοκρυμμένη, γιατί πίστευε πως δε θα μπορούσε να κοιμηθεί. Μα ήταν τόσο κουρασμένη, που δεν άργησε να την πάρει ο ύπνος.

Αντίθετα, ο Τζωρτζ δε μπορούσε να κλείσει μάτι. Μια ανεξήγητη ανησυχία τον βασάνιζε διαρκώς...

Κάποια στιγμή λοιπόν, σηκώθηκε απ' το κρεβάτι του και μπήκε στη βιβλιοθήκη για να βρει κανένα βιβλίο. Άναψε το φως κι' άρχισε να ψάχνει στα ράφια.

Ξαφνικά, είδε ένα χειρόγραφο βιβλίο, δεμένο με περγαμηνή, που έκανε λόγο για τον παλιό Μοντράν. Ήταν όλη η ιστορία της οικογενείας τους. Κάθε πρωτόγονο γινός είχε σημειώσει εκεί μέσα τα σημαντικότερα γεγονότα της ζωής του.

Ο Τζωρτζ άρχισε να διαβάζει με περιέργεια αυτές τις σελίδες. Μια απ' αυτές τον παραξένησε. Έγραφε τα εξής: «Μια γερή και μεγάλη βίδα κατεβάζει από ψηλά τον «ούρανο»

του κρεβατιού, που δεν είναι από μεταξωτό ύφασμα, αλλά από βαρύ και συμπαγές ξύλο. Αυτός ο δγκος κατεβαίνει σιγά-σιγά, έτσι ώστε το πρόσωπο που κοιμάται στο κρεβάτι αντιλαμβάνεται τον κίνδυνο μόνον όταν δε μπορεί πια να σωθεί, και καταδικάζεται να πεθάνει από ασφυξία.

— Έτσι πέθανε η κόμισσα Ρωζάνη ντε Μοντράν, πληρώνοντας με τη ζωή της τα αμαρτήματά της...»

Ο Τζωρτζ Λέκερ σταμάτησε ξαφνικά το διάβασμα, γιατί είχε ακούσει μια κραυγή τρόμου απ' το δωμάτιο της Άννας. Έτρεξε ως την πόρτα της.

— Άννα, τί έχεις; τη ρώτησε ανήσυχος. Απάντησέ μου!

— Βοήθεια!... Πεθαίνω! Βοήθεια!... ακούστηκε από μέσα μια μισοσβυστή φωνή.

— Άννα!... φώναξε ο Λέκερ, προσπαθώντας ν' ανοίξει τη βαρειά πόρτα.

Ο τρόμος είχε διπλασιάσει τις δυνάμεις του. Έσπασε την πόρτα με δυο σπρωξίες κι' ώρμησε μέσα στο δωμάτιο.

Είδε τότε πως η Άννα είχε εξασφαισθή! Ο «ούρανος» του κρεβατιού είχε κατεβεί ως το στρώμα και το σκέπαζε σαν ταφόπλακα. Απ' το ταβάνι κατέβαινε έ

Ξαπλώθηκε στο κρεβάτι μισοκρυμμένη, γιατί πίστευε πως δε θα μπορούσε να κοιμηθεί.

πίσης μια πέμπτη κολώνα, στη μέση, ή καλύτερα μια μεγάλη ριδα που έσπρωχνε προς τα κάτω το βαρύ ξύλινο «ούρανο» του κρεβατιού.

Ο Τζωρτζ δεν έχασε τον καιρό του. Με τα μάτια του γουρλωμένα απ' τη φόβη, άρπαξε με δύναμη τη βίδα, την ξεκόλλισε, πέταξε μακριά το βαρύ «ούρανο» και πήρε στην αγκαλιά του τη λιπόθυμη Άννα που κινδύνευε να πεθάνει από ασφυξία.

Έκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε στην πόρτα ο γέρος υπηρέτης.

— Θεέ μου, έγινε ό,τι φοβόμουν! ψιθύρισε. Ήθελα να σας προειδοποιήσω, να σας συμβουλέψω να φύγετε από δω, αλλά δε βρήκα την ευκαιρία... Ο κύριός μου είναι τρελλός! Τον καταστροφή μια ξανθή γυναίκα, που τον εγκατέλειψε στο τέλος κι' έφυγε μ' ένα φίλο της. Ο κύριος τρελλάθηκε κι' από τότε βλέπει στο πρόσωπο κάθε ξανθής γυναίκας τη δική του. Θέλει, λοιπόν, να την τιμωρήσει, με τον τρόπο που πέθανε άλλοτε η κόμισσα Ρωζάνη!

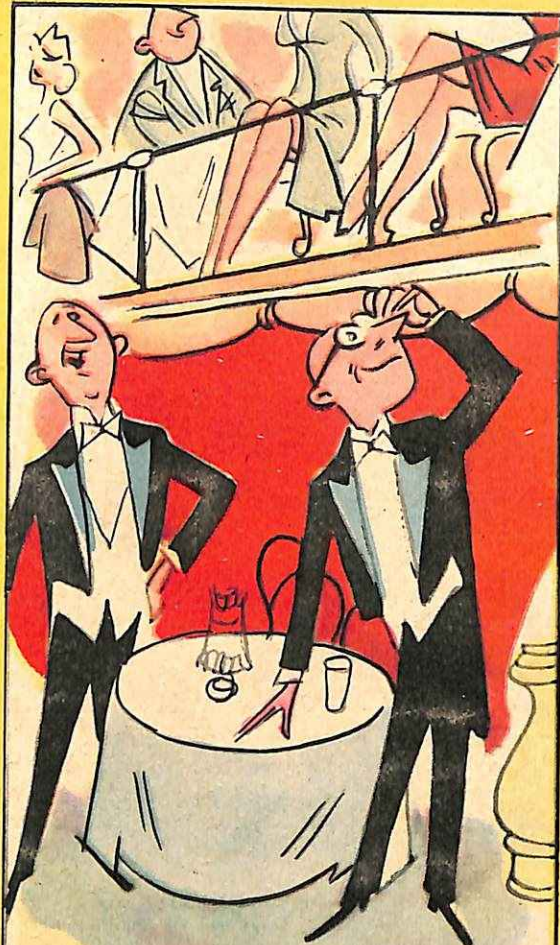
— Αυτός κατέβασε με τη βίδα τον «ούρανο» του κρεβατιού... Δεν έρεει τί κάνει. Είναι τρελλός! Αύριο θαρρούν να τον πάρουν, για να τον κλείσουν στο φρενοκομείο!

Κατάπληκτοι και τρέμοντας απ' τη φόβη τους, ο Τζωρτζ κι' η Άννα εγκατέλειψαν άμεσα τον φοβερό πυργό κι' εξακολούθησαν το ταξίδι τους με τ' αυτοκίνητό τους. Ο δρόμος δεν ήταν καθόλου χαλασμένος!...

Π. ΕΡΣΚΙΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΝ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΣΜΟ

Ο πειρασμός της σάρκας καταδικάζεται αυστηρά άλλοτε από πολλές φανατικές θρησκευτικές ομάδες. Το ριζικότερο όμως μέσον για την αντιμετώπισή του ήταν ασφαλώς εκείνο που εφαρμόζε η παλιά σαβανική φυλή των Βαλεσιανών. Οι θρησκόι Βαλεσιανοί αστεινουνχίζονταν, για να φυλαχτούν απ' το σαρκικό αμαρτήμα. Κι' όχι μόνον αυτό, αλλά θεωρούσαν καθήκον τους... να υποβάλουν στον ίδιο ακρατήριασμό και τους φιλοξενούμενους τους για να τους σώσουν απ' την αμαρτία! Το αποτέλεσμα ήταν — όπως είναι φυσικό — να εξασφαισθή γρήγορα απ' το πρόσωπο της γης αυτή η φυλή!

— Καθώς βλέπετε, σὰς φύλαξα τὸ καλύτερο τραπέζι!...

Ἡ Χοντρή: Σὰ δὲ ντρέπεστε νὰ τσακώ-
νεστε κοτζάμ ἄντρες... Τί ἔχετε νὰ μοιράσετε;

— Πρέπει νὰ πάρῃ τὸ χάπι του μὰ δὲν ἐννοεῖ
ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του!...

ΕΤΟΙΜΑ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙΑ
— Εἰσθε βέβαιος πὼς φοροῦσατε ὅταν ἦρθατε;